

Giới thiệu Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương

Thể loại: Xuyên không, Trùng sinh, Nữ cường, Nam cường, một chọi một, HE.

Độ dài: 150 chương.

Editor: Thạch Nam

Converter:ngocquynh520.

Câu chuyện bắt đầu từ mùa xuân năm ấy, khi nàng vì trúng độc mà đã lỡ tay đẩy ngã một Vương gia, và đến mùa thu, nhi nữ chào đời!

Đáng tiếc rằng khi nhi nữ vừa chào đời đã trúng độc, yếu tim, đứt ruột!

Vào Vương phủ trộm thuốc giải, bị bắt, thiếu nợ phải trả!

Nhiếp Chính vương nói, lần một ắt có lần hai, lần hai ắt có lần ba, nợ này phải tính thật kỹ!

Tung chiêu làm nũng, dụ Nhiếp Chính vương mở cò trong bụng, hoành hành, không ai dám cản!

Nghe đồn Phụng Khuyết Thành, dòng chính nữ của Tướng phủ, cao lớn hung mãnh (hung dữ + mạnh mẽ), lên triều, xuống bếp, giết được cường địch, đầu thắng phụ thân cận bá và Bạch Nhân Lang!

Đôi mắt của manh oa ở sau lưng, lóe sáng!

【Âm mưu】

Có người nói Phụng Khuyết Thành dan díu với hạ nhân, bại hoại thể tục, nên chìm lòng heo!

Ngày hôm sau, người nói những lời này, không bị điếc, thì là câm, hoặc bị gãy tay gãy chân!

Ai làm?

【Hăm hại】

Nói nàng hung ác như hổ, ngược đãi thứ muội.

Phụng Khuyết Thành cười, giờ tay đánh thứ muội hoa đào nở đầy mặt, để cho nàng biết vì sao hoa nở lại hồng đến như vậy!

Ai vỗ tay!

【Đàm phán】

Nhiếp Chính vương hỏi, nếu, giữa chúng ta, chỉ một người có thể sống, nàng chọn như thế nào?

Phụng Khuyết Thành đáp, ung dung tự tại vui vẻ thoải mái, ta đi! Chịu chết, người đi!

【Xem bệnh】

"Vương Gia, bệnh của người..."

"Vương Gia, bệnh của người..."

"Rất nghiêm trọng?"

"Ừ!"

"Nghiêm trọng như thế nào?"

"Bất lực!"

"Có thể chữa trị?"

"Vô..."

"Bốn vương không cho là như vậy!"

"Ý Vương Gia là..."

"Bốn vương rất có cảm giác với ngươi!"

"Nhưng ta là nam nhân!"

"Ngươi không phải là nam nhân, tối đa chỉ được xem là Bất Nam Bất Nữ, mà Bốn vương, thích Bất Nam Bất Nữ nhất."

【Trích lời manh oa】

"Nương ta là người nương tốt nhất trên thế giới!"

"Nương ta là người nương uy vũ khí phách nhất trên thế giới!"

"Nương ta là người nương khó hiểu nhất trên thế giới!"

Bỗng nhiên bị đánh một cái, mỡ nữ nổi giận, "Nói sai rồi!"

Manh oa nghiêng đầu, chớp đôi mắt to, "Nương, chính phụ thân nói như vậy mà!"

"Phụ thân con hẳn luôn bận rộn chính vụ, cả ngày không thể phân thân, cho dù như vậy thì sao, còn không phải là cùng nương con làm tổ ở giàn trồng hoa, chải tóc cho nương con!"

【Đây là chuyện xưa về một nữ hán tử bị xuyên tạc, cũng là chuyện xưa về một lãnh hán tử thu phục phúc hắc nữ tử, đầu năm nay, lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa!】

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên không

Mở đôi mắt còn mơ màng ra, Phụng Khuyết Thành không nhận được găm thét ra tiếng, nghĩ tới trăm ngàn kiểu chết, nhưng mà, vẫn chưa từng nghĩ qua, sau khi chết sẽ xuyên không.

Xuyên không thì thôi, nhưng trong thân thể, con khô nóng này từ đâu đến?

Trải qua nhiều việc như vậy, Phụng Khuyết Thành không ngốc, nàng vô cùng rõ ràng, con khô nóng này là gì?

"Lừa gạt!"

Đâu chỉ là lừa gạt, nhất định là một cái bẫy.

Nằm trên mặt đất, Phụng Khuyết Thành ngay cả sức lực để bò dậy cũng không có, không ngừng nghiêng răng, không thôi tức giận.

Nhưng mà, con khô nóng khác lạ trong người, nói cho nàng biết, giờ phút này không thể ở lại chỗ này chờ chết, nhất định phải giải thuốc này trước rồi lại nói!

Nhưng mà, ở nơi hoang vu này, phải đi đâu tìm nam nhân chứ?

Giữa giữa đứng dậy, lao đảo đi về hướng đông, tóc rối loạn, xiêm áo bị rách, trên người đổ mồ hôi đầm đìa, Phụng Khuyết Thành nghĩ, nếu như bây giờ chỉ cần là nam nhân, nhìn thấy bộ dạng này của nàng, cũng sẽ không nhận được, làm một vài chuyện không bằng cảm thú với nàng.

Nhưng mà, đừng nói là nam nhân, ngay cả một bóng dáng nam nhân cũng không có. Dựa vào một cây đại thụ, Phụng Khuyết Thành thở hắt ra, ngực phập phồng kịch liệt.

Bên trong thân thể, giống như có ngàn vạn con kiến đang cắn xé, khiến cho nàng không chịu nổi từng cơn đau đớn ấy, nắm chặt váy.

"Ừm....."

Rên rỉ thành tiếng, Phụng Khuyết Thành gặt gao cắn môi của mình, hi vọng áp chế được sự khó chịu này.

Máu tràn ra, hơi tanh, nhưng tăng thêm phần quyến rũ.

Ngọn núi ở phía xa.

Một đám hắc y nhân đang bao vây tấn công một nam tử mặc áo trắng, nhiều chiêu hung ác, không chút lưu tình, mà nam tử mặc áo trắng, vẫn luôn chiếm thế thượng phong, đường kiếm giống như cầu vồng, nước chảy mây trôi, tùy ý phóng đảng, mỗi một chiêu rơi xuống, chém giết không ít hắc y nhân.

Nhưng mà, một luồng mùi thơm lạ bay tới, nam tử mặc áo trắng, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

"Giết Quân Vũ Nguyệt, hấn phát độc rồi!"

Vừa dứt lời, rất nhiều hắc y nhân, lập tức hợp lại dùng toàn lực ám sát.

Trong nháy mắt Quân Vũ Nguyệt thấy mình không chống lại được, bên trong thân thể, kịch độc nhiều năm ẩn mình lần nữa phát tác, khiến cho hấn chỉ có thể vận khí phi thân lên, hy vọng có thể chống đỡ, đợi đến khi ám vệ tới cứu viện.

"Đuổi theo....."

Trước mặt là vách đá cheo leo, phía sau có vô số truy binh.

Quân Vũ Nguyệt do dự một chút, tung người nhảy xuống.

Hắc y nhân thấy Quân Vũ Nguyệt nhảy xuống vách đá, đứng ở bên mép vực nhìn chóc lát, mới lên tiếng, "Xuống đáy vực tìm người, chết phải thấy xác!"

Nếu hôm nay không thể giết chết Quân Vũ Nguyệt, như vậy ngày khác, chính là ngày chết của bọn họ!

Thân thể Quân Vũ Nguyệt nhanh chóng rơi xuống, nhiều lần, phải dùng nội lực, mới giữ được thăng bằng, nhưng mà, cũng đã động đến kịch độc bên trong thân thể, khiến chất độc phát tác nhanh hơn.

Bên dưới vách đá.

Phượng Khuyết Thành không ngừng lắc đầu, hít vào, thở ra, hi vọng có thể xua đi cảm giác khó chịu này.

Không chịu nổi!

Chẳng lẽ Phượng Khuyết Thành nằng, hôm nay phải chết dưới mị độc này?

Ngửa mặt lên trời đau đớn kêu lên, "Ông trời, người đã có bản lĩnh, khiến cho ta chết mà trùng sinh, như vậy bây giờ, người hãy ban cho ta một nam nhân để giải độc đi!"

Cho dù là loại không đứng đắn, hay là thê thiếp thành đoàn, chỉ cần là nam nhân, đều được.

Có lẽ, lời khẩn cầu của Phượng Khuyết Thành, ông trời nghe thấu.

Chỉ nghe bịch một tiếng, một nam tử áo trắng lay động theo chiều gió, từ trên trời rơi xuống, rơi lên bãi cỏ trước mặt Phượng Khuyết Thành, giống như cách thiên thần xuất hiện vậy.

"Ta phi....."

Phượng Khuyết Thành không nhận được chữ tục, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Người ta trùng sinh, xuyên qua đều có bàn tay vàng, Phượng Khuyết Thành nằng thì có miệng vàng lời ngọc sao?

Tiến lên vài bước, Phượng Khuyết Thành vươn chân ra, nhẹ nhàng đá đá nam tử mặc áo trắng, "Này, ngươi còn sống không?"

"Ừm....." Dẫn đũa L^e Q*ủy Đ0n

Quân Vũ Nguyệt than nhẹ ra tiếng, kịch độc lan tràn khắp người, đau đớn khiến cả người hấn phải co lại, thân thể cũng không nhận được phát run.

"Còn sống sao, vậy, chúng ta thương lượng chuyện này đi!"

"Cái gì?" Quân Vũ Nguyệt nghe tiếng, lật người.

Lúc trước khi phát độc, Quân Vũ Nguyệt vốn không để ý tới bất kỳ nữ tử nào, đừng nói đến là một nữ tử cả người bản thiêu, không nhìn ra diện mạo thật sự.

Nhưng mà giờ phút này, Quân Vũ Nguyệt không thể không bỏ sự cao ngạo tự tôn của hấn xuống.

"Ta trúng độc, có thể cho ta mượn thân thể của ngươi giải độc hay không?" Miệng Phượng Khuyết Thành chưa nói hết những lời này, tay đã bắt đầu hành động!

"Bỏ vương không muốn....." Quân Vũ Nguyệt tức giận. Cự tuyệt nói!

Sao trên đời này lại có nữ tử không biết liêm sỉ như vậy.

Ban ngày ban mặt, nói ra những lời này, còn động tay động chân, với một nam tử xa lạ.

Nếu nàng thuộc tam tông tứ đức, nên lập tức cắn lưỡi tự sát.

"Ta biết rõ trong lòng ngươi đang suy nghĩ điều gì, nhưng mà, ta không thèm để ý, ta chỉ muốn tiếp tục sống thật tốt, cho nên....."

Quân Vũ Nguyệt lạnh lùng gầm lên, "Dừng tay, nếu không....."

Tự xưng Bỏ vương, có lẽ là một Vương gia! Nhưng Phụng Khuyết Thành nàng thật sự không sợ, "Vương gia, đừng nói những lời hù chết người để uy hiếp tiểu nữ tử, tiểu nữ tử từ nhỏ đã bị hù dọa mà lớn!"

Vì sự sống, hôm nay, Phụng Khuyết Thành nàng, không thể không dùng hắc giải độc.

Cho đến lúc trời tối, trăng sáng qua ngọn cây.

Phụng Khuyết Thành mới cảm thấy, con khô nóng bên trong thân thể, hoàn toàn tản đi, ngã sang một bên, thử cử động cánh tay đau nhức, thò ra một hơi.

Không khỏi cảm thán, làm chuyện này, vẫn cần nam nữ phối hợp, một người làm đơn độc, quá mệt mỏi, quá mệt mỏi mà.

Sau khi thò ra một hơi, Phụng Khuyết Thành đứng dậy, tự mình mặc xiêm áo vào, nhưng mà cảm thấy xiêm áo quá rách, nghiêng đầu nhìn xuống mặt đất, nhìn nam tử thân thể trần truồng đang thoi thóp, Phụng Khuyết Thành nghiêng đầu nghĩ, trong nháy mắt đưa ra quyết định.

Giúp nam nhân xa lạ mặc áo khoác vào, không để ý đến con thịnh nộ của hắn, thuận tiện lấy đi ngọc bội, ngân phiếu trên người hắn.

Vừa mới chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nghe ngoài cánh rừng truyền tới, "Nhanh, tìm xung quanh, chắc chắn ở gần đây!"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, đôi mắt híp lại.

Thăm nghĩ, những người này là tới đây vì nàng, hay tới vì nam nhân trên đất?

Cho dù những người kia vì ai mà tới, giờ phút này chuyện Phụng Khuyết Thành muốn làm nhất, chính là mau chóng rời khỏi nơi này.

Về phần nam nhân đã giúp nàng giải độc, Phụng Khuyết Thành có chút do dự, nên dẫn theo, hay là một thân một mình rời đi.

Suy nghĩ một chút, Phụng Khuyết Thành đưa ra quyết định ——

Bỏ lại Quân Vũ Nguyệt, một mình rời đi.

"Ngươi....." Quân Vũ Nguyệt không thể tin được, nữ nhân này, sau khi lợi dụng hắn để giải độc, lại có thể không để ý đến sự sống chết của hắn.

Quá đáng.

Ghê tởm.

Tội đáng chết vạn lần!

"Vậy, Vương gia, người cứ nghỉ ngơi, tiểu nữ tử nhất gan, nên đi trước một bước!" Phụng Khuyết Thành nói xong, xoay người muốn rời đi, nhưng cổ chân lại bị một bàn tay bắt được.

Phụng Khuyết Thành tức giận cúi đầu, nhìn bàn tay đang nắm cổ chân, khom lưng, dùng sức một đầu ngón tay đẩy ra, rồi lại bị gắt gao giữ chặt.

"Ồ, cho ngươi một chút màu sắc, ngươi liền mở phòng nhuộm đúng không, ta cảnh cáo ngươi, bây giờ lập tức buông tay ra, nếu không, đừng trách ta không khách khí!"

"Mang Bỏ vương đi cùng!"

Mấy chữ này, Quân Vũ Nguyệt gần như là nện ra từ trong kẽ răng.

Hắn tức giận, nữ nhân này, quá hèn hạ vô sỉ.

Một khắc trước mới lợi dụng hắn, cùng hắn phúc vũ phiên vân, sau một khắc, lại có thể trở mặt vô tình, tính toán bỏ lại hắn, một mình chạy trốn.

Đáng chết, thật là đáng chết.

"Không thể nào!" Phụng Khuyết Thành nói ba chữ thật nhỏ, nhấc chân đạp vào trên cổ tay của Quân Vũ Nguyệt, Quân Vũ Nguyệt bị đau, thiếu chút nữa liền buông lỏng tay.

Nhưng, Quân Vũ Nguyệt hiểu, một khi buông tay, chắc chắn hắn sẽ chết.

Hơn nữa trong tiềm thức cảm thấy, nữ nhân trước mặt, tuyệt đối không phải là loại người bình thường, nàng nhất định có thể mang hắn theo, rời khỏi nơi này.

Nhưng Phụng Khuyết Thành thấy Quân Vũ Nguyệt không chịu buông tay, nhấc chân nhắm đúng cổ tay, ngực của hắn, rồi đạp loạn.

Một hồi lâu sau, cuối cùng khiến Quân Vũ Nguyệt từ gần chết, bị đạp đến mức chỉ còn thoi thóp, buông lỏng tay ra, Phụng Khuyết Thành lại nhìn những hắc y nhân bao vây quanh người nàng và Quân Vũ Nguyệt, cười lạnh một tiếng, "Phải, cả hai không cần đi nữa rồi!"

Phụng Khuyết Thành nói xong, nhìn lướt qua những hắc y nhân che mặt đứng xung quanh, thở ra một hơi, hỏi, "Các vị đại hiệp, các người tới lấy tính mạng của ta đây, hay là lấy tính mạng của hắn?"

"Có gì khác nhau sao?" Người bịt mặt cầm đầu hắc y nhân hỏi.

"Có, nếu như, các người tới lấy tính mạng của ta, ta sẽ phản kích, nếu như, các người tới lấy tính mạng hắn, ta sẽ rời đi!"

Ngụ ý, chính là, việc không liên quan đến mình thì chỉ vất chân ngồi xem!

"Ha ha....." Tên thủ lĩnh bịt mặt cười, nhìn cả người Phụng Khuyết Thành lời thôi léch thếch, không nhìn ra diện mạo thật sự, "Cô nương thật là thú vị, nhưng mà, tại hạ cần nói cho cô nương biết một chuyện, cho dù tại hạ không phải là tới lấy mạng cô nương, hôm nay cô nương cũng không rời đi được!"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, chớp chớp mắt, sau đó thận trọng gật đầu một cái, "Người nói như vậy, ta hiểu rồi!"

Sau khi nói xong khom lưng kéo Quân Vũ Nguyệt đang thoi thóp trên đất, hỏi, "Người biết bọn họ sao?"

"Tới giết ta!" Diễn đàn #ê.q-u-ý. đ[ô]n

Quân Vũ Nguyệt nói mấy chữ này, gần như đã dùng hết sức lực của thân thể.

Nhưng mà, vẫn cố tự trấn định.

Không muốn để cho những sát thủ kia nhìn ra đầu mối!

"Ta đã hiểu!" Phụng Khuyết Thành nói xong, thở ra một hơi, mới nói với Quân Vũ Nguyệt, "Tính như vậy đi, ta sẽ thử xem sao, có thể tự vệ hay không, nếu như có thể tự vệ, ta sẽ cứu người, nếu như mà ta cứu người, ân ân oán oán giữa chúng ta liền xóa bỏ!"

Ân ân oán oán này, đương nhiên là chỉ, nàng không có sự chấp nhận của hắn, cường bạo hắn.

Quân Vũ Nguyệt ngần lẩn vẩn không muốn, nhưng mà, nguy hiểm trước mặt, Quân Vũ Nguyệt hé miệng, nhẹ nhàng gật đầu, lại không lên tiếng.

Phụng Khuyết Thành xem như Quân Vũ Nguyệt đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Mạnh oa tinh quái

Phụng Khuyết Thành giơ tay lên, ngoắc ngoắc tay với thủ lĩnh của bọn hắc y nhân, "Nhìn dáng vẻ của người, chắc chắn là lão đại, không bằng, người lên trước đi!"

Thật ra thì vẫn phải cảm tạ, thân thể này, trừ trũng chút mị độc, trải qua hoan ái, ngoài có chút đau lưng, còn lại xem như khỏe mạnh, nếu không, Phụng Khuyết Thành nàng cũng không dám lớn lối như vậy.

Dù sao, phách lối cũng cần phải có bản lĩnh.

Thủ lĩnh của bọn hắc y nhân neho mắt lại, quan sát Phụng Khuyết Thành, hi vọng từ trong động tác của Phụng Khuyết Thành, hoặc là nội lực của nàng nhìn ra năng lực.

Nhưng mà, quanh thân Phụng Khuyết Thành rất sạch sẽ, không hề có nội tức tỏa ra.

Chuyện này.....

Chẳng lẽ nàng, không biết võ công, chẳng qua là phô trương thanh thế, thực ra đang đợi viện binh đến?

Đây cũng chỉ là phỏng đoán, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng dưới góc nhìn của Phụng Khuyết Thành, lại cực kỳ không giống đang lừa gạt, dù sao, mới vừa rồi nàng ở nơi này, làm một chuyện đến nàng cũng không thể tin được, nàng giãy vò một người nam nhân còn chút hơi thở, đến mức thoi thóp, cho nên, nơi này, không nên ở lâu, nếu không, sự việc sẽ bị bại lộ.

Cũng không ai biết, người nam nhân kia, có thể trong lúc không để ý, vạch trần chuyện đó ra hay không.

Mặc dù trước đó Phụng Khuyết Thành nàng mạnh miệng nói không để ý đến thể diện, nhưng chuyện riêng tư như vậy, bị nói ra, vẫn tương đối xấu hổ.

Nhìn cách đó không xa, thủ lĩnh của bọn hắc y nhân rõ ràng đang do dự, giọng lạnh nhạt nói: "Này, ta nói, người là lão đại, nghĩ rõ chưa?"

Thủ lĩnh của bọn hắc y nhân vừa định nói chuyện, Phụng Khuyết Thành tiếp tục mở miệng, "Thôi, nhìn dáng vẻ người giấu đầu lòi đuôi, chắc chắn không phải dạng tốt lành gì, chúng ta hãy sông phẳng một chút, hôm nay người không chết, thì ta chết, cho nên, đến đây đi, để cho ta lĩnh giáo thử công phu của cổ nhân các người, rồi cuộc lợi hại đến trình độ gì!"

Những lời nói của Phụng Khuyết Thành vô cùng liều lĩnh, nhất là câu kia, hôm nay người không chết, thì ta chết, hoàn toàn chọc giận thủ lĩnh của bọn hắc y nhân.

Khẽ quát một tiếng, "Tiểu nhi ngu ngốc, hôm nay nhất định phải lấy cái mạng nhỏ của người!"

Phụng Khuyết Thành đứng tại chỗ, không nhúc nhích, trơ mắt nhìn thủ lĩnh của bọn hắc y nhân, giờ kiếm bỏ về phía mình, cho đến khi trường kiếm sắp chém tới gáy của mình, Phụng Khuyết Thành mới ngã ngửa người về phía sau, tay phải nhanh như tia chớp giơ lên, bắt lấy cổ tay của thủ lĩnh bọn hắc y nhân, khi hắc y nhân vẫn còn đang kinh ngạc, tay trái đã đoạt lấy trường kiếm từ trong tay hắc y nhân, thân thể xoay một vòng, lướt qua bên dưới tay hắc y nhân, trường kiếm trong tay đã cắt đứt cổ của hắc y nhân.

Máu mãnh liệt phun ra. Diễn đả 1^ê Q -=Súy Đ // ôn

Bịch một tiếng hắc y nhân ngã xuống đất, mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt.

"Hóa ra, võ công của cổ nhân, không có gì đặc biệt!" Phụng Khuyết Thành khinh thường nói xong, nhìn về phía những hắc y nhân còn lại, lạnh giọng hỏi, "Này, các người muốn cùng tiến lên, hay là từng người từng người đi tìm cái chết?"

Trong bóng tối, không biết tên ranh con nào hô một tiếng, "Cùng tiến lên!"

Trong nháy mắt tất cả hắc y nhân giờ kiếm đâm về phía Phụng Khuyết Thành, Phụng Khuyết Thành tay cầm trường kiếm đoạt được từ thủ lĩnh của bọn hắc y nhân, bình tĩnh thận trọng đánh trả, thật sự ứng với câu vừa nói, tới một người giết một người, tới hai, giết một đôi, cho đến khi giết chết người cuối cùng, mới thở ra một hơi.

Ném trường kiếm trong tay xuống, nói với Quân Vũ Nguyệt, "Này, mặc dù ta cường bạo người, nhưng cũng là do bất đắc dĩ, nếu như có thể, ta tuyệt đối sẽ không động tới một đầu ngón tay của người, nhưng mà cũng may, ta đã giúp người chém giết toàn bộ truy binh, bây giờ hai ta tính toán một chút, cũng không sai biệt lắm không thiếu nợ lẫn nhau, về sau, người đi đường đương quan của người, ta đi cầu độc mộc của ta, người yên tâm, chuyện này ta sẽ giữ bí mật, tuyệt đối sẽ không nói ra!"

Phụng Khuyết Thành nói xong, tự nhiên tự tại rời đi.

Quân Vũ Nguyệt nằm trên mặt đất, hận muốn giết Phụng Khuyết Thành.

Nữ nhân hèn hạ vô si bản thủ đáng chết này, không chỉ cường bạo hắc y nhân, còn ghét bỏ hắc y nhân, cuối cùng lại có thể bỏ mặc hắc y nhân ở vùng núi hoang sơ này.

Đáng chết, thật là tội đáng chết vạn lần.....

Khi ánh sáng ban mai lúc bình minh chiếu xuống, người cứu Quân Vũ Nguyệt đã đuổi tới, Ám Nhất quỳ một chân trên đất, "Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, Vương gia thứ tội!"

Quân Vũ Nguyệt hép mắt, nhìn Ám Nhất trước mặt vốn luôn trung thành và tận tâm, vươn ngón tay chỉ về một hướng, "Đuổi theo cho Bồn vương, gặp một nữ tử từ quần áo rách nát, giết không tha!"

"Dạ!" Ám Nhất đáp một tiếng, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Quân Vũ Nguyệt lại oán hận mở miệng, "Không được giết, đưa người về cho Bồn vương, Bồn vương muốn đích thân bóc xương lột thịt nàng!"

"Dạ!"

Trở lại Vương phủ.

Người hầu đã sớm chuẩn bị nước nóng, Âm Nhị, Âm Tam chuẩn bị kiểm tình trạng vết thương cho Quân Vũ Nguyệt, cởi xiêm áo nhiễm một điểm hồng mai xuống ném cho Âm Tứ, Âm Tứ nhận lấy quần áo dính máu, chuẩn bị cầm đi bỏ, Quân Vũ Nguyệt chợt mở miệng, "Giữ xiêm áo lại!"

Ba ám vệ không hiểu, nhưng cũng không lên tiếng.

Rửa sạch miệng vết thương và thoa thuốc cho Quân Vũ Nguyệt, Âm Ngũ cầm xiêm áo của Quân Vũ Nguyệt đi tới, bàn tay trắng nõn cầm xiêm áo lên, chuẩn bị mặc quần áo cho Quân Vũ Nguyệt, nhưng mà tay còn chưa đụng vào Quân Vũ Nguyệt, thân thể Quân Vũ Nguyệt hơi nghiêng, gằm lên một tiếng, "Cút....."

Âm Ngũ không biết mình phạm lỗi ở đâu, lại bị quát lớn, vừa uất ức, vừa khó chịu, ôm lấy xiêm áo, xoay người chạy ra ngoài.

Một thị vệ hoảng sợ vội vàng chạy vào phòng, "Vương gia, không xong, trong cung truyền đến tin tức bệnh tình của Hoàng thượng đang nguy kịch, Hoàng thượng cũng phái người truyền thánh chỉ đến, tuyên Vương gia mau tiến cung!"

"Hoàng huynh....."

Một năm này, Quân Vũ Nguyệt 20 tuổi.

Lại tuyệt nhiên không gần nữ sắc, tính khí thô bạo, tiếng xấu lan xa.

Nhân nhân tấn thuyết Giang Nam hảo, du nhân chích hợp Giang Nam lão. Xuân thủy bích vu thiên, hạ thuyền thính vũ miên! (*)

(Những câu trong bài Bỏ tát mạn kỳ 3, dịch nghĩa: Người người đều nói Giang Nam đẹp, người đến chơi chỉ muốn ở lại Giang Nam đến già. Nước xuân màu biếc như trời, trong thuyền về nghe tiếng mưa ngủ.)

Trong một đại trạch hoa lệ kế núi gần sông, truyền đến tiếng đọc sách.

"Không Tử nói, học nhi thi tập chi, bất diệc thuyết hồ, hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ? Nhân bất tri nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ! (*)" Lão tiên sinh dạy xong một câu cuối cùng, mở miệng ngáp một cái.

(Có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đây là người đức hạnh.)

Hai hài tử ngồi đối diện ở phía dưới nói, "Tiểu công tử, tiểu tiểu thư, hôm nay tiên sinh có chút buồn ngủ, trước nghỉ ngơi một canh giờ!"

"Tiên sinh, xin mời!" diễn đàn L#S% ê Q (úy Đ!@ ôn

Tiểu oa nhi non nớt nói, nghiêm túc, khách khí, hợp tình hợp lý.

Mà người còn lại, lại đếm số trên mấy đầu ngón tay, "Năm, bốn, ba, hai, một, ngã xuống!"

Vừa dứt lời, tiên sinh kia, quả nhiên nhũn như con chi chi úp mặt trên mặt bàn, đã ngủ mê man.

"Ừ, Phụng Mạt Vũ, xem ra gần đây ngươi có chút tiến bộ!"

"Nói nhảm, cũng không xem thử Phụng Mạt Vũ ta là ai!" Phụng Mạt Vũ nói xong, gợn cánh tay mập mập nhỏ bé lên, sờ sờ búi tóc được chải tinh xảo mà xinh đẹp, ống tay áo khẽ rủ xuống, lộ đường chỉ hồng trên cổ tay ra, khiến người khác nhìn thấy mà hoảng.

Phụng Mạt Vũ hơi nhú mày, ngay sau đó kéo ống tay áo lên, che kín lại.

"Đừng che, ta cũng có!" Phụng Mặc Hàm nói xong, kéo ống tay áo của mình lên, gợn cho Phụng Mạt Vũ nhìn, "Ngươi xem, của ta cũng dài cũng nhiều!"

Phụng Mạt Vũ gợn cánh tay nhỏ bé lên, bắt Phụng Mặc Hàm hạ xuống, phẫn nộ quát, "Nhìn cái gì vậy, còn không mau bắt đầu!"

"Gấp cái gì, tiên sinh đã bị chúng ta làm cho hôn mê, còn có thể chạy mất hay sao!" Ngoài miệng Phụng Mặc Hàm nói như vậy, lại nhanh chóng chạy đến bên bàn, cầm bút lông lên, thăm mực, viết nguệch ngoạc vẽ loạn, lên mặt tiên sinh.

"A ha ha, cực đẹp!"

Tỷ đệ hai người nói xong, cười ha ha, đi ra ngoài thư phòng, lại gặp phải quản gia của Phụng phủ, hai người liếc mắt nhìn nhau, đã có cách đối phó, Phụng Mặc Hàm lập tức tiến lên, "Quản gia gia gia, tiên sinh mới vừa kể cho chúng con một câu chuyện cũ, con kể cho người nghe có được hay không!"

Quản gia nghe vậy, lấy tất cả vết xe đổ bị ác chính làm gương, nhưng vẫn đáp lời rồi gật đầu một cái!

Phượng Mặc Hàm nhẹ giọng nói, nghiêm túc kể, "Trước kia có một ngọn núi, trong núi có một ngôi miếu, trong miếu có một vị lão hòa thượng và một vị lão ni cô....."

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tâm can bảo bối

Lão quản gia nghe phần đầu, thật sự giống truyện xưa, nhưng mà khi nghe phần sau, sợ đến mức run lên, vội vàng nói, "Tiểu thiếu gia, truyện xưa này rất hay, nhưng mà, lão nô còn có việc, phải đi trước, không quấy rầy tiểu thiếu gia, tiểu thiếu thư đọc sách viết chữ!"

Nói xong, cũng không quản Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm đồng ý hay không, chạy trốn chết.

"A ha ha, a ha ha, lão quản gia thật sự càng ngày càng đáng yêu, a ha ha!" Phượng Mặc Hàm cười đến mức thở không ra hơi.

Ở bên cạnh, Phượng Mạt Vũ cũng gật đầu một cái, vô cùng đồng ý với lời nói của Phượng Mặc Hàm.

Lão quản gia thật sự rất đáng yêu, đáng yêu nhưng cũng có chút đáng thương!

"Đi, chúng ta đi chơi đi!" Phượng Mặc Hàm kéo tay Phượng Mạt Vũ, chuẩn bị đi ra hậu viện, leo tường ra ngoài.

"Nếu như nương biết....." Phượng Mạt Vũ hơi do dự.

"Nương biết, cùng lắm chỉ giao huấn chúng ta một trận, Phượng Mạt Vũ, đừng nói với ta, người không có can đảm nha!" Phượng Mặc Hàm nói xong, khinh thường thở dài một hơi.

"Người biết rõ ý của ta không phải như vậy, ta chỉ nghĩ nương mấy ngày nay tâm tình không tốt, chúng ta phải ngoan một chút, chớ chọc nương khó chịu, hiểu không?"

"Hiểu!" Phượng Mặc Hàm nói xong, bĩu môi, nghiêng đầu nghĩ, "Vậy chúng ta không đi ra ngoài, chúng ta đến phòng bếp tìm thức ăn!"

"Ừm!"

Thư phòng. Diễn đàn Lê Q - Ủy Đ {} ôn

Không khí ngưng tụ.

Người quỳ dưới đất, không dám thở mạnh, ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn Phượng Khuynh Thành đang đứng ở bên cửa sổ, mặc một bộ bạch y, không nói một lời, cả người tỏa ra một luồng lãnh khí lạnh lạnh, tóc dài xõa ngang vai cũng không có.

Một hồi lâu, Phượng Khuynh Thành mới lạnh lùng mở miệng, "Đám người Hồng Tụ đâu?"

"Hồi tiểu thư, đã đuổi đến kinh thành!"

"Kinh thành?" Phượng Khuynh Thành nhíu mày, tự xem xét hàm ý trong hai chữ này.

Năm đó, nàng ở trong rừng cây vùng ngoại ô kinh thành, cưỡng bạo một nam nhân, sau đó mang thai Mạt Vũ và Mặc Hàm, vốn chỉ muốn, ở dị thế này, có thể có một người cùng mình huyết mạch tương liên, cũng coi như có một người bạn, nhưng chưa từng nghĩ qua, người nam nhân bị nàng cưỡng bạo, không chỉ bị trọng thương, còn mang độc, khiến cho nhi nữ của nàng khi còn ở trong bụng đã mang độc, sinh ra, chịu biết bao nhiêu đau khổ.

Vốn chỉ cần có Thiên Sơn Tuyết Liên làm thuốc dẫn, là có thể giải được độc của bọn nó, bảo vệ chúng cả đời bình an.

Nhưng ai biết.....

"Đối phương có bao nhiêu người?" Phượng Khuynh Thành lạnh nhạt hỏi.

"Ba vạn tinh binh!"

Vì một đóa Thiên Sơn Tuyết Liên, đối phương phái ba vạn người, mà trước đó người nàng phái đi, lại có thể một chút tin tức cũng không thăm dò ra, đủ thấy được che giấu kỹ thế nào.

Phượng Khuynh Thành hít sâu một hơi, "Chúng ta bao có nhiều người?"

"3000!" Erica L... ê q... úy đ.... ôn

Ba ngàn đôi đầu với ba vạn, số lượng chênh lệch thật là lớn!

"Bỏ mạng bao nhiêu người?" Phượng Khuynh Thành hỏi câu này, tay đã nắm thành quả đấm.

Nếu như, không phải mấy ngày nay là ngày Mạt Vũ, Mặc Hàm phát độc, nàng nhất định sẽ tự mình đến đó.

"127 người, thuộc hạ đã thu xếp ổn thỏa cho bọn họ....."

Còn chưa nói xong, đã có tiếng chung trà, bút, mực, giấy, nghiêng rơi xuống đất bể tan tành, chói tai, mang theo vô vàn tức giận, lửa giận phun trào.

Sau khi trầm mặc một lát, Phượng Khuynh Thành lạnh giọng phân phó nói, "Đi xuống chuẩn bị, năm ngày sau, vào kinh....."

"Dạ!" Người quỳ dưới đất đứng lên, đi ra bên ngoài, sau khi đi mấy bước dừng lại, nhỏ giọng hỏi, "Tiểu thư, tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư cũng đi cùng sao?"

Phượng Khuynh Thành vừa định mở miệng nói chuyện, quân gia lão đảo chạy vào, không hề để tâm đến lễ nghi gì gì đó, tới cửa, một tay chống lên khung cửa, một tay đè lên ngực, há miệng muốn nói chuyện, Phượng Khuynh Thành đã sớm chạy như bay ra ngoài.

Thấy vậy thuộc hạ cũng vội vàng đuổi theo.

Một hồi lâu, quân gia mới yếu ớt ngã trên mặt đất, nức nở nói, "Ta chỉ muốn nói, tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư, phát độc rồi....., ô ô, ô ô....."

Phượng Khuynh Thành mới tới cửa, một mùi máu tươi, mang theo mùi thuốc đắng chất tràn ngập ở trong sân, hai lư hương miệng lớn đang đốt hương, khói dày đặc cuộn cuộn.

Đi nhanh vào giữa phòng, hai oa nhi vốn phần điều ngọc trác giờ phút này đang cuộn thành vòng tròn, núp ở góc, đôi môi vốn phần nộn, giờ phút này hoàn toàn đen sì.

Bên cạnh, một ông lão áo trắng tay cầm ngân châm, tay hơi phát run.

Ánh mắt Phượng Khuynh Thành quét qua, lạnh lùng nói, "Hai con súc sinh kia?"

Vừa dứt lời, hai con Nấm Tuyết từ ngoài cửa lặn vào, đứng ở trước mặt Phượng Khuynh Thành, có chút phát run, mắt to trong veo như nước, nhìn Phượng Khuynh Thành, tất cả đều là e ngại.

"Nhìn ta làm cái gì, còn không mau đi làm việc....." Phượng Khuynh Thành gầm lên, nhắc chân muốn đá bọn chúng, hai con Nấm Tuyết lập tức tránh đi, nhanh chóng chạy đến trước mặt Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm, mà ông lão đợi ở một bên, lập tức kéo cổ tay của Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ, hai con Nấm Tuyết lập tức cắn vào cổ tay của hai oa nhi, dùng sức hút máu trên người bọn họ.

Cho đến khi, đôi môi hai oa nhi từ từ hồng hào, đầu hai con Nấm Tuyết bắt đầu choáng váng, không phân rõ đông nam tây bắc, Phượng Khuynh Thành mới lên tiếng, "Đủ rồi!"

Tiến lên đẩy Nấm Tuyết ra, ôm lấy Phượng Mặc Hàm.

Phượng Mặc Hàm hơi mở mắt, yếu đuối hỏi, "Nương, con sẽ chết sao?"

"Không, có nương ở đây, Mặc Hàm sẽ không chết, tỷ tỷ cũng sẽ không chết, nương hứa với các con, nhất định giải độc cho các con, sau đó, đưa các con đi khắp thiên hạ!"

Phượng Mặc Hàm nghe vậy, mím môi cười khẽ, "Nương, Mặc Hàm không đau, không có đau chút nào, người đi ôm tỷ tỷ đi, tỷ tỷ là nữ hài tử, nữ hài tử, tương đối sợ đau đấy!"

Thật sự không đau, chỉ là hơi trướng, còn có chút yếu ớt, cả người không có chút sức lực, cảm thấy, thân thể này, không phải là của mình.

Bình thường, Phượng Mặc Hàm chưa bao giờ kêu Phượng Mạt Vũ là tỷ tỷ, trừ thời điểm phát độc, hẳn mới sẽ kêu vài câu.

Cho dù là Phượng Khuynh Thành tâm địa sắt đá, cũng vì sự khéo léo hiểu chuyện của Phượng Mặc Hàm, trở nên ôn nhu, "Trước tiên nương giúp con cởi quần áo, ôm con đến thùng thuốc, rồi lại ôm tỷ tỷ, có được hay không?"

"Được, Mặc Hàm nghe nương!"

Cởi xiêm áo của Phượng Mặc Hàm ra, trần truồng ôm ra ngoài sân, mấy nha hoàn cầm gậy gỗ thuần thực trộn thùng thuốc, vươn một tay vào trong thùng thuốc thử nhiệt độ, lúc gió tay lên, trên tay đã sớm xuất hiện đầy vết phỏng nước, sắc mặt lại không thay đổi, trầm lặng nói: "Tiểu thư, nhiệt độ vừa vặn!"

Phượng Khuynh Thành gạt đầu, mà Phượng Mặc Hàm trong ngực nàng, trong nháy mắt thân thể lạnh lẽo, như khối băng.

Trong lòng Phượng Khuynh Thành vô cùng đau đớn, thả Phượng Mặc Hàm vào bên trong thùng thuốc.

"A....."

Thê lương kêu lên.

Đó là sự đau nhức do băng hòa lỏng trọng thiên.

Trong thân thể là băng, bên ngoài là hỏa, hân đau đến mức tê tâm liệt phế, lúc quay đầu, nhìn thấy khóe mắt Phượng Khuynh Thành ngập nước mắt thì cắn chặt đôi môi.

Hắn không thể chết được, nếu hắn chết, ai sẽ bảo vệ mẫu thân, ai sẽ bồi tỳ tỳ khi đau đớn.....

Phượng Khuynh Thành dứt khoát xoay người, vào phòng, cũng cởi xiêm áo của Phượng Mạt Vũ, ôm nàng ra khỏi phòng, thả vào trong thùng thuốc.

Phượng Mạt Vũ lại nắm chặt tay Phượng Khuynh Thành.

"Mạt Vũ....."

"Nương, ta sẽ không chết, đệ đệ cũng sẽ không chết, chúng con sẽ cùng sống thật tốt, ở bên cạnh nương, bảo vệ nương!"

Trong lòng của Phượng Khuynh Thành, trong nháy mắt thất lại thương yêu không thôi, "Mạt Vũ, con sẽ khỏe mạnh, Mặc Hàm cũng sẽ khỏe lại, nương, nương nhất định sẽ mang thiên son tuyết liên về, nhất định sẽ....."

"Nương, Mạt Vũ tin tưởng người!"

Cũng giống vậy, một khắc trước khi Phượng Mặc Hàm ngất đi, không tiếng động nói nhỏ, "Con cũng thế....."

P/s: Vì đây là dị giới nên em cũng không biết con Năm Tuyết là con gì nên giữ nguyên tên nó như vậy

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Âm mưu quỷ kế

Kinh thành, Nhiếp Chính Vương phủ.

Quân Vũ Nguyệt đang phê duyệt tấu chương đột nhiên cảm thấy đau tim, đau đớn này, không giống phát độc, nhưng lại đáng bận tâm.

Hạ bút, thân thể dựa vào đại ý, nhắm mắt lại, đè nén cơn đau.

Một năm trừ bốn lần phát độc cố định, hắn cũng không giải thích được những cơn đau tim này, không hiểu sao tim còn đập mạnh và loạn nhịp, giống như có thứ gì đó, cũng không biết rõ, sắp rồi ư hắn.

Một tỳ nữ dịu dàng xinh đẹp bưng nước trà vào thư phòng, nhìn người dựa vào trên ghế, một bộ áo măng bào bằng gấm màu đen, mặt như trích tiên (tiên giáng trần), nhắm mắt, cả người trầm tĩnh, tản ra sự khoan thai tự đắc lười biếng, chân thon dài đặt ở trên bàn, dưới chân là tấu chương quan viên các nơi, đại thần trong triều dâng lên.

Trái tim, không ngừng đập mạnh.

Bưng khay, lấy dừng khí, từng bước từng bước đi về phía trước, mười bước, chín bước, bảy bước, sáu bước.....

Gần, mắt thấy, sắp có thể đặt khay lên trên bàn sách.

"Cút!"

Âm thanh cực lạnh, không mang theo một chút tình cảm, thậm chí còn u ám, khát máu như từ địa ngục mà đến.

Mỹ tỳ sợ hết hồn, tay run lên, khay rơi trên mặt đất, mỹ tỳ lập tức quỳ xuống, "Vương gia thứ tội....."

Quân Vũ Nguyệt cũng không mở mắt ra, càng không liếc mắt nhìn mỹ tử quỳ gối phía dưới cả người đang run rẩy, quát khê, "Mang xuống!"

"Vương gia....." Mỹ tử kêu lên, cố gắng điềm đạm đáng yêu, lại mang theo sự quyến rũ.

Nàng hi vọng, Quân Vũ Nguyệt có thể nhìn mình một chút, chỉ cần nhìn mình một lần, nhất định sẽ thích mình, bởi vì, đối với sắc đẹp của bản thân, nàng rất tự tin.

"Mười!" Lúc nói câu nói này, trong giọng nói băng hàn thấu xương của Quân Vũ Nguyệt, đã có sự tức giận.

Không rõ ràng, lại khiến người khác hoảng sợ.

Bên ngoài đã có thị vệ nghe thấy giọng của Quân Vũ Nguyệt, đi vào kéo người.

Ban đầu mỹ tử ý vào gương mặt xinh đẹp, không biết sợ là thế nào, bây giờ thị vệ ở bên ngoài tiến vào nhắm tâm bắt lấy nàng, kéo ra bên ngoài, nàng bị dọa sợ đến cả kinh thất sắc, không thôi hoảng hốt, "Vương gia tha mạng, nô tỳ không dám nữa!"

"Hai mươi!"

"Vương gia....."

"Ba mươi!" Dẫn đầu lee 6 q uu yy 1 d 9 oo 6 nn

Vừa nghe con số này, mấy thị vệ liền dừng một chút, mỹ tử nhân cơ hội đó tránh thoát, may nhờ bọn họ võ công cao cường, lập tức bắt trở về, kéo đi.

Quân Vũ Nguyệt hít đôi mắt phượng hẹp dài lại, lạnh lùng nhìn đại môn trống không, "Phế vật!"

Trong địa lao của Nhiếp Chính Vương phủ.

Mỹ tử bị ném xuống.

Mỹ tử sợ hãi hốt hoảng, lập tức có nam nhân vây xung quanh, hỏi, "Vương gia nói mấy người?"

"Ba mươi, cho dù sống chết!" Thị vệ nói xong, không khỏi chắc chắn chắc thờ dài, "Người vô cùng đẹp, đáng tiếc không có đầu óc, các huynh đệ, nhớ giáo huấn nàng thật tốt!"

Mấy năm nay, chẳng lẽ không biết, bên cạnh Vương gia, không cho phép nữ tử đến gần sao?

Mà những nữ tử kia ý vào gương mặt xinh đẹp, muốn tiếp cận Vương gia, kết quả, đều tiện nghi cho mấy huynh đệ cả ngày không thấy mặt trời.

"A ha ha, yên tâm, chúng ta nhất định dạy bảo nàng thật tốt!"

Tiếng nói lúc mới bắt đầu còn trong trẻo lạnh lùng, ngay sau đó trở nên bi ối, mà mỹ tử, hoảng sợ, chạy trốn tứ phía, lại bị ba mươi nam tử vây vào giữa, vô tình, xé rách xiêm áo, xé rách áo lót xé rách quần lót, xé rách yếm, phá thân thể, cuối cùng chỉ còn thoi thóp, ba mươi nam nhân, không có một người nào thương hương tiếc ngọc, chỉ đang phát tiết.

Đến cuối cùng, chỉ còn là một cái xác chết, nhưng không ai nói nhiều một câu.....

Tàng Bảo Các của Nhiếp Chính Vương phủ.

Quân Vũ Nguyệt nhìn Thiên Sơn Tuyết Liên lớn hơn hoa sen một chút, màu sắc tươi hơn một chút, mùi thơm nồng nặc hơn, vươn hai ngón tay ra, nhẹ nhàng vờ về cánh hoa Thiên Sơn Tuyết Liên.

Lạnh nhạt mở miệng, "Tồn thất bao nhiêu người?"

"Một vạn năm!" Âm Nhất nói câu này, trong lòng, không ngừng lo lắng.

Đối phương chỉ khoảng 3000 người, lại chém giết một vạn rưỡi tinh binh của mình.

Đây là một sự sỉ nhục.

Vô cùng nhục nhã!

"Ha ha, ha ha, ngược lại các người rất giỏi!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, nghiêng đầu nhìn về phía Âm Nhất, trong đôi mắt phượng hẹp dài, lạnh thấu xương.

Không hề có chút nhiệt độ.

Âm Nhất nghe vậy lập tức quỳ một chân xuống, "Vương gia, hình như họ, rất để ý cây hoa Tuyết Liên này, dường như, nhất định phải có được!"

"Đuổi theo tới Kinh Thành?"

"Dạ, trong đó có hai nữ tử, võ nghệ cao cường, thuộc hạ đã đối chiêu, bị thua!" Âm Nhất cắn răng nghiêng lợi nói.

Nếu như không phải là người mình nhiều hơn họ, nếu là gấp đôi 3000, có lẽ hẳn hoàn toàn không thể mang Thiên Sơn Tuyết Liên trở lại.

"Xem ra, trong thời gian năm năm, vương triều Hạo Hân lại có thể xuất hiện nhân tài!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, tay khẽ dùng sức, bứt một cánh hoa, đặt xuống dưới mũi kẻ ngủ.

Âm Nhất không dám lên tiếng.

Năm năm qua, tính tình Quân Vũ Nguyệt trở nên càng ngày càng kì dị, hi vọng vô thường.

Nếu hẳn không thích thứ gì đó, chắc chắn tàn nhẫn phá hủy, không đường thương lượng!

Ở trong Tầng Bảo Các, im ắng, ngay cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Hồi lâu sau, Quân Vũ Nguyệt mới hướng về phía nam từ mặc áo tím đứng ở một bên, hỏi, "Thư Mộ Bạch, ngươi nói, giải độc cho ta, một cánh hoa Tuyết Liên đủ không?"

"Một cánh không đủ, hai cánh mới đủ!" Thư Mộ Bạch nói xong, dùng một chút mới tiếp tục nói, "Nhưng mà, nếu như ta nấu Thiên Sơn Tuyết Liên với một vài dược liệu rồi cho ngươi ăn, có thể gia tăng ba mươi năm công lực!"

"Ba mươi năm công lực? Nghe vô cùng tốt!" Quân Vũ Nguyệt nói.

Thư Mộ Bạch lại nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt, "Vậy ý của ngươi là?"

Quân Vũ Nguyệt không trả lời, nhìn về phía Thư Mộ Bạch, đổi vấn đề, "Thư Mộ Bạch, ngươi nói, độc của ta, nếu như không biết, cùng nữ tử có da thịt chi thân, sau đó nữ tử có thai, độc này có thể di truyền cho hài tử hay không?"

"Trên lý thuyết, sẽ!"

Vô cùng chắc chắn trả lời.

"Sau đó?" Diễn đàn 1# ê Q &*() úy Đ!@# ôn

"Sau đó, hài tử sẽ chào đời, nhưng mà mang độc từ lúc còn trong cơ thể nung, sợ là không sống quá ba tuổi....."

Không sống quá ba tuổi?

Quân Vũ Nguyệt nhíu mày trầm tư.

Nếu như nữ tử lớn mật cường bạo hẳn lúc trước, thật sự ngoài ý muốn có hài tử, như vậy năm năm đã trôi qua, hài tử.....

"Thiên Sơn Tuyết Liên còn dư, tạm thời giữ lại!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, ngón tay ném cánh hoa Tuyết Liên cho Thư Mộ Bạch, cất bước rời đi.

Thư Mộ Bạch không hiểu.

Bầu bầu môi, đi đến người hoa Tuyết Liên, mới bứt một cánh hoa Tuyết Liên, đi nghiên cứu chế tạo thuốc giải.

Thư phòng

Một người lùn vóc dáng nhỏ thấp, xấu xí, nhìn thế nào cũng thấy đáng ghét.

"Vương gia, tiểu nhân nhờ người điều tra, rốt cuộc tiểu nhân cũng hỏi thăm được rồi!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, tay gặt gao nắm thành quả đấm, tiếng rộp rộp vang lên.

"Nói!"

"Vương gia thứ tội, tiểu nhân mới dám nói!"

Quân Vũ Nguyệt nhíu mày, ánh mắt quét qua, tiểu nhân kia lập tức khò khè cười một tiếng, "Vương gia, nàng gọi là Phụng Khuyết Thành, năm nay 22, trong thiên hạ, là đại hộ (gia đình giàu có) số một số hai, một năm thu vào vô số bạc, cũng không biết là ai trúng độc, lần này phải ra không ít người đến Thiên Sơn tìm kiếm Tuyết Liên, lại bị Vương gia ngài giành trước một bước, giờ phút này, đang thu dọn châu báu, chuẩn bị tới Kinh Thành....."

Quân Vũ Nguyệt giờ tay lên, ý bảo hẳn không cần nói nữa.

"Thật sao?"

"Phải....." Tiểu nhân cà lăm.

Mặc dù hẳn được đặt tên là mật thám, nhưng mà, thật sự không hỏi thăm được bí mật đặc biệt gì!

"Cầm bạc lên, cút....."

"Tạ Vương gia!" Người lùn vui mừng cầm bạc, hấp ta hấp tấp chạy đi.

Quân Vũ Nguyệt trầm mặc một hồi lâu, tâm tư hơi đổi, "Ám Tam!"

Tiếng nói vừa dứt, trong nháy mắt bóng đen xuất hiện, cung cung kính kính, "Vương gia!"

Quân Vũ Nguyệt ngoắc, Ám Tam tiến lên, Quân Vũ Nguyệt nói nhỏ phân phó mấy câu.

"Vương gia, chuyện này....."

"Đi, nhớ làm gọn gàng một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Oa nhi số khổ

Đại trạch ở Giang Nam.

Phượng Khuyết Thành ngồi ở mép giường, nhìn nhi nữ đang ngủ say, yên lặng không nói.

Vươn tay dịch chân, liếc mắt nhìn hai con Năm Tuyết cuộn tròn ở trong ổ, mới đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài căn phòng.

Ông lão chòm râu bạc phơ khép mi rũ mắt, Phượng Khuyết Thành thoáng nhìn về phía hắn, lão già yên lặng đi theo sau lưng Phượng Khuyết Thành.

Thư phòng.

Phượng Khuyết Thành dựa vào ghế, từ từ nhắm mắt.

Lần đầu tiên, cảm thấy, một môi như vậy.

Thật lâu sau, Phượng Khuyết Thành mới mở mắt ra, giọng lạnh nhạt hỏi, "Còn bao nhiêu ngày?"

"Hồi tiểu thư, không chế được độc, tiểu tiểu thư, tiểu thiếu gia còn một năm tuổi thọ, nếu như không khống chế tốt, sợ là chỉ còn nửa năm, nhiều nhất không quá bảy tháng....."

"Đủ rồi!" Phượng Khuyết Thành quát lớn.

Hít một hơi thật sâu, mới khoát tay, "Người đi xuống đi!"

"Dạ!"

Một đêm này, Phượng Khuyết Thành đứng ở bên ngoài cửa phòng của Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ, chân chừ không vào.

Không, chúng sẽ sống lâu trăm tuổi, năng nhất định sẽ tìm được Thiên Sơn Tuyết Liên, cho dù bất cứ giá nào.....

Mở cửa ra. Eri diễn đàn L \$%^ ê Quý Đ!@#\$ ôn

Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm cả người mặc xiêm áo mỏng manh tay nắm tay đứng ở cửa, lúc Phượng Khuyết Thành đi vào khẽ gọi, "Nương....."

Phượng Khuyết Thành nhìn hai hài tử, khẽ mỉm cười, vươn tay ra ôm hai đứa vào lòng, vào phòng.

Hai hài từ từ mặt, trên người không có một chút thịt, loại đau đớn, người bình thường hoàn toàn không chịu được, nhưng bọn chúng từ đầu đến cuối, đều không kêu đau, đều không kêu đau.

Nương con ba người ngã xuống giường, hai hài tử, gất gao dựa vào trong ngực Phụng Khuyết Thành, ai cũng không nói gì.

Chỉ, im lặng dựa sát, hấp thụ sự ấm áp, hơi thở của nhau.

"Mặc Hàm, Mạt Vũ, bốn ngày sau, chúng ta lên đường đi kinh thành!"

Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ nghe vậy, cũng có chút kinh ngạc, hai hài tử còn nhỏ, nhưng trong lòng, đã hiểu, thuốc dẫn giải độc của bọn họ, Thiên Sơn Tuyết Liên không được mang về.

Trong tim, dường như bị bóp đau dữ dội.

Hai hài tử, càng dựa sát vào người Phụng Khuyết Thành, lặng lẽ cầm lấy bàn tay Phụng Khuyết Thành đang đặt ở trên bụng.

Tỷ đệ hai người, phải cho nhau dũng khí sống tiếp.

"Nương, vậy chúng ta có trở lại không?" Phụng Mặc Hàm hỏi.

"Kết thúc, có lẽ, có lẽ....." Phụng Khuyết Thành nói xong, dừng một chút, "Chúng ta rất nhanh là có thể trở về!"

Ngày mai chính là ngày đi Kinh thành.

Bọn hạ nhân, bận rộn dọn dẹp đồ, chỉ có Phụng Khuyết Thành, một mình ngồi ở trong hoa viên, trên xích đu, nhắm mắt dưỡng thần.

Trên gương mặt hoàn mỹ, trầm tĩnh không gợn sóng.

Nhưng ai cũng biết, giờ phút này trong lòng Phụng Khuyết Thành đang nổi lên sóng to gió lớn, cho nên cũng thức thối không dám quấy rầy.

Năm Tuyết nhảy lên, rơi vào trong ngực Phụng Khuyết Thành, đầu nhỏ trắng như tuyết, cọ xát như đang lấy lòng, sau đó một con khác, cũng bắt chước, nhảy vào trong ngực Phụng Khuyết Thành, cọ xát, mượn cơ hội chiếm đoạt.

Đôi mắt sáng ngời đen tròn như quả nho, linh lợi nhìn đôi môi đỏ mọng của Phụng Khuyết Thành, hai Năm Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, từ từ bò lên, cong miệng lên, muốn hôn đôi môi đỏ mọng của Phụng Khuyết Thành.

Vươn bàn tay ngọc mềm mại lên, "Bốp" một tiếng, liền đánh hai con vật đáng ghét bay ra ngoài.

Phụng Khuyết Thành mở mắt, "Hai tiểu súc sinh các ngươi, mấy ngày không bị ném vào chảo dầu chiên lên, lớn mật hơn rồi đúng không....."

Đến tiện nghi của nàng cũng dám chiếm, gan thực sự rất lớn.

Mặc dù nước miếng năm tuyết có thể giải độc mỹ dung dưỡng nhan, nhưng Phụng Khuyết Thành nàng cũng không hiếm lạ gì.

Cơ thể trắng như ngọc, lộn một vòng trên mặt đất, hai con chi chi kêu kháng nghị. Còn lộ ra hàm răng trắng nhọn, nhưng mà, thấy Phụng Khuyết Thành không để ý đến bọn chúng, lập tức hấp ta hấp tấp đi tới trước mặt Phụng Khuyết Thành, cọ vào chân cổ tay của Phụng Khuyết Thành, muốn lấy lòng.

"Được rồi, tránh qua một bên đi, không phải là muốn cùng đi đến kinh thành sao, mang các ngươi theo là được!"

Phụng Khuyết Thành vừa dứt lời, hai con Năm Tuyết, lập tức vui mừng chi chi kêu lên.

Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm đi tới, hai con Năm Tuyết lập tức giật mình, nhảy vào trong ngực chủ nhân của mình, dương dương đắc ý làm nũng.

Phụng Mạt Vũ cười, xoa xoa đầu Năm Tuyết, "Nương, Năm Tuyết cũng đi kinh thành sao"

Phụng Khuyết Thành gật đầu.

"Thật tốt!" Phụng Mạt Vũ nói xong, ngồi xuống bên cạnh Phụng Khuyết Thành.

Điều dưỡng suốt mấy ngày qua, vết nước phỏng trên người đã đóng vảy, ngoại trừ hơi nhột, cũng không quá đau đớn.

Nhưng mà, có Năm Tuyết ở đây, nếu như thật sự khó chịu, để cho bọn chúng cắn một cái, sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

"Ngày mai sẽ lên đường, Mặc Hàm, Mạt Vũ, các con muốn mang theo cái gì, đã chuẩn bị xong hết chưa?" Phụng Khuyết Thành hỏi.

"Đã chuẩn bị xong!" Diễn đàn ngôn tình L - = ê Quý Đ // ôn

Phượng Khuynh Thành thấy tỷ đệ hai người khéo léo như vậy, vươn tay, ôm bọn họ vào trong ngực.

"Một đường bên ba, sẽ hơi khó chịu, nhưng mà, nương tin tưởng, các con có thể chịu đựng được!"

"Nương, chúng con có thể chịu đựng!"

Nương tin tưởng các con.....

Trên đường đi, rất khó nấu thuốc khi độc phát, phải cắn răng đi tiếp, sự kiên định này, Phượng Khuynh Thành nàng cũng bội phục.

Bội phục từ tận đáy lòng.

Dù sao, bọn chúng chỉ là hài tử mới năm tuổi.

Xe ngựa hoa lệ to lớn, nam tử lái xe ngựa nhìn rất trung hậu đáng hoàng, hộ vệ bên xe nhìn cũng rất bình thường, ngay cả hai chiếc xe ngựa đựng quần áo tạp vật ở sau, nhà hoàn đi theo, cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng mà, ánh mắt của bọn họ, quá bình tĩnh, quá trầm ổn, hơn nữa còn lộ ra sự tang thương tinh mịch không phù hợp với sự phồn hoa.

Bên trong xe ngựa.

Phượng Khuynh Thành nhìn hai hài tử đang ngủ say, trong góc xe ngựa, hai Năm Tuyết cũng yên ổn ngủ.

Xe ngựa dừng lại, một tiếng gọi truyền đến.

"Tiểu thư....."

Rèm xe ngựa bị vén lên, Phượng Khuynh Thành nhìn thấy Thiêm Hương một thân hồng y, khẽ nhếch môi, "Lấy được đồ rồi?"

Thiêm Hương cười, chui vào xe ngựa.

Rèm xe ngựa hạ xuống, xe ngựa đi tiếp.

Thiêm Hương từ trong ngực thận trọng lấy ra một bình sứ, cực kỳ kích động đưa cho Phượng Khuynh Thành, "Tiểu thư, Thiêm Hương không hoàng thành sứ mạng, cuối cùng chỉ lấy lại được Mãnh Trì Thánh Thủy!"

Chỉ cần phối hợp với Thiên Sơn Tuyết Liên, có thể giải độc cho tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư.

Thật tốt, thật tốt!

Phượng Khuynh Thành nhận lấy, tỉ mỉ vuốt ve bình sứ, nhìn Thiêm Hương gầy rất nhiều, tiểu tụy rất nhiều, cầm tay Thiêm Hương, "Ta thay hai hài tử, cảm ơn người!"

"Tiểu thư, người tuyệt đối đừng nói như vậy, những người như chúng ta, vốn chính là còn đồ liều mạng, chết ngày nào cũng không biết, là tiểu thư cho chúng ta cơ hội sống lại, cho nên, chúng ta cam tâm tình nguyện vì tiểu thư vào nơi nước sôi lửa bỏng!" Thiêm Hương nói xong, nhìn về phía Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm vẫn còn ngủ say, nghĩ đến Thiên Sơn Tuyết Liên bị cướp đi, mà thời gian giải độc cho chúng, không còn nhiều, trong lòng căng thẳng.

Phượng Khuynh Thành vỗ vỗ tay Thiêm Hương, không nói gì, cẩn thận cất Mãnh Trì Thánh Thủy đi.

Khi Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm tỉnh lại, trời đã tối rồi.

Hai hài tử, nhìn thấy Thiêm Hương đi nửa năm mới trở lại, rất hưng phấn, hưng phấn lôi kéo Thiêm Hương hỏi tới hỏi lui, hỏi lung tung.

Thật ra chuyện muốn hỏi nhất là, chuyện thuốc dẫn của bọn họ.

Nhưng mà, lại cứng rắn nhìn xuống.

Cho đến khi Thiêm Hương ôm lấy bọn họ, nhỏ giọng nói cho họ biết, đã tìm được Mãnh Trì Thánh Thủy, hai hài tử, yên lặng một hồi lâu, mới nhìn nhau, si ngốc nở nụ cười.

Đó là khát vọng được sống.....

Kính thành.

Kính đô của Vương triều Hạo Hân.

Phồn hoa cấm tú.

Khi xe ngựa dừng lại, Phụng Khuynh Thành giơ tay lên, vén rèm xe ngựa lên. Nàng biết, xa cách năm năm, lần nữa trở lại, nhất định không an ổn..... Vị Vương gia bị nàng cường bạo, tuyệt sẽ không bỏ qua, biết rõ là tự chui đầu vào lưới, nhưng vì hài tử, nàng không có lựa chọn nào khác! "Vào thành!" Trầm thấp phân phó một tiếng, xe ngựa di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Phòng ngựa chu đáo

Xe ngựa dừng lại trước một đại môn hoa lệ trên đường cái phồn hoa của kinh thành, nam tử đứng chờ ở cửa ra vào lập tức kích động không thôi, cười đến mức mắt cũng híp lại.

Đội xe ngựa dừng lại, nam tử lập tức tiến lên, hành lễ chào hỏi, "Tiểu thư!"

Thiên Hương vén rèm che trên xe ngựa lên, Phụng Khuynh Thành xuống xe ngựa trước, rồi ôm Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm xuống xe ngựa.

"Tiểu tiểu thư, tiểu thiếu gia!"

Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ nhìn thấy nam tử, cũng cười đến híp mắt lại, "Âu Dương thúc thúc!"

Sau đó chạy lên trước, kéo bọn họ hỏi lung tung.

Phụng Khuynh Thành cười nhạt, "Đi vào rồi lại nói!"

Sau đó đi vào đại trạch, xe ngựa được hạ nhân dắt qua một bên, đi vào từ cửa nhỏ.

Ngồi ở đại sảnh, Phụng Khuynh Thành ngồi ở chủ vị, lập tức có nha hoàn cung kính bưng nước trà lên.

Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ đông sờ sờ, tây sờ sờ, vô cùng tò mò, trong đôi mắt to đen bóng, tràn đầy hiếu kỳ.

"Thiên Hương, người dẫn Mặc Hàm, Mạt Vũ đi dạo xung quanh!"

Phụng Khuynh Thành vừa dứt lời, hai hài tử lập tức xông tới ôm lấy Phụng Khuynh Thành, một trái một phải hôn lên trên mặt Phụng Khuynh Thành, kéo Thiên Hương đi ra khỏi đại sảnh.

Phụng Khuynh Thành giơ tay, ý bảo tất cả nha hoàn lui xuống, tất cả nha hoàn kinh ngạc nhìn vị khách Phụng Khuynh Thành, dáng vẻ lớn lối như vậy, nàng ngồi, Âu Dương Hạo chủ tử lại đứng.

Rối rít suy đoán thân phận của Phụng Khuynh Thành.

Âu Dương Hạo lại quát lớn một tiếng, "Đi xuống!"

Nha hoàn không dám dừng lại, lập tức lui ra.

Bên trong đại sảnh, chỉ còn lại Phụng Khuynh Thành và Âu Dương Hạo!

"Hong Tự có truyền tin tức đến?" Phụng Khuynh Thành hỏi, âm thanh lạnh lạnh, nghe không ra cảm xúc gì.

Một tay bưng ly trà, một tay còn lại, cầm nắp ly, nhẹ nhàng đẩy những lá trà lơ lửng!

"Hồi tiểu thư, tạm thời Hong Tự vẫn chưa truyền tin tức đến, hình như bị ngăn ở ngoài kinh thành, không vào kinh thành được....."

Phụng Khuynh Thành nghe vậy, tay nắm nắp ly khẽ run lên, ngay sau đó đẩy nắp ly trà lên, đặt lại trên khay trà, ngẩng đầu nhìn về phía Âu Dương Hạo.

"Phái người đi tiếp ứng rồi sao?" diễn đàn L ///// ê Q,,,,,, úy Đ..... Ôn

"Có, thuộc hạ đã phái toàn bộ những người có thể phái đi rồi, nhưng mà....." Âu Dương Hạo nói xong, có chút do dự.

"Nói!" Phụng Khuynh Thành quát khẽ.

Rũ mí mắt xuống, khiến Âu Dương Hạo không thấy rõ cảm xúc trong mắt nàng.

"Người ta phải đi, đều bị một thế lực mạnh mẽ ngăn cản, không tiếp ứng cho Hồng Tụ được!" Âu Dương Hạo nói xong, không khỏi lo lắng cho Hồng Tụ.

Cô nương luôn hấp tấp đó.

"Nếu như liên lạc được, báo cho Hồng Tụ, để cho nàng rút lui, Tuyết Liên, ta tự có biện pháp, ngoài ra, dùng bồ câu đưa tin cho Lâm Phong Lâm Nguyên, gọi bọn họ mau vào kinh, để Triệu Hằng đi đến Quý Cốc, mời lão già đến Kinh Thành, nói lại ý của ta, kêu hắn đi đến bảo vệ Mặc Hàm, Mạt Vũ!"

Phượng Khuyên Thành nói nhẹ nhàng linh hoạt, Âu Dương Hạo nghe thấy lại kinh sợ, liền vội vàng hỏi, "Tiểu thư, đã xảy ra chuyện lớn gì?"

"Ta nhận được tin tức, Thiên Sơn Tuyết Liên đã bị cướp đi, Hồng Tụ dẫn người đuổi theo, nhưng mà, nếu đối phương có thể chuẩn bị ba vạn người, lặng yên không một tiếng động suốt ba năm rồi cướp Tuyết Liên đi, chắc chắn không phải hạng người thông thường, để Hồng Tụ quay về trước đã, chuyện này ta có tính toán khác!"

Âu Dương Hạo gật đầu, lập tức nói, "Tiểu thư, thuộc hạ sẽ đi an bài ngay!"

"Đợi đã nào...!"

"Tiểu thư còn gì muốn phân phó?"

Phượng Khuyên Thành trầm tư một lát, mới lên tiếng, "Người đi tra cho ta một chuyện, xem thử mùa xuân năm năm trước, có vị Vương gia nào ở trong núi lớn Tây Giao bị đuổi giết, ngoài ra, tìm người nói cho ta biết thế cục trong triều!"

"Thuộc hạ có cần phải gọi nằm vùng tới?"

Phượng Khuyên Thành lắc đầu, "Không cần, thật vất vả mới sắp xếp được người vào nằm vùng, tạm thời đừng manh động, chỉ cần ăn nói rõ ràng, ít nhiều gì cũng có thể biết được thế cục triều đình!"

Âu Dương Hạo gật đầu, đi xuống.

Phượng Khuyên Thành dựa vào ghế, hít một hơi thật sâu.

Ban đêm, hai hài tử ngã xuống giường, rất hưng phấn, Thiêm Hương ở một bên sửa sang lại xiêm áo cho bọn chúng, Phượng Khuyên Thành dựa vào bên giường, kể chuyện xưa cho chúng nghe.

"Hôm nay, chúng ta kể tiếp truyện lần trước, lại nói Tôn Ngộ Không, Đường Tăng, Trư Bát Giới, Sa Tăng hòa thượng đi tới Nữ Nhi quốc....."

Chuyện xưa còn chưa kể xong, Phượng Mạt Vũ đã im lặng ngủ, Phượng Mặc Hàm lại nắm lấy tay Phượng Khuyên Thành, non nớt hỏi, "Nương, bỗng nhiên con phát hiện trong truyện xưa, là lạ....."

"Như thế nào?"

Phượng Khuyên Thành hỏi, ngay cả Thiêm Hương cũng hứng thú!

"Giống như những yêu quái ở trên thiên đình lên đi xuống hạ phạm đều bị bắt về, mà những yêu quái vốn ở thế gian lại bị Tôn Ngộ Không đánh chết, nương, người nói có kì lạ hay không?"

"Thật ra cũng không có gì thật sự khác thường, việc đời chính là như vậy, Mặc Hàm, con còn nhỏ, không hiểu được sự ảo diệu trong đó, chờ con lớn hơn một chút, tiếp xúc với nhiều người hơn, sẽ rõ ràng, sắc trời không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai, nương dẫn con và tỷ tỷ đi chơi!"

Phượng Mặc Hàm gật đầu một cái, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ngủ say sưa.

Nhẹ nhàng đóng cửa.

Một nam tử đứng ở cửa viện, cung cung kính kính.

"Tiểu nhân Đái Vân, ra mắt tiểu thư!"

Phượng Khuyên Thành nhìn hắn một cái, giọng lạnh nhạt hỏi, "Là Âu Dương Hạo kêu người đến sao?"

"Hồi, tiểu thư, dạ!" Eri diễn đàn I - = ê Q |+_úy Đ [] ôn

"Vào thư phòng nói chuyện!"

Đái Vân gật đầu, "Tiểu nhân xin được dẫn đường cho tiểu thư!"

Thư phòng.

Phượng Khuynh Thành ngồi ở trên ghế, Thiêm Hương đứng ở một bên, Đái Vân đứng ở phía dưới, ngẩng đầu liếc nhìn Phượng Khuynh Thành khí sắc thần định, đứng mực nói, "Năm năm trước Tiên Hoàng đi về cõi tiên, Đương Kim Hoàng thượng năm đó mới ba tuổi, trước khi Tiên Hoàng lâm chung, hạ chỉ, huynh đệ đồng mẫu (*) duy nhất Quân Vũ Nguyệt làm Nhiếp Chính Vương, trông coi triều chính, thống lĩnh tam quân, nhưng mà, Tiên Hoàng còn có bốn huynh đệ dị mẫu (**), chia ra làm Trần vương, Đại Vương, Chu Vương, Cẩm vương!"

(* Anh em cùng mẹ

** Anh em khác mẹ)

"Những thân vương này, sợ đều không phải là đèn đã cạn dầu, không phải là hạng người thiện lương gì!" Phượng Khuynh Thành nói.

"Dạ, những thân vương này, đều lén lút, xây dựng thế lực thuộc về mình, ai cũng rục rịch ngóc đầu dậy, đang tìm thời cơ!"

Phượng Khuynh Thành không nói gì, vừa đứng lúc Âu Dương Hạo trở lại.

"Đái Vân đi xuống đi!"

"Dạ, tiểu thư!" Đái Vân hành lễ với Phượng Khuynh Thành, Thiêm Hương, khi đi ngang qua Âu Dương Hạo, hành lễ với Âu Dương Hạo rồi đi xuống.

Không hỏi nhiều một câu, nói nhiều một câu.

Sau khi Đái Vân rời đi, Phượng Khuynh Thành mới hỏi Thiêm Hương, "Thiêm Hương, ngươi cảm thấy Đái Vân như thế nào?"

Thiêm Hương nghe vậy, trầm tư một lát, "Làm việc chừng chặc, là người trầm ổn, nói chuyện không kiêu ngạo không tự ti, ngược lại có tố chất của nhân tài!"

"Ừ, vậy sau này, để cho hắn làm thủ hạ của ngươi, có thêm người trợ giúp ngươi!"

"Tạ tiểu thư!"

Âu Dương Hạo cười cười, nói với Thiêm Hương, "Chúc mừng Thiêm Hương, lại có thêm một viên đại tướng!"

"Không trách ta đoạt người của ngươi?" Thiêm Hương nhún mày hỏi.

"Đái Vân ở chỗ của ta, dù sao khả năng phát triển cũng có hạn, hắn có thể đi theo bên cạnh Thiêm Hương, là phúc khí của hắn, sao ta lại oán trách?"

Thiêm Hương nghe vậy, mỉm cười, nhìn về phía Phượng Khuynh Thành, ai oán nói, "Tiểu thư, ngươi xem hắn kia, ta cho rằng mấy năm không gặp, chắc chắn miệng mồm vẫn vụng về, nào có thể đoán được, ngược lại càng ngày càng biết ăn nói!"

"Biết ăn nói là chuyện tốt, bộ dạng kia, mới có thể lừa được trái tim các cô nương!" Phượng Khuynh Thành nói xong, nhìn về phía Âu Dương Hạo, cười như không cười nói, "Âu Dương, ngươi thấy đúng không!"

"Ặc, chuyện này....."

Âu Dương Hạo bị Phượng Khuynh Thành làm cho cứng họng.

Tiểu thư của hắn, cũng không phải là người dễ chọc!

Phượng Khuynh Thành thấy Âu Dương Hạo không nói, liền cùng truy mãnh đã (điều tra đến cùng), nói, "Nói thử xem, ngươi hỏi thăm được chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đồ Vô sỉ

"Hồi tiểu thư, năm năm trước, dường như không có hoàng thân quốc thích nào xuất hiện tại Tây Giao, nhưng mà, đương kim Nhiếp Chính vương có một biệt viện ở Tây Giao, nhưng mà, trước đây Nhiếp Chính vương thường xuyên đến ở, nhưng mà, năm năm qua, Nhiếp Chính vương chưa từng một lần đến đó, hơn nữa, bắt đầu từ năm năm trước, tính tình Nhiếp Chính vương đại biến!"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, không chút để ý hỏi, "Tính tình đại biến là như thế nào?"

"Truyền thuyết, Nhiếp Chính vương không gần nữ sắc, phàm là nữ tử, đều không thể tới gần hắn quá năm bước, nếu như có người cãi lời, kết quả thế thảm!"

Tà môn như vậy?

Chẳng lẽ, Nhiếp Chính vương chính là người năm đó bị nàng cường bạo?

Ban đầu nam nhân kia khầu khầu thanh thanh (luôn miệng) xưng mình là Bồn vương, Bồn vương, một thân xiêm áo mặc dù bản thủ, lại vô cùng phú quý!

"Trùng trị thế thảm như thế nào?"

Âu Dương Hạo nghe vậy, trầm mặc chốc lát, mới lên tiếng, "Những năm này, nữ tử có ý đồ đến gần Nhiếp Chính vương, đều bị Nhiếp Chính vương ném vào trại lính, trở thành quân kỹ, có người còn thế thảm hơn, bị Nhiếp Chính vương ban cho hạ nhân, thuộc hạ, đang sống sờ sờ bị giày vò tới chết!"

"Ác độc như vậy?"

Đều là nữ tử, Thiêm Hương có chút không tiếp nhận nổi.

Âu Dương Hạo lắc đầu một cái, "Vẫn chưa phải là ác độc nhất, Nhiếp Chính vương làm việc quái đản thành lệ, ở trên triều đình một tay che trời, phàm là người không phục hắn, giết không tha, khám nhà diệt tộc càng là chuyện thường!"

"Hoàng thượng đâu rồi, lại để hắn muốn làm gì thì làm?" Thiêm Hương hỏi.

"Hoàng thượng còn nhỏ!"

Hoàng thượng còn nhỏ, bốn chữ, là có thể nói rõ, không phải Hoàng thượng không ngăn cản, mà là Hoàng thượng có lòng, nhưng không đủ lực.

Thiêm Hương không khỏi thổn thức.

Nếu Nhiếp Chính vương muốn làm Hoàng đế, Tiểu Hoàng đế, khó giữ được tính mạng!

Phượng Khuynh Thành vẫn không nói lời nào, trầm tư.

Thiêm Hương, Âu Dương Hạo thấy Phượng Khuynh Thành không nói, cũng im lặng.

Thật lâu sau, Phượng Khuynh Thành mới lên tiếng, "Nhiếp Chính vương, thân thế như thế nào?"

"Nhìn cũng không có gì đáng ngại, nhưng mà, đã từng có người nói bóng nói gió, nói hình như Nhiếp Chính vương bị trúng độc, nhưng mà, kể từ sau khi Tiên Hoàng đi về cõi tiên, những lời bóng gió này liền bị phong tỏa, không còn ai nhắc tới!"

Đều nói không có lừa làm sao có khói, điểm này, Phượng Khuynh Thành tin tưởng.

"Thực lực trong tối của Nhiếp Chính vương như thế nào?" Phượng Khuynh Thành hỏi.

"Không biết, nhưng mà, đặt ở ngoài sáng, cũng không thể khinh thường, đây cũng là nguyên nhân nhiều năm như vậy, mấy Thân vương luôn rục rịch góc đầu dãy, nhưng lại không dám hành động!"

Thế lực nổi trên mặt nước đã vô cùng mạnh, còn phần bị che giấu thì sao? Ai cũng không nắm bắt được.

Chỉ chốc lát sau, Phượng Khuynh Thành mới lên tiếng, "Giám thị Nhiếp Chính Vương phủ thật kỹ, ta muốn lấy được hành tung chính xác của Nhiếp Chính vương!"

"Dạ!"

Ngày hôm sau, Eri diễn đàn 1^&* ê Q #0\$ úy Đ (ô) n

Lúc Quân Vũ Nguyệt rời khỏi Nhiếp Chính Vương phủ, lên xe ngựa, chuẩn bị đi vào triều, liền phát hiện có điều khác thường.

Mặc dù, lúc bị các thế lực giám thị, Quân Vũ Nguyệt đã sớm thăm dò được mục đích của bọn họ, nhưng mà, hôm nay lại không giống như vậy.

Che giấu hơi thở cực tốt, nếu như không phải là cao thủ tuyệt thế, hoàn toàn không cảm thấy được.

"Long Nhất!"

"Có thuộc hạ!"

Quân Vũ Nguyệt nói nhỏ mấy câu bên tai thị vệ Long Nhất, Long Nhất gật đầu, lập tức quay về Nhiếp Chính Vương phủ, mà xe ngựa của Quân Vũ Nguyệt, liền dừng ở nơi xa, một thời gian sau, Long Nhất cầm đồ ra ngoài, đưa cho Quân Vũ Nguyệt.

Xe ngựa khởi động, vào cung.

Giống như chỉ là, quên mang đồ vật gì đó thôi.....

Trên điện Kim Loan, Hoàng đế lần nữa cáo ốm không thượng triều, Quân Vũ Nguyệt giận, "Người đâu, đi mời Hoàng thượng tới!"

"Dạ!" Long Nhất đáp một tiếng lui xuống.

Một hồi lâu sau, một hải tử mặc long bào, chậm rì rì đi tới, sắc mặt có chút trắng bệch.

Quần thần hành lễ, "Chúng thần tham kiến Hoàng thượng, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Tiểu Hoàng đế nghe tiếng thân thể run lên, trong nháy mắt hốc mắt tràn đầy nước mắt, thận trọng nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt ngồi ở bên cạnh long ý, khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh băng không mang theo một chút cảm tình nào của Quân Vũ Nguyệt thì càng trở nên khản trương.

Gần như chạy trời chết.

Quân Vũ Nguyệt thấy Tiểu Hoàng đế muốn chạy trời chết, lạnh lùng mở miệng, "Hoàng thượng, tới đây!"

Tiểu Hoàng đế giật mình, bước đi chậm rì rì, cất bước đi về phía bậc thang, đứng ở trước mặt Quân Vũ Nguyệt, "Hoàng thúc!"

Quân Vũ Nguyệt ừ một tiếng, nói, "Hoàng thượng, tuyên các đại thần bình thân!"

"Các khanh bình thân!"

Tiểu Hoàng đế nói xong, ngã ngổ ở trên ghế rồng, sống lưng đã sớm ướt đầm.

Một ngày triều chính bắt đầu, các đại thần bắt đầu khai tấu, một đại thần trong số đó, nói đến lũ lụt ở Hoàng Hà, dân chúng làm than, cần một lượng bạc lớn để cứu tế.

Quân Vũ Nguyệt tức giận, ồn ào đứng lên, "Nói hươu nói vượn!"

Sau đó ném một quyển giấy Tuyên Thành xuống, ném trúng vào mặt của hắn.

"Đồ khốn kiếp, miệng nhai đầy giò, còn dám nói luôn vì ruộng cột nước nhà, tự ngươi nhìn rõ, trên đó tất cả đều là chứng cứ ngươi ăn hối lộ trái phép!"

Đại thần vừa nghe, bị dọa sợ đến mức chân run lên, lập tức quỳ xuống, "Nhiếp Chính vương tha mạng, tha mạng!"

"Coi mũ cách chuồn của hắn xuống, kéo xuống chém!" Hoàn toàn không điều tra kỹ, cũng không cho đại thần cơ hội mở miệng, quyết định nhanh chóng.

"Long Nhất, bắt người nhà lại, đào sâu ba thước, cũng phải tìm ra những sổ sách bí mật!"

"Dạ!"

Tham quan bị dẫn đi, Quân Vũ Nguyệt mới lên tiếng, "Tất cả các ngươi đều nghe rõ cho Bôn vương, dưới mí mắt của Bôn vương, không được phép có một hạt cát, nếu người nào dám cả gan khiêu khích, hắn ta hôm nay, chính là ngày mai của các ngươi, ngộ rõ, bãi triều!"

"Hoàng thượng vạn tuế, Nhiếp Chính vương thiên tuế, bôn thần cáo lui!"

Sau khi quần thần lui ra.

Quân Vũ Nguyệt chỉ nhìn thoáng qua Tiểu Hoàng đế, chỉ thấy cả người hắn run lẩy bẩy, nhưng cái gì cũng không nói, rồi đi.....

Quân Vũ Nguyệt vừa ra khỏi đại điện, Tiểu Hoàng đế mới oa một tiếng khóc lên.

Trên đường cái.

Một nữ tử tuyệt sắc mặc xiêm áo bạch y, dắt hai oa nhi cực kỳ đáng yêu, sau lưng, có một nha hoàn, một hộ vệ đi theo.

Trong tay hạ nhân, xách đầy đồ.

Hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người.

Rối rít suy đoán, nữ tử tuyệt sắc này, là từ đâu mà đến? Muốn đi nơi nào!

Mà hai oa nhi càng thêm cực kỳ khả ái, bao nhiêu người đều hận, sao hai oa nhi này không phải là của nhà mình.

"Nương, cái này nhìn thật hay!" Phụng Mạt Vũ nói xong, Phụng Khuynh Thành gật đầu, mua.

"Nương, con muốn cái này!" Phụng Mặc Hàm nói xong, Phụng Khuynh Thành gật đầu, mua.

Trên đường đi, mua không ít thứ, xe ngựa đã sớm chật đầy đồ.

Phụng Khuynh Thành cười chum chim nhìn hai hài tử, thấy đầu bọn chúng đầy mồ hôi, dịu dàng hỏi, "Mệt không?"

"Nương, không mệt, nhưng mà có hơi khát nước!" Phụng Mạt Vũ ngọt ngào nói.

"Nương, con cũng khát nước!"

Phụng Khuynh Thành nghe vậy, thấy phía trước có một tú lầu, "Đi thôi, nương dẫn các con đi tới tú lầu trước mặt, ăn chút điểm tâm, nghỉ ngơi một chút, rồi đi tiếp!"

"Được, được!" Dẫn đầu là [] Q úy Đ "" ôn

Vừa vào tú lầu, chương quỹ lập tức nhiệt tình chào đón.

Thiêm Hương lập tức đi bao gian, ba nương con Phụng Khuynh Thành lên lầu, trước tiên Thiêm Hương cho bọn họ vệ đưa đồ trở về, rồi xoay người lên lầu.

Trong gian phòng được bao, tiếng cười vui vẻ không dứt.

Sau khi ăn uống no đủ, Phụng Mặc Hàm vuốt bụng của mình, "Nương, Mặc Hàm no quá!"

Phụng Khuynh Thành cười, nói, "Mới vừa rồi nói con ăn ít một chút, con cứ không nghe, đứng lên đi chậm mấy bước, tiêu thực!"

Phụng Mặc Hàm gật đầu một cái, đứng dậy từ từ đi lại.

Phụng Mạt Vũ cũng đứng dậy, đi theo sau lưng Phụng Mặc Hàm, vừa đi vừa ngã trái ngã phải.

Đi một hồi, Phụng Mặc Hàm kéo tay áo Phụng Khuynh Thành, cúi đầu đỏ mặt, nhỏ giọng nói, "Nương, con muốn đi nhà xí....."

Phụng Khuynh Thành đứng lên, "Đi, nương dẫn các con đi!" Nói xong, nhìn về phía Phụng Mạt Vũ, "Mạt Vũ, con có muốn đi cùng không?"

"Muốn!"

Ba nương con mở cửa đi đến nhà xí của quán rượu, Thiêm Hương cười híp mắt cùng đi theo sau.

Lại thấy cửa gian phòng cách vách cũng mở ra, một nam tử mặc xiêm áo đỏ rực, cũng đi ra.

Nam tử kia lần đầu tiên nhìn thấy Phụng Khuynh Thành, thì thút gió một cái, kinh ngạc nói "Ồ, từ khi nào trong Kinh Thành lại xuất hiện mỹ nhân tuyệt sắc như vậy nhỉ....."

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ra tay trước để chiếm thế thượng phong

Vừa tới Kinh Thành, Phụng Khuynh Thành nghĩ, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, không rảnh để ý, dắt Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ, nam tử kia lại sử dụng khinh công, trong nháy mắt bay tới trước mặt Phụng Khuynh Thành, chặn đường đi của Phụng Khuynh Thành lại, "Mỹ nhân, đừng đi mà! Hôm nay gia, mời mỹ nhân uống một chén được không?"

Vừa nghe thấy giọng điệu lưu manh này, Phụng Khuynh Thành không quan tâm, dù sao nàng cũng đã từng gặp người hèn hạ vô sỉ hơn người trước mắt, nhưng Thiêm Hương, Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm lại bị chọc tức.

Vô cùng tức giận, Phụng Mặc Hàm lại bật cười, "Dạo này, ta cho là chỉ trên đường cái mới có chó điên, nhưng không nghĩ tới trong quán rượu cũng có, quán rượu ở kinh thành thật là loạn!"

"Đúng vậy đó, thật sự rất loạn, hơn nữa, rõ ràng là chó điên, lại mặc xiêm áo của con người, chẳng qua con chó điên này quên mất, chó chính là chó,

mặc xiêm áo của con người, cũng không biến thành người được!" Phụng Mạt Vũ tiếp lời.

Thiên Hương đứng ở phía sau, thiếu chút nữa đã vỗ tay bảo hay rồi.

Phụng Khuynh Thành cười nhạt không nói.

Nam tử mặc áo hồng Quân Vũ Thường lại kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Dạo này, hắn từng gặp qua người độc miệng, nhưng mà tuyệt đối chưa từng thấy, trẻ con độc miệng.

"Các ngươi đang chửi ta sao?" Quân Vũ Thường hỏi.

Chớp mắt, không thể tin. Diễn đàn L;" ê (Quý) Đ -- ôn

Quân Vũ Thường hắn, dù gì cũng là một mỹ nam tuyệt sắc, mặc dù vẫn còn kém hoàng huynh Quân Vũ Nguyệt, nhưng mà, hắn ở trong lòng tiểu thư khuê các khắp kinh thành, cũng là người chạm tay có thể bỏng.

Lần đầu tiên bị ghét bỏ, còn bị chê triết để thế này.

"Chúng ta có mắng ngươi sao?" Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ cùng lên tiếng hỏi.

Thiên chân vô tà (ngây thơ) không biết khói lửa nhân gian.

"Chẳng lẽ vừa rồi không phải các ngươi đang mắng ta?" Quân Vũ Thường hỏi.

Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ cùng nhau lắc đầu, Phụng Mặc Hàm nghiêm túc nói, "Mới vừa rồi chúng ta đang mắng chó điên cản đường, chẳng lẽ đại thúc ngươi là chó điên?"

"Ặc, chuyện này?" Quân Vũ Thường lúng túng xoa xoa lỗ mũi, Phụng Khuynh Thành lại dặt hai hài tử, dẫn theo Thiên Hương, lướt qua hắn rồi đi.

Đội Quân Vũ Thường lấy lại tinh thần.

"Đáng chết, lại có thể bị hai oa nhi mắng!"

Đây là lần đầu tiên trong hơn hai một năm qua.

Có chút cảm giác khác lạ, nhất là hai oa nhi này, đáng đáp thật đáng yêu, mà tiểu nữ oa kia, còn nhìn hơi quen mắt.

Nhưng mà, đã từng nhìn thấy ở đâu?

Gọi chuông quý, Quân Vũ Thường tự cao tự mãn quát lớn một trận, chuông quý đã sớm bị dọa đến mức vô cùng lo sợ.

"Cầm Vương gia, tiểu nhân thật sự chưa từng gặp qua bọn họ, Vương gia minh xét!"

Quân Vũ Thường vừa định nói gì đó, lại thấy Phụng Khuynh Thành dặt hai hài tử trở lại, ba nương con các nàng vừa nói vừa cười.

Phụng Khuynh Thành cười rất nhẹ rất nhẹ, lại cực kì xinh đẹp.

Quân Vũ Thường gặp qua vô số mỹ nhân, lại chưa từng gặp qua dạng người như Phụng Khuynh Thành.

Tự tin, có khí thế.

Hào phóng khéo léo, cả người tỏa ra một vàng sáng làm mê lòng người.

Lập tức tiến lên, ôm quyền với Phụng Khuynh Thành, "Tại hạ Quân Vũ Thường, năm nay 21, không biết nhà tiểu thư ở đâu, đã thành hôn chưa!"

Quân Vũ Thường vừa nói xong.

Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ cười hì hì ra tiếng.

Phụng Mặc Hàm nhìn Quân Vũ Thường giống như nhìn thấy quái vật, lắc đầu một cái, thở dài, "Chắc chắc chắc, đại thúc, vị mỹ nhân tuyệt sắc bên cạnh ta, đến oa nhi cũng đã có, ngươi nói nàng đã thành hôn hay chưa?"

Quân Vũ Thường cà lăm.

Hình như, trước đó, nghe hai oa nhi này gọi nàng là nương, chẳng lẽ.....

Nhưng mà, Quân Vũ Thường là ai, mới qua một khắc, liền khiến vẻ mặt không cam lòng biến mất, cười nói, "Không phải thành thân rồi vẫn có thể hòa

ly!"

Phượng Khuynh Thành vẫn không nói gì chỉ nhìn Quân Vũ Thường rồi cười tà.

Quân, quốc tính (họ của hoàng tộc).

Nhìn trên cảm y đồ thẫm, thù mắng xà, không giàu cũng quý.

Nam tử trước mặt, vừa nhìn đã biết được sống trong an nhàn sung sướng, tính kẻ đùa giỡn, cả người tuy không tỏa ra sát khí, nhưng mà, sâu trong ánh mắt tà mị kia, lại giấu giếm sát cơ (ý muốn giết người).

Loại người như thế, họ mới tới kinh thành, không hiểu rõ lai lịch của hắn, tốt nhất không nên chọc.

Suy nghĩ một chút mới lên tiếng, "Ừ, công tử nói đúng lắm, thành thân, quả thật có thể hòa ly, nhưng nếu chưa gả đã sinh con, công tử vẫn nguyện chịu thiệt?"

"Chưa gả đã sinh con?" Quân Vũ Thường kinh ngạc.

Nhưng Phượng Khuynh Thành đã sớm dặt hai hài tử rồi đi.

Sau khi Quân Vũ Thường phục hồi tinh thần, đã sớm không thấy bóng dáng Phượng Khuynh Thành.

Ha ha ha nở nụ cười, "Có chút ý tứ!"

Trở lại Cẩm Vương phủ, lập tức phái người đi điều tra lai lịch Phượng Khuynh Thành.

Trở lại đại trạch.

Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm liền đi xem những bảo bối mua về lúc đi dạo phố, Phượng Khuynh Thành cười đưa mắt nhìn chúng rồi đi, Âu Dương Hạo bước nhanh đi tới, "Tiểu thư, Hồng Tụ trở lại!"

Trong nháy mắt Phượng Khuynh Thành thu nụ cười lại, trong nháy mắt con ngươi lạnh đi, "Đến thư phòng!"

Trong thư phòng, nữ tử mặc áo đen quý trên mặt đất, trên xiêm áo, dính đầy máu, có chỗ, còn lộ ra vết thương chảy da sứt thịt.

Phượng Khuynh Thành nhìn, nói với Thiêm Hương đứng bên cạnh, "Thiêm Hương dẫn Hồng Tụ đi xuống rửa mặt, bôi thuốc, thay y phục!"

Hồng Tụ lại sống chết không chịu rời đi, "Tiểu thư, Hồng Tụ đáng chết, để mất Thiên Sơn Tuyết Liên, Hồng Tụ....."

Nói đến lời cuối, Hồng Tụ nghẹn ngào!

"Chuyện cũng không quá quan trọng, trước tiên đi chỉnh đốn mình cho sạch sẽ, nếu để Mặc Hàm, Mạt Vũ nhìn thấy dáng vẻ này của ngươi, ngươi nói xem bọn chúng sẽ nghĩ như thế nào?"

"Đúng vậy đó, Hồng Tụ, nghe tiểu thư, trước tiên đi rửa mặt, xử lý miệng vết thương đã!" Thiêm Hương khuyên nhủ.

Hồng Tụ bất đắc dĩ, chỉ đành phải đứng dậy, đi tắm bôi thuốc.

Trong thư phòng, Phượng Khuynh Thành nhìn Âu Dương Hạo đứng ở phía dưới, hỏi, "Quân Vũ Thường là ai?"

"Quân Vũ Thường, đó không phải là Cẩm vương sao?"

"Cẩm vương, Quân Vũ Thường, Thân Vương?" Phượng Khuynh Thành hỏi.

"Ừm!" Eri diễn đàn L ;" ;" ê {} Qusy Đ&(ô% &^ n

Phượng Khuynh Thành không nói gì, tay đặt trên bàn sách, nhẹ nhàng gõ, một hồi lâu sau mới lên tiếng, "Thế lực, nhân phẩm của hắn như thế nào?"

"Nhân phẩm? Nói như thế nào đây!" Âu Dương Hạo dừng một chút, mới nói tiếp, "Phong lưu, hồng nhan tri kỷ trải rộng khắp thiên hạ, rất ít khi trở về Cẩm Vương phủ, gần như hàng đêm đều ở Túy Hoa lầu, vô cùng ôn nhu, cực ít vào triều, nhưng mà, có thể còn sống sót giữa đông đảo hoàng tử, còn làm Thân Vương, không thể là loại người thông thường!"

Những lời của Âu Dương Hạo, Phượng Khuynh Thành hoàn toàn đồng ý.

Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, Quân Vũ Thường thường xuyên ở Túy Hoa lầu kỹ quán, ai biết được, đó không phải là một cách để che giấu thực lực.

"Âu Dương, đưa ta xem bản đồ bố trí kinh thành một chút!"

"Dạ!" Âu Dương Hạo nói xong, từ trong áo cách (ngăn tù bí mật) lấy ra bản đồ Kinh Thành, trải phẳng ở trên bàn, Phụng Khuyết Thành đi lên trước.

"Cầm Vương phủ, Nhiếp Chính Vương phủ ở chỗ nào?"

Âu Dương Hạo vươn tay chỉ.

Phụng Khuyết Thành nhìn rồi nói, "Hai Vương phủ nằm cạnh nhau trái lại rất gần!"

Âu Dương Hạo không nói gì tiếp, Phụng Khuyết Thành lại chỉ mấy con phố trên bản đồ, hỏi thăm tên trạch viện, lại hỏi chỗ mình đang đứng. Âu Dương Hạo giải thích từng chỗ, Phụng Khuyết Thành mới ra dấu bảo Âu Dương Hạo thu bản đồ lại.

Sau khi Hồng Tự rửa mặt xong liền đi tới, vừa thấy Phụng Khuyết Thành, quỳ xuống.

"Tiểu thư, Hồng Tự đáng chết, Hồng Tự....."

"Thiên Hương, đỡ Hồng Tự dậy!" Phụng Khuyết Thành nói.

Thiên Hương nghe vậy lập tức tiến lên, đỡ Hồng Tự đứng dậy, Hồng Tự sống chết không chịu.

Phụng Khuyết Thành khẽ thở dài một cái, "Hồng Tự, người đã tự trách như vậy, như vậy bắt đầu từ bây giờ, nghỉ ngơi cho khỏe, mấy ngày nữa, ta có nhiệm vụ cho người!"

"Dạ!"

Đêm khuya,

Một bóng đen, nhanh chóng rời khỏi đại trạch, bay về phía Nhiếp Chính Vương phủ.

Bóng đen nhanh như tia chớp, gần như trong nháy mắt, biến mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Một lần nữa

Nhiếp Chính Vương phủ.

Canh phòng nghiêm ngặt.

Ba bước một tốp, năm bước một trạm canh gác, hơn nửa thị vệ tay cầm bảo kiếm, người mặc khôi giáp, thỉnh thoảng qua lại không ngớt.

Phụng Khuyết Thành đứng ở trên nóc nhà, nhìn thị vệ qua lại ở phía dưới, nhếch môi, xoay người nhảy xuống nóc nhà, nhanh chóng ẩn thân thể vào trong bóng tối.

Đi quanh Nhiếp Chính Vương phủ tầm vài vòng, Phụng Khuyết Thành cũng không thu hoạch được gì.

Cho đến khi nhìn thấy lầu cao trước mặt, trên đó viết ba chữ Tầng Bảo Các thật to, Phụng Khuyết Thành nhẹ nhàng đến gần, lúc đến gần cửa sổ, Phụng Khuyết Thành vươn tay ra đẩy cửa sổ, rụt trở về, nhanh chóng núp vào bụi hoa.

Một nam tử xách theo đèn lồng, đi tới.

Mặc dù không thấy rõ tướng mạo của nam tử đó, nhưng mà, Phụng Khuyết Thành biết, chắc chắn không phải là loại tôm tép yếu ớt, hơn tám phần là một nhân vật hung ác.

Sau khi nam tử kia đi ngang qua, Phụng Khuyết Thành chỉ cảm thấy có một mùi thơm quái dị lan tới, vốn định giơ tay lên bịt mũi, lại sợ phát ra tiếng động, bại lộ hành tung của mình, chỉ đành phải tĩnh khí bình ổn lại, đợi sau khi nam nhân kia đi vào Tầng Bảo Các, Phụng Khuyết Thành nhanh chóng rời đi.

Nhưng mà, thân thể rất không thoải mái.

Cảm giác nóng rực đang lan tỏa khiến Phụng Khuyết Thành nắm chặt quả đấm.

Nam nhân chết tiết, lại có thể hạ mị được, trong lúc nhất thời, Phụng Khuyết Thành hận không thể giết, róc xương lóc thịt nam nhân kia.

Nhưng lý trí mách bảo nàng, không thể.

Bước chân có chút yếu ớt, khi Phụng Khuyết Thành chuẩn bị leo tường ra ngoài, bên trong Nhiếp Chính vương phủ, không biết người nào hô lên một tiếng, "Có thích khách!"

Đám người bắt đầu xuất hiện trong nội viện, ngay cả bên ngoài Nhiếp Chính vương phủ, cũng có tiếng vó ngựa vang lên, dường như bao vây cả Nhiếp Chính Vương phủ lại.

Chân Phụng Khuyết Thành lùi về sau, lần nữa lui vào bên trong Nhiếp Chính vương phủ.

Nếu không bị trúng mị độc, nàng tuyệt đối có thể xông phá trùng vây, nhưng trong mị được này, không đơn thuần chỉ có mị được, còn xen lẫn Hóa Công Tán!

Thật sự muốn mạng phụ thân nương tử tông nhà hân.

Đi tới một viện tử, thấy không có thị vệ canh giữ, Phụng Khuyết Thành lòng đầy căm phẫn, thân thể chợt lóe, ẩn núp đi vào.

Quân Vũ Nguyệt nhếch miệng ngậm mình ở trong bồn tắm, nhếch miệng lên thành một chút ý cười.

Hắn không tin, với bộ dạng như vậy, thích khách kia còn có thể chạy thoát.

Đứng dậy, vươn tay cầm lấy xiêm áo, chuẩn bị mặc lên người, mũi kiếm băng hàn thấu xương đã chống ở trên lưng.

"Đừng động, hoặc ngươi sẽ bị giết!" Diễn đàn L %&^ Ê Q &*(Úy Đ!@# Ôn

Giọng nữ đè nén uy hiếp, băng hàn thấu xương, không mang theo một chút tình cảm.

Quân Vũ Nguyệt im lặng, trầm nghĩ, từ lúc nào vương triều Hạo Hân, có nhân vật lợi hại như thế.

Cũng trong nháy mắt khi đang kinh ngạc, mất đi thời cơ phản kích, bị điểm huyết đạo, không thể nhúc nhích, không thể nói chuyện!

Ngay cả xiêm áo cũng chưa mặc, liền bị đẩy ngã xuống mặt đất lạnh như băng, xiêm áo vốn chuẩn bị được mặc vào, bị bàn tay trắng nõn của Phụng Khuyết Thành vurun ra, đập lên mặt Quân Vũ Nguyệt.

Trước mắt trong nháy mắt tối đen.

Phụng Khuyết Thành nhìn thân thể té xuống đất, thân hình cao lớn, bắp thịt rắn chắc, đưa tay ra, nắm một cái lên hông của Quân Vũ Nguyệt.

"Tiện nghi cho ngươi rồi!"

Cũng không biết câu nói này là, tiện nghi cho chính mình, hay là tiện nghi cho Quân Vũ Nguyệt.

Vừa nghe thấy giọng nói không chút che giấu này, trong nháy mắt thân thể Quân Vũ Nguyệt căng thẳng, trong nháy mắt thù hận trong xương bộc phát, muốn xông phá huyết đạo, nhưng phương pháp điểm huyết của Phụng Khuyết Thành cực kỳ cao cường, hắn lại có thể không phá giải được.

Mặc cho bàn tay nhỏ bé mang theo mồ hôi ướt đầm của Phụng Khuyết Thành, sờ loạn khắp nơi, lại chống cự không được.....

Cho đến khi sức cùng lực kiệt, Phụng Khuyết Thành mới nằm ở trên ngực Quân Vũ Nguyệt, thở dốc từng hơi từng hơi.

Bàn tay nhỏ bé đặt lên hông của Quân Vũ Nguyệt.

Bên trong thân thể vẫn còn cảm giác co rút, khiến Phụng Khuyết Thành không có hơi sức đứng dậy, cho đến khi kích tình biến mất, Phụng Khuyết Thành nhanh chóng đứng dậy mặc xiêm áo, nhắm mắt rồi đi.

Ngay cả một câu cũng chưa từng nói, càng không liếc mắt nhìn Quân Vũ Nguyệt ngã trên đất, cả người tỏa khí lạnh dày đặc một cái.

Sau một canh giờ khi Phụng Khuyết Thành rời đi, Quân Vũ Nguyệt giải khai huyết đạo, gào thét ra tiếng, "Khốn kiếp, đáng chết!"

Tức giận kéo áo lót đang đắp ở bên trên xuống, lật người ngồi dậy, nhìn trên ngực, vết bầm ngang hông, vết hôn, Quân Vũ Nguyệt giận dữ.

"Khốn kiếp, đừng rơi vào trong tay Bôn vương, nếu không ta sẽ lột da ngươi, rút gân ngươi, để cho ngươi muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể!"

Đại trạch.

Lúc Phụng Khuyết Thành trở lại, trời mới tờ mờ sáng.

Trở về phòng, thay y phục dạ hành ra, Phượng Khuynh Thành ngã xuống giường, thở ra một hơi.

Năm năm trước, nàng xuyên qua mà đến, thân trúng mị độc, cường bạo một nam nhân, năm năm sau, nàng lại cường bạo một nam nhân.

Thời gian, địa điểm thay đổi, nhưng hai nam nhân nàng cường bạo, đều không nhìn thấy rõ, bộ dạng của bọn họ.

Không.

Là nàng chưa bao giờ nghĩ tới, phải nhìn bộ dạng của bọn họ.

Nam nhân đối với nàng, vẫn luôn là có cũng được không có cũng không sao.

Nhiếp Chính Vương phủ.

Cả người Quân Vũ Nguyệt mặc áo măng bào màu đen, ngồi ở trên ghế, mắt lạnh nhìn ám vệ, thị vệ thủ lĩnh quỳ gối bên dưới.

"Hừ, hừ, ngược lại các ngươi thật có bản lĩnh, tối hôm qua thích khách vào phủ, các ngươi nhiều người như vậy, lại có thể để cho tên đó không mất một sợi lông chạy thoát!"

Nhiếp Chính Vương phủ thứ gì cũng không mất, nhưng hắn lại bị cường bạo.

Nói ra, thật mất mặt.

Nếu như tối hôm qua nàng, sau khi cường bạo hắn, một kiếm giết hắn, hắn đến cơ hội phản kích cũng không có.

Ám vệ, thị vệ không dám nói lời nào.

Ngược lại Thư Mộ Bạch đứng ở một bên, nói, "Theo lý thuyết thích khách kia trúng mị độc của ta, trong mị độc còn xen lẫn Hóa Công Tán, nàng không thể nào chạy thoát....."

Đây cũng là vấn đề Thư Mộ Bạch nghĩ hoài không ra.

Chẳng lẽ, thích khách này có thuốc giải?

Nhưng mà, thuốc giải trong tay hắn, một viên cũng không mất, trừ khi, nàng tùy tiện kéo một nam nhân giải độc.

Nhưng, tối hôm qua, thị vệ đi kiểm tra ở trong phủ, đều không khác thường.....

Nghĩ tới đây, Thư Mộ Bạch chợt nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt lửa giận ngập trời, kinh ngạc há to miệng.

"Nhìn cái gì vậy, cút!" Quân Vũ Nguyệt căm tức, cầm ly trà lên liền ném về phía Thư Mộ Bạch.

Thư Mộ Bạch giờ tay tiếp được ly trà, một giọt nước cũng không rơi ra ngoài, đặt chung trà lên trên bàn, nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng, nhanh chóng chạy trốn.

Có ý tứ, có chút ý tứ.

Mắt nàng thật là tốt, Vương phủ nhiều nam nhân như vậy, lại có thể chọn trúng Quân Vũ Nguyệt, còn thật kỳ tích chế ngự được Quân Vũ Nguyệt, cường bạo, không chỉ như vậy, còn có thể thân nhiên rút lui, thật bản lĩnh.

Cô nương này, Thư Mộ Bạch hắn muốn gặp một lần, nhất định phải gặp một lần.

Nghĩ tới đây, Thư Mộ Bạch phân phó người trở về viện của hắn, cầm quạt giấy, thoải mái nhàn nhã đi ra khỏi Nhiếp Chính Vương phủ.

Ở bên ngoài dạo qua một vòng, Thư Mộ Bạch trở lại Nhiếp Chính Vương phủ, đến tìm Quân Vũ Nguyệt.

"Cút....." Eri diễn đàn L {ê} Q:" Ủy Đ ôn

Thư Mộ Bạch cười, "Vũ Nguyệt, ta tìm được cô nương cường bạo ngươi rồi!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, trên mặt lúc thì xanh, lúc thì trắng.

Tay đang cầm nắp ly trà, vừa dùng lực, nắp ly trà rơi trên mặt đất, mà tai cầm của nắp ly trà, bị nắm thành mảnh vỡ.

"Ở nơi nào!"

Thư Mộ Bạch nhìn Quân Vũ Nguyệt tức giận, do dự một chút, mới lên tiếng, "Ta muốn nói cho ngươi, không phải là chuyện này....."

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nguy hiểm ập tới

"Không phải là chuyện đó?" Quân Vũ Nguyệt kinh ngạc.

Thật sự cũng không tính toán gặt Thụ Mộ Bạch, có điều, cái lỗ mũi kia, còn linh hơn chó, mà chuyện đêm qua xảy ra với hân (QVN), hân (TMB) chỉ cần liếc mắt một cái, là có thể nhìn ra manh mối.

"Đúng, không phải là chuyện đó!"

"Vậy người muốn nói cái gì?"

Thụ Mộ Bạch khụ khụ hai tiếng, mới lên tiếng, "Ta vốn muốn nói, nếu như người bắt được nàng, người tính toán như thế nào?"

"Róc xương lóc thịt, rút gân lột da, chặt làm trăm mảnh!" Quân Vũ Nguyệt cắn răng nghiêng lợi nói, nắm đấm siết chặt làm tiếng răng rắc rắc vang lên, có thể thấy được tức giận nhiều đến mức nào.

"Cần gì tức giận như vậy, ngược lại thật ra ta có một ý kiến hay, bảo đảm càng sáng khoái hơn việc giết nàng!"

"Là gì?"

"Gây ông đập lưng ông!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, giống như gặp quỷ, nhìn về phía Thụ Mộ Bạch, sau đó trầm mặc.

Thật lâu sau mới lạnh lùng âm trầm nói, "Võ công của nàng cực kì cao cường, đêm qua, trước khi đến gần ta, không hề phát hiện!"

Đây cũng là chuyện Quân Vũ Nguyệt tức giận.

Một nữ tử, võ nghệ lại cao cường như vậy.

"Võ công cao cường, thì sợ gì, chúng ta có thể đi dụ rấn ra khỏi hang, hoặc là để cho nàng tự đưa tới cửa, ta có thể chuyên tâm nghiên cứu chế tạo chút thuốc, chắc chắn làm cho nàng có đèn mà không có về!"

Quân Vũ Nguyệt trầm tư một lát, nói nhỏ mấy câu bên tai Thụ Mộ Bạch, lại gọi Âm Nhất, cẩn thận phân phó một hồi.

Thụ Mộ Bạch vẫn ngồi một bên, lẳng lặng không nói, đợi sau khi Quân Vũ Nguyệt phân phó xong, mới lên tiếng, "Tới, ta bắt mạch cho người, xem thử độc được giải như thế nào rồi?"

Quân Vũ Nguyệt vươn tay, cho Thụ Mộ Bạch bắt mạch.

"Độc đã được giải, nhưng mà, nội lực, vẫn cần một hai ngày mới có thể khôi phục!" Thụ Mộ Bạch nói xong, có chút buồn cười.

Nếu như, Quân Vũ Nguyệt không phải là bởi vì giải độc, tạm thời mất đi nội lực, nàng có thể được như ý hay không?

Nhưng mà, nàng cũng thật là can đảm, vì giải độc, lại dám cường bạo Nhiếp Chính vương quyền lực lớn nhất vương triều Hạo Hân.

Thú vị, vô cùng thú vị!

Đại trạch viện.

Mấy ngày nay, Phượng Khuynh Thành cảm giác có nhiều chỗ không bình thường, nhưng trong lúc nhất thời, lại không nghĩ ra được.

"Nương, người đang suy nghĩ gì vậy?" Phượng Mặc Hàm nghiêng đầu hỏi.

Phượng Khuynh Thành cười, ôm lấy Phượng Mặc Hàm, "Không nghĩ gì cả, tại sao cộn lại chạy ra ngoài này!"

"Tiên sinh dạy rất không thú vị, hơn nữa những gì hân nói, con đã sớm biết!."

"Tỷ tỷ đâu?"

"Nàng sao, đánh cờ cùng tiên sinh!"

"Đánh cờ?" Diễm Đan l % ^ Ê Q () Úy Đ -= ôn

Phượng Mặc Hàm gật đầu một cái, "Đúng vậy ạ, những thứ tiên sinh dạy quá không thú vị, ta liền hỏi tiên sinh, tiên sinh am hiểu nhất cái gì, tiên sinh nói kỹ nghệ của hần rất tốt, sau đó Phượng Mạt Vũ nói, muốn cùng tiên sinh đánh vài ván, con đợi đến chán, liền chạy ra ngoài chơi!"

Đánh cờ?

Tính khí nữ nhi của mình như thế nào, người khác không rõ lắm, nhưng Phượng Khuynh Thành thì biết.

"Có phải các con trêu chọc tiên sinh hay không?"

Phượng Mặc Hàm nghe vậy, vội vàng lắc đầu một cái "Không có!"

"Có thật không?" Phượng Khuynh Thành không tin hỏi.

"Thật, thật, đương nhiên là thật!" Phượng Mặc Hàm gật đầu như giả tòi, chỉ sợ Phượng Khuynh Thành không tin.

Nhưng mà bên này còn chưa nói xong, bên kia, Phượng Mạt Vũ ngẩng đầu ưỡn ngực đi ở phía trước, tiên sinh dạy học ừ ừ cúi đầu đi ở phía sau, rất rõ ràng, đánh cờ, tiên sinh thua.

"Nương....." Phượng Mạt Vũ vui mừng kêu một tiếng, nhào vào trong ngực Phượng Khuynh Thành, không ngừng cười ha ha ha.

Mặc dù Phượng Mạt Vũ cũng không nói gì, chỉ cười, nhưng tiên sinh đứng ở sau lưng, mặt trưởng đến mức càng ngày càng đỏ.

Phượng Khuynh Thành liếc mắt nhìn đang cười vui vẻ Phượng Mạt Vũ, đứng lên, hướng khách khí gọi tiên sinh, "Chu tiên sinh!"

"Phượng cô nương, lão hủ xấu hổ, xấu hổ!" Chu tiên sinh nói xong, chỉ cảm thấy miệng vô cùng cay đắng, không đợi Phượng Khuynh Thành nói chuyện, vội vàng nói, "Lão hủ không tài, xin cáo từ!"

Phượng Khuynh Thành vốn muốn nói gì đó, nhưng Chu tiên sinh đã quyết định đi, Phượng Khuynh Thành chỉ đành phải để Thiêm Hương tiễn Chu tiên sinh.

Đợi tiễn Chu tiên sinh đi, Phượng Khuynh Thành mới hỏi hai hài tử, "Các con thành thật nói, rốt cuộc trêu chọc Chu tiên sinh như thế nào?"

"Oan uổng quá nương!" Phượng Mặc Hàm kêu oan, vội vàng giải thích, "Nương, Chu tiên sinh vừa đến, liền ba hoa khoác lác học vấn của mình như thế nào như thế nào, nếu học vấn rất cao, nên lấy ra nói chuyện chứ, nhưng hần cố tình chỉ dạy ba chúng con Tam Tự Kinh, trời mới biết Tam Tự Kinh này, lúc chúng con hai tuổi đã có thể đọc lâu lâu rồi.

Được rồi, không có học vấn, người nên khiêm tốn một chút, chúng ta cũng không động vào ngươi, hần còn cố tình khoe khoang kỹ nghệ của hần rất tinh xảo, đặc ý ra sao, sau đó, chúng con nói, đánh một ván, hần thắng, lưu lại, về sau được coi trọng, thua, lập tức cuốn gói đi!"

Sau khi Phượng Khuynh Thành nghe, cười khỏ không thôi.

Đúng, hai hài tử của nàng, thông minh hiểu chuyện, học vấn tốt, vừa ý cũng nhỏ.

"Nhưng mà, trong lúc nhất thời, đi đâu tìm tiên sinh về cho các con đây?"

"Không cần tiên sinh, nương, không bằng người dạy cho chúng con đi!" Phượng Mặc Hàm nói xong, khoác cổ tay Phượng Khuynh Thành, làm nũng nói, "Nương, theo những tiên sinh kia hoàn toàn không học được chút tri thức gì, bọn họ cả bụng cổ hủ, một câu nói tốt, nhất định khi nói phải chia thành ba đoạn, nếu như học vấn thật sự tốt như vậy, vì sao không đi thi lấy công danh, lại lưu lạc làm tiên sinh dạy học?"

"Mặc Hàm lại xem thường tiên sinh dạy học?" Phượng Khuynh Thành hỏi, giọng lạnh hần đi.

"Không phải, nương, con chưa từng xem thường tiên sinh dạy học, con chỉ muốn nói, bọn họ cậy vào bản thân mình lớn tuổi, bắt nạt chúng con còn nhỏ tuổi, muốn lừa gạt chúng con, vừa nghĩ tới chúng ta trả lương cao mời, nhưng lại không muốn dạy cho chúng ta tri thức thật sự, nương, loại tiên sinh này mời tới có ích lợi gì?"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, nhìn sang Phượng Mạt Vũ ở một bên yên lặng không nói, "Mạt Vũ, con cũng nghĩ như vậy sao?"

Phượng Mạt Vũ gật đầu.

Phượng Khuynh Thành trầm tư một lát, mới lên tiếng, "Các con đã muốn tìm một tiên sinh thật sự có học vấn, vậy nương để Âu Dương thúc thúc lưu lại tìm cho các con, nhất định tìm cho các con một người thật sự có học vấn!"

"Cám ơn nương!"

"Đi chơi đi!"

Hai oa nhi vừa nghe Phụng Khuynh Thành không trách bọn họ, vui mừng cười tươi chạy đi.

Hình như, ốm đau, kịch độc, sinh mạng ngắn ngủi, ở trong mắt bọn họ, cũng không tính là gì.

Thư phòng, eri diễn đàn ʅ & ê q!@# úy đ* ôn

Phụng Khuynh Thành cùng Âu Dương Hạo bàn bạc xong mọi chuyện, Phụng Khuynh Thành mới lên tiếng, "Âu Dương, trong kinh thành có tiên sinh có học vấn cực tốt không?"

Âu Dương Hạo trầm tư một lát mới lên tiếng, "Nếu bàn về học vấn, đương Chúc Thái phó Văn đại nhân, không chỉ là ân sư thụ nghiệp tiên hoàng, lại là ân sư của mấy Thân vương, bây giờ còn là ân sư của Hoàng thượng! Ở trong triều đức cao vọng trọng!"

"Văn Thái phó có nhận học sinh?"

"Nhận, ngược lại vẫn nhận, nhưng mà yêu cầu cực cao!" Âu Dương Hạo nói, chợt nhớ tới, lúc trở lại, nghe nói, Chu tiên sinh đã rời đi, lại nghĩ đến tính tình của Phụng Mật Vũ, Phụng Mặc Hàm, hỏi, "Tiểu thư, có phải tiểu tiểu thư, tiểu thiếu gia muốn bái Văn Thái phó làm thầy?"

"Hôm nay bọn chúng, lại chọc tiên sinh tức giận bỏ đi!"

Âu Dương Hạo lại cười, "Tiểu thư, điều này cũng không thể trách tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư, cái niên đại này, quá nhiều người lừa đời lấy tiếng, ngược lại thật ra ta cảm thấy, cho dù tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư không có tiên sinh dạy, cũng sẽ không kém!"

"Mặc dù nói như vậy, nhưng ta cũng không thể để bọn chúng tự ý làm mọi chuyện!" Phụng Khuynh Thành nói xong, đứng lên, đi tới bên cửa sổ, mùa xuân đã sắp qua đi, mùa hè sẽ pải lập tức đến.

Nàng đã từng, đặc biệt thích sự thay đổi của bốn mùa, hưởng thụ quanh cảnh khác biệt của mỗi mùa, nhưng bây giờ, nàng hi vọng, thời gian dừng lại, không cần thay đổi nhanh như vậy, để cho hài tử của nàng, có thể sống bình an.

Âu Dương Hạo thấy Phụng Khuynh Thành đang suy nghĩ, thận trọng lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Mà Phụng Khuynh Thành đứng ở bên cửa sổ, nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Nghĩ nhiều nhất, chính là, Thiên Sơn Tuyết Liên, rốt cuộc rơi vào tay người nào.

Một luồng sát khí đánh tới, Phụng Khuynh Thành phản ứng cực nhanh, nhanh chóng nghiêng người, rút nhuyễn kiếm từ bên hông ra, nghênh tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Có manh mối

Người tới mặc hắc y, bịt mặt.

Trường kiếm trong tay, kiếm khí giống như cầu vồng, mang theo sát khí nồng đậm.

Nhiều chiêu không lưu tình, nhiều chiêu mang sát ý.

Mà cặp mắt lộ ra khỏi mặt nạ, mang theo sát ý giận dữ tàn nhẫn băng hàn thấu xương.

Sau khi hạ mười mấy chiêu, hai người đánh cân sức ngang tài, võ công của Phụng Khuynh Thành không tầm thường, mặc dù nội công không bằng hắc y nhân, nhưng mà, bộ pháp của nàng uyển chuyển, ra tay thu tay cực nhanh, lại đánh giết quyết đoán, mỗi một chiêu được hạ xuống, không chút do dự, dường như đều muốn đưa hắc y nhân vào chỗ chết.

Sau 300 chiêu, trong sân đã sớm thành một vùng hỗn độn, chậu hoa cây non, đều bị kiếm khí thổi hủy, chém thành mảnh nhỏ ngã đầy đất.

Âu Dương Hạo, Hồng Tụ Thiêm Hương nghe tin chạy tới vừa muốn rút kiếm tiến lên giúp một tay, một lão nhân tóc bạc trắng từ trên trời giáng xuống, chiếc roi gai trong tay liền đánh về phía hắc y nhân.

Quý Cốc thần tiên. Diễn Đàn L * & ^ Ê Q,./ úy Đ!@# ôn

Hắc y nhân liếc mắt một cái liền nhận ra, vận khí thoát ra, không hề ham chiến, nhanh chóng rời đi.

Khinh công trác tuyệt, trong nháy mắt liền biến mất không còn dấu vết.

Hồng Tụ Thiêm Hương, Âu Dương Hạo chuẩn bị đuổi theo, Phụng Khuyết Thành lên tiếng, "Không cần đuổi theo, Hồng Tụ Thiêm Hương, đi phòng bếp phân phó một tiếng, lão già đến, chuẩn bị thêm nhiều món ngon, cũng chuẩn bị vài bình rượu ngon! Âu Dương đi chuẩn bị xiêm áo cho lão già, phải người khác thu dọn viện tử này một chút!"

"Dạ!" Ai bận việc này rời đi.

Phụng Khuyết Thành thu nhuyển kiếm, gật đầu cười một tiếng, "Lão già, người tới thật là đúng lúc!"

Quý Cốc Tử cười, đi tới trước mặt Phụng Khuyết Thành, giơ tay lên xoa đầu Phụng Khuyết Thành, lại bị Phụng Khuyết Thành một chưởng đẩy ra, Quý Cốc Tử cũng không tức giận, "Lão già ta đây mà không đến, người sẽ bị người khác ức hiếp rồi!"

"Uh, xem ra, ta phải cảm tạ lão già!"

"Đúng vậy, phải cảm tạ ta!" Quý Cốc Tử nói xong, nhìn xung quanh, "Hai bảo bối tôn tử của ta đâu?"

"Đi chơi rồi, đi thôi, ta dẫn người đi tìm bọn chúng!"

"A, mấy tháng không gặp, nhớ chết ta rồi!"

Phụng Khuyết Thành cười nhạt không nói.

Năm đó nàng xuyên qua mà đến, cường bạo nam nhân kia, sau khi rời đi, bán ngọc bội của hắn, sau đó lại gặp Quý Cốc Tử bị người đuổi giết, cả người bị thương nặng, nàng vốn định khoanh tay đứng nhìn, thấy chết mà không cứu, nhưng lão già này, nhất định ép nàng phải giúp một tay, nàng cứng rắn cự tuyệt, nhưng vẫn bị hắn âm hiểm dụ dỗ.

Cuối cùng không có biện pháp, chỉ đành phải xuất lực bỏ tiền, ai ngờ, lão già này rất có lai lịch, lại là một thủ lĩnh của tổ chức sát thủ, mà nàng thần xui quỷ khiến thành đồ đệ của hắn, trở thành đương gia mới của tổ chức sát thủ này.

Nhưng mà, suy nghĩ một chút, những năm qua, nếu như không phải ở trong tổ chức sát thủ, nhờ họ vào sinh ra tử, hai hài tử của nàng, đã sớm.....

Vừa nghĩ tới khả năng đó, Phụng Khuyết Thành chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Xa xa, Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ đã nhìn thấy Quý Cốc Tử đầu bạc, vui mừng kêu một tiếng, "Mổ gia (ông ngoại)....."

Quý Cốc Tử nghe thấy tiếng cười, cười đến mắt cũng híp lại, "Chao ôi, bảo bối tôn tử của ta, sắp nhớ chết mổ gia rồi!"

Sau đó khom lưng, giang hai cánh tay, ôm lấy hai oa nhi đang chạy như bay đến, hôn một cái trên mặt cả hai oa nhi, mới lên tiếng, "Mau để mổ gia nhìn một chút, có cao hơn?"

"Cao, cao, mổ gia, Mặc Hàm (Mạt Vũ) đều cao!"

"Ta xem một chút, ta xem một chút!" Quý Cốc Tử nói xong, đứng lên, lôi kéo hai oa nhi xoay vòng vài vòng, mới khẳng định nói, "Đúng là cao hơn!"

"Mổ gia, Mặc Hàm (Mạt Vũ) dẫn người đi xem trạch viện này một chút, trạch viện này rất lớn, lớn hơn trạch viện ở Giang Nam!"

"Tốt, tốt, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ!" Quý Cốc Tử nói xong, liền lôi kéo hai oa nhi đi tản bộ.

Phụng Khuyết Thành nhìn, không khỏi cảm động.

Ai có thể tưởng tượng được, trong chốn giang hồ, Quý Cốc Tử giết người như ma, ác độc, cũng có lúc mềm lòng thương người.

Ban đầu, hai hài tử, lần đầu tiên độc phát, nhờ Quý Cốc Tử không tiếc mười năm nội lực, kéo dài tính mạng cho hai hài tử, phần ân tình này, Phụng Khuyết Thành nàng nhớ kỹ trong lòng, hai hài tử, càng nhớ rõ!

Một tiếng mổ gia kia, là thật tâm, tuyệt không trộn lẫn bất kỳ điều gì.

Nhiếp Chính Vương phủ

Quân Vũ Nguyệt nhảy mấy cái rồi hạ xuống trong viện của mình, bỏ lại bảo kiếm trong tay, nhìn miệng vết thương trên cánh tay, khẽ nguyên rủa một tiếng, đến thẳng nơi ở của Thư Mộ Bạch.

Bên trong gian phòng, Thư Mộ Bạch đang nghiên cứu chế tạo dược vật, vừa thấy Quân Vũ Nguyệt tức giận mà đến, kinh ngạc, lại thấy vết thương trên cánh tay của Quân Vũ Nguyệt, càng kinh ngạc.

"Người nào làm người bị thương?"

"Quý Cốc Từ!"

Thư Mộ Bạch nghe vậy rất kinh ngạc, "Làm sao có thể, không phải tin đồn hắc đã chết rồi sao?"

"Hắc chết hay không chết ta không biết, nhưng mà, quý cốc thần roi kia, cũng không có mấy người có thể vung tốt!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, đưa cánh tay đến trước mặt Thư Mộ Bạch, "Thoa thuốc cho ta!"

Thư Mộ Bạch đứng dậy tìm thuốc trị thương, thoa cho Quân Vũ Nguyệt, mới hỏi, "Làm sao người gặp được Quý Cốc Từ?"

Quân Vũ Nguyệt xoay đầu đi, không nói, đứng dậy rồi đi.

"Không nói thì không nói, chẳng cái gì mà chẳng!" Thư Mộ Bạch nói thầm một tiếng, tiếp tục nghiên cứu chế tạo bí dược của hắc.

Trở lại viện của mình.

Quân Vũ Nguyệt đứng trước bàn đọc sách, lẳng lặng đứng hơn một canh giờ, sắc mặt lạnh lùng bình tĩnh, cũng không ai biết hắc đang nghĩ gì.

Phượng Khuyết Thành ngồi trên ghế, nhìn ba thuốc hạ đả lực ngồi ở đối diện, "Đối với hắc y nhân hôm nay, các người có ý kiến gì không?"

Hồng Tụ Thiêm Hương không nói gì, Âu Dương Hạo suy nghĩ một chút mới đứng lên nói, "Tiểu thư, có thể là người đứng sau chuyện cướp đi Thiên Sơn Tuyết Liên hay không?"

Hồng Tụ lại lắc đầu lập tức, "Không đúng, người đoạt Tuyết Liên, ta đã cùng hắc đối chiêu, võ công không cao như vậy, ít hơn một phần ba!"

"Tại sao khẳng định như vậy?" Phượng Khuyết Thành hỏi Hồng Tụ.

"Bởi vì, hắc đánh không lại ta!"

Phượng Khuyết Thành trầm mặc, chốc lát sau mới lên tiếng, "Mặc kệ hắc vì điều gì mà đến, Âu Dương, người tiếp tục xử lý tất cả công việc vặt ở kinh thành, Hồng Tụ cùng Thiêm Hương đi theo bên cạnh ta, hai huynh đệ Lâm Nguyên, Lâm Phong không cần lộ diện, âm thầm bảo vệ Mặc Hàm, Mạt Vũ!"

"Dạ!" Diễn đàn 1 - e Q Úy đ |": ôn

Đêm khuya yên tĩnh.

Hai bóng đen mau chóng biến mất khỏi trạch viện, bay ra ngoài đi về hướng vùng ngoại ô.

"Tiểu thư, chúng ta vừa đuổi kịp đến cánh rừng này, những người đó liền hoàn toàn biến mất!" Hồng Tụ nói xong, trong âm thanh, tất cả đều là tự trách.

Phượng Khuyết Thành nhìn rừng cây đen ngịt ở phía trước, nhưng không tiến lên trước một bước, bởi vì, nàng rõ ràng ngửi được, ẩn trước mặt, tầng tầng lớp lớp cơ quan, còn bày ra trận Ngũ Hành Bát Quái, hiện tại đen như mực, xông vào, thật sự không phải một lựa chọn sáng suốt.

Phượng Khuyết Thành vỗ vỗ bả vai Hồng Tụ, "Trở về thôi!"

"Tiểu thư....."

"Dục tốc bất đạt, trở về rồi hãy nói!"

Trở lại trạch viện, Phượng Khuyết Thành lập tức đi đến thư phòng, tìm bản đồ rồi mở ra trải trên bàn, nhìn kỹ dấu hiệu trên bản đồ, một hồi lâu mới bình tĩnh hiểu ra.

"Hồng Tụ, người tìm Âu Dương đến đây, nhanh lên!"

Chỉ chốc lát sau, Âu Dương Hạo ngay cả xiêm áo cũng không mặc chỉnh tề, vội vàng vàng đi vào thư phòng. Vừa vào cửa, Phượng Khuyết Thành đã nói, "Âu Dương, nghĩ biện pháp, ta muốn vào Nhiếp Chính Vương phủ!"

Âu Dương Hạo, Hồng Tụ kinh ngạc.

Phượng Khuyết Thành mới tiếp tục nói, "Thiên Sơn Tuyết Liên ở Nhiếp Chính Vương phủ, ta phải thừa lúc còn sớm, nếu không....."

Nếu Thiên Sơn Tuyết Liên bị Nhiếp Chính vương Quân Vũ Nguyệt dùng, Mặc Hàm, Mạt Vũ của nàng sẽ như thế nào?

Trong nháy mắt Âu Dương Hạo, Hồng Tụ hiểu rõ, chuyện khẩn cấp, vội vàng đi xuống chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Hãm hại

Hôm sau, Phụng Khuynh Thành dành một ngày bồi Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm, theo chân bọn họ đánh cờ, nói chuyện phiếm, cùng nhau đi học biết chữ.

Quý Cốc Tử ở một bên, ha ha ha cười đến híp cả mắt.

Âu Dương Hạo bước nhanh đi tới, Phụng Khuynh Thành vội vàng đứng lên, ý bảo Âu Dương Hạo trực tiếp đi đến thư phòng.

"Mặc Hàm, Mạt Vũ, các con chơi cùng mỗ gia, nương đi một lát!"

Hai oa nhi còn chưa kịp nói chuyện, Quý Cốc Tử vội vàng không nhận được khoát tay, "Nhanh đi đi, nhanh đi đi, ở nơi này vô cùng chướng mắt!"

Phụng Khuynh Thành giờ ngón tay giữa với Quý Cốc Tử, xoay người rồi đi.

Quý Cốc Tử hỏi Phụng Mặc Hàm Phụng Mạt Vũ, "Các con nói xem, tại sao lần nào nương con cũng giờ ngón giữa với ta, là có ý gì?"

"Không biết!" Hai oa nhi đồng thời lắc đầu.

Nhưng mà, lòng dạ lại biết rõ, chỉ là không chịu nói cho Quý Cốc Tử thôi.

Thư phòng.

Âu Dương Hạo lấy một tờ giấy Tuyên Thành ra, đưa cho Phụng Khuynh Thành, "Tiểu thư, đây là thân phận của người ở Nhiếp Chính Vương phủ, người xem một chút!"

Phụng Khuynh Thành gật đầu, cầm giấy Tuyên Thành lên nhìn.

Phụng Nhi, nữ, 16 tuổi, là chất nữ viện phòng (*) của đại nương phòng bếp, tới Kinh thành nương nhờ vào người di này.

(* cháu gái con bà con xa)

"16 tuổi, thật đúng là độ tuổi tươi đẹp!" Phụng Khuynh Thành nói xong, lại xem mấy phong tục ở nông quê của Phụng Nhi, tính cách, còn có người nhà Phụng Nhi.

Phụng Khuynh Thành hiểu, thân phận của Phụng Nhi là thật.

"An bài thật kỹ cả nhà của Phụng Nhi!"

"Dạ, thuộc hạ đã an bài thỏa đáng!"

"Khi nào thì ta đến?" Phụng Khuynh Thành hỏi.

"Sáng sớm ngày mai, Tương đại nương của phòng bếp ở cửa sau Nhiếp Chính Vương phủ chờ người, tiểu thư....." Âu Dương Hạo nói xong, dừng một chút.

Phụng Khuynh Thành nhíu mày, nhìn về phía Âu Dương Hạo, "Thế nào?"

"Nhiếp Chính vương, không phải nam tử bình thường, lòng hắc thấu đáo, thủ đoạn cay độc, tiểu thư, nếu như gặp tình huống không bình thường, nhất định phải mau chóng rời đi!"

"Người hãy yên tâm đi, ta biết rồi!"

Trong phòng. Eri diễn đàn l; "ê Q úy Đ *&^ ôn

Phụng Khuynh Thành nói với Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm, "Mạt Vũ, Mặc Hàm, nương có chuyện quan trọng, phải đi ra ngoài mấy ngày, các con là bé ngoan, mấy ngày mẫu thân không ở đây, các con phải nghe lời Hồng Tự Thiêm Hương, càng phải nghe lời mỗ gia, hiểu chưa?"

"Nương, chúng con sẽ ngoan ngoãn, nương, người nhất định phải bình an trở về!" Phụng Mặc Hàm nói xong, đến là tỏ trong ngực của Phụng Khuynh Thành.

Phụng Mạt Vũ không nói nhiều, vành mắt ửng hồng, cũng đến dựa sát vào trong ngực Phụng Khuynh Thành.

"Nương hứa với các con, nhất định thật khỏe mạnh, bình an trở lại!"

"Nương, ngoéo tay!"

"Được, ngoéo tay!"

Nương con ba người, ngoéo tay, hứa hẹn.

Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ tuy là hài tử năm tuổi, lại không phải người ngốc, Phượng Khuynh Thành muốn đi đến nơi nào, trong lòng bọn họ biết, cũng không dám hỏi.

Sợ hỏi nhiều hơn, Phượng Khuynh Thành phiền muộn.

Càng sợ Phượng Khuynh Thành nhớ thương bọn họ, cho nên, bọn họ sẽ ngoan ngoãn.

Ở nhà chờ Phượng Khuynh Thành trở lại.

Đỗ hai hài tử ngủ, Phượng Khuynh Thành ra khỏi phòng, Hồng Tụ Thiêm Hương đứng ở cửa, "Chăm sóc bọn chúng thật tốt!"

"Dạ!"

Phượng Khuynh Thành gật đầu, lại nhìn thấy Quý Cốc Tử đứng ở đằng xa, tiến lên vài bước, "Lão già, Mặc Hàm Mạt Vũ liền giao cho người!"

"Bình an trở về, nếu không, ta mang hai oa nhi trở về Quý Cốc....."

"Ta sẽ không để cho người mang bọn chúng đi!" Phượng Khuynh Thành nói như đinh đóng cột.

Trời còn chưa sáng, Phượng Khuynh Thành đã thay một bộ xiêm áo phiếm cũ, ngay cả tóc, cũng chải búi tóc đơn giản của cô nương, nhuyển kiếm đeo ở bên hông, xiêm áo che kín bên ngoài, không nhìn ra bất kỳ manh mối nào!

Cửa sau Nhiếp Chính Vương phủ.

Tướng đại nương dặm chân, xoa xoa tay, ngẩng đầu mong ngóng, nghĩ đến trong phòng bếp, còn có thật nhiều việc chờ đợi mình đi làm, có chút nóng nảy.

Nhưng chất nữ viên phòng của bà, vẫn chưa thấy bóng dáng.

Tướng đại nương có chút tức giận, lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kêu bà, vừa định xoay người đi vào, lại thấy một xe ngựa nhỏ màu xanh nhanh chóng đi đến, dừng lại ở trước mặt nàng, một bàn tay nhỏ bé trắng thuần vén rèm xe ngựa lên, một cô nương làn da trắng nõn, xinh đẹp như hoa người mặc xiêm áo vải thô chui ra khỏi xe ngựa.

Cô nương kia xuống xe ngựa, từ trong ngực lấy vài đồng tiền ra cho phu xe, mới cười một tiếng với Tướng đại nương, "Di Tướng....."

"Người?" Tướng đại nương nheo mắt lại, nhìn cô nương trước mặt.

"Di Tướng, ta là Phượng Nhi!" Phượng Khuynh Thành nói xong, cười một tiếng với Tướng đại nương, tùy tiện, rất có hơi thờ ơ quê cha đất tổ.

"Người chính là Phượng Nhi?" Tướng đại nương nói xong, có chút nghi ngờ.

Khi nàng gặp Phượng Nhi, Phượng Nhi còn là một oa nhi 5, 6 tuổi, khi đó mặc dù đáng đáp không tề, nhưng mà nàng cũng không dám nghĩ, sau khi lớn lên Phượng Nhi lại tuyệt sắc như vậy.

Chuyện này hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng.

"Đúng vậy!" Phượng Khuynh Thành nói xong, từ trong ngực lấy một bức thư ra, đưa cho Tướng đại nương "Di Tướng, đây là thư người viết cho thân nương của ta, người xem một chút!"

Tướng đại nương nhận lấy thư, mở ra nhìn, thấy là bút tích của mình, ngay cả mấy vết mực đen nhánh cũng không sai, mới yên lòng, dẫn Phượng Khuynh Thành vào Nhiếp Chính Vương phủ.

Sắp xếp chỗ ở, công việc cho Phượng Khuynh Thành, Tướng đại nương liền bận việc rời đi.

Bởi vì Phượng Khuynh Thành là chất nữ viên phòng của Tướng đại nương, rất xinh đẹp, ngược lại cũng không bao nhiêu người cố ý làm khó.

Mấy ngày kế tiếp, liền hòa nhập cùng bọn nha hoàn sai vặt, cộng thêm Phượng Khuynh Thành biết làm rất nhiều món ăn bánh ngọt ngon miệng, càng có nhiều gã sai vặt, tranh sáng tranh tối lấy lòng Phượng Khuynh Thành.

Trong đó có được đồng Tử Thư bên cạnh Thư Mộ Bạch.

"Phượng Nhi, người làm sao vậy?" Tử Thư lo lắng nhìn Phượng Khuynh Thành ngồi chồm hổm dưới đất, muốn đưa tay ra dịu dàng, rồi lại nghĩ tới, nam nữ thụ bất thân, nóng nảy không biết làm sao.

"Tử Thư, ta đau bụng!" Phượng Khuynh Thành nói xong, chân mày chau lại, trên trán còn có mồ hôi lạnh rỉ ra.

Tử Thư rất lo lắng, vội vàng kêu mấy nha hoàn, đưa Phượng Khuynh Thành đi về phòng, liền chạy đi tìm Thư Mộ Bạch.

"Công tử....." Diễm đàn L %^& ê Q () Ủy Đ -= ôn

Thư Mộ Bạch ngẩng đầu lên từ trong được tháo, neho trông mắt lại, âm thanh nhàn nhạt nói: "Làm sao vậy?"

"Công tử, ngài có thể cho ta một chút thuốc trị đau bụng hay không!"

Thư Mộ Bạch nghe vậy cười cười, nhìn Tử Thư, "Tử Thư à, người đi theo ta, cũng không phải là mới một ngày hay hai ngày, thuốc của công tử nhà người, là thứ có thể tùy tiện ăn lung tung sao?"

Thư Mộ Bạch nói xong, cẩn thận dò xét Tử Thư, thấy trong mắt Tử Thư có chứa sự vội vàng, bộ dáng mới biết yêu, bất đắc dĩ cười một tiếng, cười Tử Thư ngu ngốc, thứ hồi thể gian này, có mấy cô nương, đối với một được đồng danh tiếng không đáng một xu, tình thâm ý trọng, một lòng một dạ?

Nhưng vẫn xoay người cầm một bình thuốc đưa cho Tử Thư, "Cầm đi thử xem, nếu như không có tác dụng, thì nói sau!"

"Đa tạ công tử, tiểu nhân liền đưa thuốc này qua cho Phượng Nhi....." Tử Thư nói xong, xoay người chạy đi.

Thư Mộ Bạch cảm thấy khó hiểu, chau mày tiếp tục nghiên cứu thuốc của mình.

Phượng Khuynh Thành uống thuốc của Tử Thư, đau bụng tản đi, tình cảm với Tử Thư ngày càng tốt hơn, thậm chí, len lén làm thức ăn ngon cho Tử Thư.

Tử Thư vui đến mức lòng dạ đã sớm bay lên trời, lâng lâng trên mây.

Một ngày nọ.

Nhiếp Chính vương Quân Vũ Nguyệt muốn đãi khách, người tới đều là đại thần trong triều, các nha hoàn ma ma bận chết đi được, Phượng Khuynh Thành cũng bận rộn làm nhiều loại bánh ngọt.

Một cái khay được đưa tới trước mặt Phượng Khuynh Thành, "Phượng Nhi, mau bung cái này đến đại sảnh, đừng để cho Vương gia chờ lâu....."

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tự đánh giá quá cao

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, nghiêng đầu hỏi, "Không còn ai sao?"

"Không còn, cho nên, người mau đưa đi, cũng đừng để muộn khiến Vương gia trách mắng, ta đang bận!" Nha hoàn nói xong, cứng rắn nhét mâm vào trong tay Phượng Khuynh Thành, sau đó quay người rời đi.

Khóe miệng lại treo một nụ cười xấu xa.

Phượng Khuynh Thành nhìn theo bóng lưng khi rời đi của nha hoàn Thanh Nhi, nhìn rất rõ ràng vẻ hả hê của nàng khi người khác gặp họa.

Tới Nhiếp Chính Vương phủ nửa tháng, Phượng Khuynh Thành gần như đã hỏi thăm rõ ràng sở thích của các boss (tác giả dùng từ tiếng Anh nhé) trong Nhiếp Chính Vương phủ, mà Nhiếp Chính vương không thích nhất là nữ tử đến gần, phàm là nữ tử có gắng đến gần hắn, kết quả đều tương đối thảm.

Mà nụ cười xấu xa của Thanh Nhi, Phượng Khuynh Thành dùng đầu ngón chân cũng hiểu là có ý gì.

Thanh Nhi muốn đưa nàng đi tìm cái chết.

"Ha ha....." Phượng Khuynh Thành cười nhạt vài tiếng.

Thanh Nhi muốn hăm hại nàng, cũng phải xem nàng có đồng ý hay không.

Tâm tư hơi đổi, Phụng Khuyết Thành bụng khay đi ra ngoài, kì kèo mè nheo xuyên qua mấy hành lang, thấy Từ Thư cười híp mắt đi tới, "Từ Thư....."

Từ Thư vừa thấy Phụng Khuyết Thành, cười đến mức mắt cũng híp lại, "Phụng Nhi!" Sau đó nhìn cái khay trong tay Phụng Khuyết Thành, hỏi, "Cái này là lễ vật nàng muốn tặng cho ai vậy?"

"Thanh Nhi để cho ta đưa đến đại sảnh, cho Vương gia cùng các quý khách thưởng thức....."

Phụng Khuyết Thành còn chưa nói xong, Từ Thư đã nhanh chóng tiếp nhận lấy cái khay trong tay Phụng Khuyết Thành, trong lòng vô cùng hận Thanh Nhi.

Khá lắm đồ nha hoàn xấu xa, nếu Phụng Nhi đưa đồ qua, chọc giận Vương gia, sợ là sẽ bị Vương gia hung hăng trách phạt, kết quả thê thảm.

"Phụng Nhi, phòng bếp nhất định rất bận, ta đưa đi cho, nàng nhanh đi làm điểm tâm đi!" Từ Thư nói xong, cũng không chờ Phụng Khuyết Thành nói, quay người đi.

Phụng Khuyết Thành nhếch môi cười, trông mắt đảo bốn phía, xoay người đi tới nhà bếp.

Quân Vũ Thường chán ghét những đại thần kia nhất, từng người một ngoài miệng nói chi, hồ, giả, dã (*), cả bụng cổ hủ, hơn nữa khoảng thời gian trước, gặp gỡ một cô nương xinh đẹp ở quán trà, nhưng phải đi bao nhiêu thám tử, nhưng ngay cả một chút tin tức cũng không tìm được.

(* Trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng)

Ngồi ở bên trong đại sảnh, vô cùng phiền muộn, dứt khoát cầm bầu rượu, nghiêng ngã đi ra. Diễn đàn L % ^ Ê q & * ÚY Đ!@ ÔN

Nhiếp Chính Vương phủ, Quân Vũ Thường bình thường cũng tới, nhưng lại không thường xuyên đến.

Bởi vì nơi này có kẻ địch lớn nhất của hắn —— Quân Vũ Nguyệt, mà Quân Vũ Nguyệt cũng không hoan nghênh hắn đến, liền dứt khoát không tới.

Bây giờ còn là mùa xuân, trong hoa viên, mặc dù không phải trăm hoa đua nở, nhưng cũng là hoa khoe màu đua sắc, thật là đẹp đẽ.

Quân Vũ Thường lại không liếc mắt nhìn, ôm bầu rượu chạy loạn trong Nhiếp Chính Vương phủ to lớn, thỉnh thoảng đụng phải mấy nha hoàn đáng đáp cũng không tệ lắm, Quân Vũ Thường cũng dừng lại đùa giỡn một chút, làm cho bọn nha hoàn mở cờ trong bụng, sắc mặt ngu mị, tâm tư hóa thành một vũng nước, Quân Vũ Thường mới không nhận được khoát tay ý bảo các nàng đi xuống, hoàn toàn không quan tâm đến những trái tim thiếu nữ đã ngu ngốc mà giao ra.

Vô tình tới cực điểm

Quân Vũ Thường nghiêng đầu, nhìn về phía những cô nương trái tim tan nát vành mắt ửng hồng, hết sức ảm đạm không cho nước mắt chảy xuống rồi đi, ha ha nở nụ cười.

Lại thấy một cô nương áo lam, thướt tha duyên dáng đi đến.

Một thân áo lam này, là trang phục thống nhất của nha hoàn Nhiếp Chính Vương phủ, trang điểm ăn mặc cũng trung quy trung củ, không hề đặc biệt, nhưng gương mặt kia, lại vô cùng xinh đẹp điểm lệ.

Khỏe mắt đuôi mày, lại mang theo khí chất kiêu ngạo thân nhiên bẩm sinh.

"Ha ha ha, đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công, chắc chắn chắc, vận khí thật tốt!" Quân Vũ Thường nói xong, đứng lên.

Hắn phải người tìm kiếm nhiều ngày mà không có kết quả, không nghĩ tới, cô nương này trốn trong Nhiếp Chính Vương phủ.

Thú vị, vô cùng thú vị.

Tiến lên chặn lòng đi của cô nương kia lại, Quân Vũ Thường tự cho là đúng mị hoặc cười tà một tiếng, dùng giọng nói thấp trầm kêu, "Mỹ nhân....."

Ngay từ đầu, Phụng Khuyết Thành cũng biết mình bị người nhìn chăm chú, ánh mắt kia quá nóng bỏng, tình thế bất buộc, liền cúi đầu, nhìn đường, không nhìn quanh nhìn quẩn, đi về phía trước, nhưng không nghĩ tới, người nọ lại lớn gan, ngăn cản đường đi của nàng.

Cả người tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, mang theo rét lạnh, mang theo xa hoa lãng phí, trầm tư một lát, ngẩng đầu nhìn xem người tới, liếc mắt một cái, trong lòng Phụng Khuyết Thành vô cùng ngạc nhiên.

Thế nào lại là hắn?

Cầm vương —— Quân Vũ Thường.

"Mỹ nhân, không ngờ, chúng ta lại gặp mặt!"

Tâm tư Phụng Khuynh Thành hơi đổi, phúc thân hành lễ, "Nô tỳ gặp qua....." Tiếng nói hơi ngừng lại, con ngươi đen nhánh xoay vòng, giống như đang cố gắng nghĩ tới, thân phận của người trước mặt.

"Cầm vương!" Dường như chặt đứt dòng suy nghĩ ngắn ngủi của Phụng Khuynh Thành, Quân Vũ Thường lên tiếng nhắc nhở, trong âm thanh, lại nhiều hơn một chút ngạo khí, cùng hài lòng.

"Nô tỳ gặp qua Cầm vương, nô tỳ cáo lui!" Phụng Khuynh Thành nói xong, chuẩn bị lướt qua yêu nghiệt Quân Vũ Thường rồi đi.

Cánh tay lại bị Quân Vũ Thường kéo lại. Diễn đàn L %^ ê Quý Đ!@ ôn

Tay Quân Vũ Thường rất lớn, khi cầm cánh tay của Phụng Khuynh Thành còn không thành thật, mấy ngón tay nhẹ nhàng nhéo cánh tay của Phụng Khuynh Thành, mang theo hài hước cùng trêu đùa.

Quân Vũ Thường cúi đầu, dựa vào bên tai Phụng Khuynh Thành, thở ra một luồng khí nóng, yêu muội nhỏ giọng nói, "Mỹ nhân, ngày đó, chúng ta từng gặp ở quán trà, chẳng lẽ, ngươi thật sự không nhớ rõ Bồn vương sao?"

Sự chán ghét thoáng lướt qua trong lòng Phụng Khuynh Thành, thân thể lập tức nổi lên một lớp da gà, khẽ ảm ức, khiến cho mặt mình lập tức đỏ ửng, gãi dựa cánh tay muốn tránh khỏi ma trảo của Quân Vũ Thường, Quân Vũ Thường lại càng nắm chặt hơn.

Phụng Khuynh Thành tức giận, giọng nói lạnh đi mấy phần, "Vương gia, xin tự trọng!"

"Mỹ nhân, sắp phát cáu có phải không?" Quân Vũ Thường nói xong, ha ha nở nụ cười, một tay khác đang ôm bầu rượu, liền ôm lấy hông của Phụng Khuynh Thành.

"Vương gia, nô tỳ chỉ là một hạ nhân, làm sao dám phát cáu, kính xin Vương gia giơ cao đánh khẽ, để nô tỳ rời đi!" Phụng Khuynh Thành nói rất thành khẩn, vành mắt ửng hồng, là chẳng chực khóc.

Lại mang theo sự xinh đẹp khác thường.

Trái tim Quân Vũ Thường bị mê hoặc, bàn tay lập tức nhẹ nhàng ôm chặt vòng eo chỉ đầy một nắm tay của Phụng Khuynh Thành, trong tròng mắt, mang theo nguy hiểm, "Ngươi không thích Bồn vương?"

"Vương gia, thiên nhân chi tử, nô tỳ không dám vọng tưởng!"

"Nếu như Bồn vương cho ngươi cơ hội đó?" Quân Vũ Thường nói xong, buông ra cầm lấy cánh tay của Phụng Khuynh Thành, nâng lên, đưa hai ngón tay ra, nắm lấy cầm của Phụng Khuynh Thành, yêu muội không dứt nói, "Nếu như, Bồn vương nói, bây giờ liền dẫn ngươi rời khỏi Nhiếp Chính Vương phủ, trở về Cầm Vương phủ, Bồn vương cho ngươi thân phận thị thiếp, ngươi có bằng lòng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vung tay

Thị thiếp?

Quân Vũ Thường thật sự là hào phóng.

Sau khi Phụng Khuynh Thành nghe, trong lòng buồn cười.

Cho dù Quân Vũ Thường mở miệng, đừng nói là thị thiếp, cho dù là vị trí chính phi, Phụng Khuynh Thành nằng tụt đối cũng sẽ không liếc mắt một cái.

Sợ nhìn sẽ dơ mắt của mình. Diễn đàn l &* ê q!@# ụy đ,/ ôn

"Vương gia thật thích nói đùa, nô tỳ chính là tiện mệnh, sao dám....." Phụng Khuynh Thành nói xong, eo khẽ vặn vẹo, thân thể chuyển một cái, muốn thoát khỏi ngực của Quân Vũ Thường.

Quân Vũ Thường lại cười híp mắt càng ôm càng chặt, hai người dính sát vào nhau, không hề có khe hở. Quân Vũ Thường thậm chí cảm giác được Phụng Khuynh Thành cao vút, mềm mại khiến cho hắn trong nháy mắt có phản ứng.

Tâm trạng nhộn nhạo khiến bàn tay nắm cầm của Phụng Khuynh Thành siết chặt lại, cúi đầu muốn hôn đôi môi đỏ mọng mê người thom ngát ngào của Phụng Khuynh Thành.

Một bàn tay nhỏ bé trắng thuần mảnh khánh thon dài nâng lên, đề ở trên môi mỏng của Quân Vũ Thường. Phụng Khuyết Thành lạnh giọng nói, "Vương gia, xin tự trọng....."

"Tự trọng?" Quân Vũ Thường nghe vậy ha ha cười ra tiếng, khẽ mở môi mỏng, yêu muội không dứt thờ ra nói, "Giai nhân tuyệt sắc trong ngực, mỹ nhân à, ngươi nói, muốn Bôn vương tự trọng như thế nào?"

Trời mới biết, vào giờ phút này hần muốn làm nhất, chính là đề nàng ở dưới thân, hung hăng sùng ái.

Nhiều năm tình trường, cho tới bây giờ không có một cô nương nào, không có bất kỳ trêu đùa, ngừi trên người nàng hương thơm nức mũi, mà vòng eo nàng khẽ vận vẹo, sẽ khiến cho hần dục hỏa thiêu cháy, khó khăn tự động kiềm chế!

"Tiểu yêu tinh, ngươi nghĩ là Bôn vương, ở nơi này muốn ngươi sao?....."

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, trong lòng lạnh đến buồn nôn, giờ tay lên vận khí, gần như sẽ tung ra một kích trí mạng, lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập đi tới.

"Phụng Nhi, là ngươi sao?" Từ Thư khẽ gọi, trong lòng nhói đau.

Cánh tay xuôi ở bên người gát gao nắm thành quả đấm, thân thể cao lớn phát run, gương mặt tỏa nắng vui tươi tràn đầy lo lắng.

Phụng Khuyết Thành nghiêng đầu, mặt đỏ lên, sau đó dùng lực đẩy Quân Vũ Thường ra, không nhìn Quân Vũ Thường lão đảo lùi về sau mấy bước, khẩn trương nhìn Từ Thư, lắp bắp nói, "Từ Thư, ta....."

Từ Thư mặc dù trong lòng nhói đau, nhưng vẫn nói, "Phụng Nhi, ta mới vừa thấy Tường đại nương đang tìm ngươi, sợ là có chuyện quan trọng, ngươi mau đi đi!"

"Được!" Phụng Khuyết Thành đáp một tiếng, xoay người chuẩn bị rời đi.

Quân Vũ Thường bị Phụng Khuyết Thành dùng sức đẩy ra thì nổi giận, lại thấy hình như quan hệ giữa Phụng Khuyết Thành và Từ Thư không tầm thường, gặp thấy Phụng Khuyết Thành ngay cả lời áy náy cũng không có nói, liền muốn rời đi, trong lòng càng tức giận, ném bầu rượu đi, vươn tay ra bắt Phụng Khuyết Thành, bầu rượu rơi trên mặt đất, rầm rắc một tiếng, vỡ thành nhiều mảnh, rượu tràn ra, mùi rượu bốn phía.

Từ Thư nhìn thấy, nhanh như tia chớp tấn công Quân Vũ Thường, nhiều chiêu không lưu tình.

Quân Vũ Thường đánh trả, ra tay càng thêm vô cùng tàn nhẫn.

"Từ Thư, cẩn thận....." Phụng Khuyết Thành sợ Quân Vũ Thường đã thương Từ Thư, lên tiếng nhắc nhở.

Từ Thư nghe vậy, nhếch miệng lên nở nụ cười, Quân Vũ Thường lại hận Từ Thư, nhiều chiêu trí mạng.

Thấy hai người đánh đến khó phân, Phụng Khuyết Thành đứng ở một bên nhìn, trên mặt mang theo lo lắng, nhưng trong lòng tính toán, nếu như mình đánh nhau với bọn họ, có mấy phần thắng?

Trong lòng càng thêm kinh ngạc võ công của Từ Thư, lợi hại như vậy, ra chiêu thu chiêu nước chảy mây trôi, giống như là trải qua quá trình tôi luyện đặc biệt, giống như là trong tổ chức sát thủ, những sát thủ kia giống nhau, mỗi ngày đều phải đề cao cảnh giác, đề ngăn đối thủ đột kích.

Từ Thư cùng Quân Vũ Thường đánh nhau trên trăm chiêu, cũng không phân biệt được ai thắng ai thua, mới bắt đầu Phụng Khuyết Thành thấy cũng không tệ lắm, ngay sau đó đã cảm thấy vô vị tẻ nhạt, "Các ngươi từ từ đánh, ta đi trước!"

Nói xong, xoay người rời đi.

Quân Vũ Thường thấy Phụng Khuyết Thành muốn đi, tức giận, ra tay càng thêm tàn nhẫn, Từ Thư khó khăn ứng đối, lại khiến Quân Vũ Thường không có cách nào đuổi theo Phụng Khuyết Thành.

Cho đến khi Phụng Khuyết Thành rời đi, không thấy bóng dáng, Từ Thư mới thu tay, lùi về sau mấy bước.

"Khôn kiếp, cũng chỉ là một tiện dục đồng, mà dám động thủ với bản vương, Thư Mộ Bạch dạy dỗ thật là tốt!" Quân Vũ Thường nói xong, phát tay áo trực tiếp đi đến đại sảnh.

Từ Thư đứng tại chỗ, nghiêng đầu, cười lạnh, đi tới nhà bếp, hần muốn tìm Phụng Khuyết Thành, nói cho Phụng Khuyết Thành thân phận của mình, sau đó đưa Phụng Khuyết Thành rời khỏi Nhị Chính Vương phủ.

Phòng bếp.

Thanh Nhi thấy Phụng Khuyết Thành bình yên vô sự trở lại, hơi dừng lại, rồi xoay đầu đi tiếp tục làm việc khác, Phụng Khuyết Thành nheo mắt lại, liếc mắt nhìn bóng lưng của Thanh Nhi, khóe miệng thoáng hiện lên vẻ tàn nhẫn, nhưng trong nháy mắt liền biến mất, giống như chưa từng xuất hiện qua.

Thanh Nhi lại đột ngột run một cái, len lén quay đầu lại nhìn Phụng Khuynh Thành, nhưng không nhìn thấy Phụng Khuynh Thành, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Một cánh tay không nhẹ không nặng đặt lên trên vai của nàng, hoảng sợ nàng "A" một tiếng kêu lên.

"Thanh Nhi, ngươi làm sao vậy?" Phụng Khuynh Thành dịu dàng hỏi, hạ cánh tay trên người Thanh Nhi xuống, lại khẽ dùng sức, nắm được xương vai Thanh Nhi.

"Ta... ta....." Thanh Nhi có tật giật mình, một câu cũng nói không hoàn chỉnh, sau đó thẹn quá thành giận gờ tay chuẩn bị đẩy tay Phụng Khuynh Thành ra, Phụng Khuynh Thành lại trước nàng một bước, thu tay lại, lui về phía sau mấy bước.

Trong lòng mắt mang theo ý cười châm chọc.

Ý cười đó khiến Thanh Nhi rợn cả tóc gáy, trái tim thỉnh thoảng không ngừng đập.

Phụng Khuynh Thành lại lần người tiến lên, ở bên tai Thanh Nhi, dùng giọng nói chỉ có hai người mới nghe thấy, "Thanh Nhi, hôm nay thật là phải cảm ơn ngươi, nếu không, ta thật sự không biết, Từ Thư đối với ta tình thâm ý trọng!"

Nói xong, không để ý Thanh Nhi kinh ngạc miệng mở lớn, xoay người rời đi.

Lại thấy Từ Thư vội vàng vàng đi tới, mảy Phụng Khuynh Thành khẽ cau, ngay sau đó gờ tay lên nhẹ phất qua chân mảy của mình, trong nháy mắt khoe miệng đầy lo lắng.

"Phụng Nhi....."

"Từ Thư....."

Hai người gần như mở miệng cùng lúc, Từ Thư càng thêm nhanh chóng cầm tay của Phụng Khuynh Thành, vội vàng nói, "Phụng Nhi, ta dẫn nàng rời khỏi Vương phủ!"

Rời đi? Eri

Bỏ trốn? Diễn đàn I & * ê q!@# ụy đ,./ ôn

Phụng Khuynh Thành có chút không tiêu hóa được sự vội vàng cùng lớn mật của Từ Thư, chỉ bằng vào thân phận được đồng của Từ Thư, cho dù võ nghệ cao cường, có thể mang nàng đi đâu?

Lại nói, không phải nàng tới Nhiếp Chính Vương phủ để chơi đùa, là tới trộm Thiên Sơn Tuyết Liên.

Đồ chưa tới tay, tại sao có thể rời đi.

"Từ Thư, ta....."

Từ Thư cho là Phụng Khuynh Thành sợ, vội vàng nói, "Phụng Nhi, nàng đừng sợ, cho dù đi đâu, ta đều có thể bảo vệ được nàng, không để cho nàng chịu một chút tổn thương, Phụng Nhi, nàng phải tin tưởng ta, ta có thể cho nàng vinh hoa phú quý, cuộc sống phong phú sung túc, tuyệt không để cho nàng làm những việc nặng việc cực này....."

Đây là đang dùng miệng đánh phủ đầu sao?

"Từ Thư, không phải vậy, ta....." Phụng Khuynh Thành nói xong, quả quyết rút tay của mình từ trong tay Từ Thư về, vô cùng quyết đoán nói cho Từ Thư, "Từ Thư, ta sẽ không rời đi cùng ngươi!"

Một, nàng không thương, thậm chí không thích Từ Thư.

Tối đa chỉ là lợi dụng.

Hai, đồ nàng muốn còn chưa có lấy được, càng sẽ không rời đi, thật vất vả mới lần vào được, nàng sẽ không bỏ dở nửa chừng.

Từ Thư nghe thấy tâm hồn bẽ nát, nghiêng đầu kinh ngạc nhìn Phụng Khuynh Thành, nhỏ giọng hỏi, "Tại sao, Phụng Nhi, tại sao?"

"Từ Thư, ta thích sự tỏa nắng vui tươi của ngươi, mà phản thích đó, cũng chỉ là thích đơn thuần, vẫn chưa sâu đến mức có thể bất chấp tất cả bỏ trốn cùng ngươi, cho nên, Từ Thư, thật xin lỗi!" Phụng Khuynh Thành nói xong, áy náy bĩu bĩu môi với Từ Thư, xoay người.

Từ Thư lại đột nhiên từ phía sau ôm lấy Phụng Khuynh Thành, thật chặt.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hoàn toàn khinh thường

Khí nóng đục ngầu phun trên đỉnh đầu, cánh tay của thân thể đang ôm lấy mình, còn khe phát run, Phụng Khuyết Thành run rẩy đến mức cả người nổi da gà, hít sâu một hơi, Phụng Khuyết Thành mới giơ tay lên, dùng sức đẩy tay Từ Thư ra, xoay người, hai mắt lạnh lùng, "Từ Thư, chừa chút tôn nghiêm cho mình, cũng chừa chút mặt mũi cho ta!" Nói xong rồi đi, chưa từng quay đầu lại.

Từ Thư đứng tại chỗ, không thể nói rõ đau đớn trong lòng từ đâu mà đến, chỉ cảm thấy, hô hấp dồn dập thế kia, cổ họng đau đớn như vậy.

Nhìn bên cạnh một chút, những người đang kinh ngạc, kinh ngạc, nhìn nha hoàn, ma ma, gã sai vặt kinh ngạc, há miệng, cái gì cũng không nói, xoay người rồi đi.

Lúc đi ngang qua Thanh Nhi, Thanh Nhi lập tức tiến lên, quan tâm kêu một tiếng, "Từ Thư....."

"Cút ngay!" Từ Thư nổi giận gầm lên một tiếng, lướt qua Thanh Nhi. Sóng lưng rất thẳng, rồi đi.

Thanh Nhi ngây ngốc tại chỗ, cắn môi, trong lòng hận độc Phụng Khuyết Thành. Hận Phụng Khuyết Thành không biết điều, hận Phụng Khuyết Thành đoạt người tình trong lòng nàng.

Cấn rắng một cái, Thanh Nhi đuổi theo phương hướng Phụng Khuyết Thành rồi đi.....

Đại sảnh, mọi người gặp Quân Vũ Thường đi mà quay lại, trong lòng không hiểu, cũng không dám đi trêu chọc Ma vương này.

Quân Vũ Thường đi tới trước mặt Quân Vũ Nguyệt, không chút để ý nói, "Vương huynh, muốn hỏi xin người một người!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, con ngươi híp lại, hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Quân Vũ Thường, trong con ngươi bình tĩnh không gợn sóng, không có cảm xúc, dùng giọng nhàn nhạt hỏi, "Muốn ai, làm cái gì?"

"Một đứa nha hoàn, ta chuẩn bị mang về làm thị thiếp!" Quân Vũ Thường nói xong, ngẩng đầu lên xem sắc mặt của Quân Vũ Nguyệt.

Nhưng mà, từ đầu đến cuối sắc mặt của Quân Vũ Nguyệt không gợn chút sóng, căn bản không thấy xảy ra điều gì.

Sau khi Quân Vũ Nguyệt trầm tư một lát, mới dùng giọng nhàn nhạt nói: "Nha hoàn đi ra từ Nhiếp Chính Vương phủ, người chỉ cho một thân phận thị thiếp? Vũ Thường, người là cảm thấy cửa Cẩm vương phủ cao, hay là cửa Nhiếp Chính vương phủ thấp?"

Quân Vũ Thường nghe vậy, tâm tư xoay vòng, vị trí chính phi là tuyệt đối không được, vị trí bình thê cũng không thể, vậy.....

"Nếu ta cho vị trí phu nhân, trắc phi, Vương huynh nghĩ như thế nào?"

Quân Vũ Nguyệt không trực tiếp trả lời, cả thân thể lười biếng dựa vào ghế lớn, neho trông mắt lại, giọng nói lạnh đi mấy phần nói, "Ta nhớ, trong phủ của người đã có bảy tám phu nhân, hai vị trắc phi, Vũ Thường, người chắc chắn còn dư vị trí?"

"Chuyện này....." Quân Vũ Thường kinh ngạc.

Tâm tư hơi đổi, nhất thời hiểu ra, Quân Vũ Nguyệt vốn không định đưa người cho hắn.

Cười cười, "Vương huynh, nếu như chúng ta lưỡng tình —— tương duyệt, ta muốn thú (cưới) nàng làm bình thê? Vương huynh sẽ đồng ý?"

"Lưỡng tình —— tương duyệt?" Quân Vũ Nguyệt trầm thấp nhai ý tứ bốn chữ này, cuối cùng mới lên tiếng, "Dù là lưỡng tình —— tương duyệt, một tỷ nữ của Nhiếp Chính Vương phủ, cũng không đáng để người tốn nhiều tâm tư như vậy!"

"Vương huynh....." Diễn đàn L %^ ê Q &* úy Đ () ôn

"Chuyện này không cần nói nữa, ngồi xuống uống rượu!"

Một câu nói của Quân Vũ Nguyệt, khiến Quân Vũ Thường vẫn lộ vẻ tức giận thu hồi tất cả lời nói, rồi trở về vị trí bên người Quân Vũ Nguyệt, buồn buồn uống rượu.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới Phụng Khuyết Thành tuyệt sắc, Quân Vũ Thường quyết định lưu lại.

Phòng hạ nhân của Nhiếp Chính Vương phủ.

Phụng Khuyết Thành trở lại đổi một bộ xiêm áo, nàng không thích trên người lay dính hơi thở người khác, nhất là nam nhân thô bỉ.

Mới vừa cài xiêm áo xuống, liền nghe thấy một hồi tiếng bước chân dồn dập, đôi mày thanh tú của Phụng Khuynh Thành nhíu lại, vội vàng tìm xiêm áo chuẩn bị thay, cửa gỗ bị dùng sức đẩy ra, Thanh Nhi vành mắt ửng đỏ, gắt gao nhìn chăm chăm Phụng Khuynh Thành.

"Đi ra ngoài!"

Phụng Khuynh Thành quát khê.

"Tại sao, Thanh Nhi ta là tiện tỳ nữ ở Vương phủ, Phụng Nhi ngươi cũng thế, ta mạn phép không....."

Thanh Nhi còn chưa nói xong, liền bị một tay gắt gao bóp chặt cổ.

"Thanh Nhi đúng không, ta cảnh cáo ngươi... ngươi thích người nào, ái mộ người nào, là chuyện của ngươi, về sau, đừng đến trêu chọc ta, nếu không ngươi, đừng trách ta xuống tay không nể mặt!" Phụng Khuynh Thành nói xong, dùng sức vung tay, đẩy Thanh Nhi ngã trên mặt đất.

Sau đó đến nhìn cũng không nhìn Thanh Nhi một cái, xoay người cứ thế mặc quần áo.

Thanh Nhi bị một loạt động tác của Phụng Khuynh Thành dọa sợ đến mức cả người không ngừng run rẩy, cũng quên phải khóc thế nào, nhiều lần dùng sức muốn bò dậy rồi đi, cũng không được.

Ngẩng đầu lên hoảng sợ nhìn về phía Phụng Khuynh Thành, lại thấy cánh tay trắng sáng bóng của Phụng Khuynh Thành, đang mặc quần áo, "Ngươi... ngươi....."

Trong lúc nhất thời, Thanh Nhi kinh ngạc không thôi.

Làm sao sẽ, làm sao sẽ.....

Nàng lại có thể không có thù cung sa?

Thanh Nhi dùng hết phần hơi sức cuối cùng, bò dậy, lao đảo chạy trốn chết.

Phụng Khuynh Thành bĩu môi, không rảnh để ý.

Mặc xiêm áo xong, đi ra khỏi phòng hạ nhân, Phụng Khuynh Thành liền bị quản gia Nhiếp Chính Vương phủ gọi lại, "Phụng Nhi....."

Phụng Khuynh Thành khê hành lễ, "Quản gia!"

"Cắm vương chuẩn bị ở Nhiếp Chính Vương phủ mấy ngày, điểm danh muốn ngươi qua phục vụ, ngươi thu dọn một chút, đến Lan Uyển đi!" Quản gia nói xong, thấy Phụng Khuynh Thành thờ ơ ơ hờ, lại tặng thêm một câu, "Phụng Nhi, nhìn rõ thân phận của mình, đừng mơ những giấc mộng không thiết thực, cuối cùng hại người hại mình!"

"Dạ!" Phụng Khuynh Thành lên tiếng, trở về phòng, thu thập đồ đạc của mình, đến Lan Uyển.

Vừa vào Lan Uyển, Phụng Khuynh Thành đã nhìn thấy Quân Vũ Thường cột nhà, thân thể lười biếng ngã ở trên ghế quý phi, mặt xiêm áo gấm đỏ thẫm, cực kỳ yêu nghiệt.

"Nô tỳ gặp qua Cầm Vương gia!"

"Phụng Nhi, ngồi bên cạnh Bồn vương!" Quân Vũ Thường nói xong, xê dịch thân thể, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

"Phụng Nhi đứng là được rồi!"

Quân Vũ Thường nghe vậy, lại thấy Phụng Khuynh Thành không tới gần một bước, ha ha ha cười lớn, "Phụng Nhi, ngươi cho rằng, hôm nay, ngươi còn tránh được?"

Phụng Khuynh Thành nhíu mày, ánh mắt trong veo thông suốt nhìn về phía Quân Vũ Thường, nhếch miệng lên thành một nụ cười tuyệt mỹ, "Nếu như Vương gia không ép buộc nô tỳ, nô tỳ chắc chắn tránh được!"

"Như thế nào là ép buộc?" Quân Vũ Thường hỏi.

"Giống như mạnh mẽ ôm hông của nô tỳ, mạnh mẽ nắm tay của nô tỳ, mạnh mẽ cài xiêm áo của nô tỳ, mạnh mẽ cùng nô tỳ ——, những thứ, nếu như nô tỳ không muốn, chính là ép buộc!"

Nghe thấy Phụng Khuynh Thành nói năng hùng hồn, sắc mặt Quân Vũ Thường lạnh lãnh, lạnh lùng nói, "Ngươi sẽ không sợ Bồn vương trong con tức giận, một kiếm giết chết ngươi sao?"

"Nô tỳ là một người tiện mệnh, chết không có gì đáng tiếc!" Phụng Khuynh Thành nói như đinh đóng cột.

Dĩ nhiên, cũng phải xem Quân Vũ Thường có bản lĩnh giết nàng.

"Ha ha ha, có ý tứ, thật biết điều, không ngờ Nhiếp Chính Vương phủ lại có thể cất giấu người thú vị như vậy!" Quân Vũ Thường cười nói, cũng không rảnh để ý tới Phụng Khuyết Thành, nghiêng đầu, chơi đùa ngọc bội trong tay.

Suy nghĩ, phải làm gì để dụ dỗ Phụng Khuyết Thành.

Sau khi hiểu rõ, Quân Vũ Thường phái người cầm không ít vàng bạc châu báu tới Nhiếp Chính Vương phủ, gọi Phụng Khuyết Thành cùng mấy nha hoàn, cho mở ra trước mặt Phụng Khuyết Thành, tiện tay cầm một chuỗi dây chuyền Lưu Ly, đi tới trước mặt Phụng Khuyết Thành, "Phụng Nhi, dây chuyền Lưu Ly này rất xứng với ngươi, Bôn vương tặng cho ngươi thì như thế nào?"

"Tặng cho ta?" Phụng Khuyết Thành nghiêng đầu hỏi.

Từ trước giờ không cảm thấy, Quân Vũ Thường sẽ rộng rãi như vậy.

"Đúng vậy, chỉ cần Phụng Nhi thích, những thứ đồ này, tất cả tặng cho Phụng Nhi!"

Quân Vũ Thường dứt lời, dẫn đến nha hoàn cùng đi phục vụ, lên tiếng kinh hô, từng người một hâm mộ ghen tỵ nhìn Phụng Khuyết Thành.

Hận không được giờ phút này đứng ở trước mặt Quân Vũ Thường, cùng Quân Vũ Thường nói chuyện chính là mình.

Phụng Khuyết Thành nhận lấy dây chuyền Lưu Ly trong tay Quân Vũ Thường, nhìn kỹ một chút, đích thực là đồ tốt, lại quan sát trong rương đồ, có mấy thứ giá trị không rẻ, những thứ khác cũng rất phổ biến.

Nếu là cô nương bình thường, nhìn, quả thực mở cờ trong bụng, ước gì lập tức nhào tới ôm Quân Vũ Thường, mặc cho hắn dư thừa dư thừa (tùy tiện đòi lấy), tùy ý chà đạp.

Đáng tiếc, nàng là Phụng Khuyết Thành.

Doanh thu mỗi một ngày của nàng, so với một rương vàng bạc châu báu này, chỉ nhiều hơn mười lần.

Ngẩng đầu, điềm tĩnh thoải mái cười một tiếng với Quân Vũ Thường, "Vương gia, những thứ đồ này, thật tặng cho ta sao?"

"Tất nhiên!" Eri Diễn đàn L % ^ ê Q & * úy Đ () ôn

"Đồ thuộc về ta, ta có thể tùy tiện xử lý sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hại người hại mình

Quân Vũ Thường nghe xong lời này, cho là Phụng Khuyết Thành đã động lòng, ha ha nở nụ cười, "Bôn vương nói tặng cho ngươi, ngươi chỉ cần nhận lấy, tất nhiên có thể tùy tiện xử lý!"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, ha ha nở nụ cười, nét mặt tươi cười như hoa, hai mắt càng thêm sáng chói rực rỡ, giống như trong nháy mắt là có thể hút người vào thật sâu.

Khẽ phúc thân với Quân Vũ Thường, "Nô tỳ Tạ Vương gia thưởng!" Sau đó cầm đồ, xoay người, phân cho nha hoàn sau lưng.

Cũng không quản họ có thích hay không, cầm đồ liền nhét vào trong ngực họ.

Tự nhủ, "Nhiều đồ như vậy, cũng chia không hết, không bằng các ngươi giúp ta mang đến phòng bếp, phân cho mọi người đi!"

Lần này không chỉ Quân Vũ Thường tức giận, ngay cả mấy nha đầu cũng kinh ngạc kinh ngạc không thôi. Đồng loạt nhìn về phía Quân Vũ Thường đang đen mặt lại, ngay sau đó cúi đầu, ôm lấy vàng bạc châu báu trong ngực, như ôm lấy củ khoai nóng phỏng tay, trong lòng nén đau, không nên được hoảng hốt.

Phụng Khuyết Thành lại giống như không biết, nhìn về phía Quân Vũ Thường, hỏi, "Vương gia, nô tỳ có thể cầm những thứ đồ này đi phân cho mọi người sao?"

"E hèm!"

Tiếng e hèm này của Quân Vũ Thường rõ ràng mang theo không vui, Phụng Khuyết Thành cũng không để ý không để ý, lần nữa hành lễ với Quân Vũ

Thường, "Tạ Vương gia ân chuẩn!" Nghiêng đầu phân phó mấy nha hoàn giúp đỡ mang cái rương đến phòng bếp, người cũng đi theo rồi đi.

Một hồi lâu, Phụng Khuynh Thành mới sắc mặt vui mừng đầy mặt trở lại. Quân Vũ Thường nhìn, cực kỳ chứng mắt, âm dương quái khí hỏi, "Chia xong?"

"Ừ, chia xong, mọi người thật thích, bảo nô tỳ dẫn mọi người đến cảm tạ Vương gia ban thưởng!"

Quân Vũ Thường hừ một tiếng, không muốn để ý tới Phụng Khuynh Thành.

Com tôi. Diễn đàn L ;" ê Q >? úy Đ &* ôn

Trên bàn thức ăn phong phú, Quân Vũ Thường liếc mắt nhìn Phụng Khuynh Thành quy củ đứng ở một bên, mở miệng nói, "Phụng Nhi, ngồi xuống ăn chung đi!"

Phụng Khuynh Thành sững sờ, ngay sau đó tạ ơn, đi lấy bát đĩa, ngồi xuống, cũng không có khách khí, chọn thức ăn mình thích, ăn đến có thể nói là vô cùng vui mừng.

Dáng vẻ thô tục, nhìn khỏe mắt Quân Vũ Thường giật giật!

Sau khi ăn xong, phòng bếp bùng tới tổ yến đã chuẩn bị, Quân Vũ Thường khoát tay, ý bảo cho Phụng Khuynh Thành, sau khi Phụng Khuynh Thành tạ ơn, nhận lấy chung tổ yến, ngâm một ngụm ở trong miệng, phòng má, sau đó ới tổ yến trở về trong chung, đặt trên bàn, khăn tay lấy ra, ưu nhã lau khỏe miệng.

Quân Vũ Thường nhìn đến góc, chưa bao giờ biết rằng tổ yến còn có thể lấy ra súc miệng, càng không biết, nữ tử tuyệt mỹ, đến động tác lau khỏe miệng cũng ưu nhã mê người như vậy, không hề giống một đứa nha hoàn sợ hãi rụt rè.

Trong lòng càng muốn bắt Phụng Khuynh Thành lại. Không chỉ muốn người, càng muốn tâm.

Sau bữa cơm chiều, Phụng Khuynh Thành trở về phòng quần gia an bài cho nàng ở trong Lan Uyển, tắm rửa thay quần áo, một bộ áo trắng, tóc ướn xoắn ở sau ót, đứng ở phía trước cửa sổ, ngẩng đầu ngắm trăng sáng, sắc mặt không gọn chút sùng, nhưng trong lòng cong cong ngọt ngào, liên tục suy nghĩ.

Mấy ngày nay, nàng biết, ngoài sáng Tàng Bảo Các tăng thêm gấp ba số thủ vệ, trong tối càng gia tăng thêm gấp năm lần, giống như đang chờ người nào tự chui đầu vào lưới.

Không để cho nàng dám tự tiện làm bậy.

Mà viện Quân Vũ Thường ở sát vách, lại truyền đến âm thanh ngâm nga của nữ tử, Phụng Khuynh Thành khẽ cười, đây chính là nam nhân, vĩnh viễn sẽ không dùng đầu óc làm việc.

Ngày hôm sau, Quân Vũ Thường lại tặng Phụng Khuynh Thành rất nhiều vại vốc hoa lệ, Phụng Khuynh Thành vẫn qua tay tặng người như cũ, Quân Vũ Thường tức giận đứng đối diện Phụng Khuynh Thành quát một tiếng, "Đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, Bôn vương để ý ngươi, là mấy đời phúc khí của ngươi, thức thời mau đi rửa sạch, tới đây phục vụ Bôn vương đi ngủ!"

Phụng Khuynh Thành nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Quân Vũ Thường đang nộ khí đằng đằng, nhếch môi cười lạnh, "Vương gia, người là thẹn quá hóa giận sao?"

Thẹn quá hóa giận?

Quân Vũ Thường cẩn thận hồi tưởng lại ý tứ bốn chữ này, trong nháy mắt lạnh mặt, "Cút!"

"Dạ, nô tỳ tuân lệnh!" Phụng Khuynh Thành đáp một tiếng, lập tức lui ra, một khắc cũng không dừng lại.

Quân Vũ Thường nhìn bóng lưng kiên quyết rời đi của Phụng Khuynh Thành, nộ khí đằng đằng quét đồ trên bàn xuống, đứng dậy, đi ra bên ngoài Nhiep Chính vương phủ.

Một tiểu nha hoàn lại lấy dừng khí, ngăn cản đường đi của hắn.

"Nô tỳ Thanh Nhi tham kiến Vương gia!"

Quân Vũ Thường nheo tròng mắt lại, trong tròng mắt, lóe lên sát ý, lạnh lùng nói, "Cút ngay, Bôn vương không muốn động thủ giết ngươi trước!"

Thanh Nhi bị dọa sợ đến mức cả người run một cái, vội vàng nói, "Khởi bẩm Vương gia, nô tỳ có chuyện liên quan đến Phụng Nhi muốn bẩm báo với Vương gia!"

Vừa nghe Phụng Nhi, bên trong tròng mắt Quân Vũ Thường, càng thêm rùng mình, từng chữ từng câu cắn răng nói: "Nói....."

"Vương gia, nơi này người lui tới rất nhiều, không bằng....."

Quân Vũ Thường nghe vậy, không nói thêm gì, xoay người đi tới Lan Uyển, Thanh Nhi run run rẩy rẩy đứng dậy, vội vàng đuổi theo.

Đại sảnh Lan Uyển.

Quân Vũ Thường ngồi ở trên ghế quý phi, hai chân mở ra, hai tay ôm ngực, ngẩng đầu, hai mắt như đao như mũi tên, nhìn chăm chú khiến sống lưng trái tim Thanh Nhi lạnh lại, hai chân nhũn ra, cả người không ngừng run rẩy, dường như trong nháy mắt đó, Thanh Nhi thiếu chút nữa chạy trốn chết.

Nhưng nàng không dám.

Trong lòng càng thêm hiểu, hôm nay nếu không nói ra tất cả mọi chuyện, nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

"Nói!"

Một chữ, khiến Thanh Nhi cả kinh, bạch một tiếng quỳ trên mặt đất, lắp bắp nói, "Vương..... Vương....."

"Nói, đừng để cho Bôn vương nói lần thứ hai!" Quân Vũ Thường nói xong câu này, trông mắt đột nhiên lạnh lại.

Trong lòng tính toán xong, Thanh Nhi cũng nói xong, mặc kệ là chuyện gì, hẳn cũng phải chết không thể nghi ngờ, hẳn không thích nhất loại bán người vì mình, đôi lấy lợi ích cho bản thân.

Thanh Nhi bị dọa đến run lên, lắp bắp nói, "Khởi bẩm Vương gia, Phụng Nhi nàng, nàng đã sớm không còn tâm thân xử nữ!"

Không còn tâm thân xử nữ, sáu chữ giống như một tia sấm, đánh Quân Vũ Thường hồn phách phi tán, lấy lại tinh thần, bàn tay đã bóp chặt cổ Thanh Nhi đến sắp chết, "Nói rõ ràng!"

Cảm giác tử vong cách mình rất gần, Thanh Nhi bị dọa sợ đến mức hai hàm răng run rẩy, nhịp tim thật nhanh, hoàn toàn không giống như là của mình, cũng không dám làm bậy, run như cây sậy, "Vương gia, hôm đó, nô tỳ chính mắt nhìn thấy, trên cánh tay của Phụng Nhi, không có thủ cung sa!"

Không có thủ cung sa?

Sự tức giận của Quân Vũ Thường nổi lên bốn phía, siết chặt cổ Thanh Nhi, cánh tay còn lại dùng sức xé rách xiêm áo của Thanh Nhi, lộ ra cánh tay trắng nõn, trên cánh tay, thủ cung sa đỏ tươi ướt át, đẹp mắt.

Quân Vũ Thường nhìn thấy liền hăng hái, không để ý Thanh Nhi thét chói tai, roẹt mấy tiếng xé toang xiêm áo của Thanh Nhi, không để ý nàng cầu khẩn, khóc thút thít, cưỡng ép muốn nàng, Thanh Nhi kêu đến khản giọng, thân thể đau, trong sạch bị phá hủy.

Nhưng mà, sau khi Quân Vũ Thường hăng hái, mặc xiêm áo rồi đi, bỏ lại Thanh Nhi chỉ còn lại nửa cái mạng, cả người trần truồng ngã trên sàn nhà lạnh lẽo, không có nửa câu cam kết, một chút thương tiếc.

Quân Vũ Thường ra khỏi Lan Uyển, quần gia nghe tin chạy tới nói một câu, "Bôn vương không muốn gặp lại nàng trong phòng kia một lần nữa, quần gia, người nên biết phải làm sao đúng không?"

"Đạ, nô tài hiểu rồi!" Diễn đàn L ;" ê Q >? úy Đ &* ôn

Rời khỏi Nhiếp Chính Vương phủ, Quân Vũ Thường trực tiếp đi Hoa Lâu lớn nhất kinh thành, tìm mười cô nương hát khúc, chơi đùa, cho đến buổi trưa ngày hôm sau mới về đến Nhiếp Chính Vương phủ.

Vừa về tới Nhiếp Chính Vương phủ, Quân Vũ Thường sẽ cùng Phụng Khuynh Thành, ăn gì đó, uống gì đó, nhất định Phụng Khuynh Thành phải ăn xong trước, cơm tối càng quá phận.

Phụng Khuynh Thành cảm thấy, Quân Vũ Thường hơi khác thường, lại đoán không ra chuyện gì.

Sau khi ăn xong, bụng tổ yến lên như cũ, Phụng Khuynh Thành bụng ngâm trong miệng súc miệng, một dự cảm không rõ ràng đánh tới, nhỏ tổ yến ra, thậm kê không ổn.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Khí thế cường đại

"Hèn hạ!"

Phượng Khuynh Thành tức giận mắng một tiếng, cầm chung tổ yến lên, nhanh chóng ném về phía Quân Vũ Thường. Quân Vũ Thường không ngờ Phượng Khuynh Thành chọt ra tay, hơn nữa tốc độ nhanh, khiến cho hắn hoàn toàn không còn kịp đỡ nữa, chung tổ yến nện ở trên trán của hắn, tổ yến lan đầy mặt hắn.

Hắn tức giận ồ ào đứng lên, gầm lên, "Ngươi đáng chết!"

Lần đầu tiên có nữ tử dám cầm thứ gì đó đánh hắn, cho dù đáng đáp tuyệt sắc vô song, cũng nên chết.

"Ta đáng chết? Quân Vũ Thường, ngươi nên nhớ, hôm nay —— ngươi tăng thêm trên người ta bao nhiêu khuất nhục, ngày khác, ta nhất định sẽ hoàn lại gấp mười gấp trăm lần....." Phượng Khuynh Thành nói xong, dùng sức lật ngược cái bàn, trên bàn, cái mâm cái đĩa rải rác từng cái, bể tan nát dưới đất, phát ra tiếng vang rầm rầm.

Bên trong thân thể nóng ran, khiến Phượng Khuynh Thành thậm mắng không dứt.

Tên đáng chết, không chỉ hạ mị được với nài, còn hạ Nhuyễn Căn Tán, hết lần này tới lần khác nàng một chút cũng không phát hiện, cứng rắn trúng kế.

Phượng Khuynh Thành mắng xong, xoay người kéo hai chân hư mềm vô lực, đầu óc hỗn loạn, chuẩn bị ra khỏi phòng rồi đi, cửa chính lại đang vững vàng đóng trước mắt nàng, mà thân thể bị Quân Vũ Thường cả người mang theo từa tựa quét qua, sau đó lăn dưới đất.

"Úmnh....." Diễn đàn L!@ ê QUỶ Đ &* ôn

Phượng Khuynh Thành bị đau, lý trí, hơi sức trở lại không ít, tìm đập nhanh hơn rất nhiều, nhắt lên miếng chén bể, dùng sức đâm vào chân của mình, đau đớn truyền đến, Phượng Khuynh Thành lật người lên, nhanh chóng đánh úp về phía Quân Vũ Thường. Quân Vũ Thường không nghĩ tới Phượng Khuynh Thành trúng mị được, Nhuyễn Căn Tán hắn hạ còn có thể lợi hại, nhất thời lắc mình, bị Phượng Khuynh Thành đánh trúng, đưa tay đi bắt Phượng Khuynh Thành, lại xé ống tay áo Phượng Khuynh Thành, cánh tay sáng bóng ở dưới ánh đèn yếu ớt, sạch sẽ sáng long lanh, lại thiếu đi thủ cung sa đo tười ướt át lóa mắt, trong đầu Quân Vũ Thường im lặng nhớ tới lời Thanh Nhi nói, Phượng Khuynh Thành không phải xử nữ, kẻ chán động, mà Phượng Khuynh Thành thừa cơ mở cửa chạy ra ngoài.

Quân Vũ Thường ngăn người, ngay sau đó liền đuổi theo.....

Phượng Khuynh Thành chạy ở phía trước, đầu đầy mồ hôi, thỉnh thoảng gặp thị vệ tuần tra, nhìn thấy Phượng Khuynh Thành chật vật không chịu nổi, đầu tiên là sững sờ, lại nhìn thấy Quân Vũ Thường đuổi sát không buông sau lưng thì sáng tỏ, sau đó không nhìn, xoay người, rồi đi!

Nhiều lần thấy chết mà không cứu, Phượng Khuynh Thành cũng không biết là nên cười hay là nên hận, cười mình ngu ngốc không biết sợ, hận những người này thấy chết mà không cứu.

Vẫn lao đảo chạy về phía trước, Phượng Khuynh Thành không biết, mình có thể chạy đến địa phương nào, không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm thấy, Quân Vũ Thường một tác cũng không rời đuổi theo ở phía sau, giống như nài rắn độc khạc lưỡi.

Thư phòng

Quân Vũ Nguyệt lười biếng dựa vào ghế, nghe Long Nhất bẩm báo.

"Lần đầu tiên Cẩm Vương gia tặng vàng bạc châu báu, Phượng Nhi cô nương tất cả qua tay tặng người, lần thứ hai tặng tơ lụa, Phượng Nhi cũng lấy tất cả tặng người khác, mới vừa rồi, thuộc hạ nhận được tin tức, nói Cẩm vương hạ mị được chỉ ở Hoa Lâu với Phượng Nhi cô nương, lúc này đang đuổi theo Phượng Nhi chạy trốn khắp Vương phủ, Vương phủ thị vệ....." Long Nhất nói, dừng một chút, mới tìm một từ nói, "Thị vệ sợ đắc tội Cẩm vương, làm như không thấy!"

"Làm như không thấy?" Quân Vũ Nguyệt nói nhỏ bốn chữ này, trầm tư một lát, mới âm lãnh rùng rẩy hỏi, "Nàng có thể được cứu?"

"Hồi Vương gia, không!"

Quân Vũ Nguyệt lạnh lùng cười cười, "Long Nhất, ngươi nói, nàng là lạt mềm buộc chặt, hay là liều chết chống cự?"

"Thuộc hạ không biết!"

Long Nhất thành thật nói, thật ra thì, trong lòng, xem thường sự của tàn nhẫn Quân Vũ Thường.

Cô nương người ta không muốn thì thôi, lại cứ muốn xử dụng thủ đoạn hèn hạ này, cực kỳ vô si.

Quân Vũ Nguyệt bĩu môi, môi mím mím thành đường thẳng, đứng lên, dùng giọng nhàn nhạt nói: "Ngươi không biết, Bôn vương cũng không biết, nhưng mà, Bôn vương tò mò, Long Nhất, theo Bôn vương đi xem một chút đi!"

"Dạ!"

Phượng Khuynh Thành chạy, nhiều lần ngã nhào trên đất, bò dậy, quay đầu lại lại thấy Quân Vũ Thường âm trầm cười nhẹ, yêu nghiệt vô tình đứng ở cách đó không xa, nhếch môi cười nhạo nàng ngu ngốc, không biết phân biệt đúng sai.

Gần như vậy trong nháy mắt, Phụng Khuyết Thành thiếu chút nữa rút nhuyển kiếm bên hông ra, xông lên người chết ta sống cùng Quân Vũ Thường, nhưng mà, lý trí mạch bảo nàng, liều mạng cùng loại người dễ tiện như Quân Vũ Thường, không đáng giá, trong nhà còn có hai hài tử, chờ nàng mang Thiên Sơn Tuyết Liên trở về.

Đây cũng là nguyên nhân, nàng tình nguyện liều chết, cũng không nguyện ý phát ra tín hiệu cầu cứu. Vào giờ phút này, Phụng Khuyết Thành vẫn rất tin, Thiên Sơn Tuyết Liên đang ở Nhấp Chính Vương phủ.

"Ha ha, chạy đi, làm sao không chạy?" Quân Vũ Thường đứng cách đó không xa, lạnh lùng hừ hừ, nhìn trên bộ mặt tuyệt mỹ của Phụng Khuyết Thành, mồ hôi rịn đầy, sợi tóc rối loạn dính vào gương mặt ửng hồng, lộ ra sự sợ hãi hoặc cực hạn.

Quân Vũ Thường đi đến phía trước, vươn tay muốn bắt lấy cánh tay của Phụng Khuyết Thành.

Thừa dịp Quân Vũ Thường không bắt được mình, Phụng Khuyết Thành dùng sức bò dậy, co chân chạy đi, giống như phía sau có lũ lụt thú dữ.

Trong lòng quả thật có mấy ngàn vạn con ngựa rít gào chạy qua.

Phụng Khuyết Thành vừa chạy thực mạng về phía trước, trong lòng hi vọng, có thể có một người ra ngoài cứu mình, nàng nhất định sẽ cảm tạ tổ tông hẳn gấp tám lần.

Xa xa, Phụng Khuyết Thành nhìn thấy hai nam nhân đi tới bên này, trong lòng Phụng Khuyết Thành vui mừng, cũng không quản thân phận bọn họ là gì, cùng lại lịch lễ, không chút nghĩ ngợi, chạy lên trước, kéo cánh tay của nam tử trước mặt, gắt gao níu lại, cực kỳ thành khẩn nói, "Công tử, cầu xin người cứu ta ~"

Cánh tay bị gắt gao níu lại, trong nháy mắt thân thể Quân Vũ Nguyệt cứng ngắc, trong nháy mắt cả người phát ra từng luồng khí lạnh lẽo, nghiêng đầu, gắt gao nhìn chăm chăm cánh tay đang níu lấy hắn, mặt không có liêm sỉ cợt trên quần áo của hắn, hắn vốn luôn lạnh lẽo trầm tĩnh, núi thái sơn sụp đổ trước mặt cũng chưa từng biến sắc, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi mấy lần, tròng mắt híp lại, sát khí phóng ra, quát lạnh một tiếng, "Cút ngay....."

Giờ cánh tay lên, nhấc tâm đầy Phụng Khuyết Thành ra ngoài, khi thấy rõ ràng mặt của Phụng Khuyết Thành thì lửa giận cuộn cuộn trong lòng, vươn tay phải ra, năm ngón tay mở ra, nhanh chóng tấn công Phụng Khuyết Thành, lúc Phụng Khuyết Thành còn chưa kịp phản kích bóp chặt cổ của Phụng Khuyết Thành.

"Người đáng chết....." Diễn đàn L!@ ê QUỲ Đ &* ôn

Cẩn rằng nghiền lợi khắc ra ba chữ này, trong giọng nói mang theo căm giận ngút trời.

Phụng Khuyết Thành hí mắt, không hiểu, mình đã đắc tội với nam nhân trước mặt sao?

Long Nhất kinh ngạc, đã bao nhiêu năm, không có cô nương nào có thể tới gần người Vương gia nhà hắn, tới nay.....

Quân Vũ Thường kinh ngạc, không hiểu, Quân Vũ Nguyệt ra ngoài làm cái gì?

Quả thực là phá hư chuyện tốt của hắn, lập tức tiến lên, "Vương huynh, nàng chính là nha hoàn mà ta nói với người, ta....."

Quân Vũ Thường còn chưa có nói xong, Phụng Khuyết Thành lập tức lắc đầu lớn tiếng nói, "Không phải, ta không phải, Quân Vũ Thường, người hèn hạ vô sỉ, ta hoàn toàn không thích người, không lạ gì người... người lại hạ độc ta, người bản thù....."

Phụng Khuyết Thành gào xon, vỗ vỗ tay của Quân Vũ Nguyệt đang bóp chặt cổ mình, "Này, công tử, thả tay người ra, người bóp ta không thở nổi!"

Trợn mắt, hoàn toàn không thấy sự tức giận ngút trời cùng sát khí của Quân Vũ Nguyệt.

Quân Vũ Nguyệt vừa nghe, nhéo cổ của Phụng Khuyết Thành, đẩy lên vách tường, cho đến khi sống lưng Phụng Khuyết Thành chống đỡ ở trên vách tường, Quân Vũ Nguyệt mới cúi đầu, lạnh giọng, "Người không biết Bồn vương là ai?"

"Người nào? Người là ai?" Phụng Khuyết Thành hỏi.

Nhưng trong lòng bất ổn.

Nàng cũng không phải là kẻ ngu, Quân Vũ Thường gọi hắn Vương huynh, mà đây là Nhấp Chính Vương phủ, nơi này trừ Nhấp Chính vương, sẽ không có người nào khác có tư cách khiến Quân Vũ Thường cúi đầu.

Thật là nóc nhà đột còn gặp mưa suốt đêm, trên thế gian nhiều nam nhân như vậy, nàng không đụng vào, lại đụng vào tên oan gia này.

Năm năm trước, nam nhân bị nàng cường bạo.....

"Hừ, người không biết, không có việc gì, Bồn vương, một lát sẽ khiến người đầu nhớ rõ đầu đuôi ngọn nguồn!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, thả lỏng tay đang nhéo ở cổ Phụng Khuyết Thành, nhanh chóng chuyển một cái, níu lấy tay của Phụng Khuyết Thành, nắm thật chặt, kéo đi đến viện tử của mình —— Triều Huy lâu!

Hoàn toàn không chú ý Phụng Khuyết Thành theo không kịp bước chân của hắn.

Lảo đảo, ngã trái ngã phải.

Quân Vũ Thường thấy Quân Vũ Nguyệt mang Phụng Khuyết Thành đi, lập tức tiến lên, "Vương huynh, là ta nhìn thấy nàng trước!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, dừng bước, xoay người, Phụng Khuyết Thành mất thăng bằng, đụng vào trong ngực hắn, lỗ mũi đụng vào trên ngực cứng rắn như sắt của Quân Vũ Nguyệt, Phụng Khuyết Thành bị đau liền ưm một tiếng, che cái mũi của mình, còn chưa kịp mở miệng oán trách, đã nghe Quân Vũ Nguyệt âm khí trầm trầm nói, "Nói thứ tự đến trước và sau với Bồn vương, người còn non lắm!"

Sau đó ôm ngang Phụng Khuyết Thành lên, phun một câu, "Long Nhất, ngăn hắn lại, nếu hắn bước vào Triều Huy lâu một bước, người chết!"

Ôm lấy Phụng Khuyết Thành thần trí bắt đầu hỗn hỗn độn độn, thân thể nóng bỏng, tay nhỏ bé lại bắt đầu không an phận, đi đến Triều Huy lâu.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bá đạo mạnh mẽ đòi lấy

Quân Vũ Thường thấy Phụng Khuyết Thành bị Quân Vũ Nguyệt chặn ngang ôm đi, cất bước muốn đuổi theo, Long Nhất lập tức ngăn đường đi của Quân Vũ Thường lại. "Vương gia, đừng làm khó thuộc hạ!"

"Cút ngay!" Quân Vũ Thường rống giận.

Hai mắt muốn vỡ ra, căm tức nhìn Long Nhất, trong con ngươi, sát khí bùng bùng.

Long Nhất nhìn, giống như không thấy, thân thể bất động trước gió, trầm giọng nói, "Cầm Vương gia, xin cho thuộc hạ một con đường sống!"

Ý tứ rất đơn giản, tối nay Quân Vũ Thường người muốn qua, liền bước qua thi thể của Long Nhất hắn, mà Long Nhất hắn, vì Quân Vũ Nguyệt phản phò, tất phải liều chết ngăn cản Quân Vũ Thường đi đến Triều Huy lâu!

Quân Vũ Thường vô cùng tức giận, ngược lại bật cười.

"Vậy thì tốt, trước hết ta giết con chó trông cửa này!" Quân Vũ Thường vừa nói dứt lời, giống như ảo thuật, một cây quạt ngọc đột nhiên xuất hiện trên tay, cây quạt quay một vòng ở trong tay, nhanh chóng tấn công Long Nhất.

"Cầm Vương gia, đắc tội!"

Long Nhất cung kính nói một tiếng, rút trường kiếm đeo bên người, nghênh kích.

Mặc dù Quân Vũ Thường tức giận đến muốn giết người, công phu Long Nhất cũng không yếu.

Mười mấy chiêu, mấy trăm chiêu, hai người đánh đến khó phân thắng bại.....

Bên này.

Quân Vũ Nguyệt ôm Phụng Khuyết Thành đi Triều Huy lâu, Phụng Khuyết Thành bị mị được hành hạ gần như hoàn toàn mất hết lý trí, vào giờ phút này, nàng cái gì cũng không nghĩ, chỉ muốn có một nam nhân, để cùng nhau làm chuyện vô cùng vui vẻ.

Tay nhỏ bé mềm mại không xương, vòng lên cổ của Quân Vũ Nguyệt, đôi môi đỏ mọng lạnh lẽo, ở trên cổ Quân Vũ Nguyệt, như có như không nhẹ cắn.

"Úm....." Dẫn đàn L [] ê Q"""" Uy ;;; Đ... Ôn

Không đủ, không đủ.....

Cả người nóng ran, khiến Phụng Khuyết Thành cảm thấy, tiếp xúc như bây giờ đều là vô dụng.

Để được cứu, phải chủ động, bàn tay nhỏ bé của Phụng Khuyết Thành, thậm chí lớn mật vờn vào trong vạt áo của Quân Vũ Nguyệt.

"Đủ rồi....." Quân Vũ Nguyệt gầm lên.

Bình tĩnh không gợn sóng, Quân Vũ Nguyệt hất nui thái son sụp đỏ trước mặt cũng chưa từng biến sắc, giờ phút này gương mặt đỏ lên.

Tức giận không thôi.

Quân Vũ Nguyệt không biết vì sao hấn tức giận?

Động tác của Phụng Khuyết Thành, hấn đã sớm có phản ứng, hơn nữa cảm giác nguyên thủy này gần như thiêu hủy hấn.

Giống như là giận dữ, Phụng Khuyết Thành ngâm nga, "Không đủ, chưa đủ!"

Thân thể bị Quân Vũ Nguyệt ôm lấy, gãy dựa mấy cái, hoàn toàn không sợ mình rơi xuống đất.

"Người....." Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, cúi đầu, lại thấy gương mặt Phụng Khuyết Thành vô cùng ửng hồng, hô hấp dồn dập, trông mắt mê ly, đó là loại dụ dỗ cực hạn.

Cả đời hấn chỉ trải qua chuyện này hai lần, cả hai lần đều bị cưỡng bạo.

Mặc dù đều là nữ tử trong ngực, nhưng lại chưa bao giờ thấy rõ ràng bộ dạng nữ tử trong ngực, chỉ bằng tiếng ngâm nga mềm mại du dương lạnh lạnh của nàng, hận thù cũng khắc vào tận trong xương.

Phải nhớ kỹ nữ tử đáng chết này!

Trong lòng Quân Vũ Nguyệt hận ý cuộn cuộn, cúi đầu cắn đôi môi của Phụng Khuyết Thành, dùng sức, cho đến khi cắn ra máu, trong miệng hai người, tràn ngập mùi máu tanh, cũng không chịu bỏ qua.

Phụng Khuyết Thành bị đau, lấy lại ba phần lý trí, nhưng không có đẩy Quân Vũ Nguyệt ra, mà là ưm một tiếng, thêm muốn nụ hôn sâu hơn, thậm chí to gan đi dụ dỗ Quân Vũ Nguyệt!

Phụng Khuyết Thành hôn, nhiệt tình như lửa,

Hận nữ tử này bao lâu, hôm nay nữ tử đáng chết này đang ở trong ngực hấn, mặc cho hấn dư thừa dư cầu (đòi lấy tùy tiện), Quân Vũ Nguyệt chưa từng do dự, đáp trả.

Trước kia, hấn cảm thấy, nam tử phải giữ mình trong sạch, thân là Thân Vương quyền quý nhất vương triều Hạo Hân, càng phải như vậy, bên cạnh tuyệt đối không thể có oanh oanh yến yến, tránh cho đặt mặt thám ở bên người, gây thêm phiền toái cho hoàng huynh, hấn cũng không trêu hoa ghẹo nguyệt, nữ tử tuyệt mỹ, ở trong mắt của hấn, cũng chỉ là bề ngoài đẹp mà thôi.....

Ai biết, giữ gìn trong sạch, lại bị một nữ tử không thấy rõ đáng vẽ, mạnh mẽ phá hủy.

Nữ trên nam dưới, hấn không có sức lực để giằng co, chỉ đành phải khổ đau chịu đựng, loại đau khổ đó lại vui thích, năm năm qua, hoàn toàn chính là một giấc mộng kì dị.

Khi nửa đêm giật mình thức giấc, đau khổ biến mất, chỉ còn lại cực hạn vui thích.

Hấn nghĩ, hấn sắp điên rồi, cho nên để Long Nhất chọn lựa mấy mỹ nhân, nhưng ai biết, những mỹ nhân bôi son bôi phấn kia còn chưa đến gần, toàn thân hấn liền nổi da gà, mẩn đỏ xuất hiện.

Càng thêm pháp phòng không yên, hận không được giết người cho hả giận.

Cho nên, sau khi những mỹ nhân kia tự cho là đúng, kết quả cũng vô cùng thâm trầm.

Hấn cũng không mềm lòng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hơn nửa tháng trước, nàng lần nữa đưa tới cửa, một câu "Tiên nghi người" khiến cho hấn biết, đây chính là nữ tử chết tiết năm đó, hôm nay, nàng lần nữa đưa tới cửa, thật là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy đến khi gặp được chẳng tốn công, hấn nói muốn Dĩ Bì Chi Đạo, Hoàn Thi Bì Thân (Giống câu gây ông đập lưng ông), nhất định phải cho nàng biết, Quân Vũ Nguyệt hấn không phải dễ dàng lên như vậy, dễ dàng ở dưới như vậy.

Năm năm trước, bởi vì hoàng huynh băng hà, hấn bận rộn triều chính, lại phải chăm sóc Quân Ngang, thế lực khắp nơi náo động —— muốn hành động, hoàn toàn không thể phân thân, không rảnh chú ý đến chuyện khác, chờ hấn hết bận, trừ tim ngọc bội bị mang đi cầm về, nàng lại trốn vô tung vô tích.

Hôm nay, nàng đang ở trong ngực hấn, mà hấn và nàng thân cận, không có ghê tởm, không có nổi da gà, nổi mẩn trên da.

Nghĩ tới đây, Quân Vũ Nguyệt chìm sâu vào nụ hôn này.....

Năm năm bị đau khổ hành hạ, một khi Quân Vũ Nguyệt đã quyết định chắc chắn, cảm giác kia càng thêm mãnh liệt, như núi lửa bộc phát, hận đã không giải khát được.....

Ôm Phụng Khuyết Thành thật chặt, đi tới Triều Huy lâu.

Từ Thư từ góc tối đi ra, hai mắt đỏ ngầu, ngăn Quân Vũ Nguyệt lại, "Nhiếp Chính vương, trả Phụng Nhi lại cho ta!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, tròn mắt híp lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn Từ Thư, lại nhìn Phụng Khuynh Thành cực kỳ không an phận trong ngực một chút, âm trầm nói: "Phong Từ Thư, yêu cầu này của ngươi, thứ cho Bôn vương khó tuân lệnh!"

"Nhiếp Chính vương, ngươi quyền cao chức trọng, muốn mỹ nhân gì mà không có, cần gì gây khó khăn cho Từ Thư....."

Phong Từ Thư còn chưa nói xong, Quân Vũ Nguyệt liền âm u lạnh lẽo nở nụ cười, châm chọc nói, "Phong Từ Thư, gây khó khăn cho ngươi, ngươi cũng quá coi trọng bản thân rồi!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, ôm Phụng Khuynh Thành chuẩn bị lướt qua Phong Từ Thư rồi đi, phong Từ Thư vẫn kiên quyết ngăn đường đi của Quân Vũ Nguyệt lại như cũ.

"Nhiếp Chính vương, Phong Từ Thư không phải người tầm thường vô danh, ban đầu đi theo bên cạnh Thư công tử, làm sai vặt cũng là có nguyên nhân, kính xin Vương gia cho Từ Thư mang Phụng Nhi đi, Từ Thư vô cùng cảm kích, nếu không....." Phong Từ Thư nói xong, ngẩng đầu, cảm hận nhìn chằm chằm Phụng Khuynh Thành đang bị Quân Vũ Nguyệt ôm, tay nhỏ bé không an phận, cào loạn xung quanh, đôi môi đỏ mọng mê người, khoe miệng hơi có vết máu, vẻ mặt quyến rũ cực hạn, còn phát ra tiếng than nhẹ nhõm, mi tâm nhíu chặt.

Quân Vũ Nguyệt nghe Phong Từ Thư vừa nói như thế, ha ha ha nở nụ cười, nụ cười cũng không hiện trong đáy mắt, mang theo châm chọc, cười nhạt, "Uy hiếp Bôn vương? Phong Từ Thư, ngươi dám?"

"Ngươi....." Diễn đàn L ", ê Q # \$ % Ủy Đ & * Ôn

Phong Từ Thư vừa định phản kích, Quân Vũ Nguyệt trong ngực Phụng Khuynh Thành lại không bình tĩnh kéo xiêm y của mình, lộ ra cả vùng ngực tuyết trắng.

Quân Vũ Nguyệt ảo não, tức giận phân phó, "Người đâu, ném Phong Từ Thư ra khỏi Nhiếp Chính Vương phủ cho Bôn vương, từ đó về sau, không cho bước vào Vương phủ nữa bước, nếu dám can đảm tự tiện xông vào, giết không tha!"

Quân Vũ Nguyệt dứt lời, nhiều ám vệ mặc hắc y lập tức xuất hiện, không chút lưu tình tấn công Phong Từ Thư.

Mà Quân Vũ Nguyệt, lại ôm Phụng Khuynh Thành sai bước rồi đi.

Phong Từ Thư lại bị đánh ngã trên mặt đất, bị ám vệ khống chế, máu từ cổ họng, tràn ra ngoài khóe miệng, lớn tiếng xót thương - kêu lên, "Phụng Nhi, Phụng Nhi, ngươi mở mắt nhìn một chút, không cần đi cùng hắn, Phụng Nhi....."

"Người nào?" Phụng Khuynh Thành mơ mơ hồ hồ ní non một tiếng, Quân Vũ Nguyệt lại phi thân lên, tiến vào Triều Huy lâu, tắt điện.

Quân Vũ Nguyệt liền đè Phụng Khuynh Thành ở phía dưới, vùi đầu cắn Phụng Khuynh Thành vẫn chưa kịp nói điều nghi vấn ra khỏi miệng.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Giải độc

Nụ hôn này, vừa bá đạo, vừa nóng bỏng, hôn đến mức Phụng Khuynh Thành không thở nổi, giờ tay chống lên ngực Quân Vũ Nguyệt, nghiêng đầu, mơ màng màng lười biếng, "Ta....."

"Ngươi làm sao vậy?" Quân Vũ Nguyệt hỏi, áp chế cảm giác khác thường trong lòng.

Hắn chỉ muốn nhìn một chút, nữ tử này, vào giờ phút này, có thể nói những điều gì?

Nói thật hay, có thường, còn nói khó nghe, hừ hừ, nhất định trừng phạt!

Phụng Khuynh Thành nghiêng đầu, miệng được đã sớm xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, toàn thân, trừ khí nóng, khó chịu, Phụng Khuynh Thành hoàn toàn không thể tìm lại suy nghĩ của mình, càng thêm không lấy lại được sức lực.

Mờ mịch nhìn Quân Vũ Nguyệt, ha ha cười vài tiếng, "Ta khó chịu, tại sao ngươi vẫn chưa cởi áo, Âu Dương cho ngươi bạc, gọi ngươi tới phục vụ bản cô nương, cũng không phải là gọi ngươi tới bày trò thanh cao....."

Quân Vũ Nguyệt vừa nghe những lời này của Phụng Khuynh Thành, thì biết rõ Phụng Khuynh Thành coi hắn như tiểu quan tổn tiền mời về từ kỹ quán, trong cơn giận dữ, quả quyết siết chặt đến mức vang lên tiếng răng rắc, tung ra một quyền, xoa gương mặt tuyết trắng mềm mại của Phụng Khuynh Thành, đánh vào trên chân, giường run lên, hôn Phụng Khuynh Thành vẫn chưa về, thân thể bất ngờ vươn lên, lúc Phụng Khuynh Thành cho là, rốt cuộc cũng được thỏa mãn, thân thể bịch một tiếng rơi vào trong nước.

Nước có chút lạnh lẽo, cả người Phụng Khuyết Thành nóng rực, thân thể được xoa dịu, lý trí trở lại không ít, cố gắng suy nghĩ chuyện một chút, Phụng Khuyết Thành kinh hãi, nhất thời hiểu rõ tình cảnh của mình.

Tâm tư hơi đổi, bình tức tĩnh khí, mặc cho thân thể từ từ chìm xuống.

Quân Vũ Nguyệt đứng ở bên cạnh bể tắm, cho là Phụng Khuyết Thành bùm bùm mấy cái, sẽ hô cứu mạng gì đó, ai biết, nàng lại chậm rãi chìm xuống.

Quân Vũ Nguyệt hoảng sợ, không để ý cởi áo, bùm một tiếng nhảy xuống bể tắm, kéo Phụng Khuyết Thành đang chìm xuống lên.

"Người tự đâm đầu vào chỗ chết....."

Nhưng mà, Phụng Khuyết Thành không trả lời hần, sắc mặt đã trắng bệch.

Quân Vũ Nguyệt không khỏi rối loạn, giơ tay lên kiểm tra hơi thở của Phụng Khuyết Thành, cảm thấy Phụng Khuyết Thành còn hô hấp, hơi thở mong manh, hết lớn, "Người đâu, đi gọi Thư Mộ Bạch tới!"

Kéo mấy cái, xé rách xiêm áo của Phụng Khuyết Thành, vừa đặt nàng cả người trần truồng trên giường lớn, liền kéo chăn gấm đắp lên, cảm thấy không ổn, lại kéo một cái chăn gấm khác trên giường đắp lên, còn thuận tay buông rèm che xuống.

Từ đầu đến cuối, không có nhìn thân thể trắng nõn không tỳ vết của Phụng Khuyết Thành!

Lúc Thư Mộ Bạch đi tới, thấy Quân Vũ Nguyệt đứng ở bên giường, khẽ ngăn người, xiêm áo trên người ướt nhò nước, kinh ngạc không thôi, lại thấy rèm che được buông xuống, một cánh tay trắng thuần mảnh khảnh lộ ra, Thư Mộ Bạch liền mở miệng hỏi, "Người ở trong nước, ngay cả xiêm áo cũng không cởi, liền làm người ta?"

"Hãy bớt sàm ngôn đi, bắt mạch cho nàng!" Quân Vũ Nguyệt lạnh lùng nói một tiếng, quay đầu.

Thư Mộ Bạch cười, "Cô nương này chắc chắn có sắc đẹp tuyệt trần, Từ Thư vì nàng muốn chết muốn sống, bây giờ tên khốn Quân Vũ Thường kia còn đánh đến khó phân thắng bại với Long Nhất, ngay cả cái người này phạm tâm bất động (*) này, cũng không nhìn được động thủ, ngay cả xiêm áo cũng không cởi, liền làm người ta....." Thư Mộ Bạch nói xong, dừng một chút, mới tiếp tục nói, "Vũ Nguyệt, các người ở trong bể tắm làm chuyện kia sao?"

(*Có thể hiểu là không có tình cảm của con người phạm trần)

"Không nói lời nào, không ai coi người là người cầm, bắt mạch cho nàng, bắt mạch xong, rút nhanh lên!"

Quân Vũ Nguyệt thẹn quá thành giận, Thư Mộ Bạch cũng không quan tâm, dùng chân kéo cái ghế rồi ngồi xuống, bắt mạch cho Phụng Khuyết Thành, "Ah....." Rõng một tiếng, chân mày nhíu lại.

"Thế nào?" Quân Vũ Nguyệt hỏi.

"Đều nói Long Sinh Cửu Tử (*), chín con mỗi người mỗi sở thích, thủ đoạn của Quân Vũ Thường quá hèn hạ rồi, không chỉ cho nàng uống Nhuyễn Căn Tán, mị dược, còn hạ độc!" Thư Mộ Bạch nói xong, lắc đầu một cái.

(*Tính cách khác nhau: Truyền thuyết thời xa xưa, một con rồng sinh được chín con, hình dạng và tính cách của chúng không giống nhau, ví với việc anh em cùng một mẹ sinh ra nhưng mỗi người mỗi tính)

"Độc, có thể giải?" Quân Vũ Nguyệt hỏi, giọng nhàn nhạt, không nhìn ra tâm tình gì.

"Thế gian có độc Thư Mộ Bạch ta không giải được sao?" Thư Mộ Bạch nói xong, nhíu mày, ngay sau đó xoay chuyển chủ đề, "Nhưng mà, người phải tự thân tự lực, giải mị dược ở trên người nàng, Quân Vũ Thường cho nàng uống, dùng trong Hoa Lâu, những ma ma đó vì ép buộc cô nương mới sử dụng loại thuốc hạ lưu này, trừ cùng nam tử ~, không còn hiệu gì, nhưng mà, người cũng có chừng mực, người đã tích chứa tình hoa hơn hai mươi năm, cô nương người ta thân thể nhỏ, không chịu nổi!"

"Cút ~" Diễn đàn L "; ê Q # \$ % Ú ý Đ & * Ôn

"Đi ngay, đi ngay, không quấy rầy người làm chính sự đâu ~" Thư Mộ Bạch nói xong, đứng lên, yêu muội cười một tiếng với Quân Vũ Nguyệt.

Sau đó cười đùa hí hửng rồi đi.

Đợi sau khi Thư Mộ Bạch rời đi, tắm điện, cửa cũng được Thư Mộ Bạch tiện tay đóng lại, trong đại điện, trừ tiếng hít thở của hai người, không còn gì.

Quân Vũ Nguyệt đứng ở trước giường, mắt lạnh nhìn cánh tay nhỏ bé trắng thuần mảnh khảnh.

Trong đầu, nghĩ tới, đã từng thề sau khi bắt được nàng, muốn bóc xương lóc thịt, chặt nàng làm trăm mảnh, sau đó, Thư Mộ Bạch lại nói, cách trả thù tốt nhất, chính là Dĩ Bì Chi Đạo, Hoàn Thi Bì Thân.

Quân Vũ Nguyệt vén rèm che lên, còn chưa kịp hoàn hồn, bên hông chợt bị ôm lấy, trong nháy mắt người cũng bị đẩy ngã ở trên giường, hai mắt

Phượng Khuynh Thành ửng hồng, đè ở trên người hắn.

Lúc Quân Vũ Nguyệt còn kinh ngạc, Phượng Khuynh Thành nhanh chóng cúi người, cắn cổ của hắn, hơi đau, lại mang theo một dòng điện, lan ra khắp toàn thân, sau đó từ từ chuyển thành ~.

"Umh....."

Ánh mắt Quân Vũ Nguyệt thay đổi mấy lần, từ lạnh lùng, trong suốt, đến u tối.

Nữ tử này, rốt cuộc là từ chỗ nào học được bản lĩnh trên người này.....

Quân Vũ Nguyệt vừa định mở miệng, Phượng Khuynh Thành lại chế xiêm y bằng gấm của hắn cản trở, tay nhỏ bé cời lung tung, vừa kéo vừa xé.

"Đủ rồi....." Diễn đàn L "; ê Q # \$ % Ủy Đ & * Ôn

Quân Vũ Nguyệt quát.

Có thể động tĩnh của Phượng Khuynh Thành hoàn toàn không nghe lọt, dùng sức muốn cởi cởi bộ xiêm áo cản trở này đi.

Khi da thịt thân cận, thân thể trần trụi tiếp xúc, làn da như mỡ đông, giống như bạch ngọc thượng đẳng, vừa sờ sẽ không kim lòng được nghiệm! Quân Vũ Nguyệt cứng rắn run rẩy.

Sau đó lật người, dựa vào cảm giác, cùng Phượng Khuynh Thành sóng nước giao hòa.

Phượng Khuynh Thành vùi ở phía dưới Quân Vũ Nguyệt, mềm mại giống một cái hồ Xuân Thủy, đôi mắt sáng hip lại, đôi môi đỏ mọng mấp máy, dung nhan tuyệt sắc giống như anh túc, làm cho người ta không kìm hãm được hãm sâu vào trong đó.

Cộng thêm mị được quý phá, Phượng Khuynh Thành càng thêm lớn mật, tay nhỏ bé ở trên người Quân Vũ Nguyệt, quạt gió thổi lửa.

"Vũ Nguyệt....."

Một tiếng này ni non, không kìm hãm được, lại yêu mị một cách thần kỳ.

Đang lật động Quân Vũ Nguyệt ngăn ra, tuy biết năng vốn vô tâm, ngay sau đó lại cúi người xuống thấp dụ dỗ, "Kêu một tiếng nữa....."

Phượng Khuynh Thành lắc đầu một cái, ha ha ha nở nụ cười, tay trắng nhẹ giơ lên ~

Không phải cố ý trêu đùa, lại càng khắc vào xương.

"Yêu tinh này, xem Bồn vương thu thập ngươi....."

Tầm điện, bên trong, tiếng thở dốc, tiếng ngâm nga, tiếng giường lớn ken két vang lên, không dứt bên tai, cho đến khi trời sáng.

Sau khi giải xong mị được, thân thể Phượng Khuynh Thành mệt mỏi rồi liền ngủ mê man, giống như một con mèo được ăn no, vùi ở trong ngực Quân Vũ Nguyệt, Quân Vũ Nguyệt vẫn chưa từng ngủ, cử động này của Phượng Khuynh Thành, khiến Quân Vũ Nguyệt nhìn, thỏa mãn lại thoải mái.

Tâm tư hơi đổi, đứng dậy, đi tới tầm điện, một góc, nhẹ tay ấn xuống, chỉ chốc lát sau, cảm một vật trở lại, phóng người lên giường, bàn tay chạy loạn ở sau lưng Phượng Khuynh Thành, trên mặt thoáng qua sự do dự, ngay sau đó trở nên kiên định, sau đó ánh sáng chợt lóe, trong nháy mắt biến mất không còn tung tích.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đòi bồi thường

Khi mặt trời mọc lên từ hướng đông, chiếu đầy tia nắng, lại lặn xuống, trăng sáng vừa lên, Phượng Khuynh Thành vì đói mà tỉnh, mở mắt, mê mang trong chốc lát, trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo, Phượng Khuynh Thành nhẹ nhàng nghiêng đầu, liền nhìn thấy nam nhân ngủ ở bên cạnh.

Hắn rất anh tuấn.

Đường nét rõ ràng, đôi môi rất mỏng, có hơi trắng nhạt, hai hàng lông mày giống như cầu vồng, hơi nghiêng về phía tóc mai, ấn đường mang theo sự tuyệt ngạo, mặc dù ngủ say, khí thế vẫn áp bức khác thường.

Hơn nữa Phụng Khuyết Thành có tật giật mình, nhiều lần cường bạo hẳn, càng nhìn càng thiếu tự tin.

Cũng bởi vì phần chột dạ, thiếu tự tin này, Phụng Khuyết Thành rón rén đứng dậy, bò đến bên eo Quân Vũ Nguyệt, thận trọng chuẩn bị nhảy qua người Quân Vũ Nguyệt, rồi đi.

Hơn nữa thân thể đã vươn ra ngoài, chỉ còn hai chân vẫn ở bên trong, lúc Phụng Khuyết Thành còn chưa kịp mừng rỡ vì có thể sống sót trốn thoát, cổ chân đột nhiên bị một bàn tay to nắm lấy, trong lòng hoảng sợ, thân thể mềm nhũn, không cẩn thận, liền ngã vào trên người Quân Vũ Nguyệt, may là thân kinh bách chiến, cho dù cách tằm chắn không dây không móng, mặt của Phụng Khuyết Thành, trong nháy mắt đỏ lên.

Thầm mắng, tên đáng chết, vẫn tỉnh, chờ đợi tóm nàng chạy trốn vì chột dạ!

Thân thể Phụng Khuyết Thành nghiêng vào bên phần giường còn lại, hạ quyết tâm, hung hăng tung một cước ra, mạnh mẽ đá Quân Vũ Nguyệt đang đắp chăn găm lẫn xuống giường, vô cùng đắc ý, lại quên mất cổ chân của mình, vẫn còn ở trong tay Quân Vũ Nguyệt.

Bởi vì quán tính, cũng bị lôi kéo ngã theo.

"A....." Khẽ kêu một tiếng.

Thầm nghĩ, Quân Vũ Nguyệt nhất định sẽ buông tay ra, tự vệ, nàng chỉ cần lật người là có thể bình an rơi xuống đất, nhưng ai biết, Quân Vũ Nguyệt lại không buông tay, kéo cổ chân của Phụng Khuyết Thành, sau đó một bàn tay khác vươn tới, ôm lấy cái eo đầy một nắm tay của Phụng Khuyết Thành, nặng nề đè ở trên lồng ngực của hắn, hai người đồng thời rơi xuống đất, Quân Vũ Nguyệt lật người, đè Phụng Khuyết Thành ở phía dưới, hai mắt giống như băng, cứng đờ nhìn chăm chú vào Phụng Khuyết Thành, âm trầm nói, "Thế nào, muốn chạy trốn?"

"Không, Vương gia hiểu lầm, làm sao ta lại phải trốn, ta chỉ là, chỉ là khát nước, muốn rót ly nước giải khát!" Phụng Khuyết Thành nói xong, quyn rũ cười một tiếng, không hề chột dạ.

"Thật sao?" Quân Vũ Nguyệt thật thấp giọng ni non, từ trong thâm tâm, không tin lời nói của Phụng Khuyết Thành.

"Đương nhiên, Vương gia, từ trước đến giờ ta không nói dối!"

"Ngươi chắc chắn?" Quân Vũ Nguyệt hỏi ngược lại.

"Ân ân!" Phụng Khuyết Thành gật đầu, bộ dạng hận không được moi trái tim ra đưa cho Quân Vũ Nguyệt xem, nàng có bao nhiêu thành ý.

"Vậy ngươi nhiều lần, cường bạo Bôn vương, ngươi định tính toán như thế nào?" Quân Vũ Nguyệt hỏi.

Giọng nói vẫn đậm phong khinh, sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng.

Làm cho người ta không nhìn ra trong lòng hắn nghĩ gì, nhưng Phụng Khuyết Thành vẫn hiểu được, nam nhân này, ngoài mặt, nhìn gió nhẹ nước chảy, nhưng tuyệt đối là một nhân vật hung ác.

Sơ sót một chút, chết thể nào cũng không biết.

"Vậy ý của Vương gia là?" Diễn đàn L \$% ê Q &8 Úy Đ () ôn

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy nhũ mày, thân thể áp tới, mới lên tiếng, "Có câu nói thế này, a ~, là tới mà không gặp cũng phí lễ, ngươi đã nhiều lần, không để ý tâm nguyện của Bôn vương, cường bạo Bôn vương, như vậy Bôn vương tự nhiên muốn....."

"Vương gia muốn cường bạo lại sao?" Phụng Khuyết Thành đáp lại lời của Quân Vũ Nguyệt.

Quân Vũ Nguyệt trầm mặc, giống như đang suy nghĩ lời nói của Phụng Khuyết Thành, độ tin cậy được bao nhiêu, cúi đầu nhìn Phụng Khuyết Thành ở phía dưới, trầm mặt im lặng, mặt lấy lòng cười yếu ớt, Quân Vũ Nguyệt nói: "Cường bạo lại? Ý kiến này rất được, nhưng mà, Bôn vương vẫn phải tính toán thật kỹ, phải thu ngươi bao nhiêu tiền vốn, đòi bao nhiêu lợi tức!"

Lợi tức?

Phụng Khuyết Thành càng cười quyn rũ, "Vậy Vương gia muốn nhận bao nhiêu lợi tức đây?"

"Chuyện này, vẫn phải tính toán thật kỹ!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, nghiêm túc nghiêm mặt, bộ dạng suy nghĩ sâu xa.

Trong lòng Phụng Khuyết Thành lộp bộp giật mình, trong lòng biết, không thể tiếp tục xoay quanh cái đề tài này, trời mới biết Quân Vũ Nguyệt sẽ nghĩ ra chiêu cay độc gì.

Tâm tư hơi đổi, mím môi lại, mảnh mai yếu ớt giống như một nhành hoa bị mưa đập gió vùi, nhỏ giọng nói, "Vương gia, ta đau....."

Vừa thấy đã thương,

Quân Vũ Nguyệt vừa nghe, hơi nhũ mày, nhìn Phụng Khuyết Thành hình như rất khó chịu, đáng vẻ lại hết sức ân cần, tâm địa cứng rắn bỗng nhiên

mềm đi mấy phần, giọng nói cũng mềm đi mấy phần, "Nơi nào đau?"

"Nơi nào cũng đau, sau lưng cọ sát ở trên sàn nhà, vừa rét vừa lạnh, cổ tay, bị người bóp muốn nát xương, còn có, còn có nơi đó lại càng....." Phụng Khuyết Thành nói xong, âm thầm nín giọng, trong nháy mắt mặt đỏ lên, ngay cả lỗ tai, cổ, cũng ửng đỏ, hoảng hốt xoay đầu đi, khóe mắt đuôi mày vô cùng quyến rũ.

Câu hồn thực cốt.

Quân Vũ Nguyệt nhìn trong lòng căng thẳng, "Chúng ta đi lên giường~" sau đó thả lỏng bàn tay đang giam cầm Phụng Khuyết Thành ra, một tay đỡ ở sau lưng của Phụng Khuyết Thành, một tay ôm lấy eo của Phụng Khuyết Thành, đứng lên, vốn là Quân Vũ Nguyệt ngã xuống trước, nhưng Quân Vũ Nguyệt cố tình quay người lại, liền đè Phụng Khuyết Thành ở trên giường.

"Ừm....."

Bị Quân Vũ Nguyệt không chút thương hương tiếc ngọc đè ở phía dưới, Phụng Khuyết Thành ngậm nga ra tiếng.

Quân Vũ Nguyệt nghe, càng thêm ba phần động tình, cúi người, áp vào bên tai Phụng Khuyết Thành, dụ dỗ nói, "Nói cho Bôn vương, người tên gì?"

"Phụng Nhi ~"

Quân Vũ Nguyệt nghe xong lời này, mặt liền tối sầm lại, nghiêng rãnh, liền cắn cổ của Phụng Khuyết Thành, nhẹ nhàng, không phải rất mạnh, trầm giọng nói, "Đừng nói Phụng Nhi gì gì đó, chết tiệt, Bôn vương không ngốc, người không lừa gạt được Bôn vương!"

Tiếng nói của Quân Vũ Nguyệt vừa dứt, thấy Phụng Khuyết Thành không nói, trừng phạt bằng cách, nặng nề cắn một cái.

"Ừm, đau....." Phụng Khuyết Thành nhỏ giọng hô.

"Biết đau là tốt rồi, nói đi, Bôn vương cho người một cơ hội thăng tiến được khoan hồng, nhưng mà nhớ, chỉ một lần này, bỏ lỡ, sẽ không còn, nếu như lần sau Bôn vương hỏi nữa, người chắc chắn vì thế mà trả giá thật lớn, hiểu không?"

Phụng Khuyết Thành tốn hơi thừa lời, chỉ coi như bị chó cắn một cái, suy nghĩ, có phải nói thật ra hay không.

Quân Vũ Nguyệt thấy Phụng Khuyết Thành do dự, không cần dùng đầu óc nghĩ, cũng biết Phụng Khuyết Thành cong cong ngoặt ngoặt, há miệng lại cắn một cái nữa, so với cái trước, mạnh hơn rất nhiều, giữa răng môi, thậm chí có mùi máu tươi.

Lại bị chó cắn một cái. Diễn đàn L %& Q &8 Úy Đ () ôn

Phụng Khuyết Thành nghĩ như thế, mở miệng nói, "Phụng Khuyết Thành....."

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, trong lòng hài lòng, tâm cũng bỗng dung thoải mái, "Thật biết nghe lời ~"

Thật biết nghe lời? Dụ dỗ sủng vật sao?

Phụng Khuyết Thành thầm nói trong bụng, vươn tay chống lên ngực của Quân Vũ Nguyệt, phòng ngừa hấn tiến công, "Vương gia, ta đói....."

"Bôn vương cũng đói, hơn nữa đói bụng hơn hai mươi năm, vốn là có thể ít đói đi mấy năm, lại bị người cưỡng bạo hơn một lần, làm cho dù thấy các cô nương tuyệt mỹ, cũng bị mất khẩu vị, Khuyết Thành, người nói, Bôn vương bị người tạo nên tổn thương lớn như vậy, người phải bồi thường cho Bôn vương như thế nào?"

Phụng Khuyết Thành gặm.

Êm đẹp, tại sao lại kéo tới chuyện bồi thường?

Phụng Khuyết Thành rút người một cái.

Nếu như nội lực vẫn còn, Phụng Khuyết Thành không sợ, cùng lắm thì liều lĩnh đánh cuộc với Quân Vũ Nguyệt, nhưng giờ phút này, mất hết nội công, nàng thật đúng là không có dũng khí cứng đối cứng với Quân Vũ Nguyệt, cho nên, rất thông minh cơ trí lần nữa lựa chọn —— mỹ nhân kế.

"Vương gia, người đừng nói như vậy mà, lời đó làm trong lòng Khuyết Thành sợ ~"

"Sợ hãi cái gì, Bôn vương cũng sẽ không xé người, nhiều nhất....." Quân Vũ Nguyệt nói xong, dùng một chút, tròng mắt mang theo sự thâm độc, giờ tay lên sờ ánh mắt đuôi lông mày của Phụng Khuyết Thành, sau đó là sống mũi cao thẳng, môi đỏ mọng, cuối cùng dùng ở cổ, nắm lấy, mới âm trầm nói, "Nhiều nhất trả lại cho người gấp mấy lần những khuất nhục Bôn vương phải chịu, dù đòi lại cả tiền lời, cũng sẽ không lấy tính mạng của người ~"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được

Tính cả tiền lời?

Phượng Khuynh Thành vô cùng tức giận, lại cười, "Vậy Vương gia, ta có thể trả lại theo giai đoạn không?"

Trả lại theo giai đoạn?

Quân Vũ Nguyệt cẩn thận suy nghĩ, chỉ chốc lát sau, rất thận trọng gật đầu, "Có thể, ngược lại vẫn có thể, nhưng mà lợi tức, sợ là phải tăng thêm một chút!"

Lại tính toán lợi tức?

Nghĩ tới, nàng đã cường bạo hắn hai lần, lợi tức này cũng không ít?

"Vậy Vương gia, dự định tính toán thế nào?" Phượng Khuynh Thành hỏi.

Trong lòng không biết bao nhiêu lần tự nói với mình, vì Mặc Hàm, Mặc Vũ, nàng nhin!

"Tính toán thế nào? Đây là một vấn đề lớn, nhưng mà....." Quân Vũ Nguyệt nói xong, dừng một chút, cúi đầu cắn đôi môi đỏ mọng của Phượng Khuynh Thành, nói: "Đầu tiên chúng ta có thể tính toán trước, người mới vừa một cước đá Bồn vương xuống giường, Bồn vương lại phải làm đệm thịt người cho người, để cho người không bị té đau....."

"Vậy là?" Phượng Khuynh Thành nhú mày hỏi.

Thầm mắng, vô liêm sỉ, hèn hạ!

Quân Vũ Nguyệt rất quả quyết gật đầu.

Tính toán, phải tính toán.

Hơn nữa phải tính toán thật cẩn thận, nếu không, năm năm thủ thân như ngọc của hắn, thật là quá uổng phí rồi.

"Vậy Vương gia, người tính toán xong chưa?"

Quân Vũ Nguyệt lắc đầu.

Phượng Khuynh Thành thầm hận, cắn răng nghiêng lợi, lại cười tươi như hoa, "Vậy Vương gia, ngày hôm nay chúng ta tính đến đây thôi, được không?"

Nàng đối đến mức ngực dán vào lưng, hai mắt cũng mờ rồi.

Quân Vũ Nguyệt vốn muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ đến tương lai còn dài, cộng thêm, hắn mới vừa dùng ngân châm phong tỏa nội lực của Phượng Khuynh Thành, tạm thời nàng cũng không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của hắn. Mặc dù dục hỏa đốt người, Quân Vũ Nguyệt vẫn rất quân tử đứng dậy, đi đến tắm điện, phân phó bên ngoài một tiếng, chuẩn bị bữa tối, chặn ngang ôm lấy Phượng Khuynh Thành đi đến hồ tắm.

Phượng Khuynh Thành nghĩ, có lẽ, chỉ đơn thuần tắm rửa, hai chân mình chưa xót đau đớn, cả người mệt rã rồi, liền không cự tuyệt, mặc cho Quân Vũ Nguyệt ôm mình đi.

Nhưng lại quên mất một câu nói, tình nguyện tin tưởng trên đời có quý, cũng không được tin tưởng cái miệng của nam nhân.

Ở hồ tắm sau khi bị Quân Vũ Nguyệt dùng cả hai tay, một trận dây dưa, Phượng Khuynh Thành càng thêm hận không được đào một cái hố, vùi mình xuống.

Ăn bữa tối, Phượng Khuynh Thành vừa chui vào trong chăn, liền không để ý đến chuyện bên ngoài, ngủ đến khi trời tối, hoàn toàn không quan tâm Quân Vũ Nguyệt có trở lại hay không, làm gì nàng.

Phượng Khuynh Thành một lòng nghĩ, nàng buồn ngủ, nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó từ trong tay Quân Vũ Nguyệt, lừa gạt Thiên Sơn Tuyết Liên tới tay, sau đó chạy lấy người.....

Mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, cũng tạm thời sống yên ổn với nhau!

Thư phòng. Diễn đàn L ^ & e Q # \$ úy Đ! ôn

Quân Vũ Nguyệt nằm ở trên ghế quý phi, nghĩ đến nữ tử đang ở tắm điện cách vách, không có kỳ gì, thờ to mà ngủ, tướng ngủ cực kém, không chỉ ngáy

to, còn chảy nước miếng, lại nhớ tới, mỹ nhân trước đó trong bồn tắm, lúc bắt đầu nàng còn kháng cự, sau lại phối hợp, cái cảm giác phiêu phiêu dục tiên đó, làm một luồng nhiệt nóng lại dâng trào trong thân thể.

Long Nhất rón rén đi vào thư phòng, đứng ở trước mặt Quân Vũ Nguyệt, muốn nói lại thôi.

Quân Vũ Nguyệt lại mở mắt ra, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Long Nhất, trong con ngươi, tinh mịch lại lạnh lẽo bạc tình, dùng giọng nhàn nhạt nói: "Thế nào?"

"Thuộc hạ đã thương Cẩm vương!"

"Nghiêm trọng không?"

Long Nhất do dự một chút, mới lên tiếng, "Có chút nghiêm trọng, sợ là không đến mười ngày nữa tháng, không xuống giường được!"

"Tối hôm qua, hình như hấn rất kích động?"

Long Nhất nghe vậy, không trả lời.

Hấn đã thương Quân Vũ Nguyệt, thật ra không phải ngoài ý muốn, bởi vì đã sớm thấy ngựa mất, lại ngại vì tôn ti, thân phận, vẫn không có cơ hội ra tay, hôm nay có, sao hấn có thể hạ thủ lưu tình.

Quân Vũ Nguyệt cũng không nói chuyện, thư phòng, lập tức yên tĩnh không tiếng động.

Thật lâu sau, Quân Vũ Nguyệt mới đứng dậy, trực tiếp đi đến viện của Thư Mộ Bạch.

Thư Mộ Bạch vừa thấy Quân Vũ Nguyệt, nhếch miệng cười, "Này, chịu đi ra rồi sao?"

Quân Vũ Nguyệt không để ý, đi thẳng vào bên trong phòng, Thư Mộ Bạch bĩu môi, thầm mắng kiêu cách, nhưng cũng đi theo vào phòng, mới cười đùa hí hửng hỏi, "Ta cho là ngươi phải nằm ba ngày mới có thể ra ngoài, nào ngờ ngươi tinh lực dồi dào, đúng rồi, cô nương kia, mùi vị như thế nào?"

"Ta dùng ngân châm phong tỏa nội lực của nàng!" Quân Vũ Nguyệt không chút để ý nói.

Thư Mộ Bạch lại ngăn người, khoe miệng giật giật, "Ngươi thật sai, chỉ dựa vào một thân võ công của ngươi, trong trong ngoài ngoài Nhiếp Chính vương phủ có bao nhiêu người canh gác, nàng còn có thể chấp cánh bay đi sao, ngươi đâu cần phải cẩn thận như vậy?"

Quân Vũ Nguyệt nhắm mắt lại.

Thư Mộ Bạch thấy Quân Vũ Nguyệt không nói, lại nói, "Vậy ngươi tính toán lúc nào thì bức cây ngân châm trong nàng ra? Nếu vật kia ở trong thân thể thời gian dài, sẽ xây ra án mạng, ngươi phải nghĩ lại cho thật kỹ đi!"

"Làm sao ta không biết, nhưng nàng....."

Quân Vũ Nguyệt nói thế nào cho ra miệng, Phượng Khuyết Thành chính là nữ nhân ba phen mấy bận cường bạo hấn, còn bỏ trốn mất dạng.

Nếu như bị Thư Mộ Bạch biết, sợ là sẽ cười hấn.

"Ài, nữ nhân mà, đơn giản chỉ thích vàng bạc châu báu, tơ lụa, nếu như những thứ này đều không thích, ngươi liền cung chiều vô tận, đau, dụ dỗ, nàng muốn sao, ngươi tuyệt đối không cho trắng, nàng muốn đi về phía đông, ngươi tuyệt đối không kéo nàng đi về phía tây, ta cũng không tin, vẫn không bắt được tâm một nữ nhân!"

Những lời nói của Thư Mộ Bạch, làm Quân Vũ Nguyệt bật cười, "Ngươi nghĩ quá nhiều!"

"Thật sự là như vậy sao?" Thư Mộ Bạch nhú mày, đứng lên, "Ngươi còn có việc gì sao, không có việc gì thì rút ngay đi, ngươi ném được đồng của ta ra ngoài, hiện tại mọi chuyện ta đều phải tự thân tự lực, rất bận bịu!"

Thấy Thư Mộ Bạch oán trách, Quân Vũ Nguyệt cũng không nói xin lỗi, chỉ đứng lên, rời đi.

Trở lại tắm điện, Quân Vũ Nguyệt không có lên giường, mà chỉ đứng ở bên giường, lẳng lặng nhìn Phượng Khuyết Thành trên giường, lẩn tới lật lui, ngủ thật loạn, khoe miệng giật giật.

Ngày hôm sau, Phượng Khuyết Thành ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới thức dậy, xuống giường, ngáp mấy tiếng, cửa đại điện liền bị đẩy ra, ba cô nương thướt tha duyên dáng lần lượt đi vào, hoàn toàn không quan tâm cả người Phượng Khuyết Thành trần truồng, cùng đôi môi đang nhếch lên, bên trong tràn ngập là sự không vui, "Ám Ngũ (Ám Lục, Ám Thất) gặp qua cô nương!"

Không có sự cho phép của nàng liền đẩy cửa đi vào, không thấy nàng không vui, thấy cả người nàng trần truồng, không mảnh vải, cũng không đóng cửa, đối với nàng càng thêm không có một chút cung kính.

Trong lòng Phượng Khuyết Thành cười lạnh, chờ Quân Vũ Nguyệt trở lại, không lột một lớp da của họ, nàng cũng không gọi là Phượng Khuyết Thành.

Nghiêng đầu, không rảnh để ý, xoay người, đẩy chăn gấm trên giường, tắt cả gối đầu xuống dưới giường, kéo ra giường, bao lấy mình, ngẩng đầu lên, ưỡn ngực, cao ngạo đi ra ngoài tắm điện.

Lại thấy trong sân, mười mấy nha hoàn đang đứng, trong tay mỗi nha hoàn bưng khay, trong khay, xiêm áo, trang sức, giày, áo lót quần lót áo yếm, cái gì cần có đều có.

Nghĩ đến, mới vừa rồi, Phụng Khuynh Thành nằm ở trước mặt những người này, trần truồng đứng ở trước giường, cười càng thêm quyến rũ, sau đó cũng không thèm nhìn những thứ cấm kỵ hoa phục kia, lạnh lùng nói, "Ta đói rồi, chuẩn bị thức ăn cho ta đi!"

Không có ai lên tiếng. Diễn đàn L ^& ê Q # \$ úy Đ! ôn

Phụng Khuynh Thành nhìn Ám Ngũ từ phía tắm điện, đi ra, mặt lạnh lạnh, trong mắt chứa đầy sự khinh thường, "Là ai để cho các người đến phục vụ ta? Quân Vũ Nguyệt sao?"

"Lớn mật, tặc danh của Vương gia, loại nha hoàn như người có thể gọi sao?" Ám Ngũ quát lớn một tiếng.

Càng nhìn càng khinh thường Phụng Khuynh Thành.

Không phải chỉ được Vương gia ân sủng, một con quạ liền muốn phát lên làm Phụng Hoàng?

Quả thực là kẻ ngốc nằm mơ.....

"Nha hoàn, ta?" Phụng Khuynh Thành cười lạnh, bĩu môi, không rảnh để ý tới Ám Ngũ, tránh làm mất phẩm cách của mình, tìm bậc thang sạch sẽ, ngồi xuống, lười biếng phơi nắng.

Ám Ngũ nhìn, giận, nhưng cũng không nói gì nhiều. Cùng Ám Lục Ám Thất liếc mắt nhìn nhau, trong lòng ra quyết định.

Ước chừng ngồi hai canh giờ, Phụng Khuynh Thành vừa đói lại khát, bên ngoài Triều Huy lâu truyền tới tiếng bước chân vững vàng có lực, Ám Ngũ Ám Lục Ám Thất liền vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Bước năm bước ra ngoài rồi đứng lại, "Thuộc hạ gặp qua Vương gia....."

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Không chịu thua thiệt

Quân Vũ Nguyệt không lên tiếng, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Ám Ngũ, Ám Lục, Ám Thất, cùng những nha hoàn đang cúi người hành lễ, tâm phúc Ám Ngũ.

Lại nhìn vành mắt Phụng Khuynh Thành ửng hồng, trong con ngươi, nước mắt ngưng tụ, đang cố nén không để cho nước mắt rơi, cắn chặt đôi môi của mình, sắc mặt ửng hồng mang theo uất ức, dùng ra giường bằng gấm bao lấy cả thân thể, cánh tay trắng như tuyết lại lộ trong không khí, hơi nhúu mày, dùng giọng thần nhiên hỏi, "Chuyện gì xảy ra?"

Không có không vui, không có chất vấn, giống như chỉ thuận miệng hỏi tới.

Phụng Khuynh Thành không nói, nàng đang đợi, chờ Ám Ngũ nói trước.

Ai nói ra tay trước thì chiếm được lợi thế, ngày hôm nay, nàng sẽ khiến Ám Ngũ biết, Phụng Khuynh Thành nàng cũng không phải người tốt lành gì, không ăn một chút thua thiệt!

Ám Ngũ thấy Phụng Khuynh Thành không nói, trong lòng hài lòng, tiến lên hai bước, mới cung kính nói, "Hồi bẩm Vương gia, Phụng Nhi cô nương ghét bỏ những xiêm áo này không đủ hoa lệ, náo loạn, không muốn mặc!"

Một chậu nước dơ thật to đổ xuống, Phụng Khuynh Thành không giận, ngược lại cười.

Nghiêng đầu nhìn Ám Ngũ, Ám Ngũ cảm thấy sống lưng chột lạnh, như bị đâm bởi gai nhọn, bỗng dưng quay đầu lại, lại thấy Phụng Khuynh Thành tuyệt mỹ đang cười, cười như hoa như sương, nhưng mà nụ cười này, cũng không đạt trong đáy mắt.

Không, nàng vốn không có cười.

Nhưng mà hơi nhếch đôi môi lên, làm cho người ta thấy một nụ cười yếu ớt, lại mang theo sự tàn nhẫn cực kỳ.

Trong lòng Ám Ngũ căng thẳng, tâm tư hơi rối, âm thầm hối hận, tại sao mới vừa rồi lại nói như vậy, cũng biết, một khi nói ra một lời nói dối, sẽ phải dùng vô số lời nói dối bổ sung, lúc quay đầu lại đối mặt với Quân Vũ Nguyệt, sắc mặt Ám Ngũ đã bình tĩnh, suy nghĩ, có phải tiếp tục bôi đen Phượng Khuynh Thành hay không.

Quân Vũ Nguyệt không có tin tưởng, cũng không có không tin, lại lướt qua Ám Ngũ, đi tới trước mặt Phượng Khuynh Thành, từ trên cao nhìn xuống.

"Người cứ nói đi?" Ngón tình l # \$ ê q ^ & úy đ * ôn

Muốn nàng nói?

Phượng Khuynh Thành ngẩng đầu, nhẹ nhàng híp đôi mắt đẹp, nhìn chăm chăm vào Quân Vũ Nguyệt, chỉ cần liếc mắt một cái, Phượng Khuynh Thành liền biết, nam tử trước mặt tuyệt không phải đèn dầu đã cạn.

Dùng trích tiên để hình dung cũng không phải làm quá.

Một nam nhân có quyền thế, từ nhỏ đã đắm chìm trong âm mưu quyền thế, dù cho hắn không cử động, nhưng sự uy nghiêm, áp bức, vẫn từ trong xương tỏa ra ngoài.

Mà hắn, càng không phải là kẻ ngu ngốc, có thể tùy ý lừa gạt.

Nếu không cũng sẽ không, chỉ dựa vào giọng nói, liền có thể biết, nàng chính là người năm năm trước cường bạo hắn.

Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, yếu ớt, lộ ra vẻ suy nhược, "Ta nói, người tin không?"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, liền giật mình.

Hắn không ngốc, tự nhiên rõ ràng lời này của Phượng Khuynh Thành còn có ý khác. Nếu như người tin, ta nói, nếu như người không tin, không nói cũng được. Trầm tư một lát, mới lên tiếng, "Chỉ cần người nói, Bồn vương tin!"

"Vậy, nếu như mà ta bị uất ức, người sẽ làm chủ cho ta sao?"

Quân Vũ Nguyệt không lên tiếng, chỉ 'Ừ' một tiếng, coi như là chấp nhận.

Phượng Khuynh Thành lại cười, lần này, là thật sự cười.

Nụ cười này từ khóe miệng lan tràn đến khóe mắt đuôi mày, sâu vào đáy mắt, trong phút chốc, nhìn trên bộ mặt tuyệt mỹ, giống như trăm hoa đua nở, xinh đẹp vô song đến mức tận cùng.

"Vương gia, Khuynh Thành là người của người, có thể coi là nửa chủ tử của Vương phủ sao?"

Đây là một cái bẫy, sau khi Phượng Khuynh Thành nói xong, trong phút chốc Quân Vũ Nguyệt đã hiểu.

Nhưng vẫn gật đầu một cái theo Phượng Khuynh Thành, nhảy vào.

Nhưng mà, nhảy vào bẫy, hắn không sao cả, nữ tử đó, phải có bản lĩnh, để cho hắn cam tâm tình nguyện nhảy vào, còn có thể nhân tiện, tìm hiểu rõ nàng!

Dáng dấp đẹp, còn ngu ngốc, Quân Vũ Nguyệt hắn hoàn toàn khinh thường.....

Phượng Khuynh Thành rất hài lòng, vươn cánh tay mảnh khảnh thon dài ra trước mặt Quân Vũ Nguyệt, Quân Vũ Nguyệt do dự một chút, mới vươn tay nắm lấy.

Mềm mại không xương, xúc cảm êm dịu.

Quân Vũ Nguyệt chưa từng cảm thụ qua.

Bàn tay nhỏ bé của Phượng Khuynh Thành hơi lạnh lẽo.

Mây Quân Vũ Nguyệt khẽ cau, nhẹ nhàng lôi kéo, liền kéo cả người Phượng Khuynh Thành lên, nhưng bởi vì ngồi thời gian dài, thân thể có chút cứng nhắc, "Ai nha" duyên dáng kêu to một tiếng, thân thể mềm nhũn, trong nháy mắt ngã vào trong ngực Quân Vũ Nguyệt.

Gương mặt Phượng Khuynh Thành ửng đỏ, cảm kích cười một tiếng với Quân Vũ Nguyệt, đứng thẳng người, trong nháy mắt cao quý nhìn Ám Ngũ một chút, sự tàn nhẫn trong mắt, để Ám Ngũ nhìn rõ ràng, mới nghiêng đầu hỏi Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, theo quy củ của Vương phủ, nếu như thuộc hạ bất kính với chủ tử, phải xử như thế nào?"

Từng chữ từng câu, giống như giết người.

Ám Ngũ không nghĩ tới, Phượng Khuynh Thành xảo quyệt như vậy.

Muốn phản bác, cũng không dám phản bác.

Hơn nữa, những người này đều là tâm phúc của nàng, nhất định không bán đứng nàng.

Mới yên lòng. Diễn đàn Lê Q &* úy Đ @# ôn

"Nhẹ thì đánh bằng roi, nặng thì loạn côn đánh chết!" Quân Vũ Nguyệt nói.

Phượng Khuynh Thành gật đầu, rất hài lòng, thời khắc tính sổ sắp tới, nhưng mà, nàng không ngại, từng bước từng bước, từ từ từ từ chơi chết họ!

Tránh bàn tay của Quân Vũ Nguyệt đang nắm tay mình ra, đi tới trước mặt nha hoàn đang đoan trang bưng khay, giờ tay lên, cầm một cái xiêm áo lên, dùng giọng thân nhiên nói, "Xiêm áo của Cẩm Thượng Các áo lót lụa Yên Hoa kiểu mới nhất, giá trị hơn ngàn lượng bạc!" Nói xong, để xuống, lại cầm một bộ khác lên, không ngừng nói ra kiểu dáng giá tiền của xiêm áo, ngay cả giá tiền đồ trang sức, giày, phôi sức cũng nói rất rõ ràng.

Những thứ đồ này, Phượng Khuynh Thành thẩm tính toán, đại khái trên dưới năm vạn lượng.

Quân Vũ Nguyệt ra tay vô cùng hào phóng.

Quân Vũ Nguyệt nheo mắt lại, cẩn thận dò xét Phượng Khuynh Thành.

Nàng, đơn giản chính là bí ẩn.

Gương mặt tuyệt mỹ, giấu giếm tâm cơ, giả ngu vờ si, làm nũng lấy lòng, trong nháy mắt liền có thể tiện tay thu tóm mọi chuyện.

Nàng —— rốt cuộc là loại người gì?

Cho dù trong lòng, cực kỳ nghi ngờ, Quân Vũ Nguyệt vẫn không mở miệng, bởi vì rất tin, Phượng Khuynh Thành cũng sẽ không nhàm chán đến mức cầm những bộ xiêm áo này nói chuyện.

Quả nhiên.....

"Những bộ xiêm áo này, mỗi một món đều là cực phẩm, trùng hợp ta lại biết giá trị của chúng, Vương gia, người nói, ta sẽ ghét bỏ, mà hồ đồ đi quấy rối sao?" Lời này Phượng Khuynh Thành nói với Quân Vũ Nguyệt..., ánh mắt lại nhìn Âm Ngũ.

Thấy Âm Ngũ cúi đầu, Phượng Khuynh Thành hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói, "Vậy người có biết, tại sao ta không mặc xiêm áo không?"

Âm Ngũ nghe vậy, trong lòng căng thẳng, ngẩng đầu nhìn về phía Phượng Khuynh Thành mặt cười như hoa.

Sóng lưng trong nháy mắt liền tràn đầy mồ hôi lạnh.

"Thuộc hạ không biết!"

Phượng Khuynh Thành chê cười, "Thuộc hạ, người cũng không phải là thuộc hạ của ta, người là người Vương gia phái tới phục vụ ta đấy, nhiều nhất, tính là nô tài của ta, người nhớ kỹ chưa?"

Bị Phượng Khuynh Thành vũ nhục như vậy, Âm Ngũ tức giận, "Ngươi....."

Âm Ngũ then quá thành giận, Phượng Khuynh Thành làm như không thấy, tiếp tục nói, "Nếu quả thật muốn ta lựa chọn, loại người như ngươi, đến tư cách làm nô tài cho ta cũng không có, đặt ở trước mặt của ta, ta cũng ngại chướng mắt!"

Chẳng bao lâu sau, bị vũ nhục trước mặt nhiều người như vậy, Âm Ngũ sốt ruột, rồi lại ngại vì Quân Vũ Nguyệt còn ở đó, không phát hỏa được, chỉ có thể vánh mắt ứng hồng, cảm hận nhìn chằm chằm Phượng Khuynh Thành.

"Chắc chắn chắc, ta chỉ nói người mấy câu, người có cần tức giận giống như ta giết chết thân nương người, cường hiếp tỷ muội người, cướp đi sự trong sạch của người không!" Phượng Khuynh Thành nói xong, ánh mắt trong nháy mắt lạnh đi, từng chữ từng câu nói, "Người là người, chẳng lẽ ta không phải? Chẳng lẽ chỉ bởi vì thân phận của ta là nha hoàn, trước khi người vào cửa, không cần gõ cửa, sau khi vào cửa, thấy cả người ta trần truồng đứng ở trước giường, không tiện tay đóng cửa, mặt lại tràn đầy khinh thường, mặc cho cả người ta trần truồng bại lộ ở trước công chúng, khi đó, tại sao người không suy nghĩ một chút, ta cũng là người, ta cũng có tôn nghiêm!"

Âm Ngũ gần như lúc Phượng Khuynh Thành dừng lời, liền gấp gấp phản bác, "Ta không có!"

"Thật sao?" Phượng Khuynh Thành hỏi ngược lại, không vội không giận.

Cười lạnh nhìn vào mắt Âm Ngũ, nhìn sang một bên, vẫn không nói một lời nhìn Quân Vũ Nguyệt rồi tiếp tục diễn, "Vương gia, người tin nàng, hay là tin ta?"

Quân Vũ Nguyệt im lặng.

Ám Ngũ theo bên người nhiều năm, Quân Vũ Nguyệt tin tưởng nàng sẽ không nói dối, nhưng bộ dạng của Phụng Khuyết Thành, cũng hoàn toàn không giống như là đang nói dối.

Trong lúc nhất thời, Quân Vũ Nguyệt cảm thấy, hẳn hoàn toàn không hiểu rõ cô nương trước mắt.

"Nếu như ngươi muốn Bỏ vương tin ngươi, vậy thì lấy chứng cứ ra!"

Phụng Khuyết Thành cười, "Vương gia muốn chứng cứ thật sao?"

Quân Vũ Nguyệt gật đầu.

"Được, Vương gia muốn chứng cứ, vậy Khuyết Thành cho ngươi chứng cứ, nhưng mà, Vương gia, Khuyết Thành đối bụng!"

Chứng cứ, đối bụng, hai chuyện không liên quan nhau!

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, khoát tay, "Bây thiện!"

Lập tức có người đi xuống chuẩn bị.

Phụng Khuyết Thành lấy đi một mâm, cầm xiêm áo, giày, xoay người đi vào trong nhà, Quân Vũ Nguyệt mới phát hiện, Phụng Khuyết Thành đi chân trần.

Từ đầu đến cuối, nàng không có mang giày, đã bao lâu?

"Khuyết Thành....." Diễn đàn L ;" ê Q &* úy Đ @# ôn

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, quay đầu lại, cười một tiếng với Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, để tiện tỳ này cùng chờ đợi đi, sổ sách, một hồi ta tính toán lại, về phần thức ăn, đặt ở trong sân là tốt rồi!"

Nói xong, xoay người, cực kỳ tự nhiên.

Mà vào tầm điện, Phụng Khuyết Thành lại ngay trước mặt Quân Vũ Nguyệt, rầm một tiếng đóng cửa lại, rất mạnh, giống như là đang phát tiết sự tức giận vậy.

Lưu lại Quân Vũ Nguyệt với biểu cảm không thể tin được, ở trong sân, tức cũng không được, cười cũng không được.

Nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng giống như tên, nhìn về phía Ám Ngũ, Ám Ngũ không dám nhìn, Quân Vũ Nguyệt lại nhìn về phía Ám Lục Ám Thất, thân thể hai người run lên, gần như quý xuống, nhìn về phía những nha hoàn bên cạnh đang rất cung kính, nhưng chân những người đó đã bắt đầu run rẩy.

Quân Vũ Nguyệt không nói một lời, thu hồi ánh mắt, chờ Phụng Khuyết Thành mặc xiêm áo ra ngoài.

Một hồi lâu, Phụng Khuyết Thành mở cửa, tóc đen tùy ý xõa ở sau ót, không có bất kỳ đồ trang sức, một bộ xiêm áo bằng gấm này, giống như được làm ra vì nàng, cả người hào hoa phong nhã, sáng chói, rực rỡ, chói mắt.

"Ha ha, Vương gia, làm sao ngươi cứ nhìn ta như vậy, chẳng lẽ, người ta mặc bộ xiêm áo này rất khó coi?"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, thu hồi ánh mắt, hé miệng buồn cười, lại cười đến cứng ngắc, so với khóe còn khó coi hơn.

Phụng Khuyết Thành nhìn thấy khóe miệng run rẩy, xoay đầu đi, thiếu chút nữa liền mở miệng nói Quân Vũ Nguyệt đừng cười, cười còn khó coi hơn khóe.

Khó coi cũng không sao, còn dọa người.

Vẫn nên bình thường một chút, nàng không muốn đêm khuya gặp ác mộng, trong cơn ác mộng, Quân Vũ Nguyệt cứ cười như vậy, muốn nàng bồi thường khoản nợ thì!

"Đẹp mắt!"

Quân Vũ Nguyệt dứt lời, Phụng Khuyết Thành cười.

Mà người chuẩn bị đồ ăn đã đi vào, còn mang theo cái bàn, cái ghế ngồi. Cung cung kính kính bày thức ăn xong, Phụng Khuyết Thành mới lên tiếng, "Vương gia ăn chưa?"

"Đồ ăn sáng đã dùng, ăn trưa thì chưa!"

"A, vậy Vương gia cùng ăn đi!" Phụng Khuyết Thành nói xong, tìm chỗ ngồi xuống.

Bộ dạng hiển nhiên là chủ nhà.

Quân Vũ Nguyệt bật cười, ngồi xuống.

Nhận được tin tức, Thư Mộ Bạch lập tức ngựa không ngừng vó chạy tới tham gia náo nhiệt, vừa vào viện, chỉ thấy Quân Vũ Nguyệt, Phụng Khuyết Thành đã ngồi xuống, cười ha ha, "Ăn cơm, ta cũng chưa ăn đây, thức ăn thịnh soạn như vậy, ăn chung đi...!"

Quân Vũ Nguyệt lạnh lùng nhìn Thư Mộ Bạch một cái, không nói gì.

Phụng Khuyết Thành lại ngẩng đầu, vô cùng ngọt ngào cười một tiếng với Thư Mộ Bạch, "Tốt, nhiều người mới náo nhiệt, ăn thức ăn, mới có mùi vị hơn!"

Thật sự rất tốt, thì ra, đêm đó người hạ độc nàng, chính là hắn.....

Thật sự rất tốt.

"Ách....." Thư Mộ Bạch gặp nhiều mỹ nhân, nhưng mà, vẫn là lần đầu tiên thấy người giống như Phụng Khuyết Thành vậy, không trang điểm, trên người càng không có một món đồ trang sức nặng nề nào, nhưng toàn thân lại quyến rũ không nói nên lời, vô cùng tự nhiên, càng làm cho Thư Mộ Bạch khiếp sợ.

Chính là mỹ nhân này, khiến cho Từ Thư, Quân Vũ Thường, Quân Vũ Thường không tiếc tranh nhau?

Ngược lại cũng đáng giá!

Quân Vũ Nguyệt thấy Thư Mộ Bạch nhìn thẳng vào Phụng Khuyết Thành, ho một tiếng, "Không phải còn chưa dùng bữa sao, ngồi xuống đi!"

"Gấp cái gì, ta còn chưa có tự giới thiệu mình với mỹ nhân đây!" Thư Mộ Bạch nói xong, liếc Quân Vũ Nguyệt một cái, cười nói với Phụng Khuyết Thành, "Tại hạ Thư Mộ Bạch, không biết phụng danh của cô nương là?"

Phụng Khuyết Thành đứng lên, khẽ phúc thân với Thư Mộ Bạch, nói ra lời mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng nói.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lòng dạ độc ác

"Ta Phụng Khuyết Thành, môn chủ Tuyệt Sát môn, Thư công tử, nếu như về sau ngươi nhìn ai không vừa mắt, ngươi đều có thể tới tìm ta, thấy chúng ta có một hai phần giao tình, ta giảm cho Thư công tử 10%, như thế nào?"

Thư Mộ Bạch kinh ngạc.

Nhìn chằm chằm Phụng Khuyết Thành đang nở nụ cười thật tươi đẹp, có bao nhiêu quyến rũ trong chốc lát, mới lên tiếng, "Ngươi thật sự là môn chủ Tuyệt Sát môn?"

"Không thể giả được!" Phụng Khuyết Thành nói xong, không để ý tới Thư Mộ Bạch còn đang kinh ngạc, cầm đĩa lên, gấp rau, đặt vào trong đĩa trước mặt Quân Vũ Nguyệt, nhu tình như nước nói, "Vương gia, dùng bữa!"

Quân Vũ Nguyệt ừ một tiếng, cầm đĩa lên ăn món ăn Phụng Khuyết Thành vừa gấp.

Sắc mặt vạn năm không thay đổi, cũng không ai biết tâm tư của hắn.

Thư Mộ Bạch thấy không ai để ý đến mình, sờ mũi một cái, ngồi xuống, cầm đĩa lên, gấp thức ăn ăn, nhưng vẫn không thể tin hỏi, "Phụng cô nương, tại hạ nghe nói, môn chủ Tuyệt Sát môn là một nam nhân, hơn nữa còn là lão già, Phụng cô nương còn trẻ như vậy, thấy thế nào cũng không giống là môn chủ Tuyệt Sát môn ~!"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, không chút để ý nói, "A ~, ngươi đang nói về lão già à, theo đạo lý mà nói, hắn chính là sư phụ của ta, đáng tiếc chuyên quyền độc đoán, ta nhìn không vừa mắt, liền khi sư diệt tổ, kéo hắn từ vị trí môn chủ xuống, tự mình làm môn chủ!"

Phụng Khuyết Thành nói xong, thấy Thư Mộ Bạch ghen hờn nhìn trần trối, bưng rượu đưa đến bên miệng, mắt thấy hắn uống vào, lại bỏ sung, "Ngươi xem ta kinh doanh Tuyệt Sát môn thật tốt, biến mất không để lại vết tích khỏi vương triều Hạo Hãn, ha ha....."

"Phụt!" Thư Mộ Bạch nhìn không được, phun một ngụm rượu ra ngoài, còn bị sắc đến liên tục ho khan, "Khụ khụ khụ....."

Khi sư diệt tổ thì cũng thôi đi, nàng còn chơi đùa với Tuyệt Sát môn, chơi xong rồi tỉnh lại cũng tốt, nhưng nàng còn đặc chí hết lần này tới lần khác, giống như chơi đùa Tuyệt Sát môn là vinh hạnh đặc biệt lớn lao vậy.

Nữ nhân này, không thể tưởng tượng nổi, nhìn không thấu nổi.

Thư Mộ Bạch ho khan mấy tiếng, nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, Thư Mộ Bạch cảm thấy, có chỗ nào không đúng, nhưng lại không nghĩ ra.

Phượng Khuynh Thành thấy Thư Mộ Bạch giật mình, nhìn sắc mặt không gọn sóng của Quân Vũ Nguyệt một chút, bỗng nghiêng đầu hỏi Thư Mộ Bạch, "Thư công tử, ngươi làm sao vậy, có phải ngươi cũng cảm thấy, ta làm rất đúng hay không?"

"Ặc, chuyện này, nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí (*), tại hạ, không thể tùy tiện bình luận!"

(* Người nhân thấy gọi là nhân, người trí thấy gọi là trí)

Phượng Khuynh Thành cười, nụ cười tươi đẹp làm sao.

Gấp rau bỏ vào trong miệng, Phượng Khuynh Thành chột nhứ mày lại, hạ đôi đũa, nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, chỉ ăn cơm như vậy, thật không có ý tứ, chúng ta chơi một trò chơi đi!"

Trò chơi? Dẫn đàn L @# ê Q!@ úy Đ ^& ôn

Quân Vũ Nguyệt nhìn về phía Phượng Khuynh Thành.

Vẫn không nói, chính là muốn xem xem trong hồ lô của nàng bán loại thuốc gì, nhưng nàng lại cố ý trêu cợt Thư Mộ Bạch, những lời đó nửa thật nửa giả, nhưng cũng lừa được Thư Mộ Bạch.

Nàng đúng là môn chủ Tuyệt Sát môn, cũng đúng là đã khiến Tuyệt Sát môn biến mất không để lại vết tích khỏi vương triều Hạo Hân, nhưng hẳn cũng biết, môn chủ Tuyệt Sát môn, Quý Cốc Tử đối với nàng, tuyệt đối vô cùng thương yêu.

Giống như ngày đó, hẳn đi ám sát nàng, hạ xuống mấy trăm chiêu, hai người bất phân thắng bại, mà người núp trong bóng tối đang xem cuộc chiến, trong lòng biết nàng sẽ không bị thương, cũng liền phóng túng không để ý tới, lúc kiếm của hắn sắp quét qua mái tóc dài của nàng, thần tiên quy ẩn giang hồ nhiều năm, chợt xuất hiện, không chút lưu tình, mang theo sát khí nồng đậm.

Quân Vũ Nguyệt nghĩ tới đây, nhìn về phía Phượng Khuynh Thành.

Đột nhiên cảm thấy, tự mình dùng ngân châm phong tỏa nội lực của nàng là đúng, nếu không, với tính tình cuồng ngạo của nàng, sợ là đã sớm vỗ bàn đứng lên, thu thập hết những người đắc tội với nàng, giải quyết xong, bỏ trốn mất dạng, đến lúc đó, hẳn phải đi đâu tìm nàng?

Khẽ gật đầu một cái, coi như là đồng ý.

Phượng Khuynh Thành cười, "Vương gia, tên trò chơi này, kêu là nói thật hay mạo hiểm, đáp đúng, sống, đáp sai, chết!"

Nét mặt tươi cười như hoa, nhưng khi nói ra những lời này, lại lạnh lẽo thấu xương.

Quân Vũ Nguyệt kinh ngạc, cũng trong nháy mắt, thu cảm xúc lại, im lặng không lên tiếng.

Thư Mộ Bạch càng cảm thấy, Phượng Khuynh Thành là một bí ẩn, lập tức cũng nảy sinh hứng thú.

"Nếu Vương gia không phản đối, vậy liền bắt đầu đi!" Phượng Khuynh Thành nói xong, nghiêng đầu, nhìn nha hoàn đứng ở bên cạnh một chút, ngoắc ngoắc đầu ngón tay với một người trong đó, "Ngươi, tới đây!"

Nha hoàn kia tiến lên, phúc thân hành lễ, "Thuộc hạ gặp qua Vương gia, Thư công tử, Phượng cô nương!"

Quân Vũ Nguyệt, Thư Mộ Bạch không nói gì, Phượng Khuynh Thành lại nhếch miệng cười một tiếng, đứng lên, trong tay cầm một đôi đũa, đi quanh nha hoàn kia quay một vòng, "Ngoại hình cũng không tồi, năm nay mấy tuổi?"

"Hỏi Phượng cô nương, thuộc hạ năm nay 18!"

"Cô nương 18 như một đóa hoa, thật là độ tuổi tốt đẹp, nhưng mà, bản cô nương nhớ trước đó đã từng nói, ngươi là thuộc hạ nhà Vương gia ngươi, ở trước mặt ta, chỉ là một tiện tỳ, mà ta không thích nhất, tiện tỳ cứng đầu cứng cổ....."

Phượng Khuynh Thành dứt lời, đôi đũa trong tay, trong nháy mắt bị bẻ gãy, một đoạn đũa, trong nháy mắt đã đâm trúng mi tâm của nàng, nhanh chóng nhấc chân, một cước đá nàng bay ra ngoài.

Rầm một tiếng rơi trên mặt đất, đi đòi nhà ma.

"Thật đáng tiếc, mới mười tám tuổi thôi, liền hương tiêu ngọc vẫn, chắc chắc chắc....." Phượng Khuynh Thành không dứt thương tiếc, trong con ngươi,

còn không đành lòng.

Giống như mới vừa rồi, người động thủ giết cô nương kia, hoàn toàn không phải là nàng.

Tốc độ thật nhanh.

Đây là tiếng lòng chung của Quân Vũ Nguyệt cùng Thư Mộ Bạch.

Thư Mộ Bạch nhìn thẳng vào Phụng Khuynh Thành, thấy mặt Phụng Khuynh Thành diễn trò cảm thán, vừa nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt, thấy sắc mặt Quân Vũ Nguyệt không gọn chút sóng, đối mặt với việc thuộc hạ chết, một chút không vui cũng không có.

Chuyện này, thật là quý dị.

Phụng Khuynh Thành ngồi xuống, hỏi Quân Vũ Nguyệt, Thư Mộ Bạch, "Vương gia, Thư công tử, thấy được không?"

Quân Vũ Nguyệt không trả lời.

Thư Mộ Bạch lại khô khốc nói, "Còn chấp nhận được!"

Phụng Khuynh Thành lắc đầu một cái, "Ai, xem ra Thư công tử không có thấy đặc sắc, cho nên, mới trả lời miễn cưỡng như vậy!"

Phụng Khuynh Thành nói xong, nghiêng đầu, lại ngoắc ngoắc tay với một nha hoàn khác.

Nha hoàn kia tiến lên, vẫn hành lễ như cũ, "Nô tỳ gặp qua Vương gia, Thư công tử, Phụng cô nương!"

Phụng Khuynh Thành cười.

Đã có kinh nghiệm.

Vô cùng tốt. Dẫn đàn L @# ê Q!@ úy Đ ^& ôn

"Người bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hỏi Phụng cô nương, nô tỳ 17!"

"17 à, thật là một độ tuổi tuyệt vời!" Phụng Khuynh Thành nói xong, con người mỉm cười, thấy nha hoàn này, cảnh giác nhìn mình, không chút để ý vượt vút nửa đoạn đũa còn dư lại trong tay.

"Tạ Phụng cô nương khích lệ!"

"Tuyệt đối đừng cảm ơn ta!" Phụng Khuynh Thành nói xong, đứng lên, tay phải cầm chiếc đũa, nâng cầm nha hoàn lên, thấy người nàng run một cái, tay nắm thành quả đấm, Phụng Khuynh Thành cảm thấy buồn cười, "Nói với Vương gia nhà người xem, mới vừa rồi ta ghét bỏ những cảm y xa hoa kia như thế nào, náo loạn không mặc đấy!"

Nha hoàn kia hoảng sợ, nhìn Phụng Khuynh Thành, trong con người có chút do dự.

Nhưng Phụng Khuynh Thành là ai, làm sao có thể cho nàng cơ hội do dự, cầm đũa vừa dùng lực, cứng rắn đâm thủng cổ họng của nàng, bàn tay còn lại, một chương đánh vào ngực của nàng, đẩy nàng bay ra ngoài.

"Người....." Thư Mộ Bạch kêu lên.

Lòng dạ cũng quá độc ác rồi.

Phụng Khuynh Thành nhíu mày, "Thư công tử, người có ý kiến gì muốn phát biểu sao?"

"Ta....."

"Nếu Thư công tử không có ý kiến, chính là đồng ý cho Khuynh Thành làm như thế rồi!" Phụng Khuynh Thành nói xong, ngồi xuống, không thấy về mặt Thư Mộ Bạch lúng túng, cầm đôi đũa Quân Vũ Nguyệt đặt ở trên kệ gác lên, "Vương gia, người xem, Khuynh Thành chỉ có một chiếc đũa, không thể ăn cơm rồi, cho nên, Vương gia, Khuynh Thành cùng người dùng chung một đôi đũa đi!"

Phụng Khuynh Thành nói xong, gấp rau, nịnh nọt đưa tới bên miệng Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, dùng bữa!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tâm kế của mỹ nhân

Quân Vũ Nguyệt nhìn thức ăn bên miệng, là món mình chưa bao giờ ăn, lại nhìn Phụng Khuynh Thành ra vẻ thông minh cười lấy lòng, do dự một chút, há miệng đón lấy.

Không biến sắc, từ từ nhai.

Phụng Khuynh Thành lại hoàn toàn không biết, tiếp tục gấp món ăn khác, đưa tới bên miệng Quân Vũ Nguyệt.

"Vương gia, người cũng ném thử món này đi!"

Hơi nhú mày, gần như là trong nháy mắt, Quân Vũ Nguyệt lại há miệng đón lấy.

Nhai kỹ. Diễn đàn L % ^ ê Q : ". úy Đ < > ? ôn

Phụng Khuynh Thành nhìn, nở nụ cười, "Vương gia, ăn ngon không?"

Quân Vũ Nguyệt ‘Ừ’ một tiếng, coi như là trả lời.

Phụng Khuynh Thành lại không đồng ý, đứng lên, thân thể chuyển một cái, liền ngồi vào trong ngực Quân Vũ Nguyệt, chớp mắt to nói, "Vương gia, ừ là có ý gì, ăn ngon, hay là ăn không ngon?"

"Ăn ngon!"

Khăng định nói, Phụng Khuynh Thành ha ha cười không ngừng, lại gấp rau đồ ăn đưa vào trong miệng Quân Vũ Nguyệt, còn bung rượu lên, đưa tới bên miệng Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, uống rượu!"

Quân Vũ Nguyệt há miệng uống rượu, hai người một ăn cần phục vụ, một ăn đến vui thích, mà bên cạnh, hai thi thể kia, còn nằm rất thẳng trên đất.

Nhưng hai người Phụng Khuynh Thành và Quân Vũ Nguyệt thì làm như không thấy.

Phụng Khuynh Thành thỉnh thoảng nói một câu, Quân Vũ Nguyệt chỉ ‘Ừ’ một tiếng, sau đó Phụng Khuynh Thành không vui, nhất định buộc Quân Vũ Nguyệt phải nói, ngon hoặc là không ngon.

Hết lần này tới lần khác Quân Vũ Nguyệt thuận theo, nói những câu đó.

"Vương gia, người nói, ta giết hai tiện tỳ trong mắt không có chủ tử, có đúng hay không?"

"Ừm!"

Phụng Khuynh Thành không chịu, nặng nề đặt ly rượu xuống, đôi tay ôm lấy cổ của Quân Vũ Nguyệt, lắc lắc hấn, "Vương gia, người phải nói một câu, có đúng hay không?"

Vốn là làm nũng, nhưng rõ ràng là uy hiếp.

Thư Mộ Bạch nhìn đến trợn mắt hốc mồm, hết lần này tới lần khác Quân Vũ Nguyệt còn thuận theo Phụng Khuynh Thành nói thành câu, "Đúng!"

Thư Mộ Bạch hoảng sợ đứng lên, giống như gặp quỷ nhìn Phụng Khuynh Thành và Quân Vũ Nguyệt, không hiểu Phụng Khuynh Thành sử dụng thủ đoạn gì, lại có thể làm Quân Vũ Nguyệt thần hồn điên đảo, mọi chuyện đều thuận theo nàng?

"Ha ha ha....."

Phụng Khuynh Thành ha ha nở nụ cười, kiều mỵ như hoa, thân thể ngồi ở trên người Quân Vũ Nguyệt, bởi vì cười, khẽ run, sắc mặt ửng hồng, cặp con ngươi trong suốt xinh đẹp, lại đặc ý nhìn sang Âm Ngũ, Âm Lục, Âm Thất đã sớm mồ hôi đầm đìa, vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

Càng cười càng vui vẻ.

Thân thể càng làm ổ trong ngực Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, chúng ta chơi nói thật hay mạo hiểm, còn chưa xong mà, chúng ta tiếp tục, có được hay không?"

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hơn nữa nữ tử này kiều mỵ như hoa, cả người tỏa ra một hương thơm nhàn nhạt, không phải hương thơm son phấn, mà là tỏa ra từ trong xương.

Tâm tư Quân Vũ Nguyệt hơi đổi, vươn tay ôm eo của Phụng Khuynh Thành, "Được!"

Bởi vì một tiếng được của Quân Vũ Nguyệt, Phụng Khuyết Thành càng cười càng vui vẻ, trơ mắt nhìn Âm Ngũ, Âm Lục, Âm Thất trong nháy mắt liền run rẩy, ở trên mặt Quân Vũ Nguyệt, hôn một cái, "Vương gia thật tốt!"

Thư Mộ Bạch nhìn thấy con người cũng sắp rơi xuống.

Theo lẽ thường, Quân Vũ Nguyệt nên tung một chưởng đánh người vắng ra mà?

Tại sao, hân vận phong bất động, trong con người đen nhánh kia, lại thoáng hiện lên sự mừng rỡ, tuy chỉ trong nháy mắt, Thư Mộ Bạch lại nhìn thấy rõ ràng.

Kính hải, chuẩn bị mở miệng, lại nghe thấy Phụng Khuyết Thành thiên chân vô tà nói, "Nhưng mà Vương gia, nơi này còn có nhiều người như vậy, ta muốn lựa chọn ai đó?"

"Tùy người!"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, gật đầu một cái, nâng ngón tay thon dài mảnh khảnh lên, chỉ người này, lắc đầu một cái, cảm thấy không được, lại chỉ một người, lắc đầu một cái, vẫn cảm thấy không được, cuối cùng ở trên người ba người Âm Năm, Âm Lục, Âm Thất, do dự tới do dự lui.

"Vương gia, hôm qua người giày vò Khuyết Thành một đêm, thể cốt Khuyết Thành còn đau, nếu một hồi, Khuyết Thành lỡ tay, thì làm thế nào?"

Lời này của Phụng Khuyết Thành, thật sự trắng trợn đến cực điểm.

Quân Vũ Nguyệt thật lòng muốn nói, là hân giày vò nàng, hay là nàng giày vò hân, phải nghiêm túc nghiên cứu, nhưng nàng cố ý, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, để cho hân có thể nhìn thấy rõ dấu hồng mai rất rõ ràng ở trên cổ của nàng.

"Họ không dám đánh trả!"

"Nhưng mà, Khuyết Thành không muốn tự thân động thủ nữa, bàn tay của Khuyết Thành, chỉ muốn phục vụ Vương gia thôi, làm thế nào đây?"

Trong lòng Quân Vũ Nguyệt căng thẳng, hô hấp cứng lại, "Ám Nhất!"

Quân Vũ Nguyệt dứt lời, lập tức có hắc y nhân từ nóc nhà nhảy xuống, toàn thân cao thấp, chỉ lộ ra một đôi mắt, trong tay ôm một thanh trường kiếm, cả người tỏa ra sự hắc ám và lạnh lẽo cực độ.

"Có thuộc hạ!" Diễn đàn L \$%^ ê Q:". úy Đ <>? ôn

"Ném các nàng vào phòng tối, 30 xử trí!"

Quân Vũ Nguyệt nói xong, ôm lấy Phụng Khuyết Thành, đứng lên, liền chuẩn bị đi tới tắm điện.

"Vũ Nguyệt, người điên rồi?" Thư Mộ Bạch là người đầu tiên kêu thành tiếng.

Phòng tối là nơi nào, Phụng Khuyết Thành có lẽ không biết, nhưng mà, Thư Mộ Bạch hân lại biết rõ.

Ám Nhất cũng giật mình không thôi, ngẩng đầu nhìn về phía Phụng Khuyết Thành trong ngực Quân Vũ Nguyệt, cười rục rờ như hoa, hơi hít tròng mắt.

Đám người Âm Ngũ, Âm Lục, Âm Thất, cũng là sợ ngây người.

Sau khi Thư Mộ Bạch kêu một tiếng Vũ Nguyệt, người điên rồi, Âm Ngũ dẫn đầu lấy lại tinh thần, bịch một tiếng quỳ xuống, "Vương gia, Âm Ngũ sai rồi, cầu xin Vương gia, khai ân....."

Phụng Khuyết Thành thấy Âm Ngũ sợ hãi như vậy, tiếng cười dần ngừng, ngẩng đầu, nhỏ giọng hỏi Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, phòng tối, 30, là có ý gì?"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy dừng bước, trầm mặc, lúc Phụng Khuyết Thành cho là hân sẽ không trả lời, mới lên tiếng, "30 nam tử, không thấy mặt, lần lượt *****"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy瑟瑟, ngay sau đó ha ha nở nụ cười, "Vương gia, hình phạt này, thật là hay lắm, hay lắm!"

Lời nói không tim không gan của Phụng Khuyết Thành, khiến Âm Ngũ vô cùng hốt hoảng chí cực, trong lúc nhất thời, Âm Ngũ ngu ngốc hơn nữa, cũng hiểu, hôm nay, chỉ có Phụng Khuyết Thành mở miệng, mới có thể cứu các nàng.

"Phụng cô nương, là nô tỳ không đúng, là nô tỳ ghen tỵ Phụng cô nương được Vương gia cưng chiều, tiến vào tắm điện, trước, không có gõ cửa, sau khi mở cửa, không có lập tức đóng cửa lại, là lỗi của nô tỳ, cầu xin Phụng cô nương giơ cao đánh khẽ, tha cho đám người nô tỳ một lần này!"

"Giơ cao đánh khẽ?" Phụng Khuyết Thành thật thấp giọng nỉ non bốn chữ này, sau đó rất khẳng định lắc đầu một cái, "Thật là thật xin lỗi, ta, chưa từng có thói quen giơ cao đánh khẽ, nếu là do mắt chó nhìn người thấp, có lẽ còn có thể tha thứ, nhưng sau đó lại cố ý hãm hại, thật sự không đáng được tha

thứ, ta giờ cao đánh khề tha thứ cho người, ai giờ cao đánh khề tha thứ cho ta?"

Phượng Khuynh Thành nói xong lời cuối cùng, tiếng nói cực kỳ lạnh lẽo.

Khí thể phát ra trên người, giống hệt Quân Vũ Nguyệt.

Ám Nhất nhận được ánh mắt cầu cứu của Ám Ngũ, nghĩ đến dù sao cũng cùng nhau lớn lên, mới lên tiếng, "Phượng cô nương....."

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, nhìn về phía Ám Nhất, "Người muốn cầu cạnh cho bọn họ sao?"

Ám Nhất bị Phượng Khuynh Thành dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình, tim không khỏi đập nhanh, ngay sau đó cúi đầu, "Không phải!"

"Không phải là tốt rồi!" Phượng Khuynh Thành nói xong, ôm lấy cổ của Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, chúng ta đi làm chính sự đi....."

Ban ngày ban mặt, cô nam quả nữ?

"Người chắc chắn?"

"Đĩ nhiên, hôm nay Vương gia, thương yêu cưng chiều Khuynh Thành như vậy, tất nhiên là thật, nguyện ý cùng với Vương gia, giữa ban ngày làm chính sự!" Phượng Khuynh Thành nói xong, Quân Vũ Nguyệt đang ôm, ha ha nở nụ cười.

Mặt Quân Vũ Nguyệt căng ra, chưa đủ, nắm lấy tay Phượng Khuynh Thành, lại nắm thật chặt.

Một chân bước vào tấm điện, cánh cửa, Thư Mộ Bạch mới lên tiếng nói, "Vũ Nguyệt, đợi chút....."

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, mày khề cau, xoay người, lạnh lùng nhìn Thư Mộ Bạch, "Có chuyện gì sao?"

Thư Mộ Bạch hít một hơi, mới nói với Phượng Khuynh Thành, "Phượng cô nương, đều nói, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, người xem....."

"Thư công tử, ta không muốn làm Thánh mẫu, cũng không muốn thăng thiên làm Thần Tiên, ta xây bảy tầng tháp này để làm gì?"

"Người....." Thư Mộ Bạch nổi đóa.

Tâm tư Phượng Khuynh Thành hơi đổi, "Vương gia, chuyện này Khuynh Thành có thể làm chủ sao?" Quân Vũ Nguyệt 'Ừ' một tiếng, Phượng Khuynh Thành cười, mới mở miệng nói với Thư Mộ Bạch, "Thư công tử, người xem chuyện ta bị uất ức là thiên chân vạn xác, người muốn ta vô duyên vô cớ quên đi, tuyệt đối không thể nào, nhưng mà, nếu như Thư công tử nguyện ý bỏ ra đồ gì đó, bằng giá trao đổi với chuyện tha cho họ như vậy ngược lại vẫn có thể suy tính!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Vương gia uy vũ khí phách

Phượng Khuynh Thành đồng ý trao đổi, Thư Mộ Bạch hơi suy tư, liền gật đầu đồng ý, "Vậy Phượng cô nương, người muốn cái gì, cứ mở miệng!"

"Thật sự là ta muốn cái gì, người đều đồng ý?"

Thư Mộ Bạch "Ừ" một tiếng, "Đúng, chỉ cần Thư Mộ Bạch ta có, lại không làm trái với nguyên tắc làm người, Phượng cô nương cứ mở miệng!"

Vừa nghe cứ mở miệng, Phượng Khuynh Thành vui vẻ nói, "Thư công tử, chuyện này là thật?"

"Thiên chân vạn xác, tuyệt vô hư ngôn (không nói lời dối gạt)!" Thư Mộ Bạch nói lời thề son sắt.

Phượng Khuynh Thành cười vui vẻ, trông mắt cũng híp lại thành một đường thẳng, giống như một con tiểu hồ ly vừa làm việc xấu, vui ở trong ngực Quân Vũ Nguyệt, sau đó mở mắt ra, con người tinh quái đảo quanh vài vòng, mới lên tiếng, "Vương gia, có thể cho Khuynh Thành dùng Ám Nhất một chút hay không?"

"Được!" Quân Vũ Nguyệt lên tiếng.

"Cám ơn Vương gia!" Phượng Khuynh Thành nói xong, hai tay bưng lấy mặt của Quân Vũ Nguyệt, sau đó liền lộ liễu tặng một nụ hôn môi.

Nghiêng đầu nói với Ám Nhất đang chờ ở bên cạnh, "Ám Nhất, người đi đến chỗ của Thư công tử, bỏ tất cả những thứ Linh Đan Diệu Dược Thư công tử nghiên chế (nghiên cứu + chế tạo), vào trong túi, rương cho ta, mang về!"

Ám Nhất nghe vậy, kinh ngạc, nhìn về phía Thư Mộ Bạch.

Thư Mộ Bạch cũng kinh ngạc, trong nháy mắt liền tức giận, nhưng mà, nghĩ đến, Ám Ngũ đã từng cứu tính mạng của hắn, những thứ Linh Đan Diệu Dược kia dù tốt đến mấy, cũng chỉ là vật ngoài thân, về sau nghiên chế lại là được rồi.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, vẫn có chút tâm bất cam tình bất nguyện, nhất là khi Quân Vũ Nguyệt luôn chiều theo Phụng Khuyết Thành, khiến Thư Mộ Bạch không hiểu, bất đắc dĩ cười một tiếng, "Ám Nhất, ngươi dẫn người đi thu dọn đi, nhưng mà, những binh sĩ kia cũng cực kỳ dễ vỡ, lúc người dòi đi, cẩn thận chút, đừng làm vỡ, làm hư!"

"Vâng!" Ám Nhất đáp một tiếng lui ra.

Thư Mộ Bạch mới nhìn Phụng Khuyết Thành đang khéo léo cười thật tươi đẹp.

Chợt, Thư Mộ Bạch cảm thấy, mỹ nhân rắn độc chính là đáng sợ hiện giờ của Phụng Khuyết Thành.

Mặt cười như vẽ, khoeo mắt đuôi mày không nhìn ra một chút ý xấu, nhưng mở miệng ra nói chuyện, lại xấu xa đến tận xương tủy.

"Phụng cô nương, hôm nay tại hạ đã bỏ ra giá cao, Ám Ngũ họ?"

Phụng Khuyết Thành cười, sau đó dùng bộ mặt tỉnh bơ nói với Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, có đôi lời nói thể nào, Vương gia là chủ tử của Nhiep Chính Vương phủ, mà Khuyết Thành là nữ nhân của Vương gia, ít nhiều gì cũng coi là nửa chủ tử của Nhiep Chính Vương phủ, nô tài kia nô tỳ thấy, cho dù trong lòng người muốn cũng được, không muốn cũng được, người đều phải quy củ, khách khí dập đầu hành lễ, nhưng Ám Ngũ, khi dễ thân phận Khuyết Thành chỉ là một nha hoàn, một hôm được Vương gia người nhìn trúng, cung chiêu, phát lên làm Phụng Hoàng, trong lòng oán hận, thấy Khuyết Thành, không chỉ không dập đầu hành lễ, còn miệt thị vu khống Khuyết Thành, Vương gia, Khuyết Thành, Khuyết Thành....."

Phụng Khuyết Thành nói đến phần sau, âm thanh dừng lại, đôi môi đỏ mọng mím lại thành một đường thẳng, uất ức không thôi.

Biết rõ Phụng Khuyết Thành đang diễn trò, hơn nữa trong lòng biết rõ trong lòng nàng, vốn không muốn bỏ qua cho đám người Ám Ngũ.

Quân Vũ Nguyệt hỏi, "Người muốn như thế nào?"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, ngẩng đầu, hai mắt đưa tình nhìn Quân Vũ Nguyệt, ánh mắt kia, giống như Quân Vũ Nguyệt chính là ái nhân, chỗ dựa duy nhất của nàng, nhưng mà trong nháy mắt, thu về đưa tình lại, đổi thành xảo quyết, "Vương gia, có vài lời, không biết người có từng nghe chưa?"

"Lời gì?" Diễn đàn L * & ê Q!@ úy Đ % ^ ôn

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!"

Phụng Khuyết Thành vừa dứt lời, Thư Mộ Bạch liền kêu, "Phụng Khuyết Thành, người nói mà không làm?"

"Ta nói mà không làm?" Phụng Khuyết Thành nhìn về phía Thư Mộ Bạch đang tức giận, lắc đầu một cái, "Thư công tử, từ đầu đến cuối, ta vốn không đồng ý bỏ qua cho các nàng!"

"Người mới vừa rồi, rõ ràng nói....."

Phụng Khuyết Thành lắc đầu, cắt đứt lời nói của Thư Mộ Bạch, "Thư công tử, ta nghĩ, người đã hiểu lầm, ta chỉ nói, chỉ cần Thư công tử cho đo, Khuyết Thành sẽ xem xét, nhưng Thư công tử người đưa cho mấy cái bình bình lọ lọ kia, căn bản không có giá trị!"

"Người....."

Thư Mộ Bạch tức chết.

Hắn cũng được tính là vô liêm sỉ, nhưng không ngờ, Phụng Khuyết Thành còn hơn hắn.

Vươn tay, chỉ vào Phụng Khuyết Thành, nhếch miệng, không nói ra được một câu, nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt, "Vũ Nguyệt, người thấy sao?"

Quân Vũ Nguyệt nhìn về phía Thư Mộ Bạch, lại nhìn Phụng Khuyết Thành trong ngực một chút, hai mắt thấp thòm bất an, gát gao cắn đôi môi đỏ mọng, mặt mong đợi nhìn hắn, tâm hơi căng, mới mở miệng nói, "Người chịu uất ức là Khuyết Thành, Khuyết Thành định đoạt!"

"Vương gia, người thật tốt!"

Thư Mộ Bạch quả thật không thể tin vào tai của mình, Quân Vũ Nguyệt hất lại vì một cô nương, mặc cho nàng xử trí thuộc hạ của mình, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

"Người....." Tay Thư Mộ Bạch run một cái, sau đó nặng nề thả xuống, lại nâng lên, "Thôi, thôi, ta không quản được người, ta đi....."

Nói xong, tức giận phất tay áo bỏ đi.

"Vương gia, có phải Khuynh Thành làm sai hay không?" Phụng Khuynh Thành nói xong, tay nhỏ bé nắm chặt xiêm áo của Quân Vũ Nguyệt.

Quân Vũ Nguyệt lắc đầu một cái, nhìn về phía đám người Âm Ngũ, Âm Lục, Âm Thất đang quỳ dưới đất, mở miệng nói, "Cởi xiêm áo, chạy một vòng trong Nhiep Chính Vương phủ!"

Quân Vũ Nguyệt dứt lời, Âm Ngũ đại kinh, "Vương gia....."

Cả người không ngừng run rẩy.

Loại khuất nhục này, bảo các đại cô nương trong sạch như các nàng, làm sao tiếp nhận?

"Nếu như cảm thấy không hài lòng, chết sẽ kết thúc mọi chuyện, nhưng không phụ lòng Mộ Bạch có ân cứu mạng, tự mình đi đến ám thất, 30 không đủ, Bốn vương không ngại 50!"

Quân Vũ Nguyệt nói xong, không liếc mắt nhìn đám người Âm Ngũ đã sớm khóc không thành tiếng, ôm Phụng Khuynh Thành vào tắm điện, tay áo đảo qua, cửa tắm điện, trong nháy mắt đóng lại.

"Vương gia uy vũ!"

Phụng Khuynh Thành nín hót nói.

Đâu chỉ uy vũ, quả thực là quá khí phách cuộn cuộn.

Những lời của Quân Vũ Nguyệt, trái lại nói rất rõ ràng với đám người Âm Ngũ, người nghĩ không thông, thì đi chết đi, dĩ nhiên, nếu người cảm thấy chết là kết thúc mọi chuyện, không phụ một phòng Linh Đan Diệu Dược của Thư Mộ Bạch, thì cứ đi chết.

Tự nhiên cũng cảnh cáo đám người Âm Ngũ, không muốn chết, hôm nay, bất luận như thế nào, người cũng phải lột sạch xiêm áo, chạy một vòng trong Nhiep Chính vương phủ.

Nhưng mà, những chuyện này, người đều không hài lòng, vậy thì đi ám thất đi.

Uy hiếp đến cỡ nào, cảnh cáo!

Nhiep Chính vương xuất khẩu, quân vô hí ngôn.....

Quân Vũ Nguyệt chưa lên tiếng đáp lại, chỉ nặng nề đặt Phụng Khuynh Thành ở trên giường, "Hài lòng chưa?"

Phụng Khuynh Thành trực tiếp nhìn thẳng vào mắt của Quân Vũ Nguyệt, một cái chớp mắt như vậy, Phụng Khuynh Thành giống như từ trong con người của Quân Vũ Nguyệt, nhìn thấy chân thành thâm tình, thiên quyền tình thâm, nhưng mà trong nháy mắt, sự thâm tình khác thường trên biển mặt không thấy gì nữa, trong con người hẹp dài, bình tĩnh như trước không gọn sóng, đen sâu không thấy đáy.

Sững sờ. L * & ê Q!@ úy Đ % ^ ôn

Thật lâu sau mới gượng tay lên, nhẹ nhàng sờ lên mắt Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, là Khuynh Thành nhìn lầm rồi sao?"

"Cái gì?" Quân Vũ Nguyệt hỏi.

Phụng Khuynh Thành cười, "Không có gì, Vương gia, hôm nay, cảm ơn người ra mặt cho Khuynh Thành, Khuynh Thành rất vui vẻ!"

"Sau đó thì sao?" Quân Vũ Nguyệt hỏi.

Hơi thở có chút rối loạn.

Trong con người bình tĩnh không gọn sóng, có dục vọng nhu như có như không hiện lên.

"Sau đó?" Phụng Khuynh Thành cắn răng.

Tự nhiên biết Quân Vũ Nguyệt nói sau đó là có ý gì.

Kiểu mỉa cười một tiếng, "Sau đó, mọi chuyện hoàn toàn để cho Vương gia làm chủ!"

"Đây là do người nói!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiep Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tính toán của mình

Ân ái từ xế chiều đến tối, đến khuya, Phụng Khuynh Thành nhiều lần không chịu nổi, muốn nắm chặt cái mền, tay lại bị Quân Vũ Nguyệt gắt gao nắm lấy, cùng hán mười ngón tay đan xen.

Phụng Khuynh Thành không hiểu lắm điều này đại biểu cho hàm ý gì, nhưng mà, nàng cũng không muốn hiểu.

Đợi sau khi Quân Vũ Nguyệt ở bên cạnh ngủ say, Phụng Khuynh Thành bỗng dưng mở mắt ra, nhìn nóc giường đen như mực, tay đặt ở trong chăn, nắm thật chặt, sau đó nặng nề nhắm mắt lại.

Vừa mới chuẩn bị lật người, Quân Vũ Nguyệt đột nhiên ôm lấy eo của nàng, đầu cũng vuron đến cổ nàng, nhẹ nhàng mè neho mấy cái, lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Hơi thở nóng rực, khiến cả người Phụng Khuynh Thành cứng ngắc, thật lâu sau mới từ từ bình ổn tâm trạng rối loạn, mơ màng ngủ thiếp đi.

Lúc Quân Vũ Nguyệt đứng dậy, Phụng Khuynh Thành đã biết, ngay cả khi Quân Vũ Nguyệt ở tắm điện, ở bên trong mặc quần áo, rửa mặt, phân phó quản gia chờ ở bên ngoài tắm điện, phải hầu hạ nàng thật tốt cũng nghe thấy rất rõ ràng.

Quân Vũ Nguyệt cất bước trở lại bên giường, Phụng Khuynh Thành vội vàng tỉnh khí thở bình thường, mặt trầm tĩnh giống ngủ say không thể nghi ngờ.

Sau khi Quân Vũ Nguyệt nhắc rèm che lên liếc mắt nhìn, để xuống, sau đó cất bước rời đi!

Quân Vũ Nguyệt vừa rời đi, tắm điện, lập tức an tĩnh lại, Phụng Khuynh Thành đột nhiên ngồi dậy, xiêm áo từ bả vai trượt xuống, lộ ra một vùng da thịt trắng như tuyết đầy vết hôn, Phụng Khuynh Thành nghiêng đầu, gờ tay lên nhẹ nhàng mon trón, lại nằm xuống, nhắm mắt lại, trầm tư một lát, mới đứng dậy!

Lập tức có nha hoàn cung cung kính kính ở tắm điện, ngoài cửa, cung kính hỏi, "Phụng cô nương, ngài đã thức dậy sao? Nô tỳ có thể đi vào hầu hạ không?"

Phụng Khuynh Thành nghe vậy liền cười.

Nghĩ đến, chuyện ngày hôm qua, dọa những người này sợ không nhẹ.

Thái Hoàng Thái hậu bình thường ừ một tiếng, "Các người vào đi!"

"Dạ!" L / ê Q ; ,. Uy Đ □ Ôn

Tắm điện, cửa bị đẩy ra một khe hở, sau đó một đôi mắt nhìn vào trong đại điện một chút, thấy Phụng Khuynh Thành mặc xiêm áo, mới đẩy cửa ra, nha hoàn bưng mấy bồn nước, cầm xiêm áo, đồ trang sức vừa tiến đến, từng người một cung cung kính kính, quy củ, cũng không dám thờ ơ mạnh, phục vụ Phụng Khuynh Thành rửa mặt súc miệng, có thể nói là mọi chuyện đều thoả đáng.

"Phụng cô nương, đồ trang sức, ngài thích trang nhã một chút, hay là hoa lệ một chút?"

"Đều được, người cứ xem mà làm!"

"Dạ!"

Bên này mới vừa ăn mặc xong, ngoài cửa đã có người tới, nói đồ ăn đã chuẩn bị sẵn sàng, hỏi Phụng Khuynh Thành muốn ăn ở đâu.

"Liền bày trong sân đi!"

Mấy đĩa thức ăn tinh xảo, một chén cháo thịt gà, sau khi Phụng Khuynh Thành ăn, lập tức có nha hoàn đưa khăn vải sạch sẽ lên, sau khi phục vụ Phụng Khuynh Thành lau tay, quản gia lập tức tiến lên cung cung kính kính nói, "Phụng cô nương, Vương gia phân phó nô tài, để nô tài mang Phụng cô nương đi dạo quanh Vương phủ, Phụng cô nương người thấy thế nào?"

Đi dạo quanh Nhiếp Chính Vương phủ? Thật là gài đúng chỗ ngứa.

Phụng Khuynh Thành gật đầu, đứng lên, quản gia lập tức dẫn đường, dẫn Phụng Khuynh Thành đi dạo quanh Nhiếp Chính Vương phủ.

Nha hoàn nô tài, ngay cả những thị vệ tuần tra nhìn thấy, cũng cung cung kính kính hành lễ.

Phụng Khuynh Thành không thể không cảm thán, quyền lợi thật tốt!

Đi dạo một vòng quanh Nhiếp Chính Vương phủ, Phụng Khuynh Thành cũng không kêu mệt, quản gia nhiều lần nghiêng đầu nhìn Phụng Khuynh

Thành nhân nhả tự tại, không thể quyết định được, có nên kêu Phụng Khuynh Thành nghỉ ngơi một chút hay không.

Cho đến khi đi tới Tầng Bảo Các.

Phụng Khuynh Thành dừng bước lại, nhìn ba chữ Tầng Bảo Các thật to, trông mắt híp lại, cất bước muốn đi vào, lại bị một người ngăn lại.

Phụng Khuynh Thành nhìn nam tử ôm kiếm trước mặt, "Ngươi?"

"Thuộc hạ Long Nhị gặp qua Phụng cô nương!" Long Nhị cho dù là động tác, hay là âm thanh cũng cung kính kính, nhưng mà trong con ngươi nhìn Phụng Khuynh Thành, lại có xem thường thoáng hiện.

Trong nháy mắt thu lại.

Long Nhị cho là Phụng Khuynh Thành không phát hiện, dù sao Phụng Khuynh Thành đích đích xác xác đang nhìn ba chữ Tầng Bảo Các thật to, không liếc hần một cái.

Phụng Khuynh Thành cười, rực rỡ như hoa nờ, "Ta có thể vào Tầng Bảo Các xem một chút không?"

Trong lòng biết hỏi như thế, rất tùy tiện, nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến, thuốc dẫn của Mặc Hàm Mạt Vũ, Thiên Sơn Tuyết Liên đang ở bên trong, Phụng Khuynh Thành cũng có chút không kiềm chế được.

"Phụng cô nương, thuộc hạ rất xin lỗi, không có chỉ ý của Vương gia, thuộc hạ không thể để cho Phụng cô nương đi vào!"

"Ta hiểu!" Diễn đàn L / ê Q ;, . Ủy Đ [] Ôn

Phụng Khuynh Thành nói một câu, xoay người, trở về Triều Huy lâu của Quân Vũ Nguyệt.

Quân Vũ Nguyệt hạ triều trở về, một khắc chưa từng dừng lại, liền đến Triều Huy lâu, lại thấy Phụng Khuynh Thành ủ rũ dựa vào trên ghế quý phi, trên mặt đều là sự cô đơn, Quân Vũ Nguyệt sững sờ, mắt lạnh liếc mắt nhìn tỷ nữ phục vụ ở bên cạnh, chẳng dám thở mạnh, bước nhanh đến phía trước, "Làm sao vậy?"

Phụng Khuynh Thành nghe vậy, lập tức xoay đầu đi, cổ tỏ ra kiên cường nói, "Không có việc gì, không có việc gì Vương gia, thật sự không có việc gì!"

Nếu thật sự không có việc gì, cũng sẽ không nói liên tục ba lần không sao.

Nhưng mà, Phụng Khuynh Thành không nói, Quân Vũ Nguyệt cũng không hỏi nhiều, nói một câu, bày biện.

Thức ăn mỹ vị tinh tế, Phụng Khuynh Thành lại chỉ ăn hai miếng, thì để đôi đũa xuống, không hề động nữa, Quân Vũ Nguyệt hơi nhíu mày, ngay sau đó thả lỏng, ăn bữa tối, Quân Vũ Nguyệt để nha hoàn đưa Phụng Khuynh Thành trở lại Triều Huy lâu, hần có chính vụ phải xử lý, lại hỏi thăm quân gia.

Quân gia nói chuyện Phụng Khuynh Thành đi đến Tầng Bảo Các nhưng không được vào, Quân Vũ Nguyệt trầm mặc.

"Đi xuống đi!"

"Dạ!" Quân gia đáp một tiếng lui ra.

Ở thư phòng hồi lâu, Quân Vũ Nguyệt mới đi tới Triều Huy lâu, đứng ở bên ngoài Triều Huy lâu, nhìn ánh sáng bên trong lâu, đèn dầu sáng rực, trước viện, đã nhìn thấy Phụng Khuynh Thành nghiêng trên ghế quý phi, nhắm mắt, vẻ mặt ngán nản không đôi, khẽ có cảm xúc, cất bước tiến vào Triều Huy lâu, nha hoàn lập tức hành lễ, Quân Vũ Nguyệt khoát tay, ý bảo họ đi xuống.

Đi tới bên cạnh Phụng Khuynh Thành, Quân Vũ Nguyệt ôm eo Phụng Khuynh Thành, bước đi đến bên giường, đặt Phụng Khuynh Thành lên, vùi đầu xuống hôn Phụng Khuynh Thành, nhưng mà.....

Phụng Khuynh Thành lạnh lùng, thân thể cũng cứng ngắt.

Hoàn toàn không có sự quyến rũ của hôm qua, một chút xíu cũng không có.

"Khuynh Thành....."

"Vương gia, Khuynh Thành, Khuynh Thành mệt mỏi, Vương gia, tạm rồi ngủ đi!"

Quân Vũ Nguyệt sững sờ.

Muốn cự tuyệt hần sao?

Giơ tay lên, ngón tay nhẹ nhàng đề ở trên môi Phụng Khuynh Thành, "Tức giận?"

"Không có!" L / ê Q ;, . Ủy Đ [] Ôn

Phượng Khuynh Thành nói xong, thân thể lộn một vòng, liền muốn lặn vào bên trong giường. Quân Vũ Nguyệt vươn bàn tay ra, liền kéo Phượng Khuynh Thành vào trong ngực, ôm ngang Phượng Khuynh Thành lên, liền đi ra ngoài Triều Huy lâu.

"Vương gia....."

Quân Vũ Nguyệt không nói gì, nhưng mà, Phượng Khuynh Thành nhìn con đường quen thuộc, đã biết con đường để đi đến Tầng Bảo Các, trong lòng mừng rỡ.

Cũng không giải thích.

Quân Vũ Nguyệt ôm Phượng Khuynh Thành đi tới Tầng Bảo Các, Long Nhị nhìn thấy liền kinh hãi, miệng há lớn, không khép lại. Thậm chí quên mất hành lễ thỉnh an, cho đến khi Quân Vũ Nguyệt ôm Phượng Khuynh Thành vào Tầng Bảo Các, còn lấy dạ mình châu từ góc tối bên trong Tầng Bảo Các ra, trong nháy mắt chiếu sáng Tầng Bảo Các đen như mực.

Phượng Khuynh Thành vừa vào Tầng Bảo Các, con ngời liền đảo quanh vài vòng, còn lặng lẽ chú ý, bước đi của Quân Vũ Nguyệt lúc ôm nàng, đi trên những ô vuông nào.

"Vương gia, Khuynh Thành....."

"Thích gì, coi trọng cái gì, một hồi bảo Long Nhị đưa đến Triều Huy lâu!"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, mừng rỡ.

Ngoài miệng lại hỏi, "Thật có thể không?"

Quân Vũ Nguyệt gật đầu, ngay cả tâm tư cũng giấu ở sâu trong con ngời đen nhánh, tay đang ôm Phượng Khuynh Thành bỗng dưng siết chặt.

Mà con ngời Phượng Khuynh Thành đảo quanh vài vòng, tiện tay chỉ mấy món đồ sau đó liền không có hứng thú, bởi vì, những món đồ này không phải Thiên Sơn Tuyết Liên nàng muốn.

Lúc ở khúc quanh, nhìn thấy cầu thang đi thông lên lầu hai.

Chẳng lẽ, Thiên Sơn Tuyết Liên ở lầu hai?

Phượng Khuynh Thành nghĩ như vậy, Quân Vũ Nguyệt lại hỏi một tiếng, "Muốn đi lên xem một chút sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nhìn thấu đáo

Nghe Quân Vũ Nguyệt hỏi lên như vậy, trong lòng Phượng Khuynh Thành mừng rỡ, mặt lại không biến sắc tim không đập nhanh hỏi, "Vương gia, có thể không?"

"Ừm!" Quân Vũ Nguyệt đáp một tiếng, ôm lấy Phượng Khuynh Thành tung người, một cước giẫm lên ô đầu tiên của cầu thang, phi thân lên, liền hạ xuống cửa lầu hai.

Lầu một bảo bối đã rất tốt, lầu hai còn tốt hơn, mỗi một món cầm đi ra đều có Giá Trị Liên Thành, đủ cho rất nhiều rất nhiều người ăn mặc cả đời.

Mà Quân Vũ Nguyệt vẫn không để Phượng Khuynh Thành xuống, hấn ôm Phượng Khuynh Thành đi xuyên qua giữa các loại bảo vật, nếu nàng nhìn thứ gì đó vài lần, hấn cũng sẽ liếc mắt nhìn một cái, nhưng mà, Quân Vũ Nguyệt cũng phát hiện hứng thú của Phượng Khuynh Thành suy yếu.

"Lầu ba, muốn xem một chút không?"

"Lầu ba? Còn có lầu ba sao?" Phượng Khuynh Thành hỏi.

Nàng thật sự không có nhìn thấy cầu thang đi lên lầu ba.

"Ừm!"

Quân Vũ Nguyệt ôm Phượng Khuynh Thành đi tới một góc, vươn tay đè góc tối một cái, ken két một tiếng, trên lầu, mở ra một cái lỗ hồng, ánh sáng đẹp mắt từ lỗ hồng chiếu xuống.

Thấy nhiều mây ngũ sắc lấp lánh, Phụng Khuyết Thành cũng không nhịn được lên tiếng kinh hô, "Thật là đẹp!"

Quân Vũ Nguyệt khẽ nhếch môi, vận khí, thân thể nhảy một cái, ôm Phụng Khuyết Thành rơi vào lầu ba.

Nhiều loại bảo thạch được đặt lung tung ở trên kệ, Đại Huyết Ngọc Quan Âm, Phật Di Lặc, còn có thật nhiều đồ nạm hoàn toàn chưa từng nhìn thấy.

"Vương gia, Khuyết Thành muốn xuống đi một chút, có thể không?"

"Ừm!" Sau khi Quân Vũ Nguyệt đáp một tiếng, để Phụng Khuyết Thành xuống, Phụng Khuyết Thành tùy ý đi lại ở lầu ba to lớn, cho đến khi một đóa hoa có hình dáng giống hoa sen rơi vào đáy mắt, Phụng Khuyết Thành mừng rỡ, đi nhanh tới, liền muốn cầm lên.

Giọng Quân Vũ Nguyệt âm lãnh trầm thấp ở phía sau vang lên, "Thiên Sơn Tuyết Liên không thể, ngoài nó ngươi thích gì, tùy tiện cầm!"

Bàn tay vươn ra, cứng đờ, Phụng Khuyết Thành đưa lưng về phía Quân Vũ Nguyệt.

Đôi môi gât gao cắn, mạnh mẽ cắn ra máu.

Chưa từng lần nào, giống như vào giờ phút này, vì một món đồ vật, dòng máu sôi trào khắp người, cũng chưa từng bởi vì không chiếm được một món đồ vật, thất vọng như vậy, bị thương như vậy.

Gần trong gang tấc, nhưng không có năng lực hành động mù quáng.

Bàn tay vươn ra, nhẹ nhàng rơi xuống, Phụng Khuyết Thành cố gắng nở một nụ cười, quay đầu lại, nụ cười này, trong nháy mắt Quân Vũ Nguyệt nhìn thấy nụ cười này, tâm bỗng nhiên nhói đau.

Nhưng mà, ngay sau đó, Quân Vũ Nguyệt tự nói với mình, nàng đang diễn trò.

"Vương gia, đây chính là Thiên Sơn Tuyết Liên à, Khuyết Thành chính là lần đầu tiên nhìn thấy, thật là đẹp mắt!" Phụng Khuyết Thành nói xong, đi tới bên cạnh Quân Vũ Nguyệt, khoác cánh tay Quân Vũ Nguyệt, sau đó nhìn khắp nơi.

Không có nhìn Thiên Sơn Tuyết Liên nữa.

Phụng Khuyết Thành sợ, nhìn nhiều, nàng sẽ không kiềm chế được đi đến lấy đi, nếu nội lực không có bị phong tỏa, ngay từ lúc nhìn thấy Thiên Sơn Tuyết Liên, Phụng Khuyết Thành sẽ cầm lấy Thiên Sơn Tuyết Liên, dù có một trận ác chiến, nàng cũng sẽ không để ý!

Trở lại Triều Huy lâu. Diễn đàn L<> ê Q /"; Uy Đ -:= Ôn

Chiều nay Phụng Khuyết Thành cực kỳ nhiệt tình, nhiệt tình đến mức Quân Vũ Nguyệt cũng không chống đỡ được. Rồi lại mê chết sự nhiệt tình này của Phụng Khuyết Thành!

Lúc trời sáng, Quân Vũ Nguyệt vẫn thức dậy lên triều như cũ, cũng trong lúc rời đi, nghĩ đến sự điên cuồng vào đêm qua, xé nát xiêm áo của Phụng Khuyết Thành, phân phó quản gia đi mời thợ may của Cẩm Thượng Các tới Nhíp Chính Vương phủ may xiêm áo cho Phụng Khuyết Thành.

Đội Phụng Khuyết Thành đứng dậy ăn mặc thỏa đáng, thợ may của Cẩm Thượng Các đã đến.

Vừa nhìn thấy thợ may của Cẩm Thượng Các, một cô nương đáng đáp kiều mỹ, Phụng Khuyết Thành cười cười.

"Cẩm Thượng Các Hồng Tụ gặp qua cô nương!"

"Ngươi đến may xiêm áo cho ta hay sao?"

"Dạ!"

Phụng Khuyết Thành gật đầu một cái, đứng lên, "Vậy đo kích thước cho ta đi!" Phụng Khuyết Thành nói xong, tay phải lại nhẹ nhàng trượt đến chỗ cổ tay trái.

"Dạ!" Hồng Tụ tiến lên, đo kích thước cho Phụng Khuyết Thành.

Hai người gặp mặt, không cần quá nhiều ngôn ngữ, Hồng Tụ liền hiểu rõ ý tứ của Phụng Khuyết Thành.

Thừa dịp đo kích thước, ngón trỏ phải nhẹ nhàng lướt qua cổ tay của Phụng Khuyết Thành, "A....." Kêu lên một tiếng, thân thể Hồng Tụ cứng đờ, lùi lại một bước, nhìn trong con ngươi Phụng Khuyết Thành, có con đau thoáng qua.

Vào lúc tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng của Phụng Khuyết Thành thì biến mất.

"Cô nương trời sinh thật là đẹp, Hồng Tụ nhìn, cũng có chút mất hồn, nếu có chỗ thất lễ, mong rằng cô nương đừng trách!"

Đẹp, cũng là Hồng Phấn Khô Lâu, đại biểu cho, hồng nhan bạc mệnh! Mà, Hồng Tụ Thiêm Hương ngay cả người của Tuyệt Sát môn, cũng không khen nàng trời sinh đã đẹp, Hồng Tụ sợ hãi nhiều như vậy, nói rõ, tuyệt đối không phải là nội lực của nàng bị phong tỏa một cách đơn giản như vậy.

Sợ là còn nguy hiểm đến tính mạng.

Phượng Khuynh Thành không nói gì nữa, chỉ nặng nề gật đầu với Hồng Tụ, cái gật đầu kia, có thâm ý khác, Hồng Tụ nhìn thấy liền vui mừng, mừng đến bàn tay cầm bút cũng run lên, những nha hoàn phục vụ, quân gia khi tất cả thấy Hồng Tụ không bị Phượng Khuynh Thành trách tội liền mừng rỡ.

Đêm rất khuya, Quân Vũ Nguyệt vẫn chưa trở lại.

Nhưng mà, thị vệ bên trong Nhiếp Chính vương phủ lại bị điều ra ngoài không ít.

Trong lòng Phượng Khuynh Thành biết, đám người Hồng Tụ nhất định đã hành động, Phượng Khuynh Thành không hỏi nhiều, ăn bữa tối, liền cho toàn bộ nha hoàn lui ra, đứng dựa vào cửa sổ, chờ người nàng phải đợi.

Cho đến khi bóng đen nhanh chóng hạ xuống, Phượng Khuynh Thành mới nhếch môi nở nụ cười.

"Lão già, còn núp?"

"Ha ha ha, nha đầu, ngươi biết là ta à?" Quý Cốc Từ nói xong, từ góc tối đi ra, mái đầu bạc trắng, chòm râu bạc phơ, Quý Cốc thần tiên mặc một bộ đồ đen, thật sự có chút Tiên Phong Đạo Cốt!

Phượng Khuynh Thành cười, lưỡi phải dài dòng cùng ông, đưa tay ra, "Xem cho ta một chút, rốt cuộc cái gì phong tỏa nội lực của ta!"

Quý Cốc Từ thu nụ cười lại, vươn tay bắt mạch cho Phượng Khuynh Thành, nhỏ giọng hỏi, "Mấy ngày nay, có từng dùng nội lực mạnh mẽ hóa giải?"

"Ừ, có, nhưng mà, khiến ta đau chết đi sống lại, ta liền không!"

Phượng Khuynh Thành không chút để ý nói, Quý Cốc Từ nghe thấy lại mở miệng hỏi, nhưng mà suy nghĩ một chút, cũng chỉ có cô nương thông minh như nàng, mới có thể kiềm chế được, "May mà ngươi không có lặp đi lặp lại nhiều lần mạnh mẽ hóa giải, nếu không, Đại La Thần Tiên cũng không thể nào cứu được ngươi!"

"Ng nghiêm trọng như thế?" Phượng Khuynh Thành kinh ngạc.

Nghĩ đến, Quân Vũ Nguyệt thật sự hận độc nàng.

Hạ độc thủ như thế.

Những lời thương yêu kia, đều là viên đạn bọc đường, bên ngoài vỏ bọc đường đẹp mắt lại ngon miệng, chờ cho trong lòng ngươi tràn đầy vui mừng ăn vào bên trong, kịch độc bên trong trong nháy mắt sẽ lấy mạng nhỏ của ngươi.

"Ngược lại cũng không phải, nhưng mà lại tương trùng với võ công quý dị của Tuyệt Sát môn ta!" Quý Cốc Từ nói xong, cũng cảm thấy may mắn không thôi.

Cả đời hấn chém giết vô số, độc lai độc vãng, cũng không cảm thấy gì, cho đến khi Phượng Khuynh Thành xuất hiện, hấn mới cảm thấy, có lẽ mình, nên có một nữ nhi, sau khi già rồi có người phụng dưỡng, chết có người lo tang.

Mặc dù nàng không gọi hấn là phụ thân, lại để cho hai hài tử gọi hấn mỗi gia.

Nói cách khác, nàng đã chấp nhận.

"Ngươi có biện pháp không?" Phượng Khuynh Thành hỏi.

Quý Cốc Từ gật đầu, "Thoát xiêm áo, ta dùng nội lực rút cây ngân châm ra!"

Phượng Khuynh Thành không chút do dự, cởi xiêm áo bên ngoài ra, xiêm áo bên trong cởi tới eo, kéo cái ghế ngồi, bình tĩnh mà ngồi, ngược lại Quý Cốc Từ, nhìn một hồi thì đỏ mặt, đứng ở một bên có chút không biết làm sao.

"Từ Lão Đầu, ngươi cũng ở đó làm cái gì, còn không nhanh một chút, chẳng lẽ ngươi muốn chờ Quân Vũ Nguyệt trở lại?"

"A, được!" Quý Cốc Từ đáp một tiếng, đi tới sau lưng Phượng Khuynh Thành, "Có hơi đau một chút, ngươi chịu đựng, không nhịn được....." Quý Cốc Từ nói xong, khom lưng nhặt xiêm áo của Phượng Khuynh Thành lên, đưa cho Phượng Khuynh Thành, "Nếu không nhịn được, cắn xiêm áo đi, sẽ dễ chịu hơn một chút!"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, trợn mắt nhìn Quý Cốc Từ một cái, lập tức cầm lấy xiêm áo trong tay hấn, vút trên mặt đất, thúc giục, "Tốc độ, lẹ mề, như nương môn (đàn bà)!"

"Ngươi....."

Quý Cốc Tử vô cùng tức giận.

Đúng là tốt bụng ngay trước lòng lang dạ thú.

Sau đó vận khí.

Trong nháy mắt đau đến tê tâm liệt phế, tay Phụng Khuyết Thành gất gao nắm thành quả đấm, chân mày nhíu lại, gất gao cắn môi, đau đến mức cả người cũng run lên, Phụng Khuyết Thành lại không kêu lên một tiếng.

Leng keng hai tiếng, ngân châm bị cố định trên cột lớn trong tấm điện, máu đỏ lan ra thật chói mắt.

Thân thể Phụng Khuyết Thành yếu ớt, ngã xuống đất, Quý Cốc Tử vội vàng đỡ lấy nàng, "Nha đầu?"

"Ta không sao, giúp ta mặc xiêm áo!" Phụng Khuyết Thành nói xong, từng hơi từng hơi hít khí, mặc cho mồ hôi từ trên trán lăn xuống.

Thân thể dựa vào trên người Quý Cốc Tử, hít từng ngụm không khí, nhờ Quý Cốc Tử không thuận thực mặc xiêm áo cho nàng, từ từ vận khí, lại nhiều lần không thành công.

"Được Hoàn đâu?" L > ê Q /"; Uy Đ -= Ôn ngôn tình

"Cái gì?" Quý Cốc Tử không hiểu lắm hỏi.

"Ta muốn Được Hoàn trong nháy mắt có thể khôi phục nội lực, ta biết rõ ngươi có!"

Quý Cốc Tử vừa nghe, giận đến mức không kiềm chế được, "Nha đầu chết tiết kia, ngươi không nghỉ ngơi một chút, loại thuốc Được Hoàn đó có thể tùy tiện dùng sao?"

"Thiên Sơn Tuyết Liên đang ở Tàng Bảo Các, vì tránh đêm dài lắm mộng, ta phải đi lấy ngay bây giờ, lão già, thân thể bị thương tổn, có thể dưỡng lại, nhưng Mặc Hàm Mạt Vũ chỉ có một, ta sẽ không gượng dậy nổi....." Phụng Khuyết Thành nói xong, hốc mắt ửng đỏ.

Quý Cốc Tử xoay đầu đi, đôi môi giật giật, không nói gì, lại yên lặng từ trong ngực lấy ra một bình sứ, chuẩn bị đổ thuốc, Phụng Khuyết Thành lại trong chớp mắt cướp đi, mở nắp ra, đổ toàn bộ Được Hoàn bên trong vào trong miệng, dùng sức nuốt xuống.

"Nha đầu chết tiết kia, ngươi điên rồi!" Quý Cốc Tử kinh hãi, vươn tay ra bấm cảm Phụng Khuyết Thành, ép nàng phun Được Hoàn ra.

Phụng Khuyết Thành lại đứng lên, đẩy hán ra, tiếp tục mặc quần áo, sau đó chạy như bay đến tấm điện, sau đó, nhẹ nhàng nhấn một cái, một âm thanh ken két vang lên, một cánh cửa ngầm mở ra, chiếu ra ánh sáng của dạ minh châu, Phụng Khuyết Thành liếc mắt liền nhìn thấy nàng nhuyển kiếm, cầm ở trong tay, siết chặt, đi ra, gương mặt nhìn Quý Cốc Tử nói, "Đi đến Tàng Bảo Các!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tuyệt sát

"Ai~!"

Quý Cốc Tử thờ dài một tiếng, chỉ có thể đi theo sau lưng Phụng Khuyết Thành, tro mắt nhìn Phụng Khuyết Thành xé rách vị trí xiêm áo dư thừa trên người, quần cây nhuyển kiếm ở bên hông.

Đối với việc Phụng Khuyết Thành vừa là đồ đệ, vừa là nữ nhi, hán không có biện pháp nào.

Đối với nàng, trừ phục tùng chính là phục tùng, còn phải nói gì nghe nấy.

Bởi vì, nàng nói, nàng không thích người không nghe lời, cho dù là một con chó, không nghe nàng sai bảo, nàng tuyệt đối sẽ không giữ lại.

Nhưng mà, hán lo lắng, nàng một lúc uống nhiều thuốc như vậy.....

Nếu trận bộc phát này qua đi, sẽ lưu lại cho thân thể quá nhiều tai họa ngầm!

Phụng Khuyết Thành thử nhẹ nhàng vận khí, cảm giác cả người tràn đầy nội lực, thậm chí so với lúc trước, còn mạnh mẽ hơn, nhếch môi cười, nàng thích cường đại, cảm giác có thể nắm giữ tất cả.

Mở cửa tấm điện ra, nhanh chóng phi thân bay lên nóc nhà, lặng yên không một tiếng động.

Quý Cốc Từ lập tức đuổi theo, không dám lười biếng.

Đi tới Tầng Bảo Các, Phụng Khuyết Thành giơ tay lên ý bảo Quý Cốc Từ ở lại bên ngoài, Quý Cốc Từ muốn cự tuyệt, con mắt Phụng Khuyết Thành nhẹ híp, mày khẽ cau, trong con ngươi, lóe lên sự tàn nhẫn, cổ Quý Cốc Từ co rút lại, gật đầu một cái, ẩn vào góc, giấu kỹ thân thể mình.

Phụng Khuyết Thành hài lòng gật đầu, lặng lẽ đẩy cửa Tầng Bảo Các ra, nhắm mắt lại, thích ứng bóng tối bên trong Tầng Bảo Các, cho đến khi đã thích ứng, có thể thấy rõ ràng bố cục bên trong Tầng Bảo Các, mới theo vị trí hôm đó Quân Vũ Nguyệt đi, từ từ đi về phía trước.

Đi tới trước cầu thang, chân Phụng Khuyết Thành khẽ đạp lên cầu thang, bay người lên trên lầu hai, ở lầu hai, Phụng Khuyết Thành không hề ngừng lại, trực tiếp đi qua một bên, nơi Quân Vũ Nguyệt mở cơ quan, nhẹ nhàng tìm kiếm, ken két một tiếng, trên đầu mở ra một cửa sổ, Phụng Khuyết Thành nở nụ cười.

Phi thân mà lên. Diễn đàn L % ^ ê Q Ủy Đ * & ôn

Từ từ đi tới vị trí để Thiên Sơn Tuyết Liên.

Nghĩ đến sẽ lập tức có được Thiên Sơn Tuyết Liên, sau đó độc của Mặc Hàm Mạt Vũ có thể được giải, bọn chúng có thể giống như những hài tử khỏe mạnh khác, rốt cuộc không phải chịu được lúc kịch độc phát tác, đổ máu, khổ sở bị nấu trong nước sôi nóng bỏng, không nhận được vui sướng, trái tim cũng thỉnh thoảng đập dữ dội.

"Chuyện này....."

Vui sướng còn chưa kịp dâng lên.

Phụng Khuyết Thành nhìn nơi vốn để Thiên Sơn Tuyết Liên, trống rỗng, nụ cười trên mặt cứng lại từ khi nào, còn khó coi hơn khóc, thân thể cũng cứng đờ, bàn tay xuôi ở bên người, cũng không nhận được phát run.

Tức giận, căm hận.

Đến hàm răng cũng đang run rẩy.

Sự uất ức này không có chỗ để phát tiết.

"A....." Quát to một tiếng, Phụng Khuyết Thành vận khí một chưởng đánh nát cái bàn chỗ đặt Thiên Sơn Tuyết Liên, vẫn cảm thấy không đủ hả giận, lại vận khí đánh nát vài bảo vật giá trị liên thành.

"Quân Vũ Nguyệt, ta muốn giết chết ngươi!"

Một tiếng gầm này, cả Nhiếp Chính Vương phủ cũng run lên mấy lần.

Những thị vệ núp ở chỗ sáng chỗ tối lập tức chạy tới Tầng Bảo Các.

Quý Cốc Từ núp trong bóng tối, kêu to không ổn, vừa định cất bước, mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn vào Tầng Bảo Các.....

"Khuyết Thành, cẩn thận....."

Quý Cốc Từ quát to một tiếng, nhắc nhở Phụng Khuyết Thành bên trong Tầng Bảo Các. Lại bại lộ vị trí của mình, lập tức, có vô số mũi tên nhọn bay tới chỗ hắn, Quý Cốc Từ rút roi ra, cuốn một cái, cuốn lấy đợt tên nhọn đầu tiên, dễ như trở bàn tay ném ra ngoài, lại lập tức có đợt thứ hai, đợt thứ ba.....

Hắn vốn có thể thừa cơ rời đi, nhưng hắn lo lắng cho an nguy của Phụng Khuyết Thành.

Lúc Quý Cốc Từ đang mệt mỏi ngheh chiến, cửa sổ lầu ba Tầng Bảo Các vì chấn động mà mở ra, một bóng dáng tươi đẹp phi thân ra, một cước phá hủy cánh cửa sổ, đôi tay mở ra, như Đại Bàng giương cánh, tóc đen dài tung bay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, là sự tức giận cùng sát khí.

Trong hai tròng mắt, đã sớm lạnh lẽo như băng ngàn năm, không mang theo một chút nhu tình.

"Quân Vũ Nguyệt, rút ngay ra đây cho lão nương!"

Rống giận xong, Phụng Khuyết Thành vận khí, hút lấy những mũi tên nhọn đang bay tới, vận khí, đẩy toàn bộ ra ngoài, lập tức có âm thanh mãnh liệt truyền đến, kiếm khí hơi ngừng lại, rồi nghênh đón đợt thứ hai.

Bởi vì không nhìn thấy Thiên Sơn Tuyết Liên, cả người Phụng Khuyết Thành cuộn cuộn lửa giận đang không có chỗ phát tiết, những người cầm cung tên, là nơi cho nàng trút giận.

Một đợt mũi tên nhọn bay tới, Phụng Khuyết Thành đánh trả một đợt.

Không chút lưu tình, đồ mắt chém giết, giống như Tu La dưới địa ngục.

Cho đến khi, mũi tên nhọn dừng lại, một người mặc cẩm y đen từ không trung bay xuống, hạ xuống trên tường rào bên ngoài Tầng Bảo Các.

Phượng Khuynh Thành từ trên cao nhìn xuống, tốn hơi thừa lời nghiêng răng, "Quân Vũ Nguyệt.....!"

Quân Vũ Nguyệt lạnh lùng nhìn Phượng Khuynh Thành, không hiểu, hấn rõ ràng đã dùng ngân châm phong tỏa nội lực của nàng, tại sao nàng?

Hơn nữa, võ công nội lực còn thâm hậu hơn rất nhiều.

"Khuynh Thành, xuống!" Quân Vũ Nguyệt trầm giọng nói.

Những lời này, cũng là muốn nói cho Phượng Khuynh Thành, xuống, hấn có thể bỏ qua mọi chuyện.

Nhưng Phượng Khuynh Thành, bởi vì tung tích Thiên Sơn Tuyết Liên không rõ, đã sớm tức điên, tâm trí mê mẩn, cũng không tin tưởng Quân Vũ Nguyệt, không, cho tới bây giờ cũng chưa từng tin tưởng.

"Quân Vũ Nguyệt, ta muốn Thiên Sơn Tuyết Liên, ra giá đi!"

"Thiên kim không đổi!"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, nóng nảy oán hận.

"Quân Vũ Nguyệt, ngươi đáng chết, đây là ngươi bức ta!" Phượng Khuynh Thành nói xong, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, đâm về phía Quân Vũ Nguyệt.

Không chút lưu tình.

Một kiếm này, mang theo sát khí, nhất định đâm trúng Quân Vũ Nguyệt, cũng muốn thấy máu.

Quân Vũ Nguyệt lạnh lùng nhìn Phượng Khuynh Thành tức giận ngút trời, không nhanh không chậm rút trường kiếm ra, tiến lên nghênh đón Phượng Khuynh Thành, đều là cao thủ tuyệt sắc, Lăng Kiếm Tương Bính, Đao Quang Kiếm Ảnh *, phía sau hai người, rất nhiều thứ không chịu nổi kiếm khí cực lớn, tường rào ầm ầm sụp đổ.

(* Hai thanh kiếm áp sát, tàn sát khốc liệt)

Vừa bắt đầu, Quân Vũ Nguyệt liền hiểu rõ, Phượng Khuynh Thành nhất định đã uống gì đó.

Nếu không, lần trước, chỉ có thể đánh ngang tay, lần này, thế nhưng hấn lại rơi vào thế hạ phong, mà con ngươi Phượng Khuynh Thành, càng ngày càng đỏ, đó là biểu hiện sắp tẩu hỏa nhập ma.

Nếu như mặc cho nàng tiếp tục như vậy, nàng nhất định sẽ không chịu nổi xung lực khổng lồ này, mà bạo huyết bỏ mình.

Không.....

Đây không phải là điều hấn muốn.

Vừa bắt đầu, hấn vốn không muốn như vậy.

Bỏ trường kiếm ra, mặc cho Phượng Khuynh Thành nảy sinh ác tâm đâm tới, tay kia ngưng tụ hơi thở, lúc nhuyễn kiếm của Phượng Khuynh Thành sắp đâm trúng tim mình, hút Phượng Khuynh Thành vào.

"Hấp Công Đại Pháp, Khuynh Thành cẩn thận....."

Quý Cốc Tử quát to một tiếng, thoát ra muốn trợ giúp Phượng Khuynh Thành, Long Nhất, Âm Nhất Âm Nhị lập tức tấn công Quý Cốc Tử, cản trở Quý Cốc Tử cứu người.

Phượng Khuynh Thành chỉ có thể tro mắt nhìn Quân Vũ Nguyệt hút đi nội lực của nàng, mạnh mẽ cảm thấy thân thể không thể động đậy, thân thể càng ngày càng suy yếu.

Cho đến khi Quân Vũ Nguyệt thu tay lại, đến hơi sức cầm nhuyễn kiếm cũng không có, tay mềm nhũn, nhuyễn kiếm rơi xuống, người cũng nặng nề ngã xuống đất.

Phượng Khuynh Thành chỉ có một suy nghĩ, chính là, nàng không thể chết được, cũng không chết nổi.

Nàng còn có Mặc Hàm, Mạt Vũ, nàng không thể chết được, tuyệt đối không thể.

Lúc Phượng Khuynh Thành sắp tiếp xúc với mặt đất, Quân Vũ Nguyệt ôm eo của Phượng Khuynh Thành.

"Khuynh Thành....."

Phượng Khuynh Thành mở đôi mắt đẹp, ngực kịch liệt phập phồng, hơi thở rõ ràng không yên, lại từng chữ từng câu, cắn răng nghiêng lợi, "Quân Vũ Nguyệt, giờ khắc này, ta hận ngươi, hận không được tự tay giết ngươi!"

"Ngươi....."

Phượng Khuynh Thành không che giấu chút hận ý nào, là chuyện Quân Vũ Nguyệt không hề nghĩ tới.

Thật. Diễn đàn L % ^ ê Q Ủy Đ * & ôn

Hắn thật sự không quen khi Phượng Khuynh Thành nhìn hắn như vậy, cũng không vui.

Hắn thích, Phượng Khuynh Thành mềm mại dựa vào trên người hắn, mở miệng một tiếng Vương gia, khéo cười thật tươi đẹp, giấu giếm tâm cơ, hoặc là động tình thì nhuần nhuần nhu nhu (mềm dẻo) như lông chim.

"Quân Vũ Nguyệt, ngươi đi chết đi....." Phượng Khuynh Thành gào xong, nhanh chóng rút chủy thủ ra, đâm vào ngực Quân Vũ Nguyệt, lúc Quân Vũ Nguyệt kinh ngạc, nặng nề đẩy hắn ra, mà người nàng cũng ngã rầm trên mặt đất, lại ha ha nở nụ cười.

Nàng biết, lần này, nặng bao nhiêu, gần như nàng dùng hết hơi sức toàn thân.

Quân Vũ Nguyệt nhìn chủy thủ trên ngực.

Đây là chủy thủ hắn đặt ở ám thất trong tấm điện, giá trị ngàn vàng.

"Ha ha, không ngờ bản lĩnh của ngươi rất tốt, lại có thể tiến vào ám thất, Phượng Khuynh Thành, Bỏ vương thực sự xem thường ngươi rồi!"

"Quân Vũ Nguyệt, bản lĩnh của ta, ngươi không biết nhiều đâu!" Phượng Khuynh Thành nói xong, giùng giàng đứng lên, đi tới chỗ Quý Cốc Từ đang bị tấn công.

Ngã trái ngã phải, tứ chi được chống đỡ bằng toàn bộ ý chí.

Nàng nghĩ, chết cũng không sợ, cho dù phải chết, nàng cũng muốn chết ở trong ngực hai hài tử.

Hướng về phía Long Nhất Âm Nhất Âm Nhị gào thét, "Ám Nhất, rút ngay!"

Một tiếng này, mặc dù suy yếu, lại uy vũ mười phần.

Ám Nhất dừng một chút, thu tay lại rồi lui ra, Long Nhất Âm Nhị, cũng do dự một chút, lui ra.

Quý Cốc Từ thoát ra, lập tức tiến lên, đỡ Phượng Khuynh Thành, "Nha đầu....."

Phượng Khuynh Thành lắc đầu, "Ta không sao!"

Khỏe mắt, lỗ mũi, lỗ tai, lại có máu tràn ra, mà khỏe miệng càng không ngừng chảy máu.

"Nha đầu đừng nói chuyện, ta dẫn ngươi trở về, y thuật của Hồng Tụ rất tốt, ta....., ngươi, sẽ khỏe lại, sẽ!"

Phượng Khuynh Thành "Ừ" một tiếng, thân thể dựa vào trên người Quý Cốc Từ.

Sự tin tưởng đó, lệ thuộc vào, nhu tình chưa bao giờ từng thấy qua, khiến Quân Vũ Nguyệt đố kỵ đến đỏ mắt, lạnh giọng hừ nói, "Ngươi cho rằng, các ngươi có thể đi sao?"

"Quân Vũ Nguyệt, ngươi quá đề cao chính ngươi, cũng quá xem thường Phượng Khuynh Thành ta rồi!" Phượng Khuynh Thành nói xong, nháy nháy mắt với Quý Cốc Từ, Quý Cốc Từ gật đầu, nhanh chóng từ trong ngực lấy ra một vật, khẽ ném xuống đất.

Tiếng nổ mạnh, khói dày đặc cuộn cuộn gay mũi.

Một hồi ho khan kịch liệt, rất nhiều người hôn mê bất tỉnh.

Mà Quý Cốc Từ ôm lấy Phượng Khuynh Thành nhanh chóng bay đi, ra khỏi Nhiếp Chính Vương phủ.

Nhưng.....

Quân Vũ Nguyệt bị thương vẫn theo sát ở phía sau không nghĩ.

Vô luận Quý Cốc Từ liều mạng thế nào, cũng không bỏ rơi được, mà Phượng Khuynh Thành trong ngực, hô hấp dần dần yếu đi, vết máu bên miệng

càng ngày càng nhiều.....

"Khuyh Thành?"

"Ta không sao, không có việc gì, trở về, ta muốn nhìn Mặc Hàm Mạt Vũ, ta....."

"Sẽ không, đều nói người tốt sống không lâu, tai họa lưu ngàn năm, Khuyh Thành, người sẽ không sao!" Quý Cốc Từ nói xong, không hề định chạy tán loạn khắp nơi nữa, ôm Phụng Khuyh Thành đi đến nơi ẩn náu của Tuyết Sát môn.

Nếu bây giờ Quân Vũ Nguyệt dám đuổi theo, liền giết hắn!

Quân Vũ Nguyệt đuổi theo, muốn, từ trong tay Quý Cốc Từ đoạt lại Phụng Khuyh Thành, lúc đưa tay ra giành Phụng Khuyh Thành, dưới ánh trăng sáng ngời, thấy sắc mặt Phụng Khuyh Thành tái nhợt, khóe mắt, lỗ mũi, lỗ tai, khóe miệng rõ ràng có máu dị thường chảy ra, trên tay đã dính máu của Phụng Khuyh Thành.

Đột nhiên, Quân Vũ Nguyệt đã hiểu ra chuyện gì, bỗng nhưng liền buông tha không đuổi theo nữa.

Đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn Quý Cốc Từ ôm Phụng Khuyh Thành, biến mất ở trước mắt, gờ tay lên, nhìn máu tươi trên tay, Quân Vũ Nguyệt lắc đầu, "Không phải như vậy, không phải như vậy!"

Hắn muốn, không phải như thế này, không phải.....

Đột nhiên, Quân Vũ Nguyệt cảm thấy, cả người lạnh lẽo, so với khi mẫu hậu ném hắn ở trong hồ, mặc cho hắn vùng vẫy, mấy lần chìm nổi, thiếu chút nữa ngấm nước mà chết, còn lạnh hơn.

Thân thể cao lớn lao đảo, lui về phía sau liền ngã xuống.

Thư Mộ Bạch nhanh chóng ôm lấy thân thể Quân Vũ Nguyệt, điểm mấy huyệt vị trên người của hắn, lại rút chủy thủ trên ngực Quân Vũ Nguyệt, miệng vết thương, máu chảy đầm đìa, mắng, "Kẻ điên, các người đều điên!"

Lúc Phụng Khuyh Thành được Quý Cốc Từ mang về nơi ẩn náu của Tuyết Sát môn, dọa sợ bao nhiêu người.

Tuyết Sát môn, lập tức dù không có ai hạ lệnh, lập tức hành động, thu thập dược liệu trân quý, truyền tin đi mời thần y —— Không Hư Từ. Sau khi Hồng Tụ bắt mạch cho Phụng Khuyh Thành, chạy ra phòng bên ngoài, òa khóc lên.

Lúc Thiêm Hương nhận được tin tức chạy đến, thấy Hồng Tụ đang khóc, không nói hai lời, kéo hai bàn tay của Hồng Tụ, "Khóc lóc cái gì, còn thờ!"

Hồng Tụ sững sờ, ngay sau đó lau khô nước mắt.

Đêm hôm ấy, là đêm gian nan nhất từ trước đến giờ của cả Tuyết Sát môn.

Cho đến, lúc trời sáng, một lão già vội vàng vàng chạy tới, mọi người vẫn không dám phớt lờ như cũ.

Từ buổi sáng đến ban đêm, lão già —— Không Hư Từ mệt mỏi đi ra khỏi phòng, phân phó Hồng Tụ Thiêm Hương nấu thuốc, mới báo cho mọi người, Phụng Khuyh Thành đã vượt qua nguy hiểm.

Năm ngày sau. L % ^ ê Q Úy Đ * & ôn

Nhiếp Chính Vương phủ

Quân Vũ Nguyệt uống say mèm, Thư Mộ Bạch ở một bên nhìn, cũng như đầu.

Thư Mộ Bạch biết, Quân Vũ Nguyệt chưa bao giờ uống rượu như thế, cho dù uống, cũng sẽ không uống say, nhưng bây giờ chính hắn, đột nhiên, cho Thư Mộ Bạch một cảm giác phá quán từ phá suất (Theo nghĩa đen là một cái bình đã bị nứt mẻ, nứt vỡ thì dù nó có nát hơn nữa cũng vẫn chỉ là một cái bình nứt mẻ mà thôi, không cần phải giữ gìn gì cả. Nghĩa bóng là nếu chuyện đã bị phá hỏng thì không cần để ý, cứ mặc nó tiếp tục thôi hoặc thành tích không tốt cũng không quan tâm, không cầu tiến.).

"Vũ Nguyệt?"

Một hồi lâu, Quân Vũ Nguyệt mới mở mắt, nhìn chăm chăm vào Thư Mộ Bạch, "Mộ Bạch, người biết không, thật ra thì, ta có một bí mật, cũng không nói với ai, thật, nhưng mà hôm nay, ta bỗng nhiên cảm thấy, nếu ta không nói, thì cả đời cũng không có cơ hội nói ra khỏi miệng!"

Bí mật?

Thư Mộ Bạch tức giận.

Quân Vũ Nguyệt có nhiều bí mật lắm.

"Không muốn nghe!"

"Không, Mộ Bạch, ngươi nhất định phải nghe, nhất định phải nghe!"

Bất đắc dĩ, Thụ Mộ Bạch chỉ đành phải thở ra một hơi, "Ngươi nói đi, ta nghe....."

"Thật ra thì, ta....."

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bày mưu tính kế thâm sâu

Quân Vũ Nguyệt nói xong, uống vài hớp rượu.

Rượu lại vừa cay vừa nồng, hần bị sắc đến mức không thờ nổi.

Một cái chớp mắt như vậy, Quân Vũ Nguyệt cảm thấy, không bằng trở về, không bằng trở về.

Thật lâu, Quân Vũ Nguyệt dùng ho khan, mới lao đảo đi ra ngoài, Thụ Mộ Bạch thở ra một hơi, chỉ đành phải đi theo sau lưng Quân Vũ Nguyệt.

Sợ hần say, bất cẩn ngã xuống, rồi lại không cho phép người đưa hần trở về tắm điện.

Mấy buổi tối trước, bởi vì say, hần ngã vào ao hoa sen, nếu không phải tốc độ Âm Nhất nhanh, vớt hần lên, sợ là đã sớm chết chìm rồi.

Vừa đi, Quân Vũ Nguyệt vừa uống rượu.

Vẫn không nói gì.

Thụ Mộ Bạch thấy Quân Vũ Nguyệt trở về tắm điện của hần, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà vừa vào tắm điện, chân mày Thụ Mộ Bạch liền nhíu lại.

Tắm điện này, đã mấy ngày không thay chăn đệm, mấy ngày chưa được quét dọn?

Lại thấy Quân Vũ Nguyệt ngã ở trên giường, lằm bằm lằm bằm, "Ta đã từng nghĩ, nhất định phải tóm nàng trở lại, dùng các loại khổ hình, hành hạ nàng, suy nghĩ năm năm, suy nghĩ mười mấy loại phương pháp hành hạ nàng, nhưng mà, bất tri bất giác, ta lại bắt đầu nghĩ, nếu sau khi dùng khổ hình, nàng chết, thì làm thế nào?"

Sau đó, lại bắt đầu nghĩ, nàng rốt cuộc là người như thế nào, đáng vẻ đẹp, hay là đáng vẻ xấu xí, năm năm qua, nàng có thể mập rồi tinh rồi mù hay không, hoặc có thể sẽ gãy giống như một cây gậy trúc hay không?

Thậm chí đã suy nghĩ, có thể nàng đã chết hay không?"

Thụ Mộ Bạch nghe vậy khiếp sợ, kinh ngạc, kinh ngạc.

Thật không nghĩ tới, Quân Vũ Nguyệt lại nhớ một nữ nhân, năm năm.

"Nàng....." Diễn đàn L*** ê Q;" u;" ý Đ <> Ôn

Quân Vũ Nguyệt lắc đầu một cái, "Cô nương hư hỏng này, năm năm trước cường bạo ta một lần chưa đủ, lại, nhiều lần, cũng không phụ trách, ha ha, lần này, rốt cuộc rơi vào trong tay ta, là ngươi nói, chỉ cần cung chiều nàng, thuận nàng, theo nàng, nàng muốn sao, tuyệt không cho trắng sáng, nàng muốn đi hướng đông, tuyệt không kéo nàng đi hướng tây, nhưng mà, Mộ Bạch, tại sao vô dụng!"

Thụ Mộ Bạch rất muốn nói với Quân Vũ Nguyệt, bởi vì ngươi cho không đúng thứ, nhưng mà, Quân Vũ Nguyệt đã say ngủ mê mang.....

Lắc đầu một cái.

Có bí mật, vừa bắt đầu, hần không nói, nhưng bây giờ, Thụ Mộ Bạch không dám nói.

Hần sợ nói ra, Quân Vũ Nguyệt sẽ trực tiếp giết hần.

Nghĩ đến lửa giận của Quân Vũ Nguyệt, Thụ Mộ Bạch nuốt một ngụm nước bọt, đi ra khỏi Triều Huy lâu, khẽ thở dài một cái.....

Phượng Mặc Hàm cùng Phượng Mặc Hàm rất cẩn thận, rất nhẹ rất nhẹ lau tay, lau mặt cho Phượng Khuynh Thành, lại dùng lược chải đầu cho Phượng Khuynh Thành, rất cẩn thận, chỉ sợ làm đau Phượng Khuynh Thành đang ngủ mê mang.

Hai con cáo trắng, Năm Tuyết cũng vui ở cổ Phượng Khuynh Thành.

Đây là lần đầu tiên, Phượng Khuynh Thành không có một chương đánh bọn nó bay ra ngoài, vì vậy, có chút hài lòng, nhưng mà lại có chút mất mát.

"Mặc Hàm, ngươi sợ sao?"

Phượng Mặc Hàm nghe vậy, nhìn Phượng Mạt Vũ ngồi ở bên giường, nghiêng răng, gật đầu một cái.

"Ta cũng sợ!" Phượng Mạt Vũ nói.

Phượng Mặc Hàm không lên tiếng, lại đi tới bên giường, leo lên giường, ôm lấy Phượng Mạt Vũ, "Có ta đây!"

Hai hài tử năm tuổi, chỉ đành phải ôm chặt lấy lẫn nhau, loại trừ sự sợ hãi trong lòng.

Những ngày này, bọn họ không dám khóc, không dám náo, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng nhỏ giọng, chỉ sợ làm ồn Phượng Khuynh Thành đang ngủ say.

Bọn họ tuy nhỏ, nhưng bọn họ đều hiểu mọi chuyện.

Cũng bởi vì đã quá hiểu, cho nên, mới che giấu tất cả cảm xúc.

Bởi vì quá hiểu chuyện, mới càng khiến người khác đau lòng.

Hồng Tụ Thiêm Hương, đứng ở bên ngoài phòng, nhìn hai oa nhi trên giường đang ôm chặt nhau không rời, vành mắt ửng hồng, xoay đầu đi, thương tiếc nước mắt lăn xuống.

Tay nhẹ nhẹ giật giật, Phượng Khuynh Thành nhẹ nhàng mở mí mắt nặng trĩu ra, đầu tiên, đã nhìn thấy hai hài tử, ôm chặt nhau không rời, mặc dù biểu hiện của bọn chúng bình tĩnh như thế, liếc mắt một cái, nhìn ra, bọn chúng đang che giấu nội tâm khủng hoảng.

Từ trước giờ không Phượng Khuynh Thành cảm thấy, chết có gì đáng sợ, đáng sợ là, sau khi chết, không ai nóng ruột nóng gan nhớ thương mình.

Nhưng, nàng, thật ra vẫn sợ chết.

Sợ, sau khi chết, linh hồn tan thành mây khói, quên hết mọi chuyện.

Không.....

Nàng hi vọng thời gian trôi chậm một chút, để cho nàng thấy rõ bộ dạng của hai hài tử, nhớ kỹ trong lòng, khắc vào cốt tủy, khắc ghi ở trong linh hồn.

Nàng cũng hi vọng thời gian trôi mau một chút, để cho nàng nhớ thời khắc này vĩnh viễn!

Nhẹ nhàng tổn sức vươn tay, muốn sờ sờ tay của bọn chúng, mặt của bọn chúng.

Bởi vì phát ra tiếng vang, Mặc Hàm, Mạt Vũ bỗng nhiên thức tỉnh, sau đó đồng loạt nhìn về phía Phượng Khuynh Thành, uất ức, vui mừng cùng kêu một tiếng, "Nương....."

"Ừm!"

Thân thể hai oa kích động đến mức run lên, trong lòng vẫn có lòng tham rất nhỏ cẩn thận bò đến bên cạnh Phượng Khuynh Thành.

"Nương, ngươi sờ sờ Mặc Hàm (Mạt Vũ), chúng con là thật!"

"Nương biết!"

Tay, nhẹ nhàng sờ trên mặt bọn chúng, sắc mặt vẫn ửng hồng như cũ, gương mặt vẫn đầy đặn như cũ, nhưng, thật là ~~ lạnh lẽo.

"Nương, Mạt Vũ ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn đi ngủ, hơn nữa, Mạt Vũ còn cùng mẹ học võ, nương, Mạt Vũ muốn trở thành Tuyết Thế Cao Thủ, về sau bảo vệ nương, không để cho bất luận kẻ nào ức hiếp nương, đã thương nương!"

Phượng Mạt Vũ vừa dứt lời, chỉ sợ rút lại phía sau, Phượng Mặc Hàm lập tức nói theo một câu, "Con cũng vậy!"

Phượng Khuynh Thành nhìn, nghe, đau lòng vô biên.

Nhưng cũng vui mừng.

Vì bọn chúng, liều sống liều chết, cũng đáng!

Lại nằm ở trên giường nghỉ ngơi mấy ngày, vẫn luôn là hai oa nhi phục vụ nàng, rửa mặt súc miệng, lau tay, rửa chân, ngay cả tóc, cũng là hai oa nhi tay run run chải cho nàng, mặc dù không tránh khỏi bị kéo đau, nhưng đau cũng hạnh phúc.

Hồng Tụ đi vào phòng, thấy Phụng Khuynh Thành nghiêng qua trên gối đầu, hé miệng cười nhẹ, cũng không nhận được cười một tiếng, "Tiểu thư, ngươi cười cái gì vậy?"

"Cười mình hạnh phúc, Mặc Hàm Mạt Vũ đâu?"

"Cùng Môn chủ luyện võ, Môn chủ liên tục khen hai hài tử là kỳ tài luyện võ, ước gì khi còn mình vẫn truyền thụ toàn thân võ nghệ cho bọn chúng, trong thời gian ngắn, chắc chắn sẽ không thả người trở lại!"

Phụng Khuynh Thành nghe vậy, không lên tiếng đáp lại.

Đêm hôm ấy, sợ là dọa lão già sợ rồi.

Nếu không, mấy ngày nay, rất nhiều người đều đến thăm nàng, duy nhất không thấy người đó.

"Lão già hần....."

"Môn chủ vô cùng tốt!"

Phụng Khuynh Thành lắc đầu, "Ta muốn nói, đêm hôm đó, sau khi hần đưa ta trở lại, xảy ra chuyện gì?"

Hồng Tụ nhếch miệng, do dự một chút, nhìn ra ngoài cửa, thấy không ai đi vào, mới nhỏ giọng nói với Phụng Khuynh Thành, "Đêm đó, Môn chủ đưa tiểu thư về nơi ẩn náu, ngay tức khắc hôn mê bất tỉnh!"

Tim, bỗng dưng nhói đau.

"Hong Tụ, ta cho là, Thiên Sơn Tuyết Liên, như lấy vật trong túi, nhưng không nghĩ....." Phụng Khuynh Thành nói xong, gờ tay lên che miệng lại, hít thở mấy hơi thật sâu, đè nén thương cảm trong lòng.

Là nàng xem thường.

Quân Vũ Nguyệt là ai, Nhiếp Chính vương của vương triều Hạo Hãn, trên vạn vạn người, sao có thể là loại người thông thường.

"Tiểu thư, chúng ta không trách người!"

Phụng Khuynh Thành lắc đầu, "Ta biết rõ các ngươi không trách ta, nhưng mà, chính ta lại trách mình, Hồng Tụ, rất nhiều chuyện, có thể có quyền làm sau, nhưng mà, độc của Mặc Hàm Mạt Vũ, không trị hoãn được!"

"Tiểu thư....."

"Không cần khuyên ta, ta không phải loại người yếu ớt, ta sẽ mau chóng khỏe lại, lúc Thiên Sơn Tuyết Liên vẫn còn ở trong tay Quân Vũ Nguyệt, nghĩ cách đoạt lại nó!"

Nhiếp Chính Vương phủ.

Quân Vũ Nguyệt ngồi ở trước bàn đọc sách, nhìn nam tử anh tuấn đứng ở trước mặt, ánh mắt lạnh lùng hơi đổi, giống như đang suy nghĩ sâu xa chuyện hần nhắc tới, một hồi lâu, mới nói với Long Nhất đang đứng một bên: "Long Nhất, truyền tin tức ra, nói, Bồn vương chuẩn bị tuyển mỹ nhân, chỉ cần là người đoạt được hoa khôi, thưởng hoàng kim vạn lượng, thưởng Thiên Sơn Tuyết Liên!"

"Dạ!" L*** ê Q;" u;" ý Đ <> Ôn ngôn tình.

Tin tức Nhiếp Chính Vương phủ muốn chọn mỹ nhân vừa truyền ra, Phụng Khuynh Thành cũng đã nhận được tin tức.

Âu Dương Hạo, Hồng Tụ Thiêm Hương đứng ở trong phòng, chờ Phụng Khuynh Thành quyết định.

Một hồi lâu, Phụng Khuynh Thành mới từ bên cửa sổ xoay người, đi tới bên cổ cầm, sau đó gảy mấy cái, sau khi âm thanh thanh thúy cao vút vang lên, Phụng Khuynh Thành mới lên tiếng, "Dùng bỏ câu đưa tin, để Lam Nguyệt vào kinh, phân phó Cẩm Thượng Các, đo may xiêm áo cho ta, ta muốn tự ra tay!"

Vì Thiên Sơn Tuyết Liên, Phụng Khuynh Thành nàng rơi vào tình thế bất buộc.

Âu Dương Hạo gật đầu, ngay sau đó lại hỏi, "Tiểu thư, lần này Cẩm Thượng Các có cần nhân cơ hội kiếm thêm một khoản tiền?"

"Bạc, ai lại ngại nhiều, bản vẽ, ta sẽ sớm đưa ra, mặt khác, truyền lệnh xuống, mỗi nơi rút ra mười vị cao thủ đưa tới kinh thành, nghe người điều khiển,

Đường chủ các nơi nghiêm túc đợi lệnh, cho dù cuối cùng Thiên Sơn Tuyết Liên không có rơi vào trong tay chúng ta, cho dù xấu mặt, không tiếc bất cứ giá nào, đoạt cũng phải đoạt lấy cho bằng được!"

"Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mạnh mẽ đối đầu

Tin tức Nhiếp Chính vương muốn chọn mỹ nhân khi được tung ra, lập tức khiến cả vương triều Hạo Hãn chấn động, các quan to quyền quý, phú hộ lập tức đưa ra khuê nữ tốt nhất, thả ra ngoài là có thể trêu hoa ghẹo nguyệt, mời nhiều sư phụ tài nghệ cho các nàng, lại đi Cẩm Thượng Các đặt may xiêm áo, càng hi vọng được hồi báo, bỏ ra càng lớn, nhưng mà, cũng may tú nương ở Cẩm Thượng Các nhiều, cho dù là đặt may, trong vòng ba ngày, là có thể tự đích thân đưa xiêm áo đến phủ.

Dĩ nhiên, bạc sẽ xếp hạng thứ tự ưu tiên, có bạc, người sẽ được xem là đại gia, không có bạc, lại muốn thể diện, nhất định phải chọn một món thanh toán bạc cho thợ may ở đó, trở về vẫn có thể nói khoác với người khác, dù sao xiêm áo của Cẩm Thượng Các, cho tới nay dùng để khoe khoang chính là cấp bậc bên trên.

"Tiểu thư, ha ha ha, mấy ngày nay kiểm....." Âu Dương Hạo cảm sổ sách, vui vẻ đi vào thư phòng, lại thấy cả người Phụng Khuyết Thành lạnh băng đứng ở trước cửa sổ, nụ cười trên mặt bỗng nhiên biến mất.

Không thể mang Thiên Sơn Tuyết Liên trở lại, Phụng Khuyết Thành khó chịu, không muốn nói, cứ đứng như vậy, những thuộc hạ như bọn họ, nhìn thấy liền hiểu.

Cảm nhận được sự kìm nén của Âu Dương Hạo, Phụng Khuyết Thành xoay người, cười một tiếng với Âu Dương Hạo, "Mấy ngày nay kiểm không ít bạc chứ?"

"Dạ, kiểm không ít, kiểu xiêm áo tiểu thư vẽ ra, ngay lập tức bị mua hết sạch, mà xiêm áo của các tiểu thư, đang gấp gấp hoàn thành, vài vốc gì đó, Đường chủ các nơi đã phái đưa tới!"

Phụng Khuyết Thành gật đầu, rất hài lòng, "Người đi báo danh nhiều không?"

"Nhiều, người rất đông đúc, nhưng mà....."

Âu Dương Hạo muốn nói lại thôi, Phụng Khuyết Thành thoáng nhíu mày, ý bảo Âu Dương Hạo nói tiếp.

"Nhưng mà, phạm là người tới báo danh, phải tự mình đi vào, ở trước mặt Nhiếp Chính vương biểu diễn tài nghệ, thông qua, mới có thể ghi tên!"

Phụng Khuyết Thành không nói gì.

Trong lòng hiểu, sợ là Quân Vũ Nguyệt muốn dùng Thiên Sơn Tuyết Liên, dẫn nàng xuất hiện.

"Âu Dương, để Lâm Nguyên Lâm Phong bảo vệ Mặc Hàm Mạt Vũ thật tốt, ta không hy vọng có một chút ngoài ý muốn!"

"Dạ!" Diễn đàn L#ê Q ^&* ụy Đ!@ Ôn

"Ngoài ra, để Hồng Tự Thiêm Hương tới đây trang điểm ăn mặc cho ta, chúng ta đi ghi danh, thuận tiện tìm cho ta một cây cổ cầm, mang theo đồ dự phòng....." Phụng Khuyết Thành nói xong, dừng một chút mới lên tiếng, "Thôi, không cần mang theo cổ cầm, Lâm Nguyệt am hiểu nhất chính là Cẩm Kỳ, ta không thể vượt qua nàng đâu!"

Trước khi trang điểm ăn mặc, đi đến tìm Phụng Mặc Hàm, Mạt Vũ, nói cho bọn chúng biết, nàng có chuyện phải đi ra ngoài một chuyến, trời tối sẽ trở lại cùng bọn chúng ăn cơm tối.

Hai hài tử mặc dù không ngừng lo lắng, nhưng vẫn hiểu chuyện gật đầu, đưa mắt nhìn Phụng Khuyết Thành ra cửa rồi nhà.

Trước cửa lớn Nhiếp Chính Vương phủ.

Quân Vũ Nguyệt hí mắt nhìn một đám cô nương tô son điểm phấn ca hát khiêu vũ, vẽ tranh, đánh cờ, chỉ cần có chút vẻ thùy mị, Quân Vũ Nguyệt liền ý bảo quân gia ghi nhớ, nhưng mà, vẫn loại bỏ rất nhiều.

Từ buổi sáng đến trưa, thật ra thì Quân Vũ Nguyệt hơi mệt chút.

Nhưng vẫn chắc chắn, nàng sẽ đến, nhất định trở lại.

Buổi trưa canh ba.

Một chiếc xe ngựa lộng lẫy, hoa lệ khoa trương, bên ngoài có tám tỳ nữ tùy tùng, đánh xe ngựa là một nam tử trung niên gầy gò, nam tử kia ánh mắt trầm trầm, giấu giếm khả năng, chuyên tâm đánh xe.

Sau lưng xe ngựa, bốn nam tử mặc xiêm áo xanh, tay cầm bảo kiếm, sắc mặt lạnh lùng.

Xe ngựa chậm rãi tiến đến, dừng lại ở trước Nhiếp Chính vương phủ.

Dẫn đến sự chú ý của tất cả dân chúng mỹ nhân, ngay cả thân thể Quân Vũ Nguyệt cũng không nhịn được hơi giật giật, tay bưng ly trà, khẽ siết chặt, gương mặt hàn băng ngàn năm có thần sắc khác, nhếch miệng lên nở một nụ cười vô cùng nhạt.

Không rõ ràng, có tồn tại hay không.

Xe ngựa dừng lại, nam tử đánh xe ngựa lập tức nhảy xuống xe ngựa, từ sau xe ngựa bung ghế đầu ra, đặt ở trước xe ngựa, rềm xe ngựa bị một bàn tay nhỏ bé trắng thuần vén lên, một cô nương mặc xiêm áo màu hồng chui ra khỏi xe ngựa, cả người hồng rực, vô cùng khoa trương, nhanh nhẹn nhảy xuống xe ngựa, ngay sau đó một cô nương mặc xiêm áo màu lam chui ra khỏi xe ngựa, lại lui tới bên cạnh xe ngựa, rất cung kính vươn tay vào bên trong xe ngựa.

Một bàn tay thon dài mảnh mai non nệm đưa ra, sau đó, một thân trang phục tinh xảo thuần trắng, phác họa vòng eo thật nhỏ của nàng, không đầy một nắm tay, dưới chân mang giày thêu cao thuần trắng, tóc dài xõa ở phía sau, trên trán đeo trang sức bạc tinh tế, mặt trắng nõn như ngọc không tỳ vết, đôi môi đỏ như lửa, đứng ở trên xe ngựa, trong mắt đầy ý cười, nhìn mọi người xung quanh nhìn đến ngẩn ngơ!

Phượng Khuynh Thành cười.

Nàng muốn chính là hiệu quả này.

Từ từ, mặc cho Hồng Tụ đỡ nàng xuống xe ngựa, từ từ đi tới trước Quân Vũ Nguyệt.

Hai mắt nhìn nhau, điện quang hỏa thạch (Ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa).

Một người gương mặt tràn đầy kinh ngạc không che giấu được, một người không chút nào che giấu biểu cảm vì tình thế bất buộc cùng sự tức giận.

Bọn họ, lần đầu tiên, mạnh mẽ nhìn thẳng vào mắt nhau, Phượng Khuynh Thành không có cố ý khoe mẽ lấy lòng, Quân Vũ Nguyệt cũng không có cố ý cung chiêu gặp bội, bọn họ, giống như là người xa lạ lần đầu tiên gặp nhau, nhưng.....

Phượng Khuynh Thành liên tục cười, cười như hoa như sương.

Nhìn Quân Vũ Nguyệt ngồi ở trên ghế, mặt bình tĩnh, nhưng mà trong mắt đã bán đứng hấn, đi về phía trước mấy bước, khẽ phất thân hành lễ, "Ta gặp qua Vương gia, Vương gia vạn phúc!"

Con người Quân Vũ Nguyệt nhẹ rủ xuống, khoát tay ý bảo Phượng Khuynh Thành miễn lễ.

Đội Phượng Khuynh Thành đứng dậy, khoe mắt đuôi mày mỉm cười, nhẹ nhàng nhìn hấn, trong lòng Quân Vũ Nguyệt căng thẳng, nụ cười cười này, thật đẹp, quá mỹ hoặc, nhưng cũng mang theo khiêu khích, không chút che giấu hận ý.

Nàng hận hấn? Diễn đàn L# ê Q ^&* ụy Đ!@ Ôn

Đúng rồi, là nên hận!

Quân Vũ Nguyệt không nói gì, bên cạnh quân gia lại người đồ mồ hôi lạnh, nhìn trạng thái này của Phượng Khuynh Thành, quân gia cũng sẽ không ngây ngốc cho là, Phượng Khuynh Thành chính là nha hoàn Phượng Nhi của Nhiếp Chính Vương phủ.

Cung cung kính kính, quy củ, "Xin hỏi, ngài biểu diễn tài nghệ gì?"

"Ta không có tài nghệ để biểu diễn, hôm nay, chỉ muốn nhìn thấy dung nhan của Vương gia mà thôi....." Phượng Khuynh Thành nói xong, lại đi vài bước về phía Quân Vũ Nguyệt.

Cự ly mười bước, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn.....

Dân chúng, các cô nương, đều đang tính toán, lúc nào thì Phượng Khuynh Thành bị đánh bay ra ngoài.

Ba bước, hai bước, lúc chỉ còn cách Quân Vũ Nguyệt một bước, Phượng Khuynh Thành ngừng lại, nhẹ nhàng mỉm cười.

Quân Vũ Nguyệt đứng lên, thân thể hơi khom, cúi đầu ở bên tai Phượng Khuynh Thành trầm giọng nói, "Người là tới thị uy sao?"

"Vương gia, người cứ nói đi?" Phụng Khuyết Thành nói xong, ngẩng đầu nhìn Quân Vũ Nguyệt, trong con ngươi, ngọn lửa khẽ cháy.

"Bốn vương mỗi mắt mong chờ!"

Quân Vũ Nguyệt nói xong, cất bước chuẩn bị rời đi, bước chân ra cửa lại rụt trở về, cúi đầu, nói ở bên tai Phụng Khuyết Thành, "Muốn Thiên Sơn Tuyết Liên sao?"

Vừa nghe đến Thiên Sơn Tuyết Liên, Phụng Khuyết Thành bỗng nhiên nghiêng đầu, môi đỏ mọng lướt qua mặt của Quân Vũ Nguyệt, Quân Vũ Nguyệt lại hoảng sợ lui về sau một bước.

Sự lớn mặt của Phụng Khuyết Thành, dẫn tới một hồi tiếng hít khí.....

Phụng Khuyết Thành lại không nhúc nhích, giống như mới vừa rồi, môi của nàng vốn cũng không có chạm vào mặt của Quân Vũ Nguyệt, không có áy náy, không có giải thích gì.

Lúc nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt, còn mang theo một chút hài lòng, cùng khiêu khích.

Dưới con mắt mọi người vô lễ với người, thế nào?

Lúc đầu kinh ngạc, sau khi khiếp sợ, Quân Vũ Nguyệt nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, lại nói với Phụng Khuyết Thành một câu, "Thiên Sơn Tuyết Liên đang ở Tầng Bảo Các, có bản lĩnh, chỉ một thân một mình, tùy thời tới lấy!"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, ngay sau đó ngênh chiến, "Phụng Khuyết Thành, cung kính không bằng tuân mệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Phụng Khuyết Thành tức giận

Tuy là ngênh chiến như vậy, Phụng Khuyết Thành cũng biết là, hôm nay Tầng Bảo Các, tuyệt đối không dễ vào!

"Vậy Bản vương sẽ chờ!"

Quân Vũ Nguyệt nói xong, quay người đi, giao chuyện ghi danh cho quân gia.

Quân gia cầm theo bút lông, do dự nhìn Phụng Khuyết Thành, "Phụng cô nương, tên của người, có phải ghi lại hay không?"

"Quân gia, ghi lại đi, nếu như vụng trộm không lấy được Thiên Sơn Tuyết Liên, ta liền quang minh tới!"

Phụng Khuyết Thành nói xong cũng rời đi.

Nhưng mà, một thân trang phục trắng, một thân quái dị, ăn mặc xiêm áo đặc biệt, lại khiến bao nhiêu người ghi nhớ, một thân kiêu ngạo, vô lễ với Nhiếp Chính vương ngay trước mặt mọi người, lại không bị đánh bay ra ngoài, tới đi phô trương như vậy, khiến bao nhiêu người nói chuyện say sưa.

Trở lại nơi ẩn náu của Tuyết Sát môn, Phụng Khuyết Thành gọi Âu Dương Hạo.

"Tiểu thư!"

"Âu Dương, thu dọn một đại trạch, để Mạt Vũ Mặc Hàm dọn đến ở!"

Âu Dương Hạo kinh ngạc, nhưng không hỏi tại sao.

Hắn là thuộc hạ, từ trước đến giờ chỉ nghe phân phó, an bài.

Do dự một hồi lâu, mới nhỏ giọng hỏi, "Tiểu thư, lúc ta rảnh, có thể đi xem tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư sao?"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy cười khúc khích, "Dĩ nhiên có thể, nhưng mà, không được để bị theo dõi, hiểu chưa?"

Âu Dương Hạo gật đầu.

Đi xuống. Dẫn đàn L:"ê Q"ự"Đ (ôn)

Phụng Khuyết Thành ngồi ở trên ghế, vuốt vuốt chủy thủ, Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ bịch bịch bịch chạy vào, đứng lại ở bên cạnh Phụng

Khuynh Thành.

Gương mặt tròn của hai oa nhi đỏ bừng, mím môi thật chặt.

Hiển nhiên, đã biết, chuyện bị Phụng Khuynh Thành đưa đi rồi.

Phụng Khuynh Thành vươn tay, nhẹ nhàng kéo hai oa nhi vào trong ngực, không nói gì.

"Nương, Mặc Hàm sẽ ngoan, nương, người phải chăm sóc mình thật tốt, Mặc Hàm, Mặc Hàm....." Phụng Mặc Hàm nói xong, hốc mắt khê ửng hồng.

Kiên cường hơn nữa, hiểu chuyện hơn nữa, cũng mới năm tuổi, năm tuổi mà thôi.

Phụng Mạt Vũ lập tức tiếp lời Phụng Mặc Hàm, "Mặc Hàm cùng Mạt Vũ ở nhà chờ nương trở lại!"

Trái tim Phụng Khuynh Thành mềm nhũn, nặng nề gật đầu.

"Nương sẽ bình an trở về, chuyện lần này, sẽ không bao giờ xảy ra nữa, nương biết sai lầm rồi, về sau sẽ không bao giờ dính vào nữa!"

Phụng Khuynh Thành không ngừng nhận sai.

Cho dù là thật sự sai lầm rồi, hay là giả nhận sai.

Nhưng mà, đối mặt với hai oa nhi, nàng không kim được liền phục tùng.

Hai oa nhi quả thực hiểu chuyện, sau khi cùng Phụng Khuynh Thành ngoéo tay hứa hẹn, không hề hỏi Phụng Khuynh Thành đi làm cái gì, khi nào trở lại, chỉ chuyên tâm cùng Phụng Khuynh Thành chơi đùa thật vui vẻ, quý trọng thời gian chung sống cuối cùng.

Sau khi ăn cơm tối, Âu Dương Hạo tiến lên bẩm báo, đại trạch đã chuẩn bị sẵn sàng, bên kia đã đầy đủ nha hoàn ma ma gia đình và mọi thứ, đều nói thỏ khôn có ba hang, thật ra thì cũng chính là đạo lý này.

Phụng Khuynh Thành đưa Mặc Hàm, Mạt Vũ lên xe ngựa, hai oa nhi ôm chặt lấy eo của Phụng Khuynh Thành, nước mắt nhìn thật lâu không ngừng tích tách rơi xuống, "Nương, chúng con sẽ ngoan, sẽ ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn đi ngủ, ngoan ngoãn đi học biết chữ, ngoan ngoãn luyện võ, nương, người nhất định phải bảo vệ mình thật tốt, chúng con không sợ chết, nhưng mà, chúng con sợ, lúc chết, không có nương ở bên cạnh!"

Người nghe rơi lệ, người nói thấy đau lòng.

Phụng Khuynh Thành lại thận trọng nặng nề gật đầu, đưa mắt nhìn hai oa nhi lên xe ngựa, rồi khỏi phủ.

Sau đó trở về thư phòng, nhưng có chút đứng ngồi không yên.

Định đứng dậy, kiểm tra trường kiếm, chuẩn bị đi ra ngoài, Hồng Tụ Thiêm Hương lập tức đi vào, "Tiểu thư, chúng ta đi cùng người, sẽ có thể giúp đỡ lẫn nhau!"

Phụng Khuynh Thành cười, "Cũng tốt!"

Ba người rất nhanh đi tới Nhiếp Chính Vương phủ, cũng rất thuận lợi đi tới trước Tàng Bảo Các.

Cùng nhau đi tới, Phụng Khuynh Thành rõ ràng cảm thấy Nhiếp Chính Vương phủ khác thường, thị vệ tuần tra ít đi rất nhiều, mà trước Tàng Bảo Các, càng thêm không có một bóng người.

"Tiểu thư, có phải là bẫy hay không?" Hồng Tụ nhỏ giọng hỏi.

Phụng Khuynh Thành lắc đầu một cái.

Quân Vũ Nguyệt dám bày Không Thành Kế, nói rõ, thứ giá trị chân chính, ở trong Tàng Bảo Các, bên ngoài Tàng Bảo Các, nhìn gió nhẹ nước chảy, ở trong Tàng Bảo Các, sợ là giấu giếm sát cơ.

Vừa định nhắc chân, một giọng nói trầm thấp truyền đến, "Long Nhất phụng mệnh Vương gia, cung kính chờ đợi Phụng cô nương!"

Tiếng nói vừa ngừng, Long Nhất từ chỗ tối đi ra.

Hồng Tụ Thiêm Hương lập tức bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, làm bộ rút kiếm, Phụng Khuynh Thành bắt đầu dĩ cười một tiếng, giơ tay lên nhẹ nhàng đẩy kiếm hai người vừa rút ra lui về bên trong vô kiếm.

Mới nhìn Long Nhất, chằm chọc nói, "Ngược lại Vương gia nhà người thật có nhã hứng!"

Long Nhất gác hay không, dù sao, Phụng Khuynh Thành điên cuồng, hẳn đã từng nhìn thấy, cũng không tranh chấp cùng Phụng Khuynh Thành, nói, "Vương gia dễ thuộc hạ đến báo cho Phụng cô nương một tiếng, kính xin Phụng cô nương tuân thủ ước định!"

"Ước định?" Phụng Khuynh Thành kinh ngạc một hồi, ngay sau đó liền hiểu.

Quân Vũ Nguyệt đã nói, bảo nàng chỉ đi một mình!

Thầm mắng Quân Vũ Nguyệt bụng dạ hẹp hòi, trên mặt lại cười lạnh, "Về nói lại cho Vương gia nhà ngươi, họ chỉ tới đây phục vụ ta, một hồi cho dù sống chết, họ cũng sẽ không ra tay!"

Phụng Khuynh Thành nói xong, nhìn về phía Hồng Tụ Thiêm Hương, "Các ngươi nghe rõ chưa?"

Trong nháy mắt trong lòng Hồng Tụ Thiêm Hương có quyết định, chỉ cần Phụng Khuynh Thành không nguy hiểm tính mạng, họ sẽ khoanh tay đứng nhìn, nếu Phụng Khuynh Thành gặp nguy hiểm, họ tuyệt đối sẽ ra tay tương trợ.

Ngoài miệng lại lên tiếng, "Dạ!"

"Nhìn xem, người của ta rất nghe lời!" Phụng Khuynh Thành khoe khoang nói xong, đột ngột chuyển đề tài nói, "Long Nhất, Âm Ngũ các nàng còn tốt, hay không còn mặt mũi nào mà đi theo phụ lão, thất cổ nhảy sông tự vận cắt mạch uống thuốc độc tự sát, dù sao đều là hoàng hoa đại khuê nữ, bị côi sạch chạy một vòng ở Nhiếp Chính Vương phủ như vậy, hôm đó ta đi xem, thật sự là trắng lẹ, Long Nhất à, ngươi nói xem, nếu như ta đề nghị với Vương gia nhà ngươi để cho ngươi côi sạch hết chạy một vòng ở Nhiếp Chính Vương phủ, Quân Vũ Nguyệt hẳn sẽ không đồng ý à?"

"Hít....." Long Nhất nghe vậy vùng trộm hít một hơi.

Hay cho một người ác độc khéo mồm khéo miệng, hay cho một người lòng dạ hiểm độc!

Phụng Khuynh Thành thấy vài ba lời liền thu phục được Long Nhất, trong lòng buồn cười, không để ý hấn, xoay người sai bước chân đi, chuẩn bị đi về phía trước một bước, từng tia hồng ngoại như có như không xuất hiện dày đặc trong không trung, qua lại như con thoi trong sân trước Tầng Bảo Các.

Phụng Khuynh Thành vội vàng kéo Hồng Tụ Thiêm Hương lui về phía sau.

Ánh mắt lạnh lùng gắt gao nhìn chằm chằm Tầng Bảo Các.

Tia hồng ngoại?

Cơ quan của Tầng Bảo Các là ai thiết kế?

"Tiểu thư, bây giờ?" Thiêm Hương kêu lên.

Gặp qua nhiều loại cơ quan, chưa từng thấy loại cơ quan này.

"Không có việc gì, chúng ta trở về!"

Vừa nghe sẽ đi về, Hồng Tụ Thiêm Hương có chút thất vọng.

Phụng Khuynh Thành cũng nhìn ra ngoài, từ trong ngực lấy ra một vật, khế ném vào sân trước Tầng Bảo Các, chỉ thấy vô số mũi tên nhọn từ bốn phương tám hướng bắn tới.

Nếu như lò mà lò mờ tiến vào Tầng Bảo Các, bị mũi tên nhọn bắn trúng, lập tức thành tổ ong vỡ vụn.

Phụng Khuynh Thành dẫn Hồng Tụ Thiêm Hương đi, Long Nhất lập tức đi phục mệnh (Bảo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh).

Trong thư phòng. Diễn đàn L:"ê Q"uý" Đ (ôn) ngôn tình

Quân Vũ Nguyệt một thân một mình đánh cờ, trên bàn cờ, quân trắng quân đen bố trí khắp nơi, khắc chế lẫn nhau, chém giết lẫn nhau, quân trắng quân đen đều cố cắn chết đối phương, không chết không thôi.

"Vương gia!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, tay có chút dừng lại, thả cờ, vân đạm phong khinh hỏi, "Như thế nào?"

"Phụng cô nương nàng, đã phát hiện ra cơ quan trước Tầng Bảo Các, còn....."

Quân Vũ Nguyệt không nói, tiếp tục thả cờ.

Bình tĩnh giống như một pho tượng, ngồi ở chỗ đó, trừ thỉnh thoảng cử động, trầm tư, không có động tác khác, không nói lời nào.

Sau khi mười mấy quân cờ được đặt xuống, Quân Vũ Nguyệt mới mở miệng, "Tuyệt Liên giả như thế nào rồi?"

"Hồi Vương gia, Thư công tử đêm làm không nghỉ, trên cơ bản đã sắp xong!"

Phượng Khuynh Thành ẩn thân trong góc tối nghe thấy đoạn đối thoại của Quân Vũ Nguyệt cùng Long Nhất, tức giận đến sắp nổ tung.

Quân Vũ Nguyệt, ngươi khá lắm, ngươi chờ, chờ đi!

Quay người trở về nơi ẩn náu của Tuyệt Sát môn, trực tiếp đi đến nhà kho, từ trong nhà kho, cầm mấy thứ đồ đặt ở trên người, phi thân lại trực tiếp đi đến Nhiếp Chính Vương phủ.

Quân Vũ Nguyệt, nếu ngươi đã đùa giỡn với ta, hôm nay, muốn ngươi phải đẹp mặt.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Khẩn cầu

Thư phòng Nhiếp Chính Vương phủ.

Quân Vũ Nguyệt đặt xuống con cờ cuối cùng, sau đó có chút phiền lòng dùng bàn tay quét qua, bỏ cục trận cờ tinh xảo trong nháy mắt lộn xộn, con người Quân Vũ Nguyệt khép lại, đứng lên, chỉ nghe một tiếng nổ vang, Nhiếp Chính Vương phủ chấn động, lắc lư mấy cái, Quân Vũ Nguyệt hơi nhíu mày, phân phó Long Nhất đi ra ngoài xem xem xảy ra chuyện gì, Long Nhất lên tiếng, vừa mới chuẩn bị đi ra ngoài.

Lại thấy Ám Nhất vội vội vàng vàng đi vào, "Khởi bẩm Vương gia, cơ quan của Tàng Bảo Các bị phá hủy!"

Quân Vũ Nguyệt không tức giận, khoe môi nhẹ nâng lên, cười như không cười, "Chuyện gì xảy ra?"

"Là Phượng cô nương đi mà quay lại, nộ khí đằng đằng trở lại, không biết ném vào trong Tàng Bảo Các cái gì, chỉ nghe một tiếng ầm vang lên, trong nháy mắt bên trong Tàng Bảo Các ánh lửa bắn ra bốn phía, sau đó cơ quan của Tàng Bảo Các liền bị phá hủy!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, trong con người tĩnh lặng không gọn sóng, khẽ âm áp, lại nhàn nhạt mở miệng nói, "Bỏn vương đi xem một chút, các người nhớ rõ, chớ để bị tặc tử thừa cơ lợi dụng!"

Ý tứ của Quân Vũ Nguyệt rất rõ ràng, Phượng Khuynh Thành tức giận, tùy nàng.

Tặc nhân, giết không tha.

"Dạ!" Long Nhất, Ám Nhất đáp một tiếng, lui ra.

Đi làm chuyện thuộc bốn phận của mình.

Quân Vũ Nguyệt cũng cất bước đi đến Tàng Bảo Các.

"Ám Nhất, Vương gia có ý gì?" Long Nhất không nhịn được hỏi.

Ám Nhất nghe vậy, liếc mắt nhìn Long Nhất một cái, không lạnh không nóng nói, "Không quản chuyện của Phượng cô nương, tuyệt đối không, phải học cách giả câm vờ điếc!"

"Tại sao?" Long Nhất không hiểu hỏi.

"Đám người Ám Ngũ chính là ví dụ tốt nhất, nếu như ngươi muốn coi sạch hết chạy một vòng trong Nhiếp Chính Vương phủ, bây giờ ngươi có thể đi đến trước mặt Phượng cô nương lắc lư một vòng, Phượng cô nương nhất định sẽ thành toàn cho ngươi!" Ám Nhất lạnh lẽo nói xong, đi an bài chuyện khác.

Long Nhất ở lại tại chỗ, nghĩ đến mình coi sạch hết, chạy một vòng trong Nhiếp Chính Vương phủ, lập tức cảm thấy lạnh đến buồn nôn, không dám lưu lại, lập tức đi xử lý một chút chuyện vụn vặt.

Trước Tàng Bảo Các.

Phượng Khuynh Thành lạnh mặt nhìn Tàng Bảo Các bị nàng làm nổ bách khổng thiên sang (Phá hỏng nặng nề), nhếch môi cười lạnh.

Cho đến khi Quân Vũ Nguyệt tới.

Con người Phượng Khuynh Thành nheo lại, "Quân Vũ Nguyệt, ngươi hèn hạ âm hiểm!"

Hèn hạ âm hiểm?

Quân Vũ Nguyệt khẽ lắc đầu, dáng vẻ ca ngạo như vậy, hẳn không chịu nổi.

Nhìn cũng không nhìn Tàng Bảo Các bị nổ tan tành một cái, Quân Vũ Nguyệt đến gần Phụng Khuyết Thành.

"Quân Vũ Nguyệt, nếu như ngươi dám can đảm đi về phía trước một bước nữa, đừng trách ta ra tay vô tình!" Phụng Khuyết Thành ra tay cảnh cáo.

Một tay đã nắm ở trên chuôi kiếm.

Rất rõ ràng nói với Quân Vũ Nguyệt, Phụng Khuyết Thành nàng không có nói chơi.

"Đây vốn là vương Nhiếp Chính Vương phủ, Bôn vương muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, Khuyết Thành, ngươi hình như có chút giọng khách át giọng chủ!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, đi về phía trước một bước.

Đâu chỉ giọng khách át giọng chủ, gần như chính là cưỡng từ đoạt lý.

"Hừ, Nhiếp Chính Vương phủ của ngươi, ngươi cho rằng ta thích, nếu như không phải là Thiên Sơn Tuyết Liên ở trong tay ngươi, kiêu lớn tám người khiêng mời ta, Phụng Khuyết Thành ta cũng sẽ không đi!" Phụng Khuyết Thành buồn bực nói.

Nhưng cố tình khi nàng tới, Thiên Sơn Tuyết Liên không còn ở đây.

Tổn hơi thừa lời nghiêng rằng, giờ phút này, Phụng Khuyết Thành hận Quân Vũ Nguyệt đến thấu xương.

"Nghĩ đến, Vương phủ này, trừ Thiên Sơn Tuyết Liên, cũng không có gì đáng giá để ngươi động lòng!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, xoay người, đi về hướng Triều Huy lâu.

Phụng Khuyết Thành nghe vậy sững sờ, phi thân vọt đến trước mặt Quân Vũ Nguyệt, ngăn lại đường đi của Quân Vũ Nguyệt, "Quân Vũ Nguyệt, chúng ta mình nhân bất thuyết ám thoại (người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám), nói đi, muốn thế nào, mới băng lòng cho ta Thiên Sơn Tuyết Liên?"

Quân Vũ Nguyệt nhìn chằm chằm vào Phụng Khuyết Thành, một hồi lâu mới hỏi, "Nói cho Bôn vương biết, ngươi cần Thiên Sơn Tuyết Liên để làm gì?"

"Cứu người!" Diễn đàn L &* ê Q () úy Đ Ôn

"Người nào?"

"Người quan trọng nhất cuộc đời này!"

Người quan trọng nhất, người thân, người yêu, người tình?

Quân Vũ Nguyệt một mình nói trong bụng, nhưng không có hỏi tiếp.

Bởi vì, đáp án, quá đau đớn.

"Biết đánh cờ không?"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, nghĩ cũng không nghĩ, "Không biết!"

Quân Vũ Nguyệt nhếch môi, không để ý tới Phụng Khuyết Thành nghĩ một đằng nói một nẻo, "Cùng Bản vương đánh một ván cờ, nếu như ngươi thắng, Bôn vương sẽ nói cho ngươi biết, tung tích của Thiên Sơn Tuyết Liên chân chân chính chính chuyện ngươi phá hủy Tàng Bảo Các của Bôn vương cũng sẽ được bỏ qua, nhưng mà....."

"Tuy nhiên làm sao?" Phụng Khuyết Thành hỏi.

Đối với chuyện nàng phá hủy Tàng Bảo Các Quân Vũ Nguyệt một chữ cũng không nói, cũng không đòi bồi thường cái gì, Quân Vũ Nguyệt cũng rõ ràng, Phụng Khuyết Thành, sợ là vốn không có ý định bồi thường Tàng Bảo Các cho hắn.

"Nếu như ngươi thua, ngươi phải đồng ý với Bôn vương một yêu cầu!"

"Bây giờ?" Phụng Khuyết Thành lớn tiếng quát.

Kỹ nghệ đánh cờ của nàng là ngưng tụ 5000 năm tinh hoa của Trung Hoa, Thiên Biến Vạn Hóa, nàng thật sự không tin, không thể hạ Quân Vũ Nguyệt.

Phụng Khuyết Thành cũng hiểu, mọi chuyện nàng đều có thể bình tâm tĩnh khí, nửa chết nửa sống dây dưa với ngươi, chỉ khi nào dính dáng đến Thiên Sơn Tuyết Liên, trong lòng nàng liền đại loạn, lý trí và trí thông minh cũng trong nháy mắt giảm bớt đi.

Nhưng.....

Cho dù là một chút cơ hội, nàng sẽ không bỏ qua, cũng không thể buông tha.

Mặc Hàm Mạt Vũ nói, bọn chúng không sợ chết, nhưng mà, bọn chúng sợ khi chết, nàng không ở người cạnh.

Không, không, nàng sẽ không để cho bọn chúng chết.

Không biết.

Bọn chúng còn nhỏ như vậy, con đường sau này còn dài như vậy, nàng nhất định sẽ tìm, để cho bọn chúng sống tiếp, dù cho dùng mạng của nàng để đổi.....

Quân Vũ Nguyệt đi ở phía trước, Phụng Khuyết Thành theo ở phía sau.

Quân Vũ Nguyệt đi rất chậm, Phụng Khuyết Thành đi ở phía sau, cũng chậm.

Nhưng, hai người đều không nói một câu.

Một trước một sau, Quân Vũ Nguyệt không quay đầu nhìn Phụng Khuyết Thành lấy một cái, Phụng Khuyết Thành cũng không quan tâm tới Quân Vũ Nguyệt.

Cho đến khi, cùng đi đến tiền sảnh Triều Huy lâu.

Quân Vũ Nguyệt đi thẳng vào Triều Huy lâu, Phụng Khuyết Thành vẫn đứng tại chỗ, bất động.

Đi vài bước, Quân Vũ Nguyệt cảm thấy Phụng Khuyết Thành không đi cùng, dừng bước, xoay người, lạnh lùng nhìn Phụng Khuyết Thành, "Vì sao không đi?"

"Vương gia, người đi làm đường!"

Triều Huy lâu, là tâm điểm của Quân Vũ Nguyệt, đánh cờ, sợ là không quá thích hợp!

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, đầu tiên là dừng lại, ngay sau đó liền hiểu ra điều gì, khẽ bắt đầu đi lắt đầ, cất bước, lướt qua Phụng Khuyết Thành, đi tới phòng khách.

Phụng Khuyết Thành mới yên lặng đi sau lưng Quân Vũ Nguyệt.

Lúc đến phòng khách, bàn cờ con cờ cũng đã được chuẩn bị tốt, bên cạnh còn tỉ mỉ chuẩn bị rượu, điểm tâm, hai người theo thứ tự ngồi xuống.

Quân Vũ Nguyệt vươn tay, "Xin mời!"

"Vương gia xin mời!" Phụng Khuyết Thành lên tiếng, vươn tay nắm một quân cờ đen, đặt xuống.

Cười một tiếng với Quân Vũ Nguyệt.

Phụng Khuyết Thành sẽ chọn quân cờ đen, Quân Vũ Nguyệt đã sớm đoán được, nhưng mà không đoán được vị trí Phụng Khuyết Thành đặt cờ.

Lông mi dài nhẹ chớp, bốc quân cờ trắng lên đặt xuống.

Vừa bắt đầu, có lẽ Quân Vũ Nguyệt còn có chút dễ dàng, nhưng mà, quân cờ voi đi một nửa, Quân Vũ Nguyệt bắt đầu nghiêm túc, nắm quân cờ trắng, tự suy xét, phải đặt vào nơi nào.

Mà Phụng Khuyết Thành mới chú ý tới, tay Quân Vũ Nguyệt rất đẹp. Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, móng tay gọn gàng được gọt giữa rất tròn, bởi vì không phơi nắng, rất trắng.

Phụng Khuyết Thành lại ngẩng đầu nhìn mặt của Quân Vũ Nguyệt.

Hai hàng lông mày hẹp dài, nghiêng về phía tóc mai, con ngươi hẹp dài, yên lặng tĩnh mịch, sóng mũi thật cao, môi mỏng.

Đều nói, nam tử môi mỏng bạc tình.

Nhưng, cũng có nói, kiểu nam nhân này, rất khó động tình, một khi động tình, đến chết cũng không đổi.

Mà, Phụng Khuyết Thành cố ý bỏ quên một chuyện, đó chính là Mạt Vũ, Mặc Hàm trong nhà, thật ra thì ít nhiều đều có hình dáng của Quân Vũ Nguyệt, nhất là Mạt Vũ, nhìn thì giống nàng, thật ra thì rất nhiều chỗ, không để lại dấu vết vẫn hết sức giống Quân Vũ Nguyệt.

Nếu bị Quân Vũ Nguyệt phát hiện sự tồn tại của Mặc Hàm Mạt Vũ, hẳn nhất định sẽ không chút do dự lấy Thiên Sơn Tuyết Liên ra, hay hoặc là, hẳn biết hai oa nhi trùng độc, có thể lấy Thiên Sơn Tuyết Liên ra uy hiếp hay không, để cho nàng giao hai oa nhi cho hắn, về sau khó mà gặp mặt nữa.

Đây cũng là nguyên nhân, nàng giấu Mặc Hàm Mạt Vũ đi, không nói cho Quân Vũ Nguyệt biết.

Cảm thấy Phượng Khuynh Thành liên tục nhìn chăm chú, khoe môi Quân Vũ Nguyệt nhẹ nhếch lên, tâm tình cực tốt, dùng giọng thản nhiên hỏi, "Bốn vương nhìn đẹp không?"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy bỗng nhiên hồi hồn, xoay đầu đi, lúng túng ho khan một tiếng, mới quay đầu lại làm bộ nghiêm trang nói với Quân Vũ Nguyệt, "Không tệ lắm!"

Sau đó lập tức bưng trà, nhân nhặt thưởng thức, che giấu sự bối rối của mình.

"Không tệ lắm?" Lòng mảy Quân Vũ Nguyệt nhủ nhẹ, thân thể nghiêng một cái, một tay vuốt vuốt quân cờ, một tay nâng lên xoa cằm của mình, "Giang hồ có lời đồn, Nhiếp Chính vương Quân Vũ Nguyệt phi phạm tuần mỹ, dung nhan như tiên giáng trần, có thể nói đệ nhất mỹ nam tử của vương triều Hạo Hân, trong mắt người, lại có thể hình dung bằng ba chữ ngắn gọn?"

"Hi hi, khụ khụ khụ!" L_+ ê q < uy Đ;" Ôn ngôn tình

Phượng Khuynh Thành bị lời nói của Quân Vũ Nguyệt, kích thích phun một hớp nước trà ra, không ngừng ho khan.

Thật sự có chút không dám tin, nam tử trước mặt đang thao thao bất tuyệt, nói nhiều, chính là Nhiếp Chính vương trong truyền thuyết, giết người như ma, máu lạnh vô tình, quyết đoán giết người.

Truyền thuyết, quả nhiên chỉ có thể là truyền thuyết.

Quân Vũ Nguyệt thấy Phượng Khuynh Thành ho khan, cũng không nhiều lời, đặt quân cờ xuống, trong lòng đã hiểu, ván cờ này, thắng bại đã phân.

Mặc dù thua bàn cờ này, Quân Vũ Nguyệt cũng không có một chút không vui, thậm chí cảm thấy, Kỳ Phùng Dịch Thủ được gặp nhau, thật sự là một chuyện cực kỳ tươi đẹp, hơn nữa nữ tử này, quan hệ cùng hắn cũng không cạn.

Phượng Khuynh Thành thà cờ, không chút khách khí nói, "Vương gia, người thua, xin thực hiện lời hứa đi!"

"Bốn vương thực sự thua, nhưng mà, cho dù nói cho người biết, Thiên Sơn Tuyết Liên ở đâu, cũng chưa chắc người có thể làm được việc!"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy cười, "Chỉ cần là Tuyết Liên thật, cho dù là núi đao biển lửa, Phượng Khuynh Thành ta cũng dám đi đến!"

"Người kia đối với người, thật sự quan trọng như vậy?" Quân Vũ Nguyệt hỏi.

"Đúng, so với mạng của ta còn quan trọng hơn!"

Quân Vũ Nguyệt trầm mặc.

Hồi lâu sau, mới hỏi tiếp, "Thật sự quan trọng như vậy sao?"

"Đúng!"

Phượng Khuynh Thành không chậm trễ chút nào trả lời, khiến Quân Vũ Nguyệt có chút khó chịu.

Lặng lặng nhìn Phượng Khuynh Thành, "Đã từng, ta luôn muốn, phải lấy được Thiên Sơn Tuyết Liên, không tiếc bất cứ giá nào, một đề giải độc trên người ta, hai, vì biết trên người huynh đệ ta cũng trúng độc, mặc dù rất nhiều năm không có tin tức về hắn, mà ta vẫn suy nghĩ muốn lưu lại một chút hồi ức cho mình!"

Ban đầu, cũng bởi vì cùng nhau trúng độc, mẫu hậu ôn nhĩ ca đang khóc, ném hắn ném vào hồ hoa sen, mặc cho hắn tự sinh tự diệt.

Bởi vì độc kia, là hắn lấy ra, cho nhĩ ca uống.

Nhưng, hắn cũng không biết, Quế Hoa Cao ăn rất ngon đó, có dính kịch độc.

Hắn chỉ muốn, đồ ngon, muốn cùng nhau chia sẻ, không hơn.

Phượng Khuynh Thành bỗng đứng lên, trong nháy mắt, Phượng Khuynh Thành rất muốn nói với Quân Vũ Nguyệt, về sự tồn tại của Mặc Hàm Mạt Vũ, có lẽ, hắn sẽ lấy Thiên Sơn Tuyết Liên ra, nhưng lời đến khó miệng, Phượng Khuynh Thành lại nói không ra một chữ.

Thật lâu sau, Phượng Khuynh Thành mới sắp xếp ổn thỏa tâm tình của mình, trực tiếp nhìn chăm chăm vào Quân Vũ Nguyệt, thật lâu sau, vành mắt mới ửng đỏ, ăn nói khép nép khấn cầu, "Quân Vũ Nguyệt, xem như ta cầu xin người, ta không tham lam, cũng không có ý định lấy toàn bộ, người chỉ cần cho ta một nửa, thực sự chỉ cần một nửa, cho dù người muốn được hồi báo gì, chỉ cần người mở miệng, ta nhất định sẽ đáp ứng!"

Quân Vũ Nguyệt nhìn về phía vành mắt ửng hồng của Phượng Khuynh Thành, muốn nhìn xem có phải nàng đang diễn trò hay không.

Nhưng, lần này, nàng thật sự chân thành.

"Người để Bồn vương suy nghĩ thật kỹ!"

"Được, nhưng mà, thời gian có hạn, bọn ta không chờ nổi!" Phụng Khuyết Thành nói xong, xoay người, mới phát hiện ra mình đang khóc.

Chưa bao giờ, Phụng Khuyết Thành nàng lại phải ăn nói khép nép cầu xin người khác như vậy.

"Ba ngày làm hạn định, ba ngày sau, Bồn vương chắc chắn cho người một đáp án chắc chắn!"

Lung tung lau nước mắt, Phụng Khuyết Thành nghiêng đầu, nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt, "Ba ngày sau, Túc Tiên lâu, ta làm chủ, mở tiệc mời Vương gia, im lặng chờ tin tốt của Vương gia, cáo từ!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tặng Tuyết Liên

Phụng Khuyết Thành rời đi.

Quân Vũ Nguyệt lẳng lặng nhìn trên bàn cờ, trận đánh cờ đã phân chia thắng bại, có chút tâm phiền ý loạn, tiện tay cầm lên một quyển quân sách bình thường rồi xem, làm thế nào cũng xem không vào nửa chữ, lại thấy trong đó mấy câu rất có cảm xúc ‘Đề kẻ địch chiếm cứ địa hình có lợi nhưng người đang thả con săn sắt, bắt con cá rô, hoạt động bí mật, hoàn toàn bịa đặt, mượn gió bẻ măng tương kế tựu kế, cuối cùng rút cùi dưới đáy nồi!’

Mặc dù cảm thấy mấy câu hơi này quá kích, nhưng, Quân Vũ Nguyệt lại không tự chủ được nghĩ đến hần và Phụng Khuyết Thành.

Cô nương kia, một thân kiều ngạo, không hao tổn được.

Nếu thật sự miễn cưỡng hao tổn một thân ngọc ngà của nàng, sợ là cũng không thể chân chính có điều gì có thể hấp dẫn hần, hoặc là, sau khi hần ăn miếng trả miếng, liền giết nàng đi.

Nhưng, đến nay, hần không chỉ không có giết, thậm chí còn quan tâm.

Nhưng mà tận đáy lòng, từ đâu mà đến, vì nguyên nhân gì, Quân Vũ Nguyệt nghĩ hoài không ra, dùng đầu óc, cũng nghĩ không ra nguyên nhân, hần chỉ muốn, trước bất được phần cảm giác này, giữ người ở bên cạnh, sau đó mới từ từ suy nghĩ tiếp.

Nhưng mà, Phụng Khuyết Thành hung hãn giống như hổ, hần còn chưa có suy nghĩ thấu đáo, thiếu chút nữa đã hại nàng mất mạng.

Trời mới biết, đêm hôm ấy, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, lúc thất khiếu (*) chảy máu, hần hoảng sợ nhiều như thế nào, trơ mắt nhìn Quý Cốc Tử ôm Phụng Khuyết Thành rời đi, thế nhưng hần ngay cả hơi sức đuổi theo cũng không có.

(* Gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Chỉ cảm thấy sức lực toàn thân, tại thời điểm đó bị rút cạn.

Chỉ một thoáng, Quân Vũ Nguyệt chợt hiểu, hần muốn có cái gì.

Ồn ào đứng lên, trực tiếp đi đến Địa Hạ Thành trong Nhiếp Chính Vương phủ, Thư Mộ Bạch thấy Quân Vũ Nguyệt, có chút giật mình, há miệng muốn nói vài lời oán trách, Quân Vũ Nguyệt đã rút bảo kiếm ra, chém kiếm xuống, chia Thiên Sơn Tuyết Liên thành bốn phần, lạnh lùng nhìn Thiên Sơn Tuyết Liên bị chia làm bốn, Quân Vũ Nguyệt trầm giọng nói, "Cầm hộp gấm đến đây!"

Ám Nhị đang hầu hạ ở bên cạnh nào dám do dự, lập tức cầm hộp gấm phi phạm hoa lệ, trong hộp gấm vẫn còn lụa vàng đẹp đẽ và rục rở cửa hàng đặt vào, cung cung kính kính đưa tới trước mặt Quân Vũ Nguyệt.

Quân Vũ Nguyệt nhận lấy hộp gấm, tỉ mỉ cầm lên ba phần tư Thiên Sơn Tuyết Liên bỏ vào bên trong hộp gấm, mới lên tiếng, "Mộ Bạch, trở về nghỉ ngơi đi, không cần làm Thiên Sơn Tuyết Liên giả nữa!"

Thư Mộ Bạch chấn động, đợi lấy lại tinh thần, không còn bóng dáng của Quân Vũ Nguyệt nữa.

Có người, không cần dồn hết tâm trí đi truy tìm, cũng có thể gặp phải ở trong tối.....

Phụng Khuyết Thành với Quân Vũ Nguyệt là như thế.

Kinh thành to lớn, Quân Vũ Nguyệt là người có bản lĩnh.

Nhưng hắn cứ liên tục đuổi theo, không có mục đích, chỉ dựa vào một ít trực giác trong lòng, đã nhìn thấy một thân một mình đi ở trên đường cái, nghiêng đầu, đi lảo đảo, cả người tập tễnh cô đơn, là hình ảnh Quân Vũ Nguyệt chưa bao giờ gặp qua.

Hắn từng nhìn thấy nàng có ý đồ xấu, cố ý làm nũng, vô tình giết người, giận dữ mắng to, lạnh lùng chống đỡ, giống như tất cả đều không lọt vào mắt xanh của nàng.

Nhưng.....

Hắn thật sự chưa từng gặp qua một Phụng Khuynh Thành tịch mịch như vậy.

Cái bóng kéo thật dài, làm cho người ta nhìn, đều cảm thấy, nàng sống vô cùng mệt mỏi.

Quân Vũ Nguyệt không nói, cũng không tiến lên chào hỏi, nhưng mà ôm hộp gấm đựng Thiên Sơn Tuyết Liên, đi theo sau lưng Phụng Khuynh Thành.

Nàng nhanh, hắn liền nhanh, nàng chậm, hắn liền chậm.

Cảm thấy người sau lưng có ý đồ, Phụng Khuynh Thành nhếch môi cười cười, xoay người vốn định trêu ghẹo mấy câu, vị nhân huynh này, đêm hôm khuya khoác, người đi theo ta, là muốn cùng ta về nhà sao?

Nhưng không nghĩ, xoay người.

Quân Vũ Nguyệt? Diễn đàn L * & ê Q # \$ Úy Đ!@ ôn

Hắn đi theo làm gì?

Bị Phụng Khuynh Thành nhìn thấy liền không được tự nhiên, Quân Vũ Nguyệt quay đầu, ôm hộp gấm, không để lại dấu vết giấu ra sau lưng, khẩu thị tâm phi nói, "Gần đây tâm tình phiền muộn, có chút không ngủ được, ra ngoài đi dạo một chút!"

Vậy thật là có duyên phận.

Ra ngoài đi dạo một chút, cũng có thể chạm mặt nhau.

Phụng Khuynh Thành hừ lạnh, không thèm để ý tới Quân Vũ Nguyệt, xoay người cất bước chuẩn bị đi về phía trước, lại bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, liền vội vàng xoay người quan sát tỉ mỉ Quân Vũ Nguyệt.

"Vương gia thật có nhã hứng!"

Đối với việc Phụng Khuynh Thành kêu hắn Vương gia, mà Quân Vũ Nguyệt khẽ nhủ.

Hắn ghét nàng kêu hắn Vương gia.

Ngược lại tình nguyện để nàng kêu cả tên cả họ, kêu hắn Quân Vũ Nguyệt

Từ trước giờ không cảm thấy, phụ hoàng lấy danh tự này tốt bao nhiêu, nhưng mà cảm thấy, từ trong miệng nàng gọi ra, nghe cực kỳ cảm động.

Thấy Quân Vũ Nguyệt không nói, Phụng Khuynh Thành cất bước đi đến trước Quân Vũ Nguyệt, gương mặt hoài nghi.

Quân Vũ Nguyệt lại thấy Phụng Khuynh Thành càng ngày càng gần, nhịp tim có chút tăng nhanh.

Không kìm hãm được lui về phía sau một bước, cánh tay lại bị Phụng Khuynh Thành thô lỗ kéo, cánh tay còn lại, lại dọc theo bên eo Quân Vũ Nguyệt từ phía sau hắn mò lên.

"Người làm gì vậy?"

"Không có làm gì, chắc chắn, mới vừa rồi ngươi lén lút lút lút giấu thứ gì đó!" Phụng Khuynh Thành cười ngay không sợ chết đứng, căn bản không quan tâm, nguyệt hắc phong cao, cô nam quả nữ.

Giai nhân đang nghi ngờ, còn gần như vậy, tư thế còn mập mờ như vậy.

Quân Vũ Nguyệt chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ, mặc cho bàn tay mềm mại thơm tho của Phụng Khuynh Thành dính vào thân thể trên bộ ngực cứng rắn của hắn, bàn tay đầu ở phía sau, lặng lẽ không để lại dấu vết gì lên trên.

Mấy phen lục lọi với không tới, Phụng Khuynh Thành ngừng đầu, tức giận, "Quân Vũ Nguyệt, ngươi cố ý đúng không?"

Đôi môi đỏ tươi ướt át mê người.

Xinh đẹp quyến rũ, không cần cố ý trêu chọc, ba phần hấp dẫn từ trong xương.

Chỉ sững sờ trong nháy mắt, bị Phụng Khuyết Thành bắt được cánh tay liền siết eo của Phụng Khuyết Thành thật chặt, ngay sau đó cúi đầu, nụ hôn này dần làm đôi môi đỏ mọng giận tái đi.

Vừa đụng vừa sờ.

Trái tim trống không tịch mịch, trong nháy mắt liền bị rung động khác thường lấp đầy.

Quân Vũ Nguyệt lại cảm thấy, cả đời này, cho dù giờ phút này chết đi, cũng đáng.

Bị Quân Vũ Nguyệt cột nhà, Phụng Khuyết Thành giận, há miệng liền hung hăng cắn Quân Vũ Nguyệt một cái, nhưng người này không sợ đau, nhân cơ hội công thành đoạt đất, hôn thẳng đến khi nàng không thở nổi.

Không có bất kỳ kỹ xảo nào, giống như chó cắn bầy vậy, mang theo chiếm đoạt, chiếm đoạt, nhưng Phụng Khuyết Thành lại thần xui quỷ khiến cảm thấy Quân Vũ Nguyệt một phần run rẩy, ba phần thương tiếc, sáu phần động tình.

Tâm bỗng nhiên lo sợ!

Tay còn lại dùng sức bấm lên eo của Quân Vũ Nguyệt, sau đó siết chặt, 360 độ không góc chết xoay chuyển.

"Ừm....."

Quân Vũ Nguyệt bị đau, kêu một tiếng, buông Phụng Khuyết Thành ra.

Hai mắt mê ly, không thể tưởng tượng nổi nhìn Phụng Khuyết Thành.

Mới vừa rồi, sự tốt đẹp đó, khiến cho hấn lún xuống thật sâu.

Hơn nữa khác với sự thân thiết mấy ngày trước đó, nhiều hơn một phần sạch sẽ thuần khiết, hơn nữa thấy Phụng Khuyết Thành bởi vì hấn hôn sắc mặt ửng hồng, trong lòng tăng thêm vui mừng.

Lại nhìn hai mắt Phụng Khuyết Thành lửa giận ngút trời, khóe miệng có chút vết máu, Quân Vũ Nguyệt giơ tay lên, tự nhiên lau cho Phụng Khuyết Thành, mới sờ sờ đôi môi bị Phụng Khuyết Thành cắn rách.

"Ý tốt tới tặng đồ, lại bị người vừa cắn vừa nhéo, rất uất ức!"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy khóe miệng run rẩy, vừa định đẩy Quân Vũ Nguyệt ra lui về phía sau mấy bước, Quân Vũ Nguyệt lại nhanh tay nhanh chân ôm eo của nàng, không cho nàng cơ hội lui về phía sau, cánh tay còn lại nâng lên, một hộp gấm hoa lệ tinh xảo gọi vào trong mắt Phụng Khuyết Thành, lại thấy ngón tay cái Quân Vũ Nguyệt khẽ bóp, hộp gấm tách một tiếng mở ra, bên trong hộp gấm, Thiên Sơn Tuyết Liên nằm xiêu xiêu vẹo vẹo.

"Chuyện này....." Phụng Khuyết Thành kinh hãi.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt có chút trắng bệch.

"Ừ, tặng cho người!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, chuyển hộp gấm tới trước mặt Phụng Khuyết Thành.

"Cái này, cái này, đây là cái gì?"

Mặc dù trong lòng đã có đáp án, nhưng Phụng Khuyết Thành vẫn ngây ngốc hỏi.

Tay cùng thân thể cũng hơi phát run.

Mặc Hàm Mạt Vũ của nàng được cứu rồi, được cứu rồi.

Về sau rốt cuộc không cần chịu đựng cảm giác trái tim đau đớn nữa rồi.

"Thiên Sơn Tuyết Liên!"

"Ha ha, ha ha!" Phụng Khuyết Thành cười khúc khích, giơ tay lên che miệng lại, nước mắt bất ngờ rơi xuống, sau đó dùng lực lau đi, nhưng càng lau càng nhiều.

Rất ít thấy nữ tử khóc, Quân Vũ Nguyệt cũng không biết cách dỗ.

"Êm đẹp, sao lại khóc lên?" Quân Vũ Nguyệt nói xong, chân tay luống cuống ở trên người lục lọi một hồi, muốn tìm chiếc khăn tay, mới phát hiện, mình không có mang ra ngoài.

Cố tình lại không muốn thấy nước mắt của Phụng Khuyết Thành, giơ tay lên chuẩn bị lau đi cho Phụng Khuyết Thành, Phụng Khuyết Thành lại gắt

gao bắt được bàn tay của Quân Vũ Nguyệt, "Thật sự là Thiên Sơn Tuyết Liên?"

"Đúng, không phải giả đâu!"

Nhận được sự khẳng định của Quân Vũ Nguyệt, Phụng Khuyết Thành lại ngây ngốc cười, "Thật sự là Thiên Sơn Tuyết Liên, thật sự cho ta?"

"Ừ, thật sự cho người!" L * & ê Q # \$ Ủy Đ! @ ôn ngôn tình

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, đoạt lấy hộp gấm trong tay Quân Vũ Nguyệt, đóng nắp, ôm chặt trước ngực, chỉ sợ lại bị Quân Vũ Nguyệt cướp đi, dây cung căng năm năm trong nháy mắt đứt, người cũng yếu ớt, hơn nữa, Quân Vũ Nguyệt còn là thân phụ (cha ruột) của Mặc Hàm Mật Vũ, cho dù hắn không biết, trên thế gian này, có hai hài tử, kéo dài huyết mạch của hắn, nhưng một khắc này, trong lòng Phụng Khuyết Thành vẫn muốn phát tiết sự vui sướng không cách nào nói cho hắn biết.

Nhẹ nhàng đi lên phía trước đầu khê dựa, đầu vùi vào trong ngực của Quân Vũ Nguyệt, vừa khóc vừa cười nói: "Quân Vũ Nguyệt, cảm ơn người, thật sự cảm ơn người!"

Quân Vũ Nguyệt không đẩy Phụng Khuyết Thành ra, mặc cho đầu nàng vùi ở trong ngực hắn, toàn bộ nước mắt nước mũi bôi trên xiêm y bằng gấm của hắn.

Quân Vũ Nguyệt bị sạch sẽ nghiêm trọng đột nhiên cảm thấy, có thể được nàng lệ thuộc vào khóc thút thít như vậy, cũng rất tốt.

Giơ tay lên nhẹ nhàng đặt lên eo của Phụng Khuyết Thành, thấy nàng vẫn khóc rất đau lòng, không có cự tuyệt, Quân Vũ Nguyệt coi như Phụng Khuyết Thành nguyện ý cho hắn ôm như vậy.

"Đừng khóc, không phải đợi Thiên Sơn Tuyết Liên cứu người sao?....." Nói được nửa câu, cả người Quân Vũ Nguyệt tỏa ra lãnh khí.

Đó là hơi thở giết chóc, giống như từ đáy địa ngục ra ngoài, nhanh chóng ngấm vào người.

Ngay cả khi Phụng Khuyết Thành đang khóc đến mức không phân được Đông Nam Tây Bắc, trong nháy mắt liền thu cảm xúc lại, ngẩng gương mặt tuyệt mỹ còn đọng nước mắt lên, âm trầm lạnh lùng tuyệt tình nói: "Cũng không biết là ai phái tới, là nhắm vào ta, hay là cả hai?"

"Thế nào, sợ Bôn vương không bảo vệ được người, hoặc là không bảo vệ được Thiên Sơn Tuyết Liên người luôn đề ý?" Quân Vũ Nguyệt nhún mày.

Hắn vẫn chưa kém cỏi đến nông nổi đó.

Phụng Khuyết Thành có chút dở khóc dở cười, "Nghe giọng điệu này của Vương gia, một hồi, ta chỉ trông chờ ở một bên xem cuộc vui, rất thành thạo, Vương gia tự sẽ xử lý thỏa đáng, sẽ không để cho tặc nhân dẫm thương ta, càng sẽ không để tặc nhân đoạt đi Thiên Sơn Tuyết Liên Vương gia tặng cho ta?"

"Tất nhiên như thế!"

Thấy Quân Vũ Nguyệt đáp thành khẩn, Phụng Khuyết Thành gật đầu một cái, giơ tay lên lau đi nước mắt trên mặt, "Vậy làm phiền Vương gia rồi!"

Giống như người mới vừa rồi yếu ớt khóc thút thít, hoàn toàn không phải là mình, lại âm thầm bóp nát Âm Hương bên trong ống tay áo.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Khuyết Thành giận dữ

Đợi đến lúc những hắc y nhân bật mặt từ bầu trời đêm rơi xuống, Quân Vũ Nguyệt trấn định, lâm nguy không loạn buông bàn tay, kéo Phụng Khuyết Thành ra phía sau mình, không để lại dấu vết bảo vệ nàng.

Cử động hơi nhỏ lại lạnh nhạt này, khiến Phụng Khuyết Thành nhìn, hơi buồn cười, nhưng trong ngực, lại có chút ấm áp.

Có rất ít người, sẽ nghĩ phải bảo vệ nàng ở sau lưng.

Ngay cả những người trong Tuyệt Sát môn, biết bản lĩnh của nàng, trên căn bản sẽ không nghĩ đến chuyện bảo vệ nàng, trừ phi nàng mở miệng.

Nhưng mà, hôm nay.....

Phụng Khuyết Thành không khỏi có chút kinh ngạc.

Mà những người bị mặt kia hoàn toàn không nói bất kì điều gì, liếc mắt một cái liền tìm đúng mục tiêu, triển khai tập kích Quân Vũ Nguyệt, lúc Quân Vũ Nguyệt đi ra ngoài, không có mang theo bảo kiếm hoặc là vật hộ thân khác, Phụng Khuyết Thành do dự một chút, rút nhuyễn kiếm vòng bên hông ra, đưa cho Quân Vũ Nguyệt, "Trước cho ngươi mượn dùng một chút!"

Quân Vũ Nguyệt khẽ khựng lại, nhưng mà trong nháy mắt, liền nhận lấy nhuyễn kiếm trong tay Phụng Khuyết Thành, lại nhanh chóng từ bên hông mình rút tề kiếm (thanh kiếm chỉ to bằng ngón tay) ra, nhét vào trong tay Phụng Khuyết Thành, phi thân nghênh chiến.

"Chuyện này....." Diễn đàn L ^ ê Q * & úy Đ % \$ ôn

Phụng Khuyết Thành kinh ngạc.

Có chút dờ khóc dờ cười.

Bỗng nhiên lại nhớ tới, tại sao rất lâu trước đây Mặc Hàm Mạt Vũ, rõ ràng đồ vật vốn giống nhau, nhưng sau mấy ngày hai đứa sẽ cố tình, đổi lại một lần, chẳng lẽ, tập tính này là do di truyền?

Bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Quân Vũ Nguyệt.

Chỉ thấy hấn kiếm vung kiếm hạ, nước chảy mây trôi, xuống tay không chút lưu tình, gần như ra tay thu tay lại, đã có người bỏ mạng dưới kiếm của hấn, không, những người ngã xuống kia, không có chết, nhưng mà bị chém đứt gân tay, cắt đứt cổ họng, bị hành hạ khổ sở hơn chết!

Đội hắc y nhân ngã xuống, từng người một khổ sở không thôi, nhưng ngay cả hơi sức tự sát cũng không có.

Phụng Khuyết Thành nghiêng đầu, bỗng nhiên phát hiện, Quân Vũ Nguyệt đối với mình, hình như tha thứ rất nhiều.

Dù sao, nàng đã nhiều lần cưỡng bạo hấn, không phải sao?

Quân Vũ Nguyệt đứng ở chỗ không xa, xiêm áo bông bành, gương mặt như tiên giáng trần, trừ âm trầm khát máu tàn nhẫn ra, không còn gì khác, trong con ngươi, một vùng tĩnh mịch, môi mỏng mím chặt, liếc mắt nhìn Phụng Khuyết Thành, đưa tay kéo vạt áo của mình, tay phải cầm kiếm về một đường, một mảnh quần áo rơi vào tay trái, mà Quân Vũ Nguyệt cứ như vậy lẳng lặng lau chùi máu trên nhuyễn kiếm.

Ngón tay thon dài, vẻ mặt chuyên chú, tư thế tuyệt đẹp.

Hấn, là một nam nhân ưu tú.

Cũng là một nam nhân lòng dạ độc ác, phúc hắc tuyệt tình, Phụng Khuyết Thành chưa bao giờ dám tính kế Quân Vũ Nguyệt.

Quân Vũ Nguyệt lau khô vết máu trên nhuyễn kiếm, mới cất bước thận trọng đi về phía Phụng Khuyết Thành, đứng ở trước mặt Phụng Khuyết Thành, thân nhiên mở miệng, "Thanh nhuyễn kiếm này Bồn vương cảm thấy rất được, cũng rất thích, liền tặng cho Bồn vương đi, Vương phủ Bồn vương còn có một thanh nhuyễn kiếm, ngày khác tặng cho ngươi!"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy sững sờ.

Nếu là trước đây, chắc chắn sẽ không tặng nhuyễn kiếm mình yêu thích cho người khác, nhưng mà, Quân Vũ Nguyệt vừa mới tặng nàng Thiên Sơn Tuyết Liên cầu còn không được.

"Hiếm khi lọt vào mắt xanh của Vương gia, không ngại, là may mắn của thanh nhuyễn kiếm này, cũng là may mắn của Khuyết Thành, vậy thì tặng cho Vương gia!"

Phụng Khuyết Thành nói xong, trả tề kiếm đang cầm trong tay lại cho Quân Vũ Nguyệt, Quân Vũ Nguyệt không do dự, nhận lấy, tay khẽ vung, lúc rơi xuống, tề kiếm đã hoàn mỹ ổn thoả quán quanh ở bên hông.

Nếu không nhìn kỹ, còn tưởng rằng, đây là một cái đai lưng, ai lại nghĩ tới, trong dây lưng, có huyền cơ khác?

Quân Vũ Nguyệt im lặng.

"Vương gia, Thiên Sơn Tuyết Liên này quá quý trọng, không biết Vương gia có thể đưa ta trở về hay không?"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy sững sờ, nhàn nhạt gật đầu.

"Tạ Vương gia!"

"Vũ Nguyệt!" Quân Vũ Nguyệt lạnh giọng nhấn mạnh.

Phụng Khuyết Thành không ngốc, trong nháy mắt nghe ra ý tứ của Quân Vũ Nguyệt, lại cười nói, "Vương gia một tiếng một câu Bồn vương, cao cao tại thượng, lại muốn Khuyết Thành kêu tên của Vương gia, hình như không ổn?"

Cho dù là người yêu, hay là bạn bè, dường như cũng không còn bình đẳng.

Phượng Khuynh Thành cũng không nguyện ý bị thua lỗ.

Nếu là quan hệ đậm bạc bình thường, nàng kêu hấn Vương gia, hấn mở miệng một tiếng Bỏ vương, cũng không sao.

Nếu hấn muốn tiếp tục theo đuổi, đương nhiên phải bình đẳng!

Nếu không, hôm đó bị hấn cưỡng chế nuốt vào bụng, nàng cũng không khóc được.

Quân Vũ Nguyệt nhìn Phượng Khuynh Thành tươi cười, có chút không tin, trước đó nàng bởi vì vui mà khóc, đến thời khắc này lại khéo cười tươi đẹp làm sao, dường như vô cùng phong tình.

"Bản....." Quân Vũ Nguyệt bỗng dừng, đôi môi khẽ nhúc nhích, mới tiếp tục nói, "Ta nhớ kỹ rồi!"

Phượng Khuynh Thành cười, đi ở phía trước.

Quân Vũ Nguyệt cất bước, đuổi theo.

Một trước một sau, nhiều lần, Phượng Khuynh Thành cố ý đi chậm lại, Quân Vũ Nguyệt vẫn ở sau lưng nàng giữ vững cự ly nửa bước như cũ, không xa không gần.

Trong không khí truyền đến dị động, Phượng Khuynh Thành đã cảm ứng được, nghiêng đầu nhìn Quân Vũ Nguyệt, lại thấy mày hấn khẽ cau, một tay chấp sau lưng, nhuyển kiếm trong tay phản chiếu ánh sáng, một tay đề ở trên đai lưng. "Đó là người của ta!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, ừ một tiếng, bàn tay vốn đề ở trên đai lưng, đưa ra phía sau.

Nơi ẩn náu của Tuyệt Sát môn.

Ngoài cửa lớn, Âu Dương Hạo đã sớm cung cung kính kính đứng đợi, thấy Phượng Khuynh Thành trở lại, trong lòng vui mừng, lại thấy Quân Vũ Nguyệt sau lưng nàng, Âu Dương Hạo dừng lại, cúi đầu trầm tư, nghĩ tới, mình có phải tránh hay không?

"Người đến, Bản....., ta cũng cần phải trở về rồi!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, ánh mắt đảo qua, thấy Âu Dương Hạo đứng ở cửa lớn, sắc mặt biến hóa, nhưng không có hỏi một câu.

6

Hấn là ai?

"Đề xe ngựa của ta tiến ngoi!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, không có đồng ý, nhưng cũng không có cự tuyệt.

"Âu Dương, đi chuẩn bị xe ngựa, người và lão Trương đưa Vũ Nguyệt trở về Nhiếp Chính Vương phủ!"

Âu Dương Hạo lên tiếng lập tức đi xuống chuẩn bị xe ngựa, Quân Vũ Nguyệt cùng Phượng Khuynh Thành đứng đối diện nhau, cũng không mở miệng nói chuyện, Âu Dương Hạo chỉ chốc lát liền lập đánh xe ngựa đến, Âu Dương Hạo xuống xe ngựa, cung cung kính kính đứng nghiêm một bên, Phượng Khuynh Thành mời Quân Vũ Nguyệt lên xe ngựa, Quân Vũ Nguyệt im lặng, lên xe ngựa rồi đi.

Phượng Khuynh Thành vứt bỏ sự bình tĩnh trước đó, bước nhanh trở về Tuyệt Sát môn, vừa vào viện, liền mở miệng nói: "Đi, đề Không Hư Tử tới đây!"

Hồng Tụ Thiêm Hương vốn nghĩ thấy mùi hương nên đi đón Phượng Khuynh Thành, lại thấy Quân Vũ Nguyệt hộ tống Phượng Khuynh Thành trở lại, lại thấy Quân Vũ Nguyệt ở tại cửa ra vào, họ liền ẩn mình ở trong bóng tối, thấy Quân Vũ Nguyệt bị đưa đi, mới vội vội vàng vàng vào đại sảnh.

"Tiểu thư....."

Phượng Khuynh Thành giờ hộp gấm cầm trong tay lên, không che giấu được mừng rỡ, mở hộp gấm ra.

"Cái này?" Hồng Tụ vội hỏi.

"Thiên Sơn Tuyết Liên!" Phượng Khuynh Thành nói,

Hồng Tụ Thiêm Hương siết chặt nắm đấm, cực kỳ kích động, trong nháy mắt hốc mắt đầy tràn nước mắt, "Tiểu thư, có thật không? Thật sự là Thiên Sơn Tuyết Liên?"

"Quân Vũ Nguyệt nói với ta như vậy, có phải thế không, chờ Không Hư Tử đến đây liền hiểu!"

Không Hư Tử râu tóc bạc trắng vốn đã ngủ, nhưng bởi vì Phượng Khuynh Thành hạ lệnh, vội vội vàng vàng đứng dậy, vừa đi vừa mặc quần áo, lúc đến đại sảnh, lại cung cung kính kính hành lễ với Phượng Khuynh Thành, "Đồ nhi gặp qua sư phụ!"

Phượng Khuynh Thành khoát tay, "Miễn những tục lễ này, ngươi mau tới đây xem một chút, đây chính là Thiên Sơn Tuyết Liên?"

Không Hư Từ lên tiếng, lập tức tiến lên, cung cung kính kính nhận lấy hộp gấm từ trong tay Phượng Khuynh Thành, khi nhìn thấy gì đó bên trong hộp gấm thì sắc mặt đại biến.

"Chuyện này....." Không Hư Từ cầm, tay khẽ phát run.

"Như thế nào?"

Phượng Khuynh Thành hỏi, không nhịn được đứng lên.

Hai mắt sáng rực, hi vọng Không Hư Từ cho một đáp án hoàn chỉnh.

Không Hư Từ ngẩng đầu, hai mắt đều là áy náy, nhép nhép miệng, lại nói không ra một câu.

"Ngược lại ngươi mau nói chuyện đi, là thật?" Phượng Khuynh Thành vội vàng hỏi.

Tâm, lại bỗng nhiên bị hơi lạnh thấu qua.

Tay nắm thành quả đấm, móng tay bấm vào trong thịt, máu từ kẽ tay tràn ra, cũng không cảm thấy đau.

Không Hư Từ lắc đầu một cái.

"Không....." Diễn đàn L ^ ê Q * & úy Đ % \$ ôn

Phượng Khuynh Thành khẽ hét một tiếng, tức giận, khó chịu, giận dữ, trong lúc nhất thời thiên đầu vạn tự.

Tức giận công tâm, từ trong miệng phun một ngụm máu đen ra.

Thân thể thẳng tắp ngã về phía sau đi.....

"Tiểu thư!" Hồng Tụ Thiêm Hương la hét, vội vàng ôm lấy Phượng Khuynh Thành.

"Quân Vũ Nguyệt..... A a a"

Ba chữ này, gần như là được nặn ra từ trong kẽ răng của Phượng Khuynh Thành.

Một khắc trước, nàng còn cảm ân ái đức, cảm thấy, đây là một nam nhân tốt.

Tuyệt đối là nam nhân tốt.

Nhưng một khắc này, Phượng Khuynh Thành thấy Quân Vũ Nguyệt thật ác độc.

Hận không được tự tay xé nát hân ra.

Róc xương lóc thịt, không hóa giải nổi sự hận thù trong lòng.

"Tiểu thư, ngươi tổn thương nặng nề mới khỏi, không thể động khí!" Hồng Tụ khuyên.

Giờ phút này Phượng Khuynh Thành làm sao còn nghe lọt lời khuyên, liền đoạt lấy hộp gấm từ trong tay Không Hư Từ, đập nắp, ôm vào trong ngực, "Không Hư Từ, Hồng Tụ Thiêm Hương, đi Nhiếp Chính Vương phủ với ta, truyền lệnh xuống, tất cả Tuyết Sát môn nghe lệnh, lúc nhận được lệnh của ta, huyết tẩy cả Kinh thành, ta muốn Quân Vũ Nguyệt trả giá bằng máu!"

Nàng thật sự bị chọc tức.

Tại sao Quân Vũ Nguyệt có thể làm như vậy, cho nàng thật nhiều nhiều hi vọng như vậy, rồi lại cho nàng thật nhiều nhiều thất vọng như vậy.

Quân Vũ Nguyệt, ngươi thật là đáng chết....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bảo đảm

Nhiếp Chính Vương phủ

Cả người Quân Vũ Nguyệt trần truồng ngâm mình ở trong bồn tắm nước nóng, nhếch miệng lên nở một nụ cười vô cùng lạnh nhạt, một tay cầm lấy một cái chén bạch ngọc trong suốt, tay khẽ nâng, đưa chén bạch ngọc đến bên môi, uống một hớp, hạ ly rượu, đứng dậy đứng trước giá treo xiêm áo áo lót quần lót, nước đọng trên người, đưa tay cầm một bộ xiêm áo mặc vào, đi vào tắm điện.

Ở trong tắm điện, dạ minh châu phát ra tia sáng chói mắt.

Trên bàn cờ bằng gỗ Lim, đã bày xong cờ, Quân Vũ Nguyệt đi tới ngồi xuống, kẹp một quân, nghiêng đầu trầm tư, nghĩ đến nước cờ của Phượng Khuyên Thành, Quân Vũ Nguyệt khẽ lắc đầu, lúc đó không phát hiện ra, giờ phút này cẩn thận suy nghĩ, mới phát hiện mỗi nước cờ đều cực kỳ tinh xảo.

Hay cho một diệu nhân!

Hạ quân cờ xuống, tái diễn mỗi một bước cờ của hắn cùng với Phượng Khuyên Thành.

Thư Mộ Bạch vội vàng hấp tấp chạy vào, nhưng gương mặt Quân Vũ Nguyệt lại lạnh nhạt, khẽ nhếch môi, Thư Mộ Bạch hận không thể nhào tới, liều mạng chết sống với hắn.

Quân Vũ Nguyệt ngẩng đầu, nhìn Thư Mộ Bạch tức giận khó chịu nổi, dùng giọng lạnh nhạt nói: "Ai lại trêu chọc người?"

"Vũ Nguyệt, là người có đúng hay không?" Thư Mộ Bạch hỏi, tay nắm thành quả đấm.

Quân Vũ Nguyệt kinh ngạc, ngẩng đầu thẳng tắp nhìn về phía Thư Mộ Bạch, "Cái gì ta làm? Ta làm cái gì, trêu chọc đến người sao?"

"Người....." Thư Mộ Bạch nổi đóa, há miệng muốn nói điều gì, chợt nghe bên ngoài Triều Huy lâu, một tiếng quát giận dữ truyền đến.

"Quân Vũ Nguyệt, người lăn ra đây cho ta!"

Vừa nghe tiếng gầm lên này, Quân Vũ Nguyệt thì biết rõ là Phượng Khuyên Thành, nhưng mà, tại sao nàng lại trở lại?

Còn tức giận như vậy?

Đặt quân cờ xuống, đứng dậy đi ra khỏi tắm điện, nhưng mà chân phải bước ra, chân trái vẫn còn ở trong tắm điện, đã cảm giác được có sát khí mang theo sự tức giận đang đến gần.

Ánh mắt Quân Vũ Nguyệt lạnh lùng híp lại, liền nhìn thấy Phượng Khuyên Thành giờ kiểm nhẫn tâm đâm về phía hắn.

Một tay Quân Vũ Nguyệt chắp sau lưng, tay phải duỗi một cái, cầm thân kiếm, dùng sức nắm chặt, kiếm cắt đứt lòng bàn tay, một giọt một giọt máu rơi xuống.

Roi trên đất, một vùng đỏ tươi.

Tay Long Nhất Âm Nhất gắt gao cầm chuôi kiếm, chỉ cần Quân Vũ Nguyệt nói một câu, bọn họ liền bắt Phượng Khuyên Thành lại.

Nhưng Quân Vũ Nguyệt không có ra lệnh, bọn họ cũng chỉ có thể kiềm lại, chờ ra lệnh!

"Vì sao?" Diễn đàn L &* Ê Q %\$ ÚY Đ ;" ôn

Quân Vũ Nguyệt hỏi.

Mặc dù kiếm không có đâm vào tim, lại cảm thấy, tim rất đau.

"Người còn có mặt mũi hỏi ta tại sao?" Phượng Khuyên Thành gầm lên, giờ tay lên đập hộp gấm đang ôm ở trong ngực vào người Quân Vũ Nguyệt.

Trong lòng đặc biệt tức giận.

Không muốn cho nàng Thiên Sơn Tuyết Liên thì thôi, tại sao phải cho nàng hi vọng, lại làm cho nàng thất vọng, đã kích trầm trọng như vậy, nàng không chịu nổi.

Giờ khắc này, Phượng Khuyên Thành hận độc Quân Vũ Nguyệt.

Hận hắn tại sao có thể trêu đùa nàng như vậy?

Một tay Quân Vũ Nguyệt tiếp được hộp gấm, thả lỏng bàn tay nắm chặt trường kiếm ra, không ngừng máu chảy, mở ra xem, "Thiên Sơn Tuyết Liên?"

Quân Vũ Nguyệt vẫn có chút không hiểu, không phải nàng gấp gáp cần Thiên Sơn Tuyết Liên sao? Tại sao lại ném trở lại?

Thấy nàng tức giận như vậy.

Tâm tư Quân Vũ Nguyệt hơi đổi, cảm Tuyết Liên lên xem thật cẩn thận, rồi nhìn Phụng Khuynh Thành, "Khuynh Thành, có đôi lời, gọi quan tâm sẽ bị loạn, người có từng nghe qua?"

"Bớt giả bộ ngớ ngẩn để lừa ta, Quân Vũ Nguyệt, người không cần trêu người như vậy!" Phụng Khuynh Thành lạnh lùng nói.

Tay siết chặt đến mức vang lên tiếng răng rắc.

Quân Vũ Nguyệt khẽ than thở, bàn tay không ngừng máu chảy bỗng bắt lấy tay phải đang cầm kiếm của Phụng Khuynh Thành, Phụng Khuynh Thành phản ứng kịp, cổ tay đã bị Quân Vũ Nguyệt giữ chặt, không thể động đậy.

"Theo ta đi vào!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, dùng sức lôi kéo, liền kéo Phụng Khuynh Thành vào tầm điện, sau đó, Thụ Mộ Bạch bị vứt ra, tầm điện, cửa, trong nháy mắt bị đóng lại.

Hồng Tụ Thiêm Hương thấy Phụng Khuynh Thành bị lôi đi, rút kiếm bay về hướng tầm điện, chuẩn bị cứu Phụng Khuynh Thành, Âm Nhất Long Nhất lập tức ngăn lại, bốn người tấn công nhau.

Đều là cao thủ, lực sát thương càng thêm cường đại.

Không Hư Từ lại nhìn Thụ Mộ Bạch hùng hùng hổ hổ ngã trên mặt đất, thở dài một tiếng, "Mộ Bạch....."

Thụ Mộ Bạch nghe có người kêu mình, nhìn theo tiếng, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vội vàng bò dậy, "Sư phụ, lão nhân gia người vì sao lại tới đây?"

"Có chút chuyện gấp, làm sao người lại ở Niếp Chính Vương phủ?" Trống không trung hỏi.

Thụ Mộ Bạch lôi kéo Không Hư Từ đi tới một bên, tránh Hồng Tụ Thiêm Hương, Long Nhất Âm Nhất đang kịch chiến ra, mới lên tiếng, "Sư phụ, ta cảm thấy, Quân Vũ Nguyệt là một nhân vật, mới lưu lại giúp đỡ hần, nhưng lão nhân gia người, không phải nói, cuộc đời này không màng tới thể tục nữa sao, làm sao lại xuất cốc rồi?"

"Còn không phải là vì sư tổ người!"

Thụ Mộ Bạch lắp bắp.

Khó tin, sư phụ nhà hần, lớn tuổi như vậy, lại bái sư?

"Sư phụ, người đang giỡn sau?" Thụ Mộ Bạch nói xong, giọng nói run lên.

Mặc dù hần bắt cần đòi, nhưng mà, đối với khôn sư phụ nuôi dưỡng mình từ nhỏ cho tới lớn, vẫn tương đối kính trọng.

"Hồ đồ!" Trống không trung trách mắng một tiếng, lôi kéo Thụ Mộ Bạch hỏi, "Vi sư hỏi người, người cũng đã thấy Thiên Sơn Tuyết Liên?"

Thụ Mộ Bạch gật đầu.

"Mang vi sư đi nhìn một chút, Thiên Sơn Tuyết Liên thật sự!"

Thụ Mộ Bạch bị làm khó.

Bởi vì, hiện tại hần đi đâu lấy Thiên Sơn Tuyết Liên thật đây?

Bỗng nhiên chợt nhớ ra gì đó, Thụ Mộ Bạch quay đầu lại, nhìn tầm điện của Quân Vũ Nguyệt, cửa đang đóng chặt, Hồng Tụ Thiêm Hương, Long Nhất Âm Nhất đánh đến khó phân thắng bại.

Trong lúc nhất thời, Thụ Mộ Bạch có chút sợ hãi.

Mặc dù Quân Vũ Nguyệt không gò bó hần, cũng không quản hần, nhưng mà điều kiện tiên quyết là dưới tình huống, hần không có làm chuyện xấu, việc trái với lương tâm.

Nhưng hôm nay.....

Xong rồi!

Bắt được tay áo của Không Hư Từ, cầu khẩn nói, "Sư phụ, người ngàn vạn lần phải cứu đồ nhi, đồ nhi gây đại họa....."

Suy cho cùng là ái đồ mình chăm sóc lớn lên, mặc dù không phải thân nhi tử (con trai ruột), nhưng tình cảm không khác biệt cùng nhi tử lắm, cho dù gây đại họa gì, cũng không thể thấy chết mà không cứu, Không Hư Từ gật đầu, coi như là đồng ý.

Tắm điện, bên trong

Quân Vũ Nguyệt cầm cổ tay Phụng Khuynh Thành thật chặt, hai người gắt gao nhìn chăm chú vào đối phương, cũng không có ai mở miệng nói chuyện.

Phụng Khuynh Thành không mở miệng, muốn Quân Vũ Nguyệt giải thích.

Quân Vũ Nguyệt không mở miệng, là suy nghĩ vì sao Phụng Khuynh Thành giận?

Thật lâu sau, trong lòng Quân Vũ Nguyệt sáng tỏ, buông lỏng tay ra, mới lên tiếng, "Người cảm thấy Thiên Sơn Tuyết Liên này là giả?"

Không đề cập tới Thiên Sơn Tuyết Liên cũng may, nhắc tới, Phụng Khuynh Thành liền tức giận. "Hừ, Quân Vũ Nguyệt, chẳng lẽ, người muốn nói cho ta biết, nó là thật?"

"Đúng, đây chính là Thiên Sơn Tuyết Liên thật!" Quân Vũ Nguyệt nói như đinh đóng cột.

Đưa hộp gắm cho Phụng Khuynh Thành, Phụng Khuynh Thành xoay đầu đi không đón lấy.

Quân Vũ Nguyệt lắc đầu một cái, đặt hộp gắm ở trên bàn, đi tới hộp tủ một bên, từ bên trong lấy thuốc trị thương ra, bôi lên lòng bàn tay không ngừng máu chảy.

Mới đi đến ngồi xuống trước mặt Phụng Khuynh Thành, "Đừng đứng đây nữa, ngồi xuống, ta phân tích cho người nghe!"

Phụng Khuynh Thành hừ lạnh một tiếng, vừa mới chuẩn bị ngồi xuống, nàng thật sự muốn xem Quân Vũ Nguyệt làm sao có thể ăn nói lung tung, nói hươu nói vượn.

Lại nghe thấy tắm điện, cửa chính kết một tiếng đổ xuống, Hồng Tụ Thiêm Hương nâng kiếm đang xông vào đại điện, Quân Vũ Nguyệt vận khí một luồng nội lực cường đại đánh tới, mạnh mẽ đánh bay hai người họ đi ra ngoài, rơi bịch bịch trên đất.

"Hồng Tụ, Thiêm Hương!"

Phụng Khuynh Thành hét lên một tiếng, chuẩn bị đi ra xem họ thế nào.

Lại nghe thấy Quân Vũ Nguyệt không nóng không lạnh, không nhanh không chậm nói, "Khuynh Thành, có thể cho phép người ở trước mặt của ta nhảy lên nhảy xuống, muốn làm gì thì làm, nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ khi thuộc hạ của người can rở trước mặt ta, hôm nay, nể mặt người, tha cho các nàng một mạng....."

Phụng Khuynh Thành đột nhiên bước dừng chân muốn đi ra ngoài xem một chút lại, nghiêng đầu, nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt.

Hắn cứ ngồi ở chỗ đó, không nói gì, cũng không có bất kỳ biểu tình gì.

Nhưng..... L &* Ê Q %\$ ÚY Đ ;" ôn ngôn tình

Lời vừa nói, ần rất nhiều nhiều nữa....

Lúc Phụng Khuynh Thành đang trầm mặc, Quân Vũ Nguyệt lại mở miệng, tiếp tục nói, "Đều nói quan tâm sẽ bị loạn, ta vốn không tin, nhưng mà, hôm nay, nhìn cử chỉ của người, ta liền tin!"

Quân Vũ Nguyệt nói xong, một tay cầm băng gạc bắt đầu băng vết thương trên tay.

Nhưng mà, lại không băng được hết.

Nhấc tay bị thương đến trước thủy tác dừng giả (*) Phụng Khuynh Thành, "Tới đây, giúp ta băng bó một chút!"

(* Có thể hiểu là người gây chuyện.)

Phụng Khuynh Thành không cử động.

Quân Vũ Nguyệt nhìn, cũng không giận, nhưng mà dùng giọng nhàn nhạt nói: "Chẳng lẽ, người không muốn Thiên Sơn Tuyết Liên thật sao?"

Phụng Khuynh Thành nghe vậy, tức giận.

Lại âm thầm đề nén xuống, đi tới trước mặt Quân Vũ Nguyệt, chuẩn bị cho Quân Vũ Nguyệt băng bó, nhưng mà, nghĩ tới mới vừa rồi hắn chỉ bôi lung tung thuốc trị thương lên, thậm chí còn chưa trừ độc, Phụng Khuynh Thành đột nhiên hỏi, "Mới vừa rồi tại sao không hoàn thủ?"

Quân Vũ Nguyệt cười nhạt.

"Hoàn thủ, liệu mạng một mắt một còn với người?" Quân Vũ Nguyệt lắc đầu một cái.

Đây không phải là điều hán muốn.

Hơn nữa nói, nếu hán thật sự nổi lên sát tâm, làm sao Phụng Khuyết Thành có thể là đối thủ của hán!

"Cũng không tức giận sao?" Phụng Khuyết Thành hỏi.

"Giận, làm sao không giận, ta vốn nghĩ, ngươi là một cô nương thông minh, mọi chuyện nhất định có thể nghĩ thấu đáo, nhưng không nghĩ đến, dù thông minh một đời cũng có lúc nhất thời hồ đồ!"

"Ngươi....."

Quân Vũ Nguyệt giờ tay lên, đề ở trên môi Phụng Khuyết Thành, "Khuyết Thành, trước hết nghe ta nói đã!"

Phụng Khuyết Thành xoay đầu đi, nhưng vẫn muốn nghe xem Quân Vũ Nguyệt trong miệng chó mọc ra cái răng gì.

Tay không có độ ấm, Quân Vũ Nguyệt khẽ mát mát, lại che giấu cực tốt, mới lên tiếng, "Ta dám cam đoan, Thiên Sơn Tuyết Liên đưa cho ngươi là thật!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chân tướng

Phụng Khuyết Thành nhìn Quân Vũ Nguyệt, thấy hán không giống như là đang nói dối, hít sâu một hơi, thất bại gục trên tay của Quân Vũ Nguyệt lại, ngồi qua một bên.

Trong nháy mắt Phụng Khuyết Thành hơi hiểu ra, bản thân mình, có lẽ bình thường, bách độc bất xâm, nhưng chuyện liên quan đến Mặc Hàm Mạt Vũ, trận tuyến của nàng sẽ rối loạn.

Nhưng, ai nào biết.

Mạng sống của Mặc Hàm Mạt Vũ, chỉ còn nửa năm, không, có lẽ cũng không tới nửa năm, tùy thời đều có khả năng độc phát bỏ mạng.

Làm sao nàng có thể không vội.

Bình tĩnh mà chịu đựng?

Quân Vũ Nguyệt thấy Phụng Khuyết Thành không nói, mặc dù không biết người nàng phải cứu là ai, có quan hệ gì với nàng, nhưng mà, hán vẫn tin tưởng một câu kia, quan tâm sẽ bị loạn.

Càng để ý ai đó, càng không trấn định được.

"Ban đầu, thân thể của ta trúng kịch độc, cần Thiên Sơn Tuyết Liên làm thuốc dẫn, phải ba vạn người, thâm ẩn núp, chỉ được phép thành công, không được thất bại, thật ra thì, giải độc của ta, không dùng hết bao nhiêu Tuyết Liên, hai cánh là đủ rồi!"

"Tuyết Liên vừa đến, ta lập tức giải độc, cũng bởi vì giải độc, tạm thời võ công hoàn toàn biến mất, cũng chính là đêm ngươi vào phủ, trúng mị độc của Mộ Bạch, mới để cho ngươi làm chuyện xấu!"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, sắc mặt lúng túng.

Đối mặt với Quân Vũ Nguyệt, ít nhiều gì, Phụng Khuyết Thành vẫn chột dạ.

Quân Vũ Nguyệt liếc mắt nhìn Phụng Khuyết Thành, không đi vạch trần, tiếp tục nói, "Sau đó biết ngươi tới lấy trộm Tuyết Liên, ta liền làm ký hiệu trên Tuyết Liên, mới vừa rồi ta nhìn kỹ, là Tuyết Liên thật không thể nghi ngờ!"

"Làm sao có thể, Không Hư Từ nói rõ." Phụng Khuyết Thành do dự.

Chẳng lẽ, Không Hư Từ nhìn lầm rồi?

"Có lẽ, có người động tay động chân với Tuyết Liên, khiến Tuyết Liên tạm thời sai lệch, nhưng mà, là thật hay giả, chỉ cần nghiên cứu chế tạo thành thuốc, liền biết thiệt giả! Lại nói, nếu ta chủ động tặng cho ngươi, chẳng lẽ còn có thể đưa ngươi đồ giả?"

Phượng Khuynh Thành bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Đúng vậy, Quân Vũ Nguyệt là ai.

Nhiếp Chính vương của vương triều Hạo Hãn, nhất ngôn cửu đỉnh, quân vô hí ngôn.

Sao có thể đưa Tuyết Liên giả cho nàng?

"Quân Vũ Nguyệt, là ta bị kích động!"

Cũng may, vẫn chưa truyền lệnh ra ngoài, cũng không tạo thành sai lầm lớn.

Quân Vũ Nguyệt lắc đầu một cái, không nói.

Trong lòng trầm nghĩ, người kia, đối với Phượng Khuynh Thành rất cuộc quan trọng bao nhiêu, mới có thể làm cho nàng rối loạn?

"Mang theo Tuyết Liên trở về đi, trên đường cẩn thận!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, cầm hộp gấm lên, đưa tới trước mặt Phượng Khuynh Thành.

Phượng Khuynh Thành thò tay mà nhận lấy.

Tự hỏi, tại sao, luôn tin tưởng Quân Vũ Nguyệt như vậy?

Phượng Khuynh Thành muốn nói câu gì, Quân Vũ Nguyệt cắt đứt, "Trở về đi, Bôn vương còn có chuyện quan trọng, cũng không giữ ngươi lại được!"

Nghĩ đến, Nhiếp Chính Vương phủ, cũng không có vũng như thành đồng như trong truyền thuyết.

"Quân Vũ Nguyệt, ta còn nợ ngươi một bữa cơm!"

"Ừ, ba ngày sau, ta nhất định đến nơi hẹn, đến lúc đó, giới thiệu một người bạn cho ngươi biết!"

"Được!" Diễn đàn L ; ' ê Q < > úy Đ *** ôn

Phượng Khuynh Thành ôm hộp gấm rồi đi.

Trong nháy mắt sự dịu dàng trên người Quân Vũ Nguyệt biến mất không thấy tung tích, gọi Long Nhất Âm Nhất, Âm Nhị đến Âm Thập!

Quân Vũ Nguyệt không nói gì, đi qua trước mặt mỗi người, con ngươi âm lãnh, không có dò hỏi, không có trách cứ.

Nhưng mà, sự ác độc phát ra từ trong lòng, lại làm cho mấy ám vệ đến thờ cũng không dám thờ mạnh!

Quân Vũ Nguyệt đứng ở trước mặt Âm Ngũ, Âm Lục, Âm Thất.

"Ngẩng đầu lên!"

Tim Âm Ngũ đập như sấm, ngẩng đầu lên, run sợ nhìn Quân Vũ Nguyệt, chột dạ không hiểu.

"Tự mình khai, hay là Bôn vương dựng hình?"

Âm Ngũ nghe vậy, bạch một tiếng quỳ xuống, "Vương gia, thuộc hạ oan uổng."

"Kéo xuống, bóc xương lột thịt, lăng trì xử tử, trước khi hành hình, để những kiếm sư giải khát thật tốt!"

Âm Ngũ còn muốn giải thích cầu xin tha thứ, lại có ám vệ tiến lên, cưỡng chế nàng, che miệng nàng lại, kéo nàng đi xuống.

Quân Vũ Nguyệt giống như không nhìn thấy khi đối mặt với sự cầu xin tha thứ của Âm Ngũ, nhìn về phía Âm Lục, "Ngươi có lời muốn nói?"

"Vương gia, thuộc hạ chỉ biết có một ngày Âm Ngũ, đi đến Tàng Bảo Các, cũng không biết nàng đã làm gì, lúc ấy thuộc hạ còn tưởng rằng, là Vương gia cho phép Âm Ngũ đến Tàng Bảo Các, cầu xin Vương gia khai ân!"

Âm Lục còn chưa nói xong, Quân Vũ Nguyệt dùng một chương đánh nàng bay đi ra ngoài.

"Ăn cây táo rào cây sung, chết chưa hết tội, kéo xuống, xử giống Âm Ngũ!"

Quân Vũ Nguyệt quát lớn xong, nhìn về phía Âm Thất.

Âm Thất bạch một tiếng quỳ xuống, "Vương gia, thuộc hạ khai, thuộc hạ khai!"

"Nói!"

"Là Cầm vương, là Cầm vương cho Âm Ngũ một lọ thuốc, để Âm Ngũ rắc lên Thiên Sơn Tuyết Liên, nói, có thể khiến cho Thiên Sơn Tuyết Liên sai lệch, Vương gia, thuốc hạ sai lầm rồi!"

"Biết chuyện không báo, bội tín quên chủ, kéo xuống bồi Âm Ngũ Âm Lục xuống địa ngục!"

Giải quyết ba mầm họa xong, Quân Vũ Nguyệt mới nói với Âm Nhất, "Âm Nhất, lại huấn luyện một nhóm tử sĩ nữa, bảo vệ Vương phủ an toàn, ngoài ra."

Quân Vũ Nguyệt phân phó rất nhiều chuyện, đợi sau khi Long Nhất, Âm Nhất đi xuống, thư phòng chỉ còn lại một mình hắn, hai ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, nhỏ giọng nỉ non, "Quân Vũ Thường, người thật là đáng chết!"

Trong mắt giấu giếm sát ý.

Trở lại nơi ẩn náu của Tuyệt Sát môn, Phượng Khuynh Thành biết Không Hư Tử dẫn theo một người trở lại.

Hỏi thăm thuốc hạ, mới biết được là Thư Mộ Bạch.

Phượng Khuynh Thành để cho hạ nhân đi mời Không Hư Tử và Thư Mộ Bạch đến, hi vọng bọn họ xem kỹ một chút, rốt cuộc Thiên Sơn Tuyết Liên là thật hay giả.

Lúc Không Hư Tử và Thư Mộ Bạch tới, Phượng Khuynh Thành ngồi ở đại sảnh, bưng trà, chậm rãi uống.

Không Hư Tử vừa thấy Phượng Khuynh Thành, cung cung kính kính hành lễ, "Sư phụ!"

Thư Mộ Bạch lại cứng đờ, miệng há lớn, không nói ra được một câu.

Nghĩ tới, Không Hư Tử lạy sư phụ, có lẽ tuổi sẽ lớn, nhưng mà không nghĩ tới, là Phượng Khuynh Thành.

Trời, tại sao có thể là Phượng Khuynh Thành.

Quá kinh sợ.

Sớm biết, còn không bằng sống ở Nhiếp Chính Vương phủ, cho dù sau khi bị Quân Vũ Nguyệt biết rõ chân tướng rồi đánh chết, cũng không phải tới nơi này chịu đựng sự hành hạ về tinh thần.

Không Hư Tử thấy Thư Mộ Bạch im lặng, nói, "Lo lắng làm cái gì, còn không mau thỉnh an sư tổ!"

"Sư phụ." Thư Mộ Bạch do dự.

"Tiểu Súc Sinh, còn không mau quỳ xuống, thỉnh an sư tổ!" Không Hư Tử tức giận mắng.

Bị Không Hư Tử mắng, Thư Mộ Bạch nhìn về phía Phượng Khuynh Thành, lại thấy Phượng Khuynh Thành cười như không cười nhìn mình, há miệng vừa muốn nói gì, Phượng Khuynh Thành lại lên tiếng.

"Thôi, ta không dám nhận Tiểu Súc Sinh khi sư diệt tổ như vậy, Âu Dương, đưa hắn trở về Nhiếp Chính Vương phủ đi!"

Thư Mộ Bạch ước gì được trở về Nhiếp Chính Vương phủ.

Khi Phượng Khuynh Thành lên tiếng, vui mừng để Âu Dương Hạo đưa hắn đi.

Không Hư Tử chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Phượng Khuynh Thành lại cười nói, "Tùy hắn chạy nhảy, mấy ngày nữa, hắn nhất định sẽ xin ta chứa chấp hắn!"

Không Hư Tử nghe vậy sững sờ, ngay sau đó cười nói, "Vẫn là sư phụ suy nghĩ chu toàn!"

Phượng Khuynh Thành lắc đầu, "Thật ra thì ta cũng hồ đồ, tới xem một chút, Quân Vũ Nguyệt nói, Thiên Sơn Tuyết Liên này là thật, người suy nghĩ kỹ một chút, có thứ gì, rắc lên Thiên Sơn Tuyết Liên, sẽ làm Thiên Sơn Tuyết Liên tạm thời sai lệch?"

Không Hư Tử trầm tư một lát, mới thận trọng gật đầu.

"Ngược lại có một người như thế, nhưng mà, hắn đã chết rất nhiều năm, chẳng lẽ, hắn có đồ đệ thừa kế y bát của hắn?"

"Vậy là ai?" Phượng Khuynh Thành hỏi.

"Sư đệ ta!" Diễn đàn L ;' ê Q < uy Đ *** ôn

Không Hư Tử nói xong, tiến lên cẩn thận xem xét Thiên Sơn Tuyết Liên.

Kéo xuống một mảng nhỏ thả vào trong miệng, tí mi thương thức, một hồi lâu mới nặng nề thở dài, "Ai, cũng là ta hồ đồ!"

"Là thật sao?"

Không Hư Từ gạt đầu.

Phượng Khuynh Thành siết chặt nắm đấm, đứng lên, "Nghiên cứu chế tạo thuốc giải!"

Sau đó phi thân đi biệt viện.

Bây giờ nàng, lập tức muốn gặp Mặc Hàm Mạt Vũ, muốn chia sẻ với bọn chúng tin tức tốt này.

Nhưng Phượng Khuynh Thành không ngờ được, bên nàng cực kỳ vui mừng, bên Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ lại là nước sôi lửa bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bỏ nhà ra đi

Biệt viện

Nha hoàn ma ma phục vụ Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ, nửa đêm thức dậy, vốn định vào phòng xem một chút, hai hài tử có muốn thức dậy đi tiểu hay không, lại phát hiện giường lớn trống rỗng, bị dọa sợ đến mức họ vội vàng gọi Lâm Phong Lâm Nguyên, nhưng hai người chìm sâu trong giấc ngủ, gọi thế nào cũng không tỉnh dậy.

Lại vội vàng đi tìm Quý Cốc Tử, kết quả, Quý Cốc Tử cũng chìm sâu trong giấc ngủ!

Trong lúc nhất thời, tìm khắp phủ đệ, cũng không thấy hai oa nhi, mọi người rất lo lắng, vội vàng đi đến nơi ẩn náu của Tuyệt Sát môn báo tin.

Phượng Khuynh Thành vui mừng mừng tiến đến, lại biết được hai oa nhi bỏ thuốc mê làm Lâm Phong, Lâm Nguyên, Quý Cốc Tử hôn mê, len lén chạy ra khỏi phủ.

Tức giận nàng đập tay một cái vào trên khay trà, khay trà vang tiếng bể nát.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói!"

Nha hoàn ma ma quỳ đây bên dưới đất, đối với chủ tử chưa từng gặp mặt này, các nàng vô cùng sợ hãi, không dám lừa gạt nửa câu.

Cuối cùng nhận được kết quả là, cũng không biết ai lỡ miệng nói, nói hôm nàng bị thương, đầu sỏ gây nên là Nhiếp Chính vương Quân Vũ Nguyệt.

Lúc ấy mặt hai oa nhi liền tối, cũng nói một câu, muốn báo thù cho mẫu thân, muốn để Nhiếp Chính vương nợ máu trả bằng máu, kết quả hai oa nhi liền lập trước kế hoạch bỏ nhà ra đi.

"Một đám phế vật, đến hai hài tử cũng trông không xong, nuôi các ngươi có ích lợi gì!" Phượng Khuynh Thành gầm lên.

"Tiểu thư tha mạng!"

Nha hoàn ma ma vội vàng cầu xin tha thứ, chỉ sợ Phượng Khuynh Thành bán các nàng đi hoặc là giết chết.

"Cút!" Phượng Khuynh Thành khề quát một tiếng, nha hoàn ma ma vội vàng chạy trốn, Phượng Khuynh Thành mới nói với Hồng Tụ Thiêm Hương, "Phải người đi xem xung quanh Nhiếp Chính Vương phủ, nếu thấy Mặc Hàm, Mạt Vũ, không cần chờ ta ra lệnh, dẫn bọn chúng trở lại!"

"Dạ!"

"Đợi chút. . . ." Phượng Khuynh Thành đột nhiên kêu các nàng, Hồng Tụ Thiêm Hương quay đầu lại, nhìn Phượng Khuynh Thành.

"Hai Nấm Tuyệt còn không?"

Hồng Tụ Thiêm Hương lắc đầu.

Hai Thiêm Điện Điều, lúc Mặc Hàm Mạt Vũ rời đi, tiện tay mang bọn chúng đi cùng.

Vừa nghe hai Nấm Tuyết cũng bị mang đi, Phụng Khuyết Thành mới thở phào nhẹ nhõm, dù sao, hai con Thiêm Điện Điều vốn hiểu tính người, là bằng hữu tốt của của Mặc Hàm Mạt Vũ, nếu Mặc Hàm Mạt Vũ gặp phải nguy hiểm, nhất định sẽ trở lại cầu cứu.

Đội Hồng Tụ Thiêm Hương đi ra ngoài, Phụng Khuyết Thành có chút vô lực nghiêng qua trên ghế.

Nếu bị Quân Vũ Nguyệt biết, còn có sự tồn tại của hai hài tử, hẳn sẽ như thế nào?

Sẽ liều mạng cướp bọn chúng đi, hay là?

Kết quả là gì, Phụng Khuyết Thành không dám nghĩ!

Trong lúc nhất thời, Phụng Khuyết Thành đã quyết định, chờ tìm hai hài tử về, nàng liền dẫn bọn chúng trở về Giang Nam, vĩnh viễn sẽ không vào kinh.
.....

Nhiếp Chính Vương phủ

Quân Vũ Nguyệt xử lý đám người Âm Ngũ, phân phó chuyện khác, đi ra khỏi thư phòng, lại thấy Thư Mộ Bạch bị người tổng trở lại, Quân Vũ Nguyệt hơi nhíu mày, "Người?"

Thư Mộ Bạch nuốt một ngụm nước bọt, "Vũ Nguyệt, ta có việc muốn nói với người!"

"Rất quan trọng?"

Thư Mộ Bạch gật đầu, "Rất quan trọng!"

Quân Vũ Nguyệt không có lên tiếng, xoay người vào thư phòng, Thư Mộ Bạch liền đi theo.

Chỉ chốc lát sau, bên trong thư phòng truyền đến tiếng kêu rên của Thư Mộ Bạch.

"Chịu đựng."

"A a a." Diễn đàn L & ^ e Q ÚY Đ#@ ôn

"Ai u, umh."

Sau đó truyền đến âm thanh giận dữ của Quân Vũ Nguyệt, "Người đâu, ném Thư Mộ Bạch ra ngoài Vương phủ cho Bồn vương!"

Lúc Thư Mộ Bạch bị mang ra, sưng mặt sưng mũi, mặt phù lên, nếu giờ phút này, nương hân ở đây, cũng không nhận ra hân.

Đường cái phồn hoa của kinh thành.

Hai oa nhi phân điều ngọc trác một tay cầm mút quả, một tay cầm đồ chơi làm bằng đường, ăn đến cực kỳ vui mừng, thỉnh thoảng nhét thức ăn vào trong bao vải xinh đẹp đeo bên hông.

Hai oa nhi ra tay hào phóng, nếu thích, sẽ mua, nhưng mà, trên căn bản chỉ mua thức ăn.

Người bán hàng rong ra sức kêu bọn họ qua mua, những người bán đồ chơi nhỏ, mặt đen lại, nhìn miếng thịt béo lớn như vậy, bay vào trong nôi người khác, lạnh lẽo buồn bực.

Hai đồng tử nhiều bạc này chính là Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ.

Vốn là hai oa nhi tính toán trực tiếp hỏi đi đường đến Nhiếp Chính Vương phủ, phải đi tìm Nhiếp Chính vương Quân Vũ Nguyệt báo thù, nhưng mà, hai oa nhi thông minh, trong lòng biết trực tiếp đến, sợ là thù còn chưa báo, nhất định sẽ bị người của Phụng Khuyết Thành bắt trở lại, cho nên, bọn họ quyết định, đi hướng ngược lại Nhiếp Chính Vương phủ, trước tiên ở bên ngoài dạo chơi mấy ngày, chờ Phụng Khuyết Thành buông lỏng cảnh giác, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp đột nhập vào Nhiếp Chính Vương phủ.

"Ai nha, không được, Phụng Mạt Vũ, ta ăn không vô nữa, những món điểm tâm, đồ ăn vặt này, tất cả đều cho người!" Phụng Mặc Hàm nói xong, khẽ ném điểm tâm trong ngực vào trong ngực Phụng Mạt Vũ.

Phụng Mạt Vũ liền vội vàng lắc đầu "Không... không được, ta cũng no căng rồi, nếu không, cho Nấm Tuyết đi!"

"Tốt!"

Phượng Mạt Vũ mở miệng túi ra, lại thấy Năm Tuyết ở trong túi, tròn tròn mắt, bụng tròn vo, móng vuốt không ngừng sờ bụng của mình, rõ ràng cũng no căng rồi.

Phượng Mạt Vũ cười, "Mặc Hàm, mau nhìn xem con của ngươi, còn đói bụng không?"

Phượng Mặc Hàm gật đầu, nhìn Năm Tuyết của mình, bụng tròn vo, đầu lười thè ra, híp mắt lại, Phượng Mạt Vũ đưa ngón tay ấn bụng Năm Tuyết, Năm Tuyết ồ ào phát ra một tiếng thét chói tai, mở mắt, hung hãn khát máu, thấy là Phượng Mạt Vũ và Phượng Mặc Hàm, hô hô mấy tiếng, lại nhắm hai mắt lại.

Mặc cho Phượng Mạt Vũ kéo lỗ tai, chân, nhẹ nhàng xoa xoa bụng cho nó, vô cùng hưởng thụ.

Tỷ đệ hai người nhìn nhau, ha ha nở nụ cười.

Nhưng mà, thức ăn bọn họ ăn không hết phải làm sao đây?

Tỷ đệ hai người suy tư một hồi, lại thấy vừa rồi, có hài tử ăn mặc rách rưới, quỳ trên mặt đất, nói, đại gia đại nương, thúc thúc bá bá, thăm thăm tốt bụng, cầu xin cho chút đồ ăn.

Hai người suy nghĩ, cầm đồ ăn còn dư lại lên, đi tới đưa cho những hài tử ăn xin, hài tử ăn xin lấy được thức ăn, hai ba cái đã ăn hết sạch đồ ăn, sau đó như tên trộm nhìn Phượng Mạt Vũ và Phượng Mặc Hàm.

Oa nhi phần điều ngọc trác như vậy, mặc cảm y xa hoa, trên cổ đeo vòng, kiềng vàng, treo một khối ngọc bội trong suốt, trên cổ tay là một số lắc nhỏ.

Vừa nhìn, chính là hài tử nhà giàu.

Lại nhìn mặt bọn họ thiên chân vô tà (ngây thơ) không rành việc đời, đáng vẻ dễ bắt nạt lại dễ bị lừa gạt, mấy oa nhi làm ăn mà không đành lòng, người nhìn ta, ta nhìn người, rốt cuộc phái ra một tên ăn xin coi như là ăn nói lưu loát, hỏi, "Tiểu đệ đệ, tiểu muội muội, có phải các người lạc mất người nhà hay không?"

Phượng Mạt Vũ nhìn về phía Phượng Mặc Hàm, muốn Phượng Mặc Hàm nói chuyện.

"Không phải, chúng ta là bỏ nhà ra đi!"

Đám ăn mày, từng người một kinh ngạc không thôi.

Trợn to hai mắt, giống như nhìn thấy kẻ ngốc vậy, nhìn Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ, "Vậy các ngươi chuẩn bị đi nơi nào?"

"Không biết, các vị đại ca, các ngươi có thể chứa chấp chúng ta mấy ngày hay không?" Phượng Mặc Hàm hỏi.

Thật ra thì, bọn họ có bạc, có thể đi khách điểm ở, nhưng mà, Phượng Mặc Hàm biết rất rõ, nếu như đi khách điểm ở, không tới ba canh giờ, bọn họ sẽ bị tìm được.

Đi về, nếu như muốn chạy ra lại, thật sự rất khó khăn.

"A." L & ^ e Q ÚY Đ #@ ôn ngôn tình

Bọn tiểu ăn xin kinh hãi, một người trong đó lắp bắp nói, "Đại ca, bọn họ cho chúng ta đồ ăn, hiện tại không có chỗ ở, chúng ta hãy thu lưu bọn họ mấy ngày đi!"

"Ngôi miếu đồ nát chúng ta ở hơi nhỏ một chút, bẩn một chút, các ngươi tuyệt đối đừng ghét bỏ nha....!"

"Không, sẽ không!"

Kết quả, hai oa nhi cùng mấy tên ăn xin trở về hang ổ của mấy tên ăn xin, Phượng Mạt Vũ vẫn luôn nắm lỗ mũi, Phượng Mặc Hàm thì vẫn còn khá hơn chút, nhưng tóm lại hẳn không nở khi thấy bào tử khó chịu, lập tức yêu cầu bọn tiểu ăn xin quét dọn ngôi miếu đồ nát, lại lấy bạc ra, bảo bọn họ đi mua thức ăn, thuận tiện mua chăn đệm trở lại.

Trong lúc nhất thời, Phượng Mặc Hàm nghiêm nhiên thành thủ lĩnh ăn mày, chỉ huy mười tên ăn xin lớn hơn hẳn làm này làm nọ, sau đó cẩn thận quan tâm chăm sóc Phượng Mạt Vũ, hai Năm Tuyết không nhìn được, cũng chui ra, đông chạy tây nhảy, sung sướng không thôi.

Ba ngày trôi qua, vẫn không có tin tức của hai oa nhi, Phượng Khuynh Thành nhanh chóng phát hỏa, trong miệng cũng nóng giận đến nổi bọt nước.

Nhưng, nàng vẫn phải lên tinh thần đi thực hiện lời hứa với Quân Vũ Nguyệt.

Thay một bộ cảm y màu trắng, tóc đen chỉ dùng một cây trâm ngọc búi ở sau ót, điểm nhẹ một chút phấn, thướt tha duyên dáng, đúng là một giai nhân xinh đẹp khuynh thành độc nhất vô nhị.

Túy Tiên lâu

Sáng sớm Quân Vũ Nguyệt nhận được thiệp mời Phụng Khuynh Thành phái người đưa tới, hẹn hẳn ở Túy Tiên lâu dùng cơm trưa, sớm một chút liền cẩn thận tắm rửa thay y phục, lúc đi tới Túy Tiên lâu, Phụng Khuynh Thành còn chưa tới, Quân Vũ Nguyệt liền vào bao gian đã được hẹn trước, mím môi mỉm cười chờ đợi.

Thân thể lười biếng dựa vào cửa sổ, nhìn Túy Tiên lâu, người đến người đi.

Ánh mắt mờ mịt khó đoán.

Cho đến khi xe ngựa xa hoa mà lại kín đáo từ xa xa đường đi tới, Quân Vũ Nguyệt mới khe khẽ nhếch môi.

Xe ngựa dừng lại, Phụng Khuynh Thành được Hồng Tụ Thiêm Hương phục vụ, xuống xe ngựa, gần như theo bản năng, ngẩng đầu nhìn lên lầu hai của Túy Tiên lâu. Lại thấy Quân Vũ Nguyệt dựa bên cửa sổ, khẽ gõ ly trà với nàng.

Phụng Khuynh Thành nhếch môi cười yếu ớt, cất bước chuẩn bị tiến vào Túy Tiên lâu, lại bị một người say rượu ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Ngoài ý muốn

Nhìn nam nhân ngăn cản đường đi của mình, chính là Phong Tử Thư bị Quân Vũ Nguyệt ném ra khỏi Nhiếp Chính Vương phủ, Phụng Khuynh Thành hơi nhíu mày, không đợi nàng tiến lên, Phong Tử Thư liền tiến lên một bước, vươn tay muốn nắm lấy cánh tay của nàng, thân thể Phụng Khuynh Thành nhích sang một bên, Phong Tử Thư say đến choáng váng, thân thể lao đảo.

Phụng Khuynh Thành nghĩ lúc đầu vốn là nàng đi trêu chọc hắn, cuối cùng không đành lòng, đưa tay kéo cánh tay Phong Tử Thư, phòng ngừa hắn ngã xuống đất.

Sau đó muốn rút tay của mình về, Phong Tử Thư lại nhanh chóng dùng sức bắt được, giọng khàn khàn nói, trầm thấp bi thương khẽ gọi, "Phụng Nhi. . . ."

"Phong Tử Thư, ta không phải Phụng Nhi!" Phụng Khuynh Thành nói xong, dùng sức rút cánh tay bị Phong Tử Thư nắm ra, thân thể lui về phía sau mấy bước.

Bàn tay rơi vào khoảng không, Phong Tử Thư tiêu điều lạnh lẽo kêu lên, "Phụng Nhi, đừng, đừng bày ra bộ dạng đó với ta, van ngươi!"

Đưa tay lại muốn bắt lấy Phụng Khuynh Thành.

Lần này Phụng Khuynh Thành không cho Phong Tử Thư cơ hội bắt được nàng, thân thể xoay một cái, mắt thấy Phong Tử Thư sắp ngã xuống đất, mới nhảy nháy mắt với Âu Dương Hạo đứng bên cạnh.

Âu Dương Hạo gật đầu, thân thể chợt di chuyển, đỡ Phong Tử Thư.

Phong Tử Thư lắc đầu một cái, "Phụng Nhi, không phải là đáng yêu như vậy, không phải là đáng yêu như vậy!"

Phụng Khuynh Thành không nói gì.

Phong Tử Thư thấy Phụng Khuynh Thành không nói, cho là tình cảm giữa bọn họ, vẫn có thể trở lại như trước, dùng sức đẩy Âu Dương Hạo ra, đi bắt lấy Phụng Khuynh Thành.

Gần như vào lúc sắp chạm vào Phụng Khuynh Thành, bóng đen nhanh chóng bay đến, nhanh chóng kéo Phụng Khuynh Thành ra, tay còn lại, một chưởng đánh Phong Tử Thư bay đi ra ngoài.

Bịch một tiếng rơi trên đất, khóe miệng Phong Tử Thư tràn ra vết máu. Khổ sở, rồi lại bị ai nhìn Phụng Khuynh Thành. Cuối cùng thế nhưng bị thương cười ha ha ha.

Lắc đầu. Diễn đàn L -= ê Q ~! úy Đ <>? ôn

Là hần sai lầm rồi.

Ban đầu, vào lúc nhìn trướng, nên mang nàng rời khỏi Nhiếp Chính Vương phủ.

Sai lầm rồi, sai lầm quá rồi.

Phượng Khuynh Thành thấy Phong Tử Thư như vậy, muốn lên trước, eo bị Quân Vũ Nguyệt dùng sức ôm lấy, không thể động đậy.

Vừa định mở miệng, Quân Vũ Nguyệt lại lạnh lùng mở miệng trước, "Không phải nói mở tiệc mời ta sao, những người không có liên quan, để ý tới hần làm chi?"

Miệng khẽ nhếch, Phượng Khuynh Thành không nói nên lời, dù sao, Quân Vũ Nguyệt tặng Tuyết Liên, tình ý hơn cả thiên đại.

Dù cho Tuyết Liên này, vốn hần nên thuộc về nàng.

Nháy nháy mắt với Âu Dương Hạo, Âu Dương Hạo gật đầu, vẫn không nhúc nhích.

Phượng Khuynh Thành cười cười với Quân Vũ Nguyệt, không để lại dấu vết muốn thoát eo ra khỏi ma trảo của Quân Vũ Nguyệt, lại bị Quân Vũ Nguyệt càng ôm càng chặt hơn, Phượng Khuynh Thành hơi giận, nói, "Thật ra thì, cũng không thể coi là người không có liên quan, chỉ là cảm thấy dù gì cũng có chút giao tình, cũng không thể trở mặt nhìn hần say mướt ngồi phịch ở bên đường, bị mưa đập gió vùi."

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, nhìn Phượng Khuynh Thành một cái, đột nhiên nói với Long Nhất đứng ở một bên: "Long Nhất, người tự mình đưa hần trở về Đệ Nhất trang, nói với Phong Tử Quân, Bốn vương không thích người Phong gia xuất hiện ở Kinh thành, để người Phong gia tự lo thân mình cho tốt!"

"Dạ" Long Nhất đáp một tiếng, tiến lên đỡ Phong Tử Thư say đến hồ đồ lên nhanh chóng rời đi.

Phượng Khuynh Thành khô khốc cười một tiếng, giờ tay lên dùng sức đẩy bàn tay của Quân Vũ Nguyệt đang ôm eo ra, lui về sau một bước, "Vũ Nguyệt, xin mời!"

Quân Vũ Nguyệt nhìn Phượng Khuynh Thành một cái, cũng không giận, cất bước lên lầu.

Người quái gở, Phượng Khuynh Thành nghĩ như vậy, đi theo sau lưng Quân Vũ Nguyệt lên lầu hai Túy Tiên lầu, hoàn toàn không thấy bên trong lầu, đủ loại ánh mắt.

Quan sát, tìm tòi nghiên cứu, đoán, ao ước, ghen tỵ, đủ loại.

Hai người ngồi xuống, lập tức có hạ nhân bưng các loại thức ăn rượu bày lên, Hồng Tự tiến lên rót rượu cho hai người, vừa lui về, Phượng Khuynh Thành bưng ly rượu lên, nói với Quân Vũ Nguyệt, "Vũ Nguyệt, Khuynh Thành kính người một ly!"

Con người Quân Vũ Nguyệt thâm thúy, nhẹ nhàng quét Phượng Khuynh Thành một cái, bưng ly rượu lên, "Vẫn còn nhớ hôm đó Khuynh Thành dùng giọng Oanh ca, vui ở trong lòng ta, bởi ta uống ly rượu Nữ Nhi Hồng đệ nhất thiên hạ, hôm nay hồi tưởng lại, giống như là mộng!"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, trong nháy mắt gương mặt ửng hồng, trộm nhìn, sắc mặt Hồng Tự Thiêm Hương đỏ bừng giống nhau, lúng túng không thôi, hốt hoảng uống xong rượu, rượu mạnh ngọt tinh, trượt vào cổ họng, vốn nên là Quỳnh Tương Ngọc Dịch (thường thức rượu quý), nhưng Phượng Khuynh Thành chỉ cảm thấy trong miệng càng thêm rất đau dữ dội.

Lúc trước vì Thiên Sơn Tuyết Liên, nàng dùng bất cứ thủ đoạn tột tể nào, hôm nay nghĩ đến, quá hồ đồ rồi.

Thấy Phượng Khuynh Thành không nói, Quân Vũ Nguyệt nhìn về phía Hồng Tự Thiêm Hương, ra lệnh, "Các người đi xuống, Bốn vương cùng chủ tử các người trò chuyện thật tốt!"

Hồng Tự Thiêm Hương sợ Phượng Khuynh Thành thua thiệt khi ở trước mặt Quân Vũ Nguyệt, tất nhiên không muốn.

Quân Vũ Nguyệt nhìn, lông mày nhẹ cau lại, "Làm sao, các người không muốn?"

"Vương gia thứ tội, nô tỳ là nha hoàn thân cận hầu hạ tiểu thư!" Hồng Tự Thiêm Hương song song hành lễ, cực kì áy náy.

Nhưng mà, lại kiên quyết muốn bảo hộ Phượng Khuynh Thành.

"Hừ!" Quân Vũ Nguyệt hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên đứng dậy ra tay, tấn công Hồng Tự Thiêm Hương.

Mắt thấy sắp bóp chặt cổ của Hồng Tự Thiêm Hương, trong nháy mắt Phượng Khuynh Thành đứng dậy, đi lên bắt lấy cổ tay của Quân Vũ Nguyệt, lại bị Quân Vũ Nguyệt nắm cổ tay của mình, lôi kéo, rơi vào trong ngực Quân Vũ Nguyệt, còn chưa kịp kêu lên, đã bị Quân Vũ Nguyệt nhay một cái, rơi vào trên giường lớn trong gian phòng.

Bức rèm rơi xuống, hạt châu tròn tròn sáng bóng rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang tanh tách.

Hồng Tụ Thiêm Hương lấy lại tinh thần, muốn đi vào gian trong, lại bị một luồng khí lưu cường đại chế ngự, không thể động đậy.

Quân Vũ Nguyệt nhốt Phụng Khuynh Thành trong ngực, đè ở phía dưới, hai mắt sáng quắc, "Khuynh Thành, ngươi nói, là nàng tiến sát cửa, bị ta đánh bay ra ngoài, bị mất mạng, hay là."

Quân Vũ Nguyệt còn chưa có nói xong, Phụng Khuynh Thành khéo cười tươi đẹp làm sao, giờ tay lên đè lên đôi môi của Quân Vũ Nguyệt, "Hong Tu Thiêm Hương, đi ra ngoài, chờ đợi ở bên ngoài!"

Hồng Tụ Thiêm Hương nghe vậy, sốt ruột không thôi.

Lại nghe thấy Phụng Khuynh Thành trầm thấp "Ừ" một tiếng, nhứt chí thôi lui khỏi bao gian.

Về mặt đau khô, canh giữ cửa bao gian.

Trên giường lớn trong gian trong.

Quân Vũ Nguyệt nhìn phía dưới, Phụng Khuynh Thành dung mạo diễm lệ, vô cùng quyến rũ, giờ hai ngón tay lên nắm lấy cảm của Phụng Khuynh Thành, "Khuynh Thành, ngươi nói, có ít nợ, có phải chúng ta nên giải quyết thật tốt hay không?"

Khoản nợ?

Trong lòng Phụng Khuynh Thành lộp bộp giật mình.

Tâm loạn.

Ánh mắt lóe lên, mí mắt nháy mấy cái.

Cố gắng đè sự chột dạ xuống, "Khoản nợ, nợ gì, làm sao ta nghe không hiểu?"

"Thật sự nghe không hiểu sao?" Quân Vũ Nguyệt nói xong, bàn tay trượt xuống.

Nhẹ nhàng kéo váy Phụng Khuynh Thành ra, lộ xiêm áo tuyết trắng bên trong ra.

"Vậy ta tốt bụng nhắc nhở ngươi...nhưng ngươi ngàn vạn lần không thể nói láo, biết không?" Quân Vũ Nguyệt nói rất nhẹ nhàng, nhưng mà, trong giọng nói, có quá nhiều uy hiếp, quá nhiều áp bức.

"Ha ha!" Phụng Khuynh Thành khô khốc cười một tiếng, muốn tránh ra, lại phát hiện, nàng hoàn toàn không làm gì được Quân Vũ Nguyệt.

Thậm chí, đầu khẽ choáng váng.

Rượu. Dẫn đàn L -= ê Q ~! úy Đ <>? ôn

"Đừng nghĩ loạn, ta không có hèn hạ vô sỉ đến mức hạ thuốc, hoặc là làm gì khác, nhưng mà rượu kia quá mạnh, quá tinh, được mệnh danh chỉ cần một chén, hết lần này tới lần khác trong lòng ngươi có quỷ, uống quá nhanh, say mà thôi."

Quân Vũ Nguyệt nói xong, đầu khẽ đi xuống.

Hai mắt đen nhánh, sáng chói rực rỡ.

"Không!" Phụng Khuynh Thành nói nhỏ, xoay đầu đi.

Không thể.

Lúc đó cùng hiện tại không giống nhau.

Nàng không thể, nhiều lần, đắm chìm trong đó.

Nàng chỉ say, say mà thôi, chỉ muốn ngủ một giấc thật tốt, thật tốt.

"Khuynh Thành, đừng cự tuyệt ta, được không?" Quân Vũ Nguyệt nhẹ dụ dỗ.

Phụng Khuynh Thành lắc đầu, "Vũ Nguyệt, đừng bày ra bộ dạng đó, được không, cầu xin ngươi, đừng bày ra bộ dạng đó, được không?"

Quân Vũ Nguyệt nhìn Phụng Khuynh Thành, mặc dù thân thể đã sớm đau đớn, kêu gào khó nhịn, nhưng vẫn nhẹ nhàng gạt đầu, giờ tay lên, nhẹ nhàng mon trón gương mặt Phụng Khuynh Thành, "Ngủ đi, ta bảo đảm không chạm vào ngươi."

Hình như trong nháy mắt tâm trí mơ hồ đi, cảm giác, đặt mình trong vực sâu vạn trượng, mê mẩn mờ mịt, không tìm được lối ra.

Hình như, có người ở cách đó không xa chỉ dẫn từng bước, khiến cho nàng nói gì đó, đã nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cầu hôn

Rốt cuộc nói những gì, Phụng Khuyết Thành không biết, chỉ cảm thấy, có người đang hỏi mình, mà nàng hình như cũng nói gì đó, giữa lúc mơ mơ hồ hồ, giống như, tất cả lời nói đều là lời thật lòng.

Lời thật lòng, chuyện bí mật?

Phụng Khuyết Thành sợ hết hồn, bỗng nhiên hoảng hốt tỉnh lại.

Trong nháy mắt không còn sót lại chút cảm giác say nào.

Bật ngồi dậy, mới phát hiện, xiêm áo bên ngoài của nàng bị cởi hết, giờ phút này đang ngồi trên giường lớn trong bao gian của Túy Tiên lâu, bên cạnh, Quân Vũ Nguyệt cũng chỉ mặc xiêm áo lót, từ từ nhắm mắt, ngủ yên ở bên cạnh.

Vẫn có chút sợ hết hồn hết vía.

Nghĩ tới, rồi đi có lẽ là điều tốt nhất.

Rón rén chuẩn bị vượt qua Quân Vũ Nguyệt, xuống giường rồi đi, trong nháy mắt eo bị ôm lấy, sau đó thân thể nghiêng một cái, liền bị Quân Vũ Nguyệt đè ở phía dưới.

Phụng Khuyết Thành giãy người một cái, ngay sau đó buông tha, mị nhãn như hoa, cười như không cười hỏi, "Người tính toán ban ngày ban mặt, bạch nhật tuyên dâm sao?"

"Bạch nhật tuyên dâm?" Quân Vũ Nguyệt cẩn thận suy ngẫm ý tứ bốn chữ này, giống như cũng không tồi, "Nếu Khuyết Thành người nguyện ý, đó cũng là ý tốt!"

"Ta không muốn!"

Không rõ tung tích Mặc Hàm, Mặc Vũ, nàng nào còn tâm tư ở nơi này khanh khanh ta ta với Quân Vũ Nguyệt.

"Biết chắc người không muốn, cho nên, ta chỉ cởi xiêm áo bên ngoài của người, để cho người ngủ thoải mái một chút!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, thấy Phụng Khuyết Thành đưa tay chuẩn bị đẩy hấn ra, thân thể cúi xuống dưới, trầm thấp dụ dỗ nói: "Khuyết Thành, đừng làm rộn, ta đang khó chịu, để cho ta ôm một hồi, chờ ta dễ chịu hơn, ta liền thả người đi!"

Phụng Khuyết Thành vốn muốn nói, người khó chịu là chuyện của người, nhưng cảm nhận được thân thể Quân Vũ Nguyệt căng thẳng, cả người nóng đến lợi hại, hô hấp cũng nặng nề, hơn nữa còn đè nén dục vọng nồng đậm.

Lời ra đến khóe miệng trong nháy mắt biến mất mất tích, thân thể cũng bỗng nhiên như nhũn ra.

Mặc cho Quân Vũ Nguyệt ôm mình, ma sát lên người, cho đến khi hấn mở to miệng thở dốc, ngã ở bên người, Phụng Khuyết Thành mới nhẹ nhàng giật giật thân thể, Quân Vũ Nguyệt lại đột nhiên lật người, một tay chống mặt, dùng ánh mắt sáng rực nhìn nàng, yếu ớt mở miệng, "Chợt rất nhớ mấy ngày ở Nhiếp Chính Vương phủ, muốn người liền muốn người, một khắc cũng không cần đè nén, chỉ một mực cùng người ân ái ái ái, cực hạn vui thích, không cần khắc chế như vậy!"

"Người." Phụng Khuyết Thành kinh ngạc.

Quân Vũ Nguyệt nói vậy là có ý tứ gì?

Lúc Phụng Khuyết Thành đang kinh ngạc, Quân Vũ Nguyệt chợt mở miệng, "Khuyết Thành, người giả cho ta đi!"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, lại có chút dở khóc dở cười.

Quân Vũ Nguyệt vì chuyện phòng the nên tìm một cái cớ cho tình yêu nam nữ, lại có thể mặc kệ yêu cùng không yêu, liền lấy hôn nhân để trôi buớc.

Thật sự là tức cười.

Quân Vũ Nguyệt thấy Phụng Khuynh Thành trầm mặc, vẻ mặt khác thường, trong lúc nhất thời, có chút hoảng hốt, vội hỏi, "Khuynh Thành, có phải ngươi không muốn không?"

"Không muốn cái gì?" Phụng Khuynh Thành hỏi ngược lại.

"Chẳng lẽ ngươi không muốn gả ta sao?" Quân Vũ Nguyệt hỏi lại một lần nữa.

"Đúng, ta không muốn!" Phụng Khuynh Thành nói xong, thừa dịp Quân Vũ Nguyệt còn chần chộ, đẩy Quân Vũ Nguyệt ra, ra sức đẩy Quân Vũ Nguyệt xuống giường, ngã chống vó, thật là tức cười.

Nhưng Phụng Khuynh Thành nhìn, lại không cười nổi.

Bởi vì nàng biết rõ, nếu như hôm nay, sơ sót một chút, chọc giận Quân Vũ Nguyệt, nàng đừng mơ tưởng toàn thân mà lui.

Vội ở lại, tìm xiêm y của mình mặc vào.

Quay đầu lại, Quân Vũ Nguyệt đã ngồi ở trên giường, hai mắt sáng rực nhìn nàng.

Mấp máy môi, hơi lạnh thấu xương bắt đầu tỏa ra, "Tại sao?"

Đúng vậy, tại sao?

Đó là một cuộc hôn nhân không có tình yêu, trừ dục vọng, không có gì khác, Phụng Khuynh Thành nàng không ngốc, tại sao muốn đồng ý?

Mà Quân Vũ Nguyệt đối với nàng, hoàn toàn chưa nói yêu.

Có lẽ, trong xương, hấn vẫn còn hận nàng.

Cho nên, dùng Vương Phi Nhiếp Chính Vương phủ, vinh hoa phú quý, ngàn vạn vinh sùng giam cầm nàng, sau đó, bẻ gãy đôi cánh bay lượn của nàng, từng bước từng bước, để cho nàng không có năng lực chống cự, cuối cùng sống không bằng chết.

Hoặc có thể, đây chính là sự trả thù của hấn.

"Bởi vì không có tình yêu, chỉ có phát tiết dục vọng, cho nên, ta không đồng ý!"

Tình yêu? Diễn đàn I < > ê Q !@ úy Đ *& ôn

Trong lòng Quân Vũ Nguyệt tự hỏi, tình yêu là thứ gì?

Từ nhỏ đến lớn, không có người nói cho hấn biết, hoặc là dạy hấn, như thế nào mới tính là yêu.

Hấn chỉ biết, bởi vì hấn không bài xích nàng đến gần, cùng nàng ở trên giường cũng có thể vui thích chí cực, thậm chí lúc cá nước thân mật, nàng cũng vui vui mừng mừng, chẳng lẽ, đây không phải là tình yêu?

"Nhưng mà, mấy ngày kia, ngươi rõ ràng nói."

Phụng Khuynh Thành lắc đầu, "Không, Vũ Nguyệt, đó không phải là tình yêu, lần đầu tiên, ta trúng mị dược, là bắt đắ dĩ, lần thứ hai, Thư Mộ Bạch bỏ thuốc ta, có lẽ duyên phận sắp đặt, Vương phủ nhiều nam tử như vậy, ta không đưng ngã, lại trong một ngàn người mới chọn được một người là ngươi, lần thứ ba, Quân Vũ Thường bỏ thuốc ta, ta hoàn toàn không biết nam tử lần đó là ai, chỉ có thể thuận theo bản năng, lần lượt trầm luân, về phần sau đó, ta là vì Thiên Sơn Tuyết Liên."

Sự thật, rất tàn khốc, lại chân thật.

Nhưng Quân Vũ Nguyệt khó có thể tiếp nhận, sau đó, đến giày cũng không mang, chân không chạy vội tới bên cạnh Phụng Khuynh Thành, bắt được cánh tay của Phụng Khuynh Thành, ánh mắt vô cùng lo lắng, giọng nói nôn nóng, "Khuynh Thành, không phải như vậy, thật sự không phải!"

Lần đầu tiên, mặc dù người bị thương nặng, tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc, bị buộc chịu đựng, nhưng hấn vẫn có thể cảm giác được sự vui thích cực hạn.

Nếu không, sau khi liều mạng cũng sẽ không, muốn đổi một nhân chứng sống.

Có lẽ khi đó, hấn liền muốn, có lẽ, cuộc sống, có nữ tử này ở bên cạnh, cũng rất tốt.

Lần thứ hai, ba, dưới tình huống ý chí thanh tỉnh, khoái cảm cực hạn đó, càng không cần phải nói.

"Vũ Nguyệt, một chữ tình, chú trọng lưỡng tình tương duyệt, vậy mà hôm nay, hai người chúng ta, vốn chưa nói tới lưỡng tình tương duyệt, cho nên, đàm hôn luận gả, có chút quá sớm!"

"Nhưng"

"Cám ơn người vẫn tôn trọng, không có thừa dịp người gặp nguy, cáo từ!"

Phượng Khuyết Thành nói xong, khẽ gật đầu với Quân Vũ Nguyệt, tránh Quân Vũ Nguyệt, hoảng hốt mà chạy, vừa ra ngoài bao gian, Phượng Khuyết Thành đã ra quyết định, điều quan trọng hiện giờ là mau chóng tìm được Mặc Hàm, Mạt Vũ, sau đó rời khỏi Kinh thành, bởi vì người kinh thành quá điên cuồng.

Hồng Tụ Thiêm Hương thấy Phượng Khuyết Thành ra ngoài, lập tức tiến lên, Phượng Khuyết Thành khẽ lắc đầu, bày tỏ mình cũng không thua thiệt, ba người một trước hai sau chuẩn bị đi xuống dưới lầu.

"Phượng Nhi, chúng ta lại gặp mặt, thật sự là duyên phận!"

Người chưa tới, âm thanh tà mị mang theo phóng đảng đã truyền đến, Phượng Khuyết Thành nghe tiếng, mày khẽ cau, ngược mắt nhìn lại, lại thấy cả người Quân Vũ Thường mặc xiêm áo đỏ vô cùng khoa trương, trong tay cầm một cây quạt ngọc, bộ dạng phong lưu, cất bước đi tới.

Hai mắt Phượng Khuyết Thành híp lại, đầu cúi thấp, tính toán giả bộ không biết Quân Vũ Thường, rời đi.

Cố tình

Tay cầm quạt của Quân Vũ Thường, ngăn Phượng Khuyết Thành lại, "Phượng Nhi, Bồn vương vì người mà bị thương, còn đắc tội Vương huynh, người lại làm như không thấy Bồn vương, giả bộ không thấy, cũng không tốt đâu!"

Phượng Khuyết Thành nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Quân Vũ Thường, nhếch môi mỉm cười, "Cầm Vương gia, có lẽ trí nhớ của người cũng không đủ tốt!"

"A, thật sao? Vậy Phượng Nhi nói cho Bồn vương, Bồn vương quên mất chuyện gì?" Quân Vũ Thường nói xong, cười ha ha, tiếp tục nói, "Chẳng lẽ là Bồn vương đồng ý nạp Phượng Nhi làm thiếp, rồi lại không đồng ý? Hay là, Bồn vương hứa tặng Phượng Nhi vàng bạc châu báu, nhưng lại chưa cho ~?"

Phượng Khuyết Thành lắc đầu, "Không phải!"

"Cái này cũng không phải, cái kia cũng không phải, vậy Phượng Nhi có thể nhắc một tiếng hay không, tránh cho Bồn vương, tổn thương lòng của Phượng Nhi!"

"Cầm Vương gia quên cũng không sao, chỉ cần ta không quên là tốt rồi!"

Mấy ngày nay, vội vàng tìm Thiên Sơn Tuyết Liên, chờ Thiên Sơn Tuyết Liên tới tay, Mặc Hàm, Mạt Vũ lại bỏ nhà ra đi, ngược lại nàng quên mất hận cũ với Quân Vũ Thường.

Rõ ràng nàng đều quên, thế nhưng hết lần này tới lần khác hấn lại huênh hoang đến trước mặt nàng, nhắc nhở nàng.

Không được quên.

Quân Vũ Thường lại cười lên ha ha, "Phượng Nhi đúng là thú vị, nhưng mà, Phượng Nhi à, người nói, Bồn vương vì người mà bị thương, người muốn bồi thường cho Bồn vương như thế nào?"

Bồi thường? Diễn đàn 1 <> ê Q !@ úy Đ *& ôn ngôn tình

Tâm tư Phượng Khuyết Thành hơi đổi, chột cười.

Trên bộ mặt tuyệt mỹ, khéo cười tươi đẹp làm sao, nụ cười của Quân Vũ Thường trong nháy mắt có chút khó đoán, lại nghe Phượng Khuyết Thành nói, "Cầm Vương gia, hôm nào không bằng hôm nay, hôm nay, ta mời Vương gia uống vài ly rượu, coi như là Khuyết Thành bồi tội với Vương gia, được không?"

"Ha ha, được, được, thật tốt!"

Hai người đã xác định, Phượng Khuyết Thành lập tức để Hồng Tụ đi chuẩn bị nhà gian, Quân Vũ Thường thấy dáng dấp Hồng Tụ mắt ngọc mày ngài, mặc dù không tuyệt mỹ như hoa giống Phượng Khuyết Thành, cũng có phong tình khác, lại nhìn Thiêm Hương đứng ở bên cạnh Phượng Khuyết Thành, mặt trái xoan tinh xảo, mắt hai mí, mày lá liễu, đôi môi trẻ đỏ mọng, cũng xinh đẹp không gì sánh được, "Không ngờ Phượng Nhi tuyệt mỹ, ngay cả nha hoàn hầu hạ cũng hết sức xinh đẹp!"

"Vậy sao, Cầm vương thật sự cảm thấy họ tốt?" Phượng Khuyết Thành kéo dài âm thanh hỏi.

"Tất nhiên, từ trước đến giờ Bồn vương không nói dối!"

"Ha ha, Vương gia, ta nghĩ, hai nhà hoàn của ta, nhất định sẽ nhớ sự khích lệ hôm nay của ngươi, cảm tạ ngươi thật tốt!"

Tiến vào nhà gian, hai người vừa ngồi xuống, Quân Vũ Thường mở miệng liền hỏi.

"Phượng Nhi, ngươi rời khỏi Nhiếp Chính Vương phủ như thế nào, Ngũ Vương huynh hẳn có làm khó dễ ngươi?"

Phượng Khuynh Thành cười, "Cảm Vương gia, nói đến, thật ra thì cũng muốn cảm tạ ngươi, nếu không phải nhờ Vương gia ngươi, hôm đó hạ độc ta, ta sẽ không có biện pháp đến gần Nhiếp Chính vương, cho nên, ngày hôm nay, ta nhất định sẽ cảm tạ Vương gia thật tốt!"

Quân Vũ Thường vừa nghe những lời này của Phượng Khuynh Thành, liền khó chịu giống như ăn phải một con ruồi như vậy, ghê tởm.

Tình cảm, hẳn chịu nhiều đau khổ, làm quần áo cười cho Quân Vũ Nguyệt.

Trong lòng buồn phiền, bụng ly rượu lên uống..., Phượng Khuynh Thành vội vàng rót, lại khích Quân Vũ Thường mấy chén, Quân Vũ Thường được mỹ nhân mời rượu, choáng váng nhưng lại không chú ý, Phượng Khuynh Thành bụng ly rượu lên, giọt rượu cũng không dính, bên môi nâng lên một nụ cười khát máu.

Hồng Tụ Thiêm Hương nhìn, không kìm hãm được giật mình.

Sau đó lại đồng tình với cảnh ngộ của Quân Vũ Thường.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Báo thù rửa hận

Rượu, Quân Vũ Thường uống một ly lại một ly.

Vừa bắt đầu chỉ cảm thấy, mỹ nhân mời rượu, vô cùng tuyệt vời.

Nhưng mà càng về sau, Quân Vũ Thường càng thấy có gì đó không đúng, cả người không biết sao lại khô nóng, không biết sao lại vô lực.

Thậm chí, thần trí cũng có chút mơ hồ.

Hắn.

Bỗng nhiên tròn to hai mắt, nhìn về phía Phượng Khuynh Thành ngồi ở đối diện, khéo cười tươi đẹp làm sao, "Ngươi, rượu này?"

"Ha ha ha!" Phượng Khuynh Thành trầm thấp cười một tiếng, cũng không vòng vo, trực tiếp nói, "Cảm Vương gia, bị hạ Nhuyễn Cân Tán, Mị Dược cảm giác như thế nào?"

"Ngươi." Quân Vũ Thường giận, đứng lên, muốn đi bắt Phượng Khuynh Thành, lại mất thăng bằng, thân thể nghiêng một cái, ngã xuống va vào cái ghế ngồi, cả người ngã gục trên mặt đất.

Há miệng muốn gọi, Phượng Khuynh Thành nhanh chóng đứng dậy, đưa tay điểm huyệt cảm của Quân Vũ Thường.

"Cảm Vương gia, bắt đầu từ bây giờ, ngươi có thể tha hồ kêu, tận tình gọi, bởi vì, ngươi gào rách cổ họng, cũng không còn người nghe thấy, tất nhiên cũng sẽ không có người cứu ngươi đâu, dĩ nhiên, nếu như mà ta là ngươi, ta sẽ không kêu, cũng sẽ không gọi, ta sẽ nghĩ, phải làm thế nào để xua tan khí nóng trên người! Chắc chắn chắc, hôm đó, ở Nhiếp Chính Vương phủ, dù gì còn có một Nhiếp Chính vương, nhưng hôm nay, Cảm Vương gia, ngươi cũng không cần mơ mộng xa vời, có một cô nương đưa tới cửa giải độc cho ngươi!"

Phượng Khuynh Thành nói xong, nghiêng đầu nói với Hồng Tụ Thiêm Hương, "Các ngươi, đi kiểm mấy sợi dây, hôm nay tâm trạng ta rất tốt, bởi Cảm Vương gia chơi ngược!"

Hồng Tụ Thiêm Hương nghe vậy, cũng không hỏi nhiều, Hồng Tụ xoay người ra khỏi phòng, không bao lâu, liền lấy bốn, năm sợi dây thừng lớn trở lại,

"Tiểu thư?"

"Đờ Cẩm Vương gia dậy, trối lên ghế!"

"Dạ!" Diễn đàn L % ^ ê Q * & úy Đ !@# ôn

Hồng Tụ Thiêm Hương ba chân bốn cẳng lôi kéo Quân Vũ Thường đang nhe răng trợn mắt lên, thô lỗ ấn ở trên ghế, sau đó thô bạo trối chặt hần.

Mặc cho hần gãy giữa, không tiếng động quát to.

Thật đúng với câu kia, cho dù ngươi la rách cổ họng, cũng sẽ không có người nghe, lại càng không có người đến cứu ngươi.

Quân Vũ Thường càng thêm cảm thấy trong cơ thể, cảm giác nóng rực kịch liệt lại hung mãnh, hành hạ hần như muốn chết đi, nhưng lại không chết được.

Hơn nữa, quá khứ chỉ cần nổi le dục vọng, liền có các loại nữ nhân đưa lên giường, mặc cho hần phát tiết.

Giờ phút này, trờ nhin, trợn mắt giận dữ nhìn Phụng Khuyết Thành, không còn phương pháp.

Nữ nhân này thật là ác độc, không chỉ hạ hần Nhuyễn Căn Tán, hạ Mị Dục, còn dùng sợi dây trối chặt hần, không để cho hần chạy trốn, phát ra âm thanh, mà nàng lại ở bên cạnh ha ha ha cười duyên, thỉnh thoảng dịu dàng mềm giọng mấy câu, trêu đùa thân thể hần đến sắp nổ tung.

Thân thể không nhin được co quắp lại.

"Chắc chắn chắc, Cẩm Vương gia, dù sao ngươi cũng phải nhin xuống, đầu sao, Mị Dục ta hạ ngươi, cũng không độc bằng hôm đó ngươi hạ, cho nên, ngươi nhin một chút thì qua thôi!"

Quân Vũ Thường nghe vậy, thân thể nghiêng một cái, cả người cả ghế nặng nề ngã trên mặt đất.

Xiêm áo đỏ thẫm, gương mặt tuần tú bị giầy vò vụn vụn, trợn tròn hai mắt, Phụng Khuyết Thành nhin, thật đúng là cực kỳ hưng phấn.

Tiến lên vài bước, đi tới trước mặt Quân Vũ Thường, nhắc chân, găm lên ngực Quân Vũ Thường, từ trên cao nhin xuống nhin Quân Vũ Thường, "Cẩm Vương gia, nhớ, cô nương trên thế gian này, cũng không phải tất cả cô nương đều e sợ quyền thế của ngươi, cũng không phải tất cả cô nương đều phải khúm núm trước ngươi, gọi là tới đuôi là đi, về sau đừng đến trêu chọc ta, nếu không, cũng không phải chỉ đơn giản hạ ngươi Nhuyễn Căn Tán, hạ Mị Dục như vậy, nhất định khiến ngươi sống không bằng chết!"

Ví dụ như, cả đời —— bắt lức!

Phụng Khuyết Thành mang theo Hồng Tụ Thiêm Hương rời đi, để Quân Vũ Thường một mình trên mặt đất, không ngừng co quắp, miệng sùi bọt mép, dường như lý trí càng ngày càng tan rã, cho đến khi một tiếng thét kinh hãi truyền đến, "Vương gia."

Quân Vũ Thường biết, là ám vệ của hần đến.

Ám vệ điểm mấy huyết đạo trên người của hần, câu đầu tiên Quân Vũ Thường mở miệng nói, "Phụng Khuyết Thành, Bồn vương muốn giết ngươi!"

Ám vệ kinh hãi, bởi vì, đi theo bên cạnh Quân Vũ Thường, vẫn chưa từng thấy Quân Vũ Thường nổi giận như vậy.

"Vương gia, hình như ngươi trúng mị độc."

"Tìm cho Bồn vương mấy cô nương trẻ tuổi tướng mạo đẹp, còn tâm thân xử nữ!"

"Dạ!"

Nhã gian của Túy Tiên lâu, Quân Vũ Thường cùng mấy nữ nhân, điên loạn đảo phụng, hết sức phong lưu, vô cùng sung sướng, lại mạnh mẽ cường bức làm một cô nương mất mạng.

Sau khi Quân Vũ Nguyệt tự mình giải độc, uống một ly lại một ly rượu, sắc mặt lạng ngắt như tờ, không nhin ra hi nộ ái ố.

Cho đến khi Âm Nhất đến, ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ mấy câu, Quân Vũ Nguyệt hơi nhíu mày, "Người đã ớn?"

"Dạ!"

Tiểu nhân nhi cơ trí làm người khác hài lòng như vậy, lần đầu tiên Âm Nhất nhin thấy, liền thích.

"Âm thầm bảo vệ là tốt rồi!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, con ngươi nhin ra ngoài cửa sổ, nhin thấy nơi xa núi non trùng điệp, khoe miệng từ từ nâng lên.

"Âm Nhất, ngươi hiểu yêu là gì sao?"

Ám Nhất nghe vậy, khoe miệng run rẩy, giống như gặp quỷ, nhìn Quân Vũ Nguyệt.

Khẽ dao động lắc đầu.

Hắn là một ám vệ, trời sinh lãnh tính, chức trách chính là thu thập tình báo cho Quân Vũ Nguyệt, nào có tư cách nói chuyện yêu đương.

Quân Vũ Nguyệt a một tiếng, "Hỏi cái cộc gỗ như ngươi, sẽ cũng không hỏi ra nguyên nhân, thôi, đi đến phủ công chúa Văn Yến!"

"Dạ!" Diễn đàn L % ^ ê Q * & úy Đ ! @ # ôn

Công chúa Văn Yến, muội muội cùng mẫu của Quân Vũ Nguyệt, năm nay 20, gả cho Kim khoa Trạng Nguyên Từ Thế Phong làm thê, đường dục một ấu hài tử, năm nay hai tuổi.

Tình cảm của công chúa Văn Yến cùng phò mã cực tốt, cảm sát hòa minh, ân ái ái ái, tương kính như tân, ngược lại cũng không có tính khí cao cao tại thượng của Công chúa, ở Phủ Công chúa, công chúa Văn Yến càng thêm giống tức phụ (con dâu) gia đình bình thường phục vụ công bà (cha mẹ chồng), hòa thuận với trực lý (chị em dâu).

Lúc này toàn gia đang ở trong vườn hoa treu dừa với oa nhi hai tuổi, nghe thấy hạ nhân báo lại, nói Nhiếp Chính vương đến, công chúa Văn Yến lập tức giao hài tử cho công bà, đi đến đại sảnh tiếp Quân Vũ Nguyệt.

"Ha ha ha, ngọn gió nào thổi Ngũ Ca người đến đây vậy?"

Cả người công chúa Văn Yến mặc xiêm áo hoa lệ, trăm cái lay động theo bước chân, vừa tiến vào đại sảnh, thấy nha hoàn đã dâng trà cho Quân Vũ Nguyệt, mới ngồi vào chiếc ghế bên sườn Quân Vũ Nguyệt, cười nhìn Quân Vũ Nguyệt, lại thấy mày Quân Vũ Nguyệt khẽ cau, nụ cười trên mặt trong nháy mắt thu lại, nghiêm mặt nói, "Ngũ Ca, làm sao vậy?"

"Gặp chút chuyện, tới đây hỏi muội muội cách giải quyết!"

Công chúa Văn Yến vô cùng kinh ngạc.

Người Ngũ Ca này của nàng là một người tài ba, chẳng bao giờ cần hỏi cô muội muội nàng cách giải quyết, trong lòng hoảng sợ, chẳng lẽ có chuyện lớn xảy ra?

Vội nói, "Ngũ Ca, đã xảy ra chuyện lớn gì? Có cần gọi Thế Phong trở lại hay không, Ngũ Ca bàn bạc cùng Thế Phong?"

"Chuyện nhi nữ tình trường, gọi hắn trở lại làm gì?" Quân Vũ Nguyệt tức giận nói.

Công chúa Văn Yến sửng sốt, ngay sau đó suy nghĩ ra một chuyện.

Đó chính là, Ngũ Ca không dính khói bụi trần gian của nàng, sợ là đã động lòng. Phất tay, ý bảo toàn bộ nha hoàn ma ma đi xuống, bên trong đại sảnh, chỉ còn lại hai huynh muội.

"Ngũ Ca, người coi trọng cô nương nhà nào?"

Coi trọng?

Quân Vũ Nguyệt lắc đầu một cái.

"Vậy, Ngũ Ca, người nói với muội muội xem, là cô nương nhà nào, ngày khác muội muội mời đến Phủ Công chúa, thay Ngũ Ca nhìn một chút xem sao!"

Tuy nói, muội muội thay ca ca xem xét tấu tử (chị dâu), hơi quá.

Nhưng mà, mẫu hậu đã đi về cõi tiên, trên đời này, chỉ còn nàng là người thân nhất với hắn.

Nàng luôn luôn quan tâm ca ca.

"Không cần, lần này tới, chỉ muốn hỏi người một chút!" Nói đến đây, Quân Vũ Nguyệt hơi ngừng lại, tâm tư hơi đổi, "Văn Yến, người biết làm thế nào khiến cô nương vui vẻ?"

Khiến cô nương vui vẻ?

công chúa Văn Yến hơi suy tư, "Ca ca, chuyện này không phải rất đơn giản sao, hợp ý, nàng thích vàng bạc châu báu, tơ lụa, người đưa đến, còn có thể không động lòng?"

Vàng bạc châu báu, tơ lụa?

Những thứ này, Phụng Khuyết Thành nhiều không kể xiết!

Nàng muốn, tuyệt đối không phải là những vật phạm tục này!

Ám Nhất vào đại sảnh, hành lễ với công chúa Văn Yến, sau đó đi tới bên cạnh Quân Vũ Nguyệt, cúi người ở bên tai Quân Vũ Nguyệt, dùng âm thanh chỉ đủ cho hai người nghe thấy, nói nhỏ mấy câu, đuôi lông mày Quân Vũ Nguyệt khẽ nhúc, đứng lên, "Văn Yến, ta đi về trước đây!"

Công chúa Văn Yến sửng sốt, nhưng cũng biết, Quân Vũ Nguyệt nhiều việc, vội đứng lên, "Ca ca, ta tiễn người đi ra ngoài!"

"Ừm!"

Hai người cùng đi ra ngoài Phủ Công chúa.

Một ngõ hẻm nhỏ bên ngoài Phủ Công chúa, Phụng Mạt Vũ lập tức kéo kéo ống tay áo Phụng Mặc Hàm, "Mặc Hàm, Mặc Hàm"

"Sao thế?" Phụng Mặc Hàm hỏi.

"Người mau nhìn, mau nhìn, người kia, người kia."

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Gặp mặt

"Ai vậy?" Phụng Mặc Hàm hỏi một tiếng, nhìn theo phương hướng ngón tay Phụng Mạt Vũ chỉ.

Chỉ thấy một nam tử cao to, một thân cẩm y đen, ngẩng đầu sải bước đi ra khỏi Phủ Công chúa, bên cạnh có một cô nương kim quang lấp lánh.

"Hắn?" Phụng Mặc Hàm nghiêng đầu, thì thào một tiếng.

Chẳng lẽ vận khí tốt như vậy?

Nói đến Phủ Công chúa thử vận khí một chút, lại thật sự đụng phải?

"Là kẻ thù của chúng ta phải không?" Phụng Mạt Vũ hỏi.

Cũng không nên nhận sai người.

Con người đen bóng của Phụng Mặc Hàm hípit lại, nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên nói ra, "Mạt Vũ, người chờ ở đây, ta đi lên thăm dò tình hình địch một chút!"

Phụng Mặc Hàm không đợi Phụng Mạt Vũ nói chuyện, đã chạy đi ra ngoài, Phụng Mạt Vũ há miệng nghĩ kêu, đã không kịp, chỉ đành phải cứng rắn để âm thanh xuống, trơ mắt nhìn Phụng Mặc Hàm mặc xiêm áo của tên ăn xin chạy về phía Quân Vũ Nguyệt.

Lòng thấp thỏm không thôi.

Vừa hi vọng người kia là kẻ thù của bọn họ, bộ dạng kia, biết bộ dạng kẻ thù như thế nào, cũng sẽ không tính kể sai người.

Nhưng cũng không hy vọng đúng, bởi vì, lần đầu tiên nhìn thấy, đã rất thích.

Dù sao đáng đáp hẳn cực kì đẹp đẽ, còn mang theo cảm giác quen thuộc!

Phụng Mạt Vũ lắc đầu một cái, gắt gao nhìn chăm chú vào Phụng Mặc Hàm.

Quân Vũ Nguyệt đứng ở trước cửa Phủ Công chúa, thật ra thì, vừa ra tới, đã có thể lên xe ngựa rồi đi, nhưng vẫn đứng ở cửa Phủ Công chúa rảnh rỗi nói mấy câu với Văn Yến công chúa, kéo dài thời gian lên xe ngựa, lại thấy một tiểu hài, từ trong ngõ hẻm đối diện Phủ Công chúa chạy ra, Quân Vũ Nguyệt nghiêng đầu, nhìn về phía Ám Nhất, Ám Nhất khẽ vuốt cằm, Quân Vũ Nguyệt nhìn, con người sáng lên, trong nháy mắt khoe miệng nhếch lên.

"A, đại gia à." Diễn Đàn L * & ê Q ^% úy Đ !@ ÔN

Phượng Mặc Hàm kêu to một tiếng, thân thể nhỏ nhỏ đã chạy đến trước mặt Quân Vũ Nguyệt, sau đó lúc Quân Vũ Nguyệt sững sờ, đã ôm lấy bắp đùi Quân Vũ Nguyệt.

"A, đại gia tốt bụng, người thương cho tiểu nhân vài đồng tiền đi, tiểu nhân đã vài ngày không có ăn cơm rồi!"

Giọng nói vang dội, tiếng khóc vang tận mây xanh, chỗ nào giống oa nhi vài ngày không có ăn cơm?

Quân Vũ Nguyệt sững sờ.

Công chúa Văn Yến còn đang kinh ngạc, đã nghe Phượng Mặc Hàm ôm bắp đùi Quân Vũ Nguyệt, gào khóc kêu to mình thế thảm như thế nào.

Ví dụ như, hần vừa khóc chào đời, phụ thân hần mắc bệnh nặng, ruột thủng bụng nát, miệng mất mũi lệch ra, tai điếc mắt mù chết đi, để lại hần cùng nương, mấy ngày trước, hần cũng lạc mất nương hần.

Ví dụ như, mấy tên ăn xin lớn thấy hần còn nhỏ tuổi, giành thức ăn hần xin được, cố ý đánh hần.

Mồm miệng rõ ràng, khiến người làm nương như công chúa Văn Yến, tâm can tỳ phổi nhói đau.

Lại sợ Quân Vũ Nguyệt tức giận, đánh hài tử này bay ngã ra ngoài.

Cũng không quan tâm trên người oa nhi rất bẩn, vội vàng đưa tay kéo oa nhi từ trên người Quân Vũ Nguyệt ra, "Khất nhi này, gan rất lớn, mấy ngày không có gì ăn, cũng không thể đi lung tung cầu người, ta sẽ cho hạ nhân dẫn người đi vào ăn ít thứ lấp đầy bụng!"

"A." Phượng Mặc Hàm sững sờ.

Hần vốn không phải tới xin đồ ăn!

Công chúa Văn Yến thấy Phượng Mặc Hàm sững sờ, cho là hần sắp có đồ ăn, vui đến ngốc, vội để nha hoàn bên cạnh tiến lên, chuẩn bị dẫn Phượng Mặc Hàm vào Phủ Công chúa ăn ít thứ, một hồi nàng sẽ cẩn thận hỏi thăm.

Nha hoàn kia lập tức tiến lên, kéo tay Phượng Mặc Hàm, hướng vào trong Phủ Công chúa.

Phượng Mặc Hàm nóng nảy.

Ra sức giãy giụa, phóng ánh mắt cầu cứu vào trong ngõ hẻm.

Nhất mẩu đồng bào, lại cùng nhau lớn lên, một ánh mắt của Phượng Mặc Hàm, một động tác, Phượng Mạt Vũ cũng biết hần nghĩ muốn làm gì, lần này thấy Phượng Mặc Hàm phóng ánh mắt cầu cứu, Phượng Mạt Vũ nào dám do dự, lập tức nói với mười tên ăn xin bên cạnh, "Nhanh, đi cứu Mặc Hàm với ta, nhớ, một hồi chuyện gì cũng đừng làm, chỉ để ý vây quanh nam tử mặc xiêm áo đen, đầu đội ngọc quan, gào khóc kêu to là được rồi!"

Những tên ăn xin này, ngày thường bụng ăn không no, lại rời rạc không có người giúp, cho đến khi Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ đến, hai người không chỉ có bạc, mua đồ ăn cho bọn họ, còn thông minh, vài ba lời đã dọa bọn họ sững sờ.

Càng thêm xem Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ là chủ.

Lúc Phượng Mạt Vũ mở miệng, chưa từng do dự, lập tức gật đầu, đi theo Phượng Mạt Vũ chạy ra ngoài.

Quân Vũ Nguyệt nhìn Phượng Mặc Hàm giãy giụa, vừa nhìn về phía những tên ăn xin từ trong ngõ hẻm chạy đến, liếc mắt một cái, liền nhìn thấy ở bên trong mấy tên ăn xin, một oa nhi nhỏ nhắn, xiêm áo trên người tuy là rách rưới nát nát, nhưng gương mặt sạch sẽ, tuyết trắng mềm mại, mang theo vài phần quen thuộc, trái tim lạnh lẽo, bỗng nhiên hơi ấm.

"A, đại gia, đại gia tốt bụng, van cầu người tha đệ đệ ta đi!"

Phượng Mạt Vũ giống như Phượng Mặc Hàm, vừa lên trước, liền ôm lấy chân Quân Vũ Nguyệt, hoàn toàn không nhìn cả người Quân Vũ Nguyệt tỏa ra lãnh khí, tiểu ăn xin cùng nàng chạy tới, từng người một bị dọa sợ đến mức đứng ngoài năm bước, không dám tiến lên.

Một mình ôm bắp đùi Quân Vũ Nguyệt, vừa khóc, vừa gọi, vừa cầu khẩn, toàn bộ nước mắt nước mũi chui trên người Quân Vũ Nguyệt, còn thuận tay lấy đi ngọc bội Quân Vũ Nguyệt đeo trên thắt lưng, cắt vào trong ngực.

Ám Nhất ở một bên, nhìn rõ ràng, khề nhếch miệng, không thể tin được.

Oa nhi này, có phải quá kinh nghiệm lão luyện rồi hay không?

Ám Nhất nhìn, không nói không rằng, bởi vì trong lòng hần biết, võ công mưu tính chủ tử đều hơn hần hần, tuyệt đối nhìn thấy rõ ràng hành động mờ ám của oa nhi này, chủ tử đã không nói, hần cũng không cần phải mở miệng.

Phượng Mặc Hàm thấy, có Phượng Mạt Vũ gia nhập, lúc nha hoàn sững sờ, đã rút ra tay, thân thể nhanh chóng thoát ra, học Phượng Mạt Vũ, cũng ôm lấy chân còn lại của Quân Vũ Nguyệt.

"A, đại gia à, van cầu người thương xót thương xót chúng ta, cho ít bạc, chúng ta mua mấy cái bánh bao bánh màn thầu đi!"

Nước mắt nước mũi, lại chùi lên xiêm áo của Quân Vũ Nguyệt.

Công chúa Văn Yến đã sớm nhìn ngáy người.

Tiết mục vừa khóc vừa gào này, nàng vốn xuất thân cao quý nên chưa từng gặp qua, huống chi, hôm nay, Quân Vũ Nguyệt quá khác lạ.

Không chỉ không tức giận, cũng không có đá người bay đi ra ngoài.

Hơn nữa. L * & ê Q ^ % úy Đ ! @ ÔN NGÔN TÌNH

"Ám Nhất, bạc!"

Ám Nhất nghe vậy, lập tức lục lọi ở trên người, lấy ra mấy tờ ngân phiếu, cung cung kính kính đưa cho Quân Vũ Nguyệt, Quân Vũ Nguyệt nhận lấy, đưa cho Phụng Mặc Hàm, "Trước tiên cầm nhiều đây đi, nếu không đủ, về sau tới Nhiếp Chính Vương phủ tìm Bồn vương."

Nhưng, Quân Vũ Nguyệt còn chưa có nói xong, trong nháy mắt ngân phiếu trong tay rơi vào trong tay Phụng Mặc Hàm.

Còn chưa lấy lại tinh thần, Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ, một đám tên ăn xin, đã sớm chạy đi.

Quân Vũ Nguyệt đứng ở trước cửa Phủ Công chúa, nhìn một đám ăn xin, trong con người, cũng chỉ có hai bóng dáng nho nhỏ đó.

"Ca ca."

Văn Yến công chúa khẽ gọi, trong lúc nhất thời có chút thất thần.

Quân Vũ Nguyệt khoát khoát tay, "Vào đi, ta trở về!"

Sau đó lên xe ngựa, rời đi.

Ngồi ở trong xe ngựa, Quân Vũ Nguyệt nhìn trên cầm bào, nước mắt nước mũi, nước miếng, hơi nhũu mảy, ngay sau đó lại giãn ra.

Trở lại Nhiếp Chính Vương phủ, đổi xiêm áo sạch sẽ, Quân Vũ Nguyệt đứng trước giá treo xiêm áo, nhìn cầm bào trên giá bị gãy vò đến rồi tỉnh rồi mù.

Gọi Ám Nhất, phân phó mấy câu.

Ngôi miếu đổ nát ở vùng ngoại ô.

"Mặc Hàm, bao nhiêu bạc?"

Phụng Mặc Hàm lấy ngân phiếu ra, quơ quơ ở trước mặt Phụng Mạt Vũ, "Không nhiều lắm, nhưng mà, không lấy là uống phí!"

Phụng Mạt Vũ lại nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Mới vừa rồi hần nói, bảo chúng ta về sau, đi đến Nhiếp Chính Vương phủ tìm hần, chẳng lẽ."

Nói xong, lại từ trong ngực lấy ngọc bội ra, "Người xem một chút, vật này đáng tiền sao?"

Phụng Mặc Hàm lại không nhận, "Người ngốc à, hần đường đường là Nhiếp Chính vương, trên vạn vạn người, thứ không đáng tiền có thể mang theo bên người sao!" Sau đó lôi kéo Phụng Mạt Vũ đi tới một bên, nhỏ giọng nói thầm vài câu với Phụng Mạt Vũ.

Mắt đẹp của Phụng Mạt Vũ tròn to, "Chuyện này có thể sao?"

"Làm sao không thể, chẳng lẽ người muốn bị nương tóm lại, chúng ta không thể đi giúp nương báo thù?"

Phụng Mạt Vũ lập tức lắc đầu.

Nhớ tới lúc Phụng Khuynh Thành được mang về, khắp người máu me, nằm trên giường, hôn mê bất tỉnh, Phụng Mạt Vũ lập tức dứt khoát.

"Vậy ta nghe lời người!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đồ phùng Ôn Doanh (Chắc Thắng)

Tỷ đệ hai người tạm biệt bọn tiểu ăn xin, bọn tiểu ăn xin vừa biết hai người muốn rời đi, lập tức không đành lòng, thứ nhất Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ có bạc, mua ăn mua mặc cho bọn họ, thứ hai, mấy ngày chung đụng, ít nhiều có tình cảm.

Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm ngó lơ, chờ bọn hắn về đến nhà, chắc chắn tới đón bọn họ.

Về sau cùng nhau đi học, biết chữ, luyện võ.

Còn cho bọn họ một tấm ngân phiếu, trong lúc bọn tiểu ăn xin nước mắt lưng tròng nhìn chăm chú, hai oa nhi chạy thật nhanh, hai con Thiểm Điện Điều yên lặng làm ổ ngủ ngon lành trong túi đeo.

Đại trạch hoa lệ của Âu Dương Hạo.

Phụng Khuynh Thành ngồi ở thư phòng, một ngón tay, gõ từng cái vào trên bàn sách, trầm tư suy nghĩ, nghĩ tới có phải suy nghĩ lúc đầu sai rồi hay không, mới vẫn không tìm được hai hài tử?

Lại nghĩ, trên thế gian này, Mặc Hàm, Mạt Vũ vốn hiểu rõ mình nhất?

Bừng tỉnh hiểu ra, đứng lên, "Hong Tụ Thiêm Hương!"

Hong Tụ Thiêm Hương lập tức vào thư phòng, "Tiểu thư?"

"Mau phái người, đi tìm ở hướng ngược lại của Nhiếp Chính Vương phủ, còn nữa, khách điểm gì đó, hỏi càng nhiều càng tốt, nơi những tên ăn xin tụ họp, cũng không được bỏ qua!"

"Vậy bên Nhiếp Chính Vương phủ?" Hong Tụ hỏi.

"Tiếp tục theo dõi!"

"Dạ!"

Phụng Khuynh Thành trầm mặc trong chốc lát, thấy Hong Tụ còn đang chờ nàng phân phó, mày khê cau, "Hong Tụ, hôm nay, ở Túy Tiên lâu, các người ở bên ngoài, có nghe thấy trong nhà gian, ta đã nói những gì?"

Hong Tụ lắc đầu một cái.

"Một câu cũng không nói?" Phụng Khuynh Thành hỏi.

Hong Tụ gật đầu một cái.

Phụng Khuynh Thành lại buồn bực.

Bởi vì, trong lúc nàng mơ mơ màng màng, cảm thấy rõ ràng mình nói gì đó, nhưng mà, rốt cuộc nói gì, Phụng Khuynh Thành lại một chút ấn tượng cũng không có.

Giơ tay lên nhẹ nhàng ấn vào thái dương, khoát tay ý bảo Hong Tụ đi xuống.

Trên đường cái. Dẫn đàn L/ê QU.ý Đ=Ôn ngôn tình

Hai tiểu ăn xin tay trái cầm đùi gà, tay phải cầm cánh gà, gặm đến mức một miệng đầy dầu mỡ, tướng ăn có thể nói là vô cùng thô tục.

‘Đồ phùng Ôn Doanh’

Hai oa nhi đứng ở trước đồ phùng, nghe trong đồ phùng, tiếng la hưng phấn truyền ra, trong con người, tràn ngập không hiểu cùng tò mò.

"Ta muốn vào xem một chút!" Phụng Mặc Hàm nói.

Phụng Mạt Vũ gật đầu.

Bày tỏ nàng cũng muốn.

Nhưng mà hài tử năm tuổi, dù hiểu chuyện thông tuệ, cũng chưa từng thấy qua oai môn tà đạo (đường ngang ngõ tắt), cũng chưa từng đến đồ phùng.

Hai người dắt tay chuẩn bị tiến vào đồ phùng, lại bị người canh cửa ngăn lại.

"Đi đi đi đi, xú ăn xin (những tên ăn xin thối tha) từ đâu đến, cút sang một bên, nếu không."

Bị người mắng là xú ău xin, Phụng Mặc Hàm giận, cao giọng nói quát, "Gào to cái gì, xú ău xin cái gì!" Nói xong, từ trong lòng ngực lấy ra một tờ ngân phiếu, vung tay lên vẩy vẩy, "Nhìn thấy không, đây là cái gì, đây là ngân phiếu, trợn to mắt chó của ngươi mà nhìn cho rõ, chó dùng mắt chó đi nhìn người, tránh qua một bên đi, đừng cản đường của tiểu gia ta, chó ngoan không chắn đường, không biết sao!"

Phụng Mặc Hàm còn nhỏ tuổi, lại oai phong mười phần.

Lúc mắng người, càng thêm uy vũ khí phách.

Ngay cả Phụng Mạt Vũ ở sau lưng cũng lặng lẽ giơ ngón tay cái lên.

Hai tên giữ cửa vừa thấy ngân phiếu trong tay Phụng Mặc Hàm, đầu còn quán Phụng Mặc Hàm là tên ăn xin, hay là tiểu thiếu gia nhà giàu, lập tức cười đùa hí hửng, "Gia, tiểu nhân có mắt như mù, mời ngài vào bên trong!"

"Hừ!" Phụng Mặc Hàm hừ lạnh một tiếng, lôi kéo Phụng Mạt Vũ tiến vào đồ phòng.

Vừa tiến vào đồ phòng, nghe thấy mùi thú hỗn tạp bên trong, chân mày Phụng Mạt Vũ nhíu chặt, "Mặc Hàm, chúng ta đi thôi, thú quá!"

Phụng Mặc Hàm cũng cảm thấy khó có thể chịu được, nhưng mà, nghĩ đến chuyện thật vất vả mới đi vào được, dù sao cũng phải mở mang kiến thức, "Nhìn một hồi đi, thật vất vả mới được tiến vào!"

Phụng Mạt Vũ nghiêng đầu nghĩ, miễn cưỡng đồng ý, "Được rồi!"

Bên trong đại sảnh, các loại tiếng gào to, tiếng đặt cược, quát lên như sấm, mừng rỡ như điên, mất mát, đắc chí, điên cuồng la hét, trộn lẫn vào nhau, ồn ào như một chợ bán thức ăn.

"Ra tay quyết định, đặt đại đặt tiểu!"

"Đại, đại, đại!"

"Tiểu, tiểu, tiểu!"

Hai oa nhi kinh ngạc nhìn những người đó, mặt đỏ cổ to kêu lớn, kêu nhỏ, nghiêng đầu nghĩ, cũng chen đến trước bàn.

"Đi đi đi đi, hài tử ở đâu ra vậy, đi qua một bên chơi!"

Đại nhân vừa nói vừa đưa tay ra muốn đẩy Phụng Mạt Vũ, lại bị Phụng Mặc Hàm giơ tay nắm chặt lấy cổ tay của hắn, hai mắt âm lãnh.

Chỗ cổ tay bị đau, ánh mắt âm lãnh của hài tử, khiến nam tử trung niên sững sờ, thấy mọi người xem kịch vui nhìn mình, mặt đỏ lên, a một tiếng mắng, "Hừ, không cho ngươi chút sắc mặt, ngươi nghĩ gia dễ trêu."

Vừa nói chuyện, vừa giơ tay định đánh Phụng Mặc Hàm.

Nhưng thân thể cường tráng bị một lực đẩy đi, lao đảo lui về phía sau vài bước, vừa định nổi đóa, lập tức có người ở bên cạnh khuyên nhủ, "Cần gì gây khó dễ cho một oa nhi!"

Nam tử theo đó xuống đài, "Hừ, nếu không phải thấy ngươi là một oa nhi, hôm nay không thu thập ngươi thật tốt sẽ không bỏ qua!"

Phụng Mặc Hàm làm mặt quỷ với hắn, biểu tình ngươi có bản lĩnh thì cứ tới đi.

Nam nhân kia tức giận đến mức đỏ mặt tía tai, nghĩ đến mới vừa rồi bị Phụng Mặc Hàm đẩy thiếu chút nữa ngã xuống, nhưng lại không dám làm bậy.

Vừa lúc người đồ xúc xắc đã nặng nề đặt xuống bàn, hét, "Đặt tiền cược, đặt cược, đặt đại đặt tiểu, ra tay quyết định!"

Trong lúc nhất thời mọi người vội vàng đi đặt cược, ai còn trông nom bên này xảy ra chuyện gì.

Nam tử kia cũng sờ tìm bạc, đặt vào ô tiểu.

Phụng Mặc Hàm nghiêng đầu nghĩ, cũng lấy ngân phiếu ra đặt vào ô đại.

"Oa."

"Oa nhi này, ngu ngốc sao!"

"Trời, một trăm lượng đó, oa nhi này thật chịu chơi!"

Trong lúc nhất thời, mọi người bắt đầu quan sát Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ.

Người đồ xúc xúc nhìn ngân phiếu một trăm lượng đặt ở ô đại trước mặt một chút, nhếch miệng lên nở nụ cười, nhưng không thấy, ở mép bàn, một nam tử cả người mặc xiêm áo xanh, gương mặt bình thường, đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên mép bàn.

"Mở, mở, mở."

Nam nhân đồ xúc xúc quát một tiếng, mở cốc ra.

"Năm năm sáu, 16 điểm, đại!"

Trong nháy mắt sắc mặt nam nhân đồ xúc xúc cực kỳ khó coi, mới vừa rồi, rõ ràng hán lác ra tiêu, hơn nữa, tính toán nhất định phải ăn được một trăm lượng bạc này.

Làm sao lại như vậy?

Không cam tâm, không tình nguyện đẩy một trăm lượng tới trước mặt Phụng Mạt Vũ.

"Oa, thắng!" Phụng Mạt Vũ hoan hô.

"Thì ra là, thật sự là đồ phường Ôn Doanh, tùy tùy tiện tiện đặt một cái, cũng có thể thắng!" Phụng Mạt Vũ phụ họa.

Phụng Mạt Vũ cũng nhảy lên!

Vài lần kế tiếp, Phụng Mạt Vũ đặt toàn bộ ngân phiếu lên.

Một thành hai, hai thành bốn, bốn thành tám, tám thành mười sáu, ba mươi hai, sáu mươi tư, một trăm hai mươi tám.

Những người khác thấy Phụng Mạt Vũ đặt đều thắng, cũng bắt đầu đi đặt cược theo Phụng Mạt Vũ.

Cũng thắng không ít, nói cách khác, đồ phường Ôn Doanh, hôm nay lỗ chết rồi.

Hai oa nhi càng chơi càng hăng hơn, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện rời đi.

Chương quỹ đồ phường lập tức nói việc này cho đương gia —— Bùi Dật.

Bùi Dật nhận được tin tức, cười cười, "Con nhà ai lợi hại như vậy, ta đi xem một chút!"

Lúc Bùi Dật đi tới, trước mặt Phụng Mạt Vũ, ngân phiếu đã chất như ngọn núi nhỏ, vừa thấy đương gia, nam tử đồ xúc xúc vội vàng cung kính nghênh đón, nói mọi chuyện thêm một lần nữa, Bùi Dật giờ tay, ý bảo hán không cần nói nữa, đi tới trước mặt Phụng Mạt Vũ, chỉ thấy hai oa nhi này mặc dù cả người rách rách nát nát, thế nhưng ánh mắt cực kỳ có thần, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng trẻo mũm mĩm, có một chút quen thuộc, "Hôm nay hai vị thắng không ít, vận khí thật là tốt!"

Phụng Mạt Vũ nghe vậy, ngẩng đầu, nhìn Bùi Dật, cảm thấy người này quen mặt, lại không nhớ nổi đã gặp qua ở đâu, cười ha ha, "Không phải là vận khí của ta tốt, là đồ phường này lấy tên rất được, ngày mai, ta để hạ nhân trong nhà cũng tới đây đánh bạc!"

Ngụ ý, tới đây, chắc thắng.

Thật tốt! TRuyện được đăng tải tại diễn đàn l_+ ê Q !@# \$ tỷ Đ /., ôn

Bùi Dật dở khóc dở cười.

Phụng Mạt Vũ lại lôi kéo Phụng Mạt Vũ, tỏ vẻ đói bụng, phải đi, Phụng Mạt Vũ lập tức thu dọn ngân phiếu, lễ phép chào hỏi Bùi Dật, rời khỏi đồ phường Ôn Doanh.

Bùi Dật vẫn người ở bên cạnh, ý bảo hán đi theo Phụng Mạt Vũ, Phụng Mạt Vũ, xem thử xem là hài tử ai nhà.

Thật sự không có ý muốn cầm ngân phiếu về.

Chút tiền lẻ này, Bùi Dật hán vẫn thua nổi!

Nhưng mà, sau khi hai oa nhi rời đi, trong đồ phường, đủ loại người, liền cùng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Mạnh oa ra tay

Hai oa nhi đi ra khỏi đồ phùng, bên ngoài trời đã tối rồi.

Bụng cũng kêu ùng ục.

Đói.

Ngay cả trong túi đeo, hai con Thiểm Điện Điều, cũng kêu chút chút.

"Mặc Hàm, chúng ta tìm một chỗ, ăn chút gì không, đói quá!"

Phượng Mặc Hàm gật đầu.

Hai oa nhi đi tới một túr lâu.

Vừa đi đến cửa túr lâu, hạ nhân đón khách tiến lên muốn ngăn cản, Phượng Mặc Hàm dẫn đầu lấy ra một tờ ngân phiếu, quơ quơ, hạ nhân đó lập tức đổi sắc mặt, chân chó mời Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ tiến vào.

"Hai vị khách quan, muốn ăn món gì?"

Phượng Mặc Hàm nghiêng đầu nghĩ, nhìn về phía Phượng Mạt Vũ, "Người muốn ăn cái gì?"

"Ừ, lên một phần món ăn chiều bài đi!"

Tiểu nhị vừa nghe, vui mừng, "Khách quan, chờ một chút, tiểu nhân đi phòng bếp nói một tiếng, thuận tiện mang cho hai vị chút điểm tâm!"

Không bao lâu, thức ăn lần lượt đi lên, hai oa nhi ăn đến vui vẻ, dứt khoát cho hai con Thiểm Điện Điều cũng sắp đói chết ra ngoài ăn.

Những người sau đó tiến vào túr lâu, hoặc là người ban đầu đã ở trong túr lâu, từng người một hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai con Thiểm Điện Điều. Phải nói, ngân phiếu trong ngực hai oa nhi đã không ít, nhưng hai con Thiểm Điện Điều trắng như tuyết này chính là bảo vật vô giá.

Biết nhìn hàng, không biết nhìn hàng, nhanh chóng đi báo cho những người biết nhìn hàng.

Lầu hai.

Một người, hai mắt liên tục nhìn chăm chăm hai con Thiểm Điện Điều đang ăn đến vui mừng hơn hờ, lại liếc nhìn hai oa nhi đang bận rộn ăn com, trong lòng tính toán, hai oa nhi này, chắc là không biết nhiều, có lẽ rất dễ bị lừa gạt.

Mặc dù Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ đang dùng com nhưng biết rất nhiều người đang nhìn mình, tuy nhiên, con đói bụng làm bọn hắn hoàn toàn không có tâm trạng để ý tới, chuyên tâm ăn com, lại cảm thấy bên cạnh, chợt có một người ngồi xuống.

Hai oa nhi đồng thời ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một nam tử mặt mũi bầm dập, không nhìn ra dung mạo, ngồi bên cạnh, cười hi hi, dáng vẻ không hề tốt bụng nhìn bọn hắn.

Tỷ đệ hai người liếc mắt nhìn nhau, Phượng Mạt Vũ giữ vững thái độ mọi chuyện đã có Phượng Mặc Hàm, không nói.

Phượng Mặc Hàm cười với nam tử.

Thư Mộ Bạch thấy Phượng Mặc Hàm cười với mình, lập tức cảm thấy, hai oa nhi này chắc chắn dễ gạt, tầm mắt trực tiếp nhìn chăm chăm về phía Thiểm Điện Điều đang ăn đồ ăn, cười ha ha, "Hai con Tiểu Điều này thật là đáng yêu đó!"

"Ừ, thực sự rất đáng yêu!" Phượng Mặc Hàm lầm bầm một tiếng, tiếp tục ăn com.

Thư Mộ Bạch thấy Phượng Mặc Hàm để ý đến mình, tự nhiên vươn tay chuẩn bị sờ sờ Thiểm Điện Điều, kết quả hai con Thiểm Điện Điều đang ăn đến vui mừng hơn hờ, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhe răng nhếch miệng nhìn chăm chăm Thư Mộ Bạch.

Trong ánh mắt, tràn đầy tức giận.

Dường như tức giận vì Thư Mộ Bạch phá hỏng bữa ăn của bọn chúng, căm tức nhìn Thư Mộ Bạch.

"Ha ha, Tiểu Điều này còn rất có linh tính!" Thư Mộ Bạch nói xong, lúng túng rút tay về.

Phải biết rằng, Thiểm Điện Điều này có độc, nếu không cẩn thận bị cắn, trong nháy mắt sẽ mất mạng!

"Ừ" Diễn đàn L (ê) Q ^ úy Đ :." ôn

Phượng Mặc Hàm đáp một tiếng, ngẩng đầu liếc nhìn Thư Mộ Bạch, vui đầu tiếp tục ăn.

Trong lòng tính toán một hồi, liếc mắt nhìn Phượng Mạt Vũ, hai người hiểu ý nở nụ cười.

Có người, liếc mắt nhìn một cái, liền ghét, có người, liếc mắt nhìn một cái, là có thể làm bạn, mà có người, liếc mắt nhìn một cái, đã cảm thấy đặc biệt ngu ngốc, dễ khi dễ lại thích bị lừa gạt.

Giờ phút này trong lòng Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ, Thư Mộ Bạch thuộc về loại người thứ ba.

Sau khi ăn xong, hai con Tiểu Điều ngoan ngoãn đi tới bên cạnh hai oa nhi, hai oa nhi vươn bàn tay nhỏ bé ra, chuẩn bị đặt Thiểm Điện Điều vào trong túi đeo, lại nghe thấy tiếng quát khế của nữ nhân, "Ta tưởng là ai trộm Thiểm Điện Điều của bản Công chúa, thì ra là hai tiểu tặc các ngươi!"

Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ nghe tiếng sững sờ, nghiêng đầu nhìn về phía cửa.

Người nữ nhân dẫn đầu mặc váy mỏng bằng sợi tơ mềm, trăm cài trên đầu đựng đũa, dung mạo rất đẹp, chi tiết miệng đầy cay nghiệt, mắt đầy khinh thường, hai mươi mấy nam nam nữ nữ đi theo phía sau, tất cả tay cầm bảo kiếm, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng.

Người đi đầu tự xưng Công chúa, tuổi còn trẻ, cũng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, trong lòng khê động, Thư Mộ Bạch đã đoán được người đến là ai.

Đứng dậy muốn nói vài lời hòa hoãn không khí, tránh cho vị Công chúa này dưới cơn nóng giận, tổn thương hai oa nhi.

Lại nghe thấy hai oa nhi không ngừng cười ha ha ha.

Hơn nữa nghe thấy.

"Thế giới vô biên, không thiếu người, không biết xấu hổ không cần mặt mũi, kẻ hèn hạ biết tình thế suy diễn tâm lý địch, thật đúng là ít lại càng ít!" Phượng Mặc Hàm nói xong, đặt Thiểm Điện Điều lại trên bàn, bàn tay mập mập nhỏ bé cái có cái không vuốt ve bộ lông mềm mại tuyết trắng của Thiểm Điện Điều, Thiểm Điện Điều nheo mắt lại, hưởng thụ cọ cọ vào lòng bàn tay Phượng Mặc Hàm!

Phượng Mạt Vũ lại si ngốc nở nụ cười, chỉ thiếu vỗ tay tán thưởng!

Cũng không nói tiếp, nhưng mà học Phượng Mặc Hàm, cù lét Thiểm Điện Điều của mình, Thiểm Điện Điều vui thích lăn qua lăn lại ở trên bàn.

Nữ tử kia nghe thấy thì giận dữ, lại thấy hai oa nhi không nhìn nàng, không ngoan ngoãn dâng Thiểm Điện Điều lên, còn nói năng lỗ mãng, "Tiểu tặc lớn mặt, dám vũ nhục Bản Công chúa, đi chết đi!" Sau đó ngón tay trắng nõn chỉ, "Ngươi, đi lên giết chúng cho bản Công chúa!"

Thiếu nữ vừa nói dứt lời, tên thị vệ bị chỉ lập tức rút kiếm tiến lên, đâm về phía Phượng Mặc Hàm.

Thân thể nhỏ nhoi của Phượng Mặc Hàm ngồi trên băng ghế, ngay cả động cũng không động, Thiểm Điện Điều đang híp mắt hưởng thụ, lại hung ác nhảy lên, roi xuống người thị vệ kia, khê cắn vào cổ của thị vệ, lại nhanh chóng nhảy trở về trong ngực Phượng Mặc Hàm, ra sức cọ, cực kỳ lấy lòng.

Mà thị vệ kia, lại khổ sở 'A' một tiếng, té xuống đất, miệng sùi bọt mép, không ngừng trào ra.

Thiểm Điện Điều tán công người chỉ trong nháy mắt, có rất nhiều người chưa kịp nhìn thấy rõ ràng, chỉ nhìn thấy bóng dáng màu trắng thoáng một cái, sau đó liền nhìn thấy thị vệ kia té xuống đất.

Khổ sở giãy giụa, trong nháy mắt, thân thể bắt đầu thối rữa, lại còn một vài âm thanh.

Quả thực là sống không bằng chết!

Người nhát gan, bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch, sợ rước lấy phiền toái lui vào trong góc khuất, Thư Mộ Bạch cực kỳ kinh ngạc, dù sao, loại linh vật Thiểm Điện Điều này, cực ít nhận chủ.

Nhưng hai con này, dường như, cực kỳ tốt với hai oa nhi này, cực kỳ không muốn xa rời.

Thiếu nữ cũng giật mình, sắc mặt trắng bệch, lại nghĩ tới người mình nhiều, "Tất cả các ngươi đều lên cho bản Công chúa, bắt sống Thiểm Điện Điều, giết hai oa nhi này!"

Thư Mộ Bạch nghe vậy, thâm kêu Công chúa này thật là ác độc.

Lại nhìn về phía Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ, thầm nghĩ có nên giúp hai oa nhi này hay không.

Lúc Thư Mộ Bạch còn đang do dự, thị vệ của nữ tử đồng loạt xông lên, mà nữ oa vẫn ngồi trên băng ghế, trừ lúc trên đường không ngừng cười ha ha ha, không hề mở miệng nói câu nào, bỗng đứng lên, cánh tay nhỏ bé giương lên, trong nháy mắt vài tia sáng trắng lóe lên, trong chớp mắt, đã đâm trúng mi tâm của những thị vệ kia.

Dưới ánh đèn lò mờ, ánh đường đỏ rực nhìn thấy ghê người.

Từng người trọn to hai mắt, ngay cả khi chết cũng không biết, tại sao lại chết trên tay một hài tử.

Nữ tử kia bị dọa sợ đến mức mặt trắng bệch.

Thư Mộ Bạch thấy thế thì trọn mắt cứng họng.

Bạo Vũ Lê Hoa Nhất Điểm Hồng. (Tên chiêu thức võ công nên em xin mạn phép giữ nguyên vậy chứ dịch ra cũng không biết nói thế nào!)

Tiểu oa nhi này lại có thể biết loại võ công ác độc như vậy.

"Ai, không ngờ trước khi chết, còn có người chôn theo chúng ta, cuộc sống ngắn ngủi, cũng coi như đáng giá!"

Phượng Mạt Vũ năm tuổi nói xong, ôm lấy Thiểm Điện Điều, đứng dậy, cô đơn đi ra ngoài tửu lâu.

"Mạt Vũ." Phượng Mặc Hàm khẽ gọi một tiếng, mũi cay xè.

Vội vàng móc ngân phiếu ném lên bàn, tay nhỏ bé ôm Thiểm Điện Điều lên, lập tức đuổi theo.

Lúc đi ngang qua thiếu nữ, đập một cước lên khuỷu chân của nàng, nữ tử ai nha một tiếng, té quỵ xuống đất, Phượng Mặc Hàm nhanh chóng lấy ra một viên thuốc, khẽ ném vào trong miệng nàng, tức giận mắng, "Ai bảo ngươi chọc Mạt Vũ đau lòng, độc chết ngươi!"

Sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Trắng sáng. Diễn đàn L Ê +- Q & úy Đ/ ôn

Hai oa nhi yên lặng đi trên đường cái, cả hai đều không mở miệng nói chuyện.

Cũng không ai biết, thật ra thì bọn hắn muốn sống tiếp đến mức nào.

Dù là kéo dài hơi tàn, cũng được, vẫn hơn, tro mắt nhìn sinh mạng dần dần qua đi, tất cả mọi người đều phải che giấu đau thương.

Nhưng bọn hắn, cũng thuận tiện chôn dấu sự sợ hãi.

Cảm giác sợ hãi vì không tỉnh lại nữa, khiến cho bọn hắn cảm thấy tuyệt vọng, hít thở không thông.

Cho nên, vừa mới nghĩ, khi còn sống, sống tùy ý tiêu sái.

"Mặc Hàm, chúng ta về nhà đi!"

Phượng Mặc Hàm sững sờ, ngay sau đó đi đến kéo tay Phượng Mạt Vũ, lại cảm thấy tay Phượng Mạt Vũ băng hàn thấu xương, bỗng nhiên hoảng hốt, kéo tay Phượng Mạt Vũ lên nhìn, cực kỳ hoảng sợ, "Tại sao lại như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hai oa nhi phát độc

Tơ hồng vốn ở lòng bàn tay, lại lan đến đầu ngón giữa, đỏ rực nhìn thấy mà đau lòng, Phượng Mặc Hàm rống lên, "Tại sao lại như vậy?"

Phượng Mạt Vũ không nói gì.

Hai mắt róm lệ.

Đôi mắt đầm lệ nhìn đệ đệ bình thường chưa bao giờ coi nàng như tỷ tỷ, nhưng lúc nào cũng đối xử tốt với nàng, lúc nào cũng nhường nhịn, lúc nào cũng chiều theo ý nàng.

Trong lúc nhất thời, rất luyến tiếc, thật sự không bỏ được.

Nàng mới năm tuổi, cuộc đời vốn ngây thơ, nên như ánh nắng mặt trời rực rỡ nghênh đón bình minh tươi đẹp, mà không phải còn chưa nở rộ, đã tàn phai!

"Ngươi nói xem, Mạt Vũ, không, tỷ tỷ, ngươi nói xem, rốt cuộc chuyện này là như thế nào, ngươi nói thật đi!" Phượng Mặc Hàm gấp gáp không thôi.

Bỗng nhiên sực nhớ ra gì đó, kêu lên, "Là mới vừa rồi, mới vừa rồi lúc người sử dụng Bạo Vũ Lê Hoa Nhất Điểm Hồng, có đúng hay không?"

Phượng Mạt Vũ nhìn Phượng Mặc Hàm gần như muốn phát điên, "Mặc Hàm, không cần hỏi, ta vốn biết rõ sẽ có ngày này, vẫn biết!"

Nhưng không ngờ, ngày này tới nhanh như vậy, sớm như vậy, không kịp ứng phó như vậy.

Cuối cùng vẫn không nhận được, rơi nước mắt.

Vừa thấy Phượng Mạt Vũ khóc thút thít, Phượng Mặc Hàm luống cuống, "Không khóc, tỷ tỷ không khóc, chúng ta về nhà, cho dù đi đến đâu, Mặc Hàm đều bồi tỷ tỷ, đều bồi tỷ tỷ!"

"Mặc Hàm"

"Ừm!"

Miệng Phượng Mạt Vũ giật giật, lại không biết phải nói gì.

Nói gì đây?

Rồi không nói.

"Chúng ta về nhà đi, ta nhớ nương!"

Hốc mắt Phượng Mặc Hàm đỏ lên, "Ta cũng vậy!"

Trên thế gian này, duyên tiếc nhất chính là nương.

Nương của bọn hắn, thông minh như vậy, xinh đẹp như vậy, dũng cảm quyết đoán như vậy, nhưng mà, mỗi một lần, có chuyện liên quan đến bọn hắn, tay chân nàng đều sẽ luống cuống.

Hai người nhìn nhau, dặt tay xoay người.

Lại thấy cách đó không xa.

Một người mặc xiêm áo trắng, sợi tóc tùy ý xõa ở sau ót, yên lặng đứng cách đó không xa, vẻ mặt điềm tĩnh, khóe miệng cười đầy cung chiều.

Không có một chút trách cứ, cũng không có một tiếng quát lớn.

Nàng cứ âm áp như vậy, âm áp nhìn bọn họ.

"Nương." Phượng Mạt Vũ không nhận được khế gọi một tiếng, lôi kéo Phượng Mặc Hàm nhanh chóng chạy tới.

Lúc tới, buông tay Phượng Mặc Hàm ra, nặng nề nhào vào trong ngực Phượng Khuynh Thành.

"Nương, ta không nỡ bỏ người, không nỡ bỏ người!"

Phượng Khuynh Thành nhẹ nhàng đẩy Phượng Mạt Vũ ra, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Phượng Mạt Vũ.

"Nương cũng không bỏ được các con, không bỏ được Mặc Hàm, cho nên, nương tới đón các con về nhà, về sau, chúng ta sẽ vui mừng hạnh phúc ở chung một chỗ, không cầu trường sinh bất tử, chỉ cầu thọ chung chính tâm (sống thọ và chết tại nhà)!"

Phượng Mạt Vũ ngu muội.

Chóp chóp đôi mắt ướt át, như ngôi sao trong đêm tối, sáng chói rực rỡ.

"Nương, nhưng."

Phượng Khuynh Thành ngẩng đầu, nhẹ nhàng đề lên đôi môi trắng nõn nà của Phượng Mạt Vũ, "Đề nương hưng phấn chốc lát, đừng hỏi được không?"

"Ha ha ha, ha ha ha!"

Phượng Mạt Vũ nở nụ cười.

Nước mắt nước mũi không ngừng chảy.

"Nương, đây là mộng sao?"

"Không phải là mộng, vốn không phải là mộng!"

Phượng Khuynh Thành nói xong, đứng lên, hướng về phía Phượng Mặc Hàm đứng ở một bên, vẫn rêu rao nam nhi không dễ roi lệ, thế nhưng lúc này khóc đến nghẹn lời.

Phượng Mặc Hàm sững sờ, vươn tay vào trong tay Phượng Khuynh Thành.

"Nương" Diễm đàn L,ê Q.U.ý Đ/ôn

"Không cần phải nói, nương đều hiểu!"

Dắt hai oa nhi đi về nơi ẩn náu của Tuyết Sát môn.

Dưới ánh trăng, bóng hình xinh đẹp kéo dài.

Lúc Thư Mộ Bạch đuổi theo ra ngoài tửu lâu, chỉ thấy bóng lưng Phượng Khuynh Thành dắt hai oa nhi, thân thể liền cứng đờ.

Rốt cuộc vẫn sai rồi!

Mà trong góc tối, cả người Quân Vũ Nguyệt mặc cẩm bào màu đen đi ra, vừa rồi, những lời đó, hẳn nghe rất rõ ràng.

Giơ tay lên, khẽ đặt ở trên tim.

Chỉ cảm thấy, rất buồn bực, rất khó chịu.

Muốn tìm chỗ phát tiết, nhưng không biết phải đi tìm thế nào.

"Vương gia. . . ." Âm Nhất khẽ gọi.

Quân Vũ Nguyệt không nói gì, con ngươi lạnh lẽo, nhìn về phía Thư Mộ Bạch đang đứng bên ngoài tửu lâu, lại liếc nhìn, bên trong tửu lâu, Văn Tư Công chúa bị dọa sợ đến mức Tam Hồn Thất Phách (ba hồn bảy vía) đều rối loạn.

"Truyền lệnh xuống, không cho bất kì kẻ nào giải độc cho nàng!"

"Dạ!"

Tuyết Sát môn

"Ai nha, tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư đã về rồi!"

Sau một tiếng hoan hô, tất cả mọi người ra nghênh đón Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm.

Trong con ngươi mỗi người, tràn đầy thương yêu, thương tiếc, không có một chút trách cứ, ngược lại khiến cho hai oa nhi ngượng ngùng, đỏ mặt, cúi đầu.

Phượng Khuynh Thành khẽ mỉm cười, "Hong Tụ Thiêm Hương, đưa Mặc Hàm Mạt Vũ đi xuống tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị thuốc!"

"Dạ!"

Đợi sau khi hai oa nhi đi xuống, Phượng Khuynh Thành lại hỏi Không Hư Tử, "Đã chuẩn bị xong thuốc giải?"

"Đã chuẩn bị xong!"

Khóe miệng Phượng Khuynh Thành khẽ nhếch, nói với Âu Dương Hạo: "Bày hương án!"

"Dạ!"

Hương án được mang ra, cả đầu heo, gà vịt thịt cá, các loại trái cây theo mùa, điểm tâm, bày đầy trên hương án.

Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm tắm rửa sạch sẽ thay xiêm áo, hai người nắm tay đi tới.

Phượng Khuynh Thành cười híp mắt nhìn bọn hắn.

Chưa từng có khoảnh khắc nào, thoải mái như vậy.

"Mặc Hàm, Mạt Vũ, một hồi uống thuốc giải, có thể sẽ rất đau, các con nhất định phải nhẫn nại, được không?"

Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ cười.

Như ánh bình minh rực rỡ.

Không nói gì, chỉ vươn bàn tay nhỏ bé mập mạp ra trước mặt Phụng Khuynh Thành.

Phụng Khuynh Thành nhận lấy hộp gấm từ trong tay Không Hư Từ, mở ra, bên trong có hai viên thuốc đỏ như máu, hương thơm xông vào mũi.

Phụng Khuynh Thành cầm lên, "Nuông dưỡng cho các con!"

Hai oa nhi không chút do dự há miệng, cho dù giờ phút này, Phụng Khuynh Thành cho bọn hắn uống độc dược xuyên tràng, cũng sẽ không do dự, chân mày cũng sẽ không chau xuống.

Uống.

Lúc đầu, thân thể cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

Nhưng mà, chỉ chốc lát sau, hai oa nhi cảm thấy trong thân thể, nóng hầm hập, như đặt mình vào lò luyện, đau khổ.

Mỗi một mạch máu đều muốn nổ tung.

Thân thể bắt đầu co giật.

Không ngừng run rẩy.

Phụng Khuynh Thành duỗi tay ra, ôm hai oa nhi vào trong lòng ngực.

Cúi đầu hát bài đồng dao xa lạ, nhu hoà, êm dịu, ấm áp, mặc cho thương tiếc, đau lòng đến mức nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nàng thật sự không phải một người dễ dàng thương cảm, nhưng

Hai hài tử, vẫn còn nhỏ như thế, nhỏ như vậy, nhỏ như vậy.

Cho đến khi trời sáng, hai oa nhi 'A' một tiếng kêu to, hôn mê bất tỉnh.

Không Hư Từ lập tức tiến lên, bắt mạch.

"Như thế nào?"

"Giải độc!"

Không biết là người nào trước hoan hô một tiếng, ngay sau đó nức nở nghẹn ngào khê khóc.

"Hong Tụ Thiêm Hương, ôm bọn chúng đi xuống, lau người cho bọn chúng, thay xiêm áo sạch sẽ, phân phó phòng bếp, hầm canh suốt mười hai canh giờ, bồi bổ cho hai hài tử!"

"Dạ!" Hong Tụ Thiêm Hương ôm hai hài tử đi xuống.

Phụng Khuynh Thành mới đi đến trước hương án, đốt hương, cung cung kính kính, thành kính lễ bái.

Trên nóc nhà. $L, \hat{e} + Q.U.\dot{y} + \dot{D}/\hat{o}n = \text{ngôn tình}$

Quân Vũ Nguyệt ngồi cả đêm.

Dưới nóc nhà, tất cả xảy ra, đều đặt ở trong mắt, rất nhiều lần, hắn muốn đi xuống, cùng đau với bọn họ.

Nhưng.

Hắn không thể.

Bây giờ không phải là lúc giải đáp câu đó.

Biết Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ đã giải độc, tìm Quân Vũ Nguyệt ấm áp, nhếch miệng lên cười nhạt, phi thân rời đi, im lặng không một tiếng động!

Phụng Khuynh Thành ngồi ở bên giường, tự tay bón thuốc cho hai hài tử.

Ngay cả hai con Thiêm Điện Điều, ba năm này không thể không có công của chúng, cũng được đối xử cực tốt, Mặc Hàm, Mạt Vũ ăn cái gì, bọn chúng cũng ăn cái đó.

Hai oa nhi lúu rúu, nói không ngừng.

Vui sướng vì hồi sinh, khiến cho tinh thần bọn hán rất phấn chấn, ngay cả món bình thường không thích ăn, cũng umh umh ăn không ít.

"Tiểu thư."

Âu Dương Hạo vội vàng vàng đi vào phòng, liếc mắt nhìn Phụng Khuyết Thành, muốn nói lại thôi.

Phụng Khuyết Thành đứng lên, cầm chén đưa cho Hồng Tự Thiêm Hương, "Đến thư phòng rồi nói!"

Hai oa nhi khôn léo không hỏi một câu, chuyên tâm ăn món ăn.

Thư phòng.

"Nói đi, chuyện gì!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đại lễ

"Tiểu thư, e rằng chúng ta không đi được!"

Vào hôm hai oa nhi giải độc, Phụng Khuyết Thành đã phân phó Âu Dương Hạo chuẩn bị đồ, trở về Giang Nam.

Thật sự không ngờ qua vài ngày, Âu Dương Hạo lại cho một đáp án như vậy.

Nhẹ chau mày, Phụng Khuyết Thành cũng không nóng nảy, "Có chuyện gì nói mau?"

Âu Dương Hạo từ trong ngực, lấy ra một bức thư, đưa cho Phụng Khuyết Thành.

Phụng Khuyết Thành mở ra xem, sau khi xem xong, ha ha ha nở nụ cười, "Không ngờ Quân Vũ Thường da dày thịt béo, lại còn dám trêu chọc ta!"

"Tiểu thư, vậy người này, có cứu hay không?"

Phụng Khuyết Thành trầm tư một lát, "Người đâu, nhất định phải cứu, dù gì cũng là một trong Tứ Đại Trưởng Lão của Tuyệt Sát môn, nhưng mà, Âu Dương, ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao? Tứ Đại Trưởng Lão là ai, võ công cũng không kém, hơn nữa, người bị bắt, vốn hết lần này tới lần khác ở đủ nơi ngoài sáng và trong tối tranh chấp với người của ta."

Chuyện này, rất đáng phải suy nghĩ cẩn thận.

Âu Dương Hạo nghe vậy kinh hãi, "Tiểu thư, chẳng lẽ?"

"Đi, mời lão già đến!"

"Dạ!" Âu Dương Hạo lên tiếng lui ra.

Không bao lâu, Quý Cốc Tử sai bước mà đến, "Chuyện gì, vội vàng vàng muốn gặp lão già ta đây, không nhìn thấy ta đang chơi với hai oa nhi sao?"

Người còn chưa đi vào, đã nghe tiếng oán trách.

"Một trong tứ đại trưởng lão - Một trưởng lão bị Cẩm vương Quân Vũ Thường bắt, ngươi nói xem nên làm thế nào?" Phụng Khuyết Thành đi thẳng vào vấn đề, dù sao lão già vẫn đứng về phía nàng, nàng không cần phải lừa gạt hắn.

Quý Cốc Tử nghe vậy sững sờ, trầm tư một lát mới lên tiếng, "Ngươi là Môn chủ, ngươi tự tính toán, những người kia dám cả gan phản bội ngươi, chém giết là được, cần gì phải hao tâm tổn trí!"

"Nói thì nói như thế, nhưng Mộc trưởng lão biết quá nhiều chuyện của Tuyệt Sát môn, nếu liên thủ với Cẩm vương tấn công Tuyệt Sát môn, cũng không thể xem nhẹ!"

"Vậy ngươi định làm như thế nào?"

Phượng Khuynh Thành im lặng.

Một lát sau, mới lên tiếng, "Ta tự có biện pháp, khiến Quân Vũ Thường gây ông đập lưng ông, nhưng mà."

Sợ là tạm thời không trở về Giang Nam được.

Thân phận của Mặc Hàm, Mạt Vũ.

Nếu sau này Quân Vũ Nguyệt biết, sẽ như thế nào?

Trong lúc nhất thời, Phượng Khuynh Thành đầu đầu không thôi, hận không thể lên vào Cẩm Vương phủ, trực tiếp giết chết Mộc trưởng lão, đơn giản hóa mọi chuyện!

"Ngươi là Môn chủ, dĩ nhiên là nghe lời người!" Quý Cốc Tử nói xong, đứng lên, lại nói, "Về phần Mộc trưởng lão, lấy được lệnh bài của hắn là tốt rồi, cần gì phải quan khi giờ hắn chết hay sống!"

Phượng Khuynh Thành ngạc nhiên.

Người này, đối với người không vừa mắt hắn, thật đúng là độc ác tuyệt tình!

"Âu Dương, đi đến nhà kho chọn mấy món quý giá, chuẩn bị một chút, đi Nhiếp Chính Vương phủ!"

"Dạ!" Dẫn đàn L {ê} Q - úy Đ/ ôn

Âu Dương Hạo đi ra ngoài, Lâm Nguyên Lâm Phong vào thỉnh tội.

Phượng Khuynh Thành khoát khoát tay, "Chuyện như vậy cũng không thể trách các người, Mặc Hàm, Mạt Vũ đồng lòng vạch kế hoạch, sao các người có thể ngăn cản, nhưng mà, về sau nhất định không thể khinh thường, nếu không, cũng sẽ không giống lần này, tha cho các người!"

"Dạ!" Lâm Nguyên Lâm Phong cùng nhau lên tiếng.

Nhiếp Chính Vương phủ.

Quân Vũ Nguyệt vốn muốn vào cung, lại nhận được bẩm báo, Phượng Khuynh Thành tới thăm, khiến cho hắn vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Phượng Khuynh Thành đi vào đại sảnh, Quân Vũ Nguyệt đã ngồi ở chủ vị uống trà, thấy Phượng Khuynh Thành, liền hạ ly trà, đứng dậy, "Người đã đến rồi!"

"Ừm!" Phượng Khuynh Thành nói xong, nhận lấy hộp gấm từ trong tay Âu Dương Hạo đưa cho Quân Vũ Nguyệt, "Cũng không có thứ gì đáng giá, người xem một chút, có thích không?"

Quân Vũ Nguyệt nhẹ nhnú mày, "Người lựa chọn hay sao?"

Phượng Khuynh Thành vốn định phủ nhận, lời đến khóe miệng, lại sửa lại, "Đúng!"

"Vậy thì quả thực phải nhìn một chút!"

Quân Vũ Nguyệt mở ra, mấy khối ngọc trắng chạm trổ tinh xảo, ngụ ý Phú Quý Cát Tường, ngày càng thăng quan tiến chức, sống lâu trăm tuổi.

"Không tệ, rất ưa thích!"

Quân Vũ Nguyệt đưa hộp gấm cho quản gia, sau đó nhìn về phía Phượng Khuynh Thành mặc một bộ xiêm áo trắng, tóc đen chỉ dùng trăm bạch ngọc vén lên, nét mẽ, linh động, dung nhan tuyệt mỹ, đa mưu túc trí, gan dạ sáng suốt hơn người.

Giỏi văn giỏi võ, lại sinh cho hắn hai hài tử.

Không cần suy nghĩ nhiều, Quân Vũ Nguyệt cũng biết, chưa cưới sinh con, hài tử còn mang độc, cuộc sống có bao nhiêu khó khăn!

"Khuynh Thành, tới tìm ta, có chuyện gì sao?"

"Ừ, có!"

"Chuyện gì, người nói đi!"

Phượng Khuynh Thành cười, "Chính là tới hỏi người xem, chuyện tuyển mỹ nhân còn đúng hạn tiến hành hay không?"

Chuyện tuyển mỹ nhân, bởi vì một vài chuyện, gặp trở ngại.

Quân Vũ Nguyệt cũng không để tâm đến.

Hơn nữa ban đầu, vốn là vì dụ Phượng Khuynh Thành ra ngoài, mới có chuyện này.

Nhìn về phía Phượng Khuynh Thành, Quân Vũ Nguyệt hỏi, "Ý của người là?"

"Hy vọng có thể đúng hạn tiến hành!"

Quân Vũ Nguyệt im lặng, sau một hồi lâu gật đầu, "Được!"

Hai người nhìn nhau rồi trầm mặc, Phượng Khuynh Thành nâng chung trà lên, nhẹ nhàng gạt lát trà, nước trà thơm nứt mũi, không cần đoán, cũng biết là trà ngon cực phẩm.

Quân Vũ Nguyệt nhìn Phượng Khuynh Thành, mấy lần, Phượng Khuynh Thành ngẩng đầu, Quân Vũ Nguyệt lập tức xoay đầu đi, lúng túng, bên tai ửng đỏ.

Mí mắt Phượng Khuynh Thành nhẹ giật, nhếch môi cười.

Một hồi lâu, Quân Vũ Nguyệt mới mở miệng, "Chuyện đó, người cần Thiên Sơn Tuyết Liên để giải độc, giải độc rồi sao?"

"Giải độc!"

"Ừm!" Sau khi Quân Vũ Nguyệt 'ừ' một tiếng, hơi trầm tư, lại mở miệng nói, "Nghĩ đến nếu cần Thiên Sơn Tuyết Liên để giải độc, quá trình giải độc nhất định là khổ sở khó chịu, thân thể chắc chắn cũng sẽ suy yếu, ta đây có hai gốc nhân sâm năm trăm năm, người mang về cho hắn bồi bổ thân thể!"

Phượng Khuynh Thành sững sờ.

Có phải Quân Vũ Nguyệt quá hào phóng với một người xa lạ hay không.

Hơn nữa, Mặc Hàm Mạt Vũ, oa nhi năm tuổi, cũng không quá thích hợp ăn đồ đại bổ.

Nhưng, cự tuyệt thì sợ lộ ra đầu mối, làm cho Quân Vũ Nguyệt hoài nghi suy đoán.

"Vậy ta thay mặt hắn nhận lấy!"

"Ừ, nếu có thời gian rảnh, hy vọng có thể gặp mặt một lần!"

Phượng Khuynh Thành khô khốc cười một tiếng, "Ha ha, hắn đã trở về Giang Nam, sợ là."

"Không ngại!"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Dĩ nhiên, cũng nghĩ, về sau giao thủ cùng Quân Vũ Nguyệt, thật sự nên cẩn thận một chút.

Người này, quá đa mưu túc trí!

Tiền Phượng Khuynh Thành, Quân Vũ Nguyệt dựa vào trên ghế, vuốt vuốt ngọc bội Phượng Khuynh Thành tặng.

Tuy là đồ tốt, nhưng không thích hợp với hắn, quá xinh đẹp rồi.

"Ám Nhất!"

"Dạ!" diễn đàn L {ê} Q - ú,y Đ/ ô.n

Con người Quân Vũ Nguyệt híp lại, suy nghĩ một lát mới lên tiếng, "Phải thêm một vài người qua Cẩm Vương phủ!"

"Thuộc hạ hiểu!"

Phân phó xong, con người Quân Vũ Nguyệt lạnh đi, lại hỏi, "Bọn Ám Ngũ như thế nào?"

"Hồi Vương gia, theo phân phó của ngài, mỗi ngày đều hành hạ, nhưng không cho các nàng cơ hội tự sát, lúc này, còn thờ!"

"Ám Nhất, ngươi có cảm thấy, Bồn vương trừng phạt đám người Ám Ngũ như vậy, quá mức độc ác?"

Ám Nhất nghe vậy cũng sờ.

Bọn họ thân là ám vệ, sống là vì bảo vệ chủ tử, nghe chủ tử điều khiển.

Nhưng bọn Ám Ngũ hết lần này tới lần khác, bằng mặt không bằng lòng, còn bán đứng chủ tử.

"Không, Vương gia, là đám người Ám Ngũ đáng bị trừng phạt!"

Quân Vũ Nguyệt chưa lên tiếng đáp lại, đứng lên, đi vào trong viện, mới lên tiếng, "Đưa đám người Ám Ngũ cho Cẩm vương, hãy nói, nếu hắn coi trọng đám người Ám Ngũ, Bồn vương nhất định sẽ bỏ đi thứ yêu thích, chỉ mong hắn đối xử tử tế với đám người Ám Ngũ, chớ để người chết không minh bạch!"

Ám Nhất nghe vậy kinh hãi.

Nếu nói, đám người Ám Ngũ bị trừng phạt ở Nhiếp Chính Vương phủ, là muốn sống cũng không được, thì việc Nhiếp Chính vương đưa đến Cẩm Vương phủ, thật sự chính là muốn chết cũng không xong rồi!

Bởi vì, Cẩm Vương phủ, khốc hình hành hạ người, rất nhiều....

"Ngoài ra, tặng cho hắn một phần đại lễ!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Phụ thân đi đâu rồi

Cẩm Vương phủ

Mấy ngày nay Quân Vũ Thường vẫn nghỉ ngơi dưỡng sức, hôm đó ở Túy Tiên lâu, bởi vì bị Phượng Khuynh Thành bỏ thuốc, hắn liên tục không biết thoả mãn, tìm sự vui vẻ.

Thân thể lập tức bị rút rỗng, hai ngày nay đi bộ cũng không vững.

"Vương gia, Nhiếp Chính vương phái người tặng quà!"

Quân Vũ Thường nghe vậy con ngươi híp lại, phi thường sắc bén.

Lại lạnh nhạt âm lãnh hỏi, "Tặng cái gì?"

"Tiểu nhân không biết, nhưng mà, có ba chiếc xe ngựa, là Đại thị vệ Long Nhất bên cạnh Nhiếp Chính vương tự mình đưa tới, Long Nhất nói, ý chỉ của Nhiếp Chính vương, muốn Vương gia ngài tự mình đi nhận!"

Đưa ra ý chỉ, Quân Vũ Thường biết rõ, Quân Vũ Nguyệt nghiêm túc.

Đứng dậy, xiêm áo đỏ thắm rơi xuống, cả người vô cùng đẹp đẽ.

Trong con ngươi, sự ác độc lóe lên, "Đi, theo Bồn vương đi nhìn một chút!"

Bên ngoài Cẩm vương phủ

Long Nhất vừa thấy Quân Vũ Thường, lập tức cung cung kính kính hành lễ, "Thuộc hạ tham kiến Cẩm vương!"

"Miễn lễ đi!" Tay Quân Vũ Thường ngăn lại, rồi nhìn về phía ba chiếc xe ngựa, một mùi máu tươi nồng nặc truyền đến, còn có vài giọt máu nhỏ giọt xuống đất qua khe hở trên xe ngựa.

Quân Vũ Thường cảm thấy không ổn!

"Cẩm Vương gia, Nhiếp Chính vương lệnh thuộc hạ đưa người tới, Vương gia nhà ta nói, nếu Cẩm Vương gia nhìn trúng đám người Ám Ngũ, vì tình nghĩa huynh đệ, hắn sẽ từ bỏ thứ yêu thích, hi vọng sau khi đưa người tới, Cẩm Vương gia có thể thành tâm nhận lấy, chớ để đám người Ám Ngũ, hồng nhan bạc mệnh, hơn nữa, Nhiếp Chính Vương phủ nhân khẩu đông đảo, không nuôi nổi những người rảnh rỗi, cho nên, đều tặng lại người của Cẩm vương, xin Vương gia nghiệm thu, xem xem có còn thiếu người nào hay không!"

Long Nhất nói xong, lui qua một bên.

Quân Vũ Thường nháy nháy mắt, để thuộc hạ đi vén rèm xe ngựa lên, lại thấy ở trong chiếc xe ngựa thứ nhất, ba người Âm Ngũ, Âm Lục, Âm Thất, cả người đầy vết máu, thân thể hư mềm, trên khắp người đều là vết thương, hai mắt xám xịt, con ngươi không hề lóe sáng.

Thuộc hạ đi vén rèm chiếc xe ngựa thứ hai lên, bên trong xe ngựa, thi thể chất đông, lấp đầy xe ngựa.

Có thể hình dung chiếc xe thứ ba thế nào.

Quân Vũ Thường chỉ cảm thấy, cả người lạnh lẽo, còn mang theo sự sợ hãi.

Đúng, sợ hãi. Diễn đàn L _ + ê Q : " Ủy Đ < . >? đôn

Sợ Quân Vũ Nguyệt.

Hắn quá độc ác.

Người hấn cho bí mật nằm vùng ở Nhiếp Chính Vương phủ, toàn bộ bị giết.

Không chừa một người.

"Cầm Vương gia, thuộc hạ cáo lui!" Long Nhất nói xong, mang theo thuộc hạ rời đi.

Quân Vũ Thường đứng tại chỗ, một hồi lâu, mới lên tiếng, "Ném người tới bãi tha ma!"

"Vương. . . ." Quân Vũ Thường thuộc hạ muốn nói câu.

Những người này, dù sao đều là người Quân Vũ Thường phái đi Nhiếp Chính Vương phủ thám thính tin tức, chết rồi, ngay cả một phần mộ cũng không có.

Nhưng, nhìn thấy ánh mắt âm lãnh chí cực của Quân Vũ Thường thì im lặng.

"Dạ!"

Âm Ngũ, Âm Lục, Âm Thất, mặc dù võ công bị hủy hết, không thể nhúc nhích, vẫn còn có ý thức.

Nhưng, lại không thể nói chuyện.

Bởi vì đầu lưỡi, đã sớm bị cắt đi.

Trong khoảnh khắc bị ném vào bãi tha ma, ba người Âm Ngũ, Âm Lục, Âm Thất, mới hối hận đã phản bội Quân Vũ Nguyệt.

Ít nhất, Quân Vũ Nguyệt đối với thuộc hạ của hắn, sẽ không tuyệt tình như vậy. Phạm là người bỏ mạng cho hắn, đều sẽ hậu táng, Thanh Minh hàng năm, hắn đều đến dâng một nén nhang.

Ba người ở bãi tha ma, ngoa nguẩy xung quanh, có cảm giác tuyệt vọng, muốn chết cũng không xong!

Nơi ăn nấu của Tuyệt Sát môn.

Theo ý tứ của Phụng Khuyết Thành, đổi bảng hiệu thành Phụng phủ.

Đầu bếp Phụng phủ họ Ngưu, có một nhi tử bảy tuổi, hôm nay vừa đúng lúc hài tử tới Phụng phủ, nhưng mà chỉ có thể đi lại ở phòng bếp, tiền viện thì không thể đi.

Nhưng,

Ở trên giường suốt mấy ngày Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm đã chán, được Phụng Khuyết Thành đồng ý, hai oa nhi chơi đùa trong phủ, thả diều.

Kết quả dây diều bị gió làm đứt, diều rơi vào sân phòng bếp.

"Ai nha!" Phụng Mạt Vũ khẽ hô một tiếng, vội vàng chạy về phía phòng bếp, Phụng Mặc Hàm đuổi theo.

Lâm Nguyên, Lâm Phong lập tức đuổi theo.

Lúc Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm đến phòng bếp, nhi tử của đầu bếp Ngưu Bảo đang lượm diều, nhẹ phui bụi bặm bên trên, coi trọng không thôi.

"Này, là điều của ta!"

Phượng Mạt Vũ hô một tiếng, tiến lên, vươn tay.

Ngư Bảo nhìn Phượng Mạt Vũ cả người rục rờ, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, trắng noãn, do dự một chút, đưa điều lên.

Phượng Mạt Vũ nhận lấy điều, cẩn thận kiểm tra, thấy không bị hư hại, mới yên tâm.

"Người là ai vậy, tại sao trước kia chưa từng thấy người?"

"Ta tên là Ngư Bảo, phụ thân ta là đầu bếp trong phủ này!"

"Phụ thân người?" Phượng Mạt Vũ cẩn thận suy nghĩ hàm nghĩa hai chữ này, lại thấy đầu bếp Ngư vội vàng vàng đi tới, ra sức tạ lỗi, lại trách mắng Ngư Bảo, đôi môi Phượng Mạt Vũ mím chặt, nghiêng đầu hỏi đầu bếp Ngư, "Người là phụ thân hân?"

"Hồi tiểu thư, đúng!"

"Không sao, các người đi xuống đi!" Phượng Mạt Vũ nói xong, đầu bếp Ngư thiên ân vạn tạ, lôi kéo Ngư Bảo đi xuống, Phượng Mạt Vũ lại nghiêng đầu hỏi Phượng Mặc Hàm đứng ở một bên, "Mặc Hàm, phụ thân của chúng ta đâu?"

Phượng Mặc Hàm kinh ngạc.

Cho tới bây giờ bọn hân đều không có nghĩ tới vấn đề này.

Hơn nữa, trước kia, không có ai ở trước mặt bọn hân, nhắc đến danh xưng phụ thân này.

Phượng Mặc Hàm lắc đầu một cái.

Phượng Mạt Vũ liền nhìn về phía Lâm Nguyên, Lâm Phong, "Nguyên thúc, Phong thúc, người biết phụ thân của chúng ta ở đâu không?"

Lâm Nguyên, Lâm Phong nghe vậy, biểu cảm đau khổ.

Vấn đề này, bọn họ thật sự không biết trả lời thế nào.

"Thôi, ta đi hỏi nương ta! Mặc Hàm, chúng ta đi!" Phượng Mạt Vũ nói xong, quay đầu chạy đi.

"Ồ!" Phượng Mặc Hàm đáp một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Lâm Nguyên Lâm Phong kêu khổ không thôi.

Thư phòng. Dẫn đàn L _ + ê Q :." Ủy Đ <>? đôn

Phượng Khuyết Thành đang cùng Âu Dương Hạo, Hồng Tụ Thiêm Hương nói chuyện, Đái Vân thì đứng ở bên cạnh.

Nhắc tới Đái Vân, cũng rất bản lĩnh, lại trung thành, khiến Âu Dương Hạo coi trọng, sau lại đi theo Thiêm Hương, làm việc cũng cực kỳ đáng tin.

Lúc này mới gọi đến bên cạnh, chuẩn bị trọng dụng.

"Đái Vân, gần đây võ công có tiến bộ?" Phượng Khuyết Thành hỏi.

Đái Vân cười, cung cung kính kính, "Hồi tiểu thư, kể từ hôm đó được tiểu thư chỉ điểm, võ công của thuộc hạ tiến bộ không ít, nhưng mà, có chỗ, vẫn chưa lĩnh ngộ đủ!"

Phượng Khuyết Thành cười, lời đáp trả của Đái Vân, rất hài lòng, cũng là lời nói thật lòng của Đái Vân, hoàn toàn không có khoe khoang quá lời, cũng không có giấu giếm khuyết điểm, "Chỗ lĩnh ngộ chưa đủ, có thể hỏi Thiêm Hương, cũng có thể tới hỏi ta!"

"Dạ!"

Phượng Khuyết Thành phân phó vài chuyện, lại thấy Mặc Hàm, Mạt Vũ thô phỉ phò đi tới, Phượng Khuyết Thành sững sờ.

"Nương!" Hai oa nhi vào thư phòng, gọi Phượng Khuyết Thành, lại lần lượt gọi Hồng Tụ Thiêm Hương, Âu Dương Hạo, Đái Vân, sau đó găt gao cắn môi.

"Làm sao vậy?" Phượng Khuyết Thành hỏi, ra dấu bảo những người khác đi xuống làm việc.

Hồng Tụ đi cuối cùng, còn thuận tay đóng cửa thư phòng lại.

Bên trong thư phòng.

Còn lại nương con ba người.

Phượng Khuynh Thành thấy hốc mắt hai oa nhi hồng hồng, nhất là Phượng Mạt Vũ, "Làm sao vậy? Không phải ở vườn hoa chơi điều sao, điều bay mất?"

Phượng Mặc Hàm không nói, Phượng Mạt Vũ mím môi, mới cúi đầu hỏi một câu, "Nương, phụ thân của chúng con đâu rồi, hấn đi đâu rồi, không phải là hấn không cần chúng con chứ?"

Nếu không, tại sao từ nhỏ đã chưa từng gặp qua?

"Hấn."

Phượng Khuynh Thành nhất thời không biết trả lời mấy vấn đề này thế nào.

Chẳng lẽ nói với Mặc Hàm, Mạt Vũ, phụ thân của các con ở kinh thành, còn quyền cao chức trọng, thân phận tôn quý, không phải hấn không nhớ các con, hấn chỉ không biết đến sự tồn tại của các con thôi.

"Nương." Phượng Mạt Vũ khẽ gọi, hai mắt sáng rực, chờ Phượng Khuynh Thành trả lời.

"Mạt Vũ, con thật sự muốn biết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Manh oa khiêu khích

Phượng Mạt Vũ nặng nề gật đầu một cái.

Mặc dù, nàng biết, có lẽ mẫu thân sẽ thù dệt một vài lời nói dối, nhưng, chỉ cần là mẫu thân nói, nàng đều tin.

Cho dù, chỉ là một lời nói dối.

Phượng Khuynh Thành khẽ vuốt cằm, nhìn về phía Phượng Mặc Hàm, "Mặc Hàm còn con thì sao?"

Phượng Mặc Hàm im lặng.

Phượng Khuynh Thành cười.

Trong ngày thường, là Mặc Hàm nhảy lên nhảy xuống gây chuyện thị phi, nhưng nàng biết, quân sư chân chân chính chính là Mạt Vũ.

Mà nàng cũng không muốn nói một lời nói dối, về sau lại dùng vô số lời nói dối để che đậy.

Còn nữa, Mặc Hàm, Mạt Vũ, có quyền lợi biết rõ chân tướng.

"Phụ thân của các con đức cao vọng trọng, trên vạn vạn người, hấn cũng không có không cần các con, cũng không có không cần nương!"

Ngược lại, Quân Vũ Nguyệt còn cầu hôn nàng đó.

Mặc dù, cầu hôn, không có chút thành ý, có cũng chỉ là do dục vọng sai khiến, nhưng mà, có thể khiến cho đường đường là Nhiếp Chính vương của vương triều Hạo Hấn mở miệng, nàng thực sự không ngờ.

Hai oa nhi im lặng, lẳng lặng chờ lời kế tiếp của Phượng Khuynh Thành.

"Phụ thân của các con chỉ là không biết sự tồn tại của các con thôi!"

Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ trầm mặc.

Thật lâu sau, Phượng Mạt Vũ mới hỏi, "Nương, nếu như hấn muốn dẫn chúng con đi, người sẽ buông tay sao?"

Phượng Khuynh Thành lắc đầu.

"Không biết, trừ khi các con cam tâm tình nguyện cùng đi với hấn, nếu không, ta tuyệt đối sẽ không buông tay!"

Hai oa nhi vừa nghe, ha ha ha nở nụ cười.

Một trái một phải ôm lấy cổ của Phụng Khuynh Thành, "Nương, chúng con không cần phụ thân nữa, chúng con chỉ cần nương!"

Trên thế gian này, chỉ có nương mới thật sự chân chính thương yêu bọn họ.

Cho nên, đâu bọn họ cũng không đi.

Về phần phụ thân, trong lòng Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm đại khái đã cân nhắc xong.

Nhưng mà, biết là một chuyện, gặp hấn là một chuyện.

Hơn nữa, chuyện hấn tổn thương nương, bọn hấn còn chưa có thanh toán với hấn!

Nếu quả thật cho rằng chuyện tìm phụ thân đã giải quyết xong rồi, vậy thì đúng là hoàn toàn sai lầm.

Xế chiều hôm đó, hai người Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ trốn ở trong phòng, lại họp kế, đã có quyết định.

Trước kia, trong người bọn hấn có độc, tùy thời có thể bỏ mạng, nên vui vẻ làm bấy, nhưng mà bây giờ đã giải độc, ngày tháng sau này là ánh nắng mặt trời rực rỡ, vô cùng tốt đẹp.

Về sau không thể làm bấy nữa.

Thư phòng. Diễn đàn ngôn tình L # \$ ề Q & 8 úy Đ < ôn > ? : "

Phụng Khuynh Thành tìm Âu Dương Hạo, Hồng Tụ Thiêm Hương.

"Các người nói, Mặc Hàm, Mạt Vũ, ta tiếp tục giấu đi, hay là?"

Trầm mặc.

Một hồi lâu sau, Âu Dương Hạo mới lên tiếng, "Tiểu thư, tiểu tiểu thư, tiểu thiếu gia thông minh cơ trí, sợ là không giấu được, hơn nữa nói, che giấu, tính kế, khiến người khác bàn tán, còn không bằng, thoải mái khiến người khắp thiên hạ biết, tiểu thư người là nương hai hài tử! ~"

Lời này của Âu Dương Hạo, rất hợp với tính Phụng Khuynh Thành.

Lời đồn đại, thế tục lễ giáo, nàng đều không để ý, nhưng hai hài tử?

"Âu Dương, mặc dù, ta tương đối đồng ý với cách nói của người, nhưng Mặc Hàm, Mạt Vũ có thể tiếp nhận những ánh mắt khác thường của tục nhân?"

"Tiểu thư, tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư, cơ trí hơn tiểu thư tưởng tượng!"

Hơn cả tính quái, tuy nói còn ngây thơ nhỏ tuổi, nhưng, hai oa nhi tuyệt đối là một thiên tài, cho dù là luyện võ, hay là học chữ, y thuật độc dược.

Phụng Khuynh Thành trầm mặc.

Trước kia, thân thể Mặc Hàm Mạt Vũ mang kịch độc, nàng không để cho bọn chúng đi ra ngoài chạy loạn, là sợ gặp chuyện không may, nhưng mà, bây giờ thân thể bọn chúng kiện kiện an khang, nàng không thể nhốt bọn chúng ở trong phòng, không cho ra ngoài!

Nhưng.

Nếu Quân Vũ Nguyệt biết hai hài tử tồn tại, sẽ như thế nào?

Đêm khuya

Hai Năm Tuyết trong đêm tối, nhảy đi nhảy lại.

Lại trực tiếp đi đến phủ Văn Yến công chúa, sau khi vòng vo một vòng ở phủ công chúa, hai con Thiêm Điện Điều dừng ở trước cửa một phòng.

Một con dùng hết sức lực cắn vào cổ một con khác.

Một hồi lâu, vài móng bị cắn đứt, hai con Thiêm Điện Điều lộ ra hàm răng trắng sắc nhọn, sau đó chít chít kêu lên.

Một hồi sau tiếng mở cửa truyền đến, có người nhặt thư trên đất lên, không bao lâu, phủ công chúa lập tức đèn đuốc sáng trưng.

"Trương công, người xem" Văn Yến hỏi trượng phu Từ Thế Phong.

Từ Thế Phong cầm thư trong tay, cũng không có mở ra nhìn, nhưng, nhìn bút tích trên lá thư, non nét, lại mang theo khí phách, chân mày nhú lại.

Từ lão gia ở bên cạnh mở miệng, "Nếu không, Thế Phong, lập tức chuẩn bị xe, người tự mình đưa đến Nhiếp Chính Vương phủ?"

"Ta tán thành ý của công công!" Công chúa Văn Yến nói.

Từ Thế Phong đứng dậy, "Vậy ta phải đi đây!"

Nhiếp Chính Vương phủ.

Quân Vũ Nguyệt nhìn bao thư chưa mở trong tay, nhịp tim có chút nhanh.

Từ Thế Phong khẽ gọi, "Cữu huynh."

Quân Vũ Nguyệt hồi hồn, "Ta phái Long Nhất tiễn người về, tránh cho Văn Yến lo lắng!"

Từ Thế Phong cười, "Người cho rằng ta thật sự là thư sinh nho nhã yếu đuối, tay không thể xách, vai không thể khiêng?"

Trời mới biết hần.

"Ta biết rõ người không phải, nhưng mà, ta muốn người đòi cho rằng người như thế, hiểu không?"

Từ Thế Phong sững sờ, ngay sau đó đứng dậy, ôm quyền, cung kính mấy phần, "Cữu huynh, Từ Thế Phong hiểu!"

"Ừ, sớm trở về đi thôi!"

"Dạ!"

Sau khi Từ Thế Phong đi, Quân Vũ Nguyệt nhìn thư trong tay, cũng rất tò mò, làm thế nào hai hài tử biết thân phận của hần?

Mở thư ra, giấy viết thư tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, nhưng, cũng chỉ có một tờ giấy trắng.

Quân Vũ Nguyệt nhíu mày, tâm tư hơi rối, theo thói quen đưa tay xoa bên hông, trống rỗng, cười thầm, "Ám Nhất!"

"Vương gia!"

"Chuẩn bị nước thuốc!"

Sau một lát, Ám Nhất chuẩn bị nước thuốc, Quân Vũ Nguyệt thả giấy viết thư vào trong nước thuốc, dần dần chữ viết mới xuất hiện.

Chữ viết rất tinh tế, rất đẹp đẽ, nhưng tràn đầy khiêu khích.

"Ha ha ha, có chút ý tứ!"

Ám Nhất kinh ngạc, chưa từng thấy Quân Vũ Nguyệt cười như vậy, tiến lên vài bước, tò mò nhìn trộm giấy viết thư, lại bỗng nhiên hít không khí.

Hai oa nhi này thật đúng là lớn mật, không chỉ nặng Vương gia nhà hần lòng lang dạ sói, vong ân phụ nghĩa, cảnh báo Vương gia nên cẩn thận, bọn chúng nhất định sẽ trả thù, còn sẽ uy hiếp Vương gia nhà hần, cho Vương gia nhà hần biết chút sắc mặt!

"Ám Nhất, người nói, tính tình hai hài tử này giống người nào?"

Phách lối, cuồng vọng, khí phách thiên thành.

Đêm đó ở tửu lâu, nữ oa kia một mình thực hiện lưu loát Bạo Vũ Lê Hoa Nhất Điểm Hồng, quyết đoán sát phạt, một chút dài dòng dây dưa cũng không có.

Hài tử năm tuổi, lại khiến cho hần đường đường là Nhiếp Chính vương cũng phải rửa mắt mà nhìn.

Càng không nói hết, không nói rõ được sự kiêu ngạo.

Đây là hài tử của Quân Vũ Nguyệt hần.

Mặc dù, bọn chúng không có gọi hần một tiếng phụ thân, nhưng mà, trong xương cốt bọn chúng, lại chảy dòng máu của hần.

"Giống Phượng cô nương!" Ám Nhất nói thật.

Thế gian này, sợ cũng chỉ có Phượng Khuynh Thành không để Vương gia nhà hần ở trong mắt, nếu không, cũng sẽ không hạ ngoan thủ đối với Cẩm Vương gia.

"Giống nàng cũng được, nếu giống Bồn vương, hơi lãnh tính!"

Ám Nhất im lặng.

Một hồi lâu, Quân Vũ Nguyệt nhắc bút, xột xột xoạt xoạt viết gì đó, "Ám Nhất, ngươi đưa thư này cho bọn chúng đi!"

Ám Nhất đưa tay chuẩn bị nhận thư, Quân Vũ Nguyệt chợt do dự, rút tay về, "Thôi, Bồn vương tự mình đưa tới!"

Ám Nhất khiếp sợ.

Nhưng, trong thư phòng, không còn bóng dáng của Quân Vũ Nguyệt.

Phượng phi. Truyện ngôn tình được đăng tại L # \$ ê Q & 8 úy Đ < ôn > ?."

Góc tối trong vườn hoa.

"Mạt Vũ, ngươi nói, hắn sẽ tới sao?"

Con ngươi Phượng Mạt Vũ đảo vòng vòng, rất chắc chắn gật đầu, "Ta đoán sẽ!"

"Thật?" Phượng Mặc Hàm không tin hỏi.

Mặc dù hai con Thiêm Điện Điều đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà.

Người kia thật sự sẽ đến sao?

"Không cần nói nữa, hắn đã tới, chuẩn bị!"

Phượng Mạt Vũ khẽ quát một tiếng, cùng Phượng Mặc Hàm dùng toàn bộ tinh lực để phòng bị, tư thế muốn lột da Quân Vũ Nguyệt!

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhịếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Gọi người một tiếng Quân thúc thúc

Phượng Mạt Vũ cũng không dám chắc Quân Vũ Nguyệt sẽ đến, nhưng mà, nàng và Mặc Hàm lại dùng một đồng nước mũi một đồng nước mắt, khiến Lâm Nguyên Lâm Phong làm đồng bọn của bọn hắn, cùng nhau giăng lưới, chỉ cần Quân Vũ Nguyệt xuất hiện, nhất định khiến cho hắn đẹp mặt!

Quân Vũ Nguyệt đứng ở trên nóc nhà, cảm thấy trận pháp nho nhỏ trong sân, cộng thêm việc che giấu tiếng hít thở cũng không tệ, trong đó hai tương đối mạnh, hai rất yếu.

Mạnh, Quân Vũ Nguyệt đã đoán được là ai.

Nhưng mà, còn nhỏ tuổi, đã có khả năng như vậy, thật khiến hắn bất ngờ.

Nhưng mà nghĩ tới, Phượng Khuynh Thành có thể dạy bọn chúng tốt như vậy, thân thể bọn chúng mang kịch độc, cũng không xa không rời, hắn đây rất vui mừng!

Do dự một chút, Quân Vũ Nguyệt vẫn phi thân rời đi.

"Hừ, lại có thể để cho hắn trốn thoát!"

Phượng Mạt Vũ khẽ quát một tiếng, từ trong vườn hoa đi ra, Phượng Mặc Hàm cũng chui đi ra, ảo não không thôi.

Bọn họ chịu nhiều đau khổ giăng lưới, nhưng Quân Vũ Nguyệt lại có thể không trúng kế.

Làm sao kêu bọn hắn không nổi giận.

Lâm Nguyên Lâm Phong lại thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Nhịếp Chính vương thật sự xuống, chống lại tiểu tiểu thư, tiểu thiếu gia, cũng không hay!

Tinh tình tiểu tiểu thư, tiểu thiếu gia giống tiểu thư, không chịu ăn một chút thua thiệt, lần này thắng thì thôi, nếu thua.

Sợ là không lấy lại được mặt mũi, nhất định không bỏ qua.

Hai oa nhi vừa vào phòng, vừa mắng Quân Vũ Nguyệt là tiểu quỷ nhất gan, con rùa đen rút đầu.

Quân Vũ Nguyệt ở trên nóc nhà, nghe thấy chỉ liên tục cười khở.

Tâm tư hơi đổi, đi đến viện của Phụng Khuynh Thành.

Tay nhẹ nhẹ về một cái ở trên cửa sổ, cửa sổ ứng tiếng mà mở ra, Quân Vũ Nguyệt mới lên vào phòng, liền có thanh kiếm tấn công hẳn.

Không chút lưu tình, nhiều chiêu muốn lấy mạng người.

Quân Vũ Nguyệt bình tĩnh đối mặt, sau khi hạ mười mấy chiêu, hai người đánh đến khó phân thắng bại.

Mặc dù hai người biết đối thủ là ai, nhưng cũng không có người nào mở miệng, Phụng Khuynh Thành càng dùng hết toàn lực.

Nàng đang thử dò xét, thử dò xét võ công của Quân Vũ Nguyệt, rốt cuộc đáng sợ đến mức độ nào.

Cho đến khi. Diễn đàn L * & ê Q %\$3 úy Đ>?": ôn

Phụng Khuynh Thành thu kiếm, lui về phía sau mấy bước, mới hậm hực nói, "Dù liều mạng cũng đánh không lại ngươi, vẫn nên tiết kiệm chút hơi sức!"

Quân Vũ Nguyệt nhếch môi, "Ngươi không biết là ta?"

"Sai, chính là bởi vì biết là ngươi, ta mới tự mình ra tay, nếu như là vài con chó và mèo, ta mới không thèm để ý!"

Quân Vũ Nguyệt cười, không trả lời.

"Sao ngươi lại tới đây?" Phụng Khuynh Thành hỏi.

Sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng, trong lòng lại dờn sóng lấp biển.

Nghĩ tới, có phải Quân Vũ Nguyệt biết sự tồn tại của Mặc Hàm Mạt Vũ hay không, mà.

Có lẽ thật sự có khả năng này, tâm Phụng Khuynh Thành bỗng nhiên lạnh lẽo, thân thể cũng hơi nhích sang bên cạnh.

Quân Vũ Nguyệt nhìn, không có vạch trần, xoay đầu đi, "Là tới hỏi ngươi một chút, cuộc thi tuyển mỹ nhân sắp bắt đầu, ngươi vẫn tham gia sao?"

"Ta sẽ không đi tham gia nào nhiệt!"

Thiên Sơn Tuyết Liên đã tới tay, nàng cũng không cần đi nữa.

"Ừ, không tham gia cũng tốt, xuất đầu lộ diện, tóm lại không được, nhưng mà, thật ra ngươi có thể tới xem nào nhiệt một chút!"

Phụng Khuynh Thành muốn nói, các cô nương ước gì sử dụng tất cả vốn liếng tới lấy lòng Nhiếp Chính vương ngươi, nhận được vinh hoa phú quý, cả đời tôn quý, ta đi, người ta sẽ đề ý.

Nhưng mà, ngay sau đó lại nghĩ, Phụng Khuynh Thành cười nói, "Tốt, đến lúc đó, ta giới thiệu hai người cho ngươi biết!"

"Là ai?"

"Đến lúc đó ngươi sẽ biết!"

Phụng Khuynh Thành nói một nửa, Quân Vũ Nguyệt cười nhạt không nói, "Vậy ta chờ, mặt trời đã lặn, ngươi đi ngủ sớm đi, ta trở về!"

"Tốt!"

Quân Vũ Nguyệt khẽ gật đầu, phi thân rời đi.

Phụng Khuynh Thành đứng tại chỗ.

Không biết giới thiệu Mặc Hàm Mạt Vũ cho Quân Vũ Nguyệt là đúng hay sai.

Nhưng mà, cuối cùng hẳn là phụ thân hai oa nhi, Phụng Khuynh Thành hi vọng, hai oa nhi nhìn thấy hẳn, khiến hai oa nhi biết, phụ thân của bọn chúng thật ra là Nhân Trung Long Phụng, cũng không phải chó mèo đầu đường.

Bọn họ, tôn quý bất phàm, bẩm sinh.

Ba ngày sau.

Tổ chức cuộc thi tuyển mỹ nhân ở Nhiếp Chính Vương phủ.

Lần này, đặc biệt long trọng, đặc biệt xa hoa, cũng đặc biệt phô trương.

Nghe nói mấy Thân Vương đều tới, ngay cả Đoàng đế bệ hạ —— Quân Ngang cũng tới.

Nhưng mà, đối với các đại thần mà nói, Hoàng đế tám tuổi có tới hay không cũng không quan trọng, chỉ cần Nhiếp Chính vương Quân Vũ Nguyệt có mặt là tốt rồi.

Phượng phủ.

"Nương, con mặc cái này đẹp không?"

"Nương, cái này thì sao?"

"Nương, người mau giúp con chọn chọn đi!"

"Nương, xiêm áo của con xứng với ngọc quan (mũ ngọc) nào?"

"Nương, con mang giày này có được hay không?"

"Nương, con có cần mang một thanh đoản kiếm nhỏ?"

Phượng Khuynh Thành vừa uống trà, vừa cười, thỉnh thoảng góp ý cho Phượng Mạt Vũ Phượng Mặc Hàm, nâng chung nước trà lên trên miệng khẽ nhấp, trong con ngui, thoáng hiện sự mất mát.

Có lẽ, là hào hứng khi được đi gặp phụ thân bọn chúng!

Nhưng Phượng Khuynh Thành đâu biết, hai oa nhi tích cực như vậy, cũng không phải vì đi gặp Quân Vũ Nguyệt mới hưng phấn, mà là muốn tranh sĩ diện cho nàng.

Hơn nữa hai oa nhi cũng tính toán rồi, hôm nay nhất định phải khiến Quân Vũ Nguyệt đẹp mặt!

Nhiếp Chính Vương phủ.

Trong vườn hoa rộng lớn, vồ đài cao.

Đại thần, các Vương gia lần lượt tới.

Bên trong đại sảnh.

Quân Vũ Nguyệt ngồi ở chủ vị, một bên là thiếu niên mặc cẩm bào, Hoàng đế Quân Ngang.

Hai bên hàng thứ nhất ở từng vị trí theo thứ tự là Cẩm vương —— Quân Vũ Thường, Trần vương ba mươi bảy tuổi, Đại vương ba mươi lăm tuổi, Chu vương ba mươi hai tuổi.

Tiếp theo là công chúa Văn Yến và phò mã gia Từ Thế Phong.

Công chúa Văn Tư.

Công chúa Văn Ân.

Hàng thứ hai là tử nữ (nhi tử và nữ nhi) của Chu vương, Trần vương, Đại vương.

Hải tử của ba thân vương rất đông đảo, cộng lại cũng hơn hai mươi, nhưng mà, đích xuất (con vợ lớn), cũng chỉ năm ba người, còn lại đều là thứ xuất.

Quần gia Nhiếp Chính Vương phủ, vào đại sảnh, hành lễ với Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, Phượng cô nương đến!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy đứng dậy, "Ừ, Bọn vương đi nghênh đón!"

Nói với mấy thân vương công chúa, "Các vị Vương huynh, Hoàng muội, xin cứ tự nhiên!" Sau đó lại phân phó người chăm sóc tốt Tiểu Hoàng đế —— Quân Ngang, chuẩn bị đi ra ngoài cửa chính.

Lại thấy. Diễn đàn ngôn tình L ^ ê Q (úy) Đ <ôn>

Một cô nương mặc xiêm áo trắng, một tay dắt một nữ oa mặc xiêm áo trắng, một tay dắt một hài tử mặc xiêm áo lam, trên cổ hai oa nhi đều đeo vòng cổ tinh tế, trên cổ tay, trên cổ chân cũng có, tóc chải thật chỉnh tề.

Như hoa như ngọc, mắt to đen bóng, cực kỳ linh động.

Toàn thân khí phái, phú quý bức người.

Còn cô nương kia, một thân xiêm áo trắng, tóc nhẹ vén thành búi, dùng một cây trâm bạch ngọc cố định búi tóc, để tóc đen còn thừa lại tùy ý xỏa ở sau ót.

Xiêm áo trên người bằng gấm vóc hoa lệ.

Mọi người vừa nhìn, cũng biết, ba người này, xuất thân bất phàm.

Công chúa Văn Yến nhìn Phụng Khuyết Thành, cả người đỏ mặt hơi lạnh, tay bụng lý trà run lên, Từ Thế Phong không để lại dấu vết đưa tay nắm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo chỉ cực của công chúa Văn Yến, dịu dàng an ủi.

Quân Vũ Thường nhìn thấy lại chìm trong cơn giận dữ, hận ý bộc phát.

Hắn bị tấn công vài lần, không chỗ để ẩn thân, nàng thì ngược lại, sống tùy ý tự nhiên, như cá gặp nước.

Không

Hắn tuyệt đối sẽ không để cho nàng dễ chịu.

Tuyệt không!

"Người đã đến rồi!" Quân Vũ Nguyệt đi tới trước mặt Phụng Khuyết Thành nói.

Phụng Khuyết Thành cười, "Vâng, ta mang hai hài tử đến cho người nhìn một chút!"

Nói xong, kéo kéo hai oa nhi đến trước mặt Quân Vũ Nguyệt, "Mặc Hàm, Mạt Vũ, đây là người"

Phụng Khuyết Thành còn chưa có nói xong, Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm đồng loạt mở miệng, "Mặc Hàm (Mạt Vũ) gặp qua Quân thúc thúc!"

Phụng Khuyết Thành sững sờ, ngay sau đó, trong lòng sáng tỏ thông suốt.

Nếu như, Mặc Hàm Mạt Vũ không nhận hắn, không muốn lưu lại, dù hắn dùng hết thủ đoạn, cũng không giữ được hai hài tử.

Quân Vũ Nguyệt nghe, chỉ cười chứ không buồn, "Thật là hai bé ngoan, Khuyết Thành có phúc lớn!"

"Cảm ơn Quân thúc thúc khích lệ!"

Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm cố ý nhấn mạnh ba chữ Quân thúc thúc.

Hai oa nhi không tin, Quân Vũ Nguyệt không biết sự tồn tại của bọn hắn.

Không, người này biết, nhưng mà, hắn âm hiểm án binh bất động mà thôi!

Cho nên, bọn hắn nhất định phải đề cao cảnh giác, đứng ở bên cạnh mẫu thân mọi lúc mọi nơi, bảo vệ mẫu thân không bị khi dễ!

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đối đầu không ai nhường ai

Quân Vũ Nguyệt sững sờ.

Hai oa nhi này, thật sự làm cho hắn bất ngờ.

Hữu dũng hữu mưu, nhưng cũng bao che khuyết điểm.

Một lòng bảo vệ mẫu thân của bọn chúng.

Nhưng mà suy nghĩ một chút, cũng đúng, mẫu thân của bọn chúng vì bọn chúng, ngậm bao nhiêu đắng, vì biết trên người chúng mang kịch độc, mưu đồ nhiều năm, phí tâm phí sức.

Bọn chúng che chở nàng, cũng là việc nên làm.

Không buồn, ngược lại cười.

"Khuynh Thành, người dạy hai hài tử này rất tốt!"

Từ tận đáy lòng nói như vậy, không có chút khích lệ, cũng không có không vui.

Nếu như, hai oa nhi này ở bên cạnh hắn, có lẽ, sẽ bị cứng rắn dạy thành như Quân Ngang, xử sự cẩn thận, khúm núm.

Không biết ngây thơ vui vẻ là gì.

Phượng Khuynh Thành cười, lại nhìn vào bên trong đại sảnh.

Những người đó, đều là quan lại quyền quý trung tâm của quyền lực, giết chết một người, đơn giản dễ dàng giống như bóp chết một con kiến.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đang quan sát ba nương con bọn hắn, kinh ngạc, hâm mộ, ghen tỵ, hận thù, mừng rỡ, chờ đợi, mờ mịt.

Chồng chéo trong con người bọn họ, quý dị khó phân biệt.

Chỉ cần một vòng, Phượng Khuynh Thành đã chỉnh lý ra được thân phận của những người này, ở cái thời đại cả lớn nuốt cả bé, vì mình, vì hài tử, nàng phải suy tính, bỏ ra nhiều hơn người khác.

Càng học được cách ngấm ngầm chịu đựng.

Bởi vì, chỉ khi nàng tốt, nàng cường đại, hài tử của nàng mới có thể bình yên lớn lên.

Quân Vũ Nguyệt thấy Phượng Khuynh Thành không nói, vậy Quân Ngang, "Ngang nhi, tới đây!"

Quân Ngang ngồi ở đại sảnh nghe tiếng, người run lên một cái, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, nhưng không có biện pháp, chỉ đành phải nhắm mắt đứng dậy, đi tới trước mặt Quân Vũ Nguyệt, nhát gan nhỏ giọng khẽ gọi, "Hoàng thúc!"

"Đây là Mặc Hàm đệ đệ, Mạt Vũ muội muội, Ngang nhi, người lớn hơn bọn hắn, là ca ca, người thay hoàng thúc dẫn bọn hắn đi dạo trong Vương phủ!"

Quân Ngang sững sờ.

Lại nhìn về phía Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm đang cười thiên chân vô tà, không chút kiêng kỵ, mắt to đen láy, liên tục quan sát hắn, miễn cưỡng nhếch môi cười, "Các người đi theo ta!"

Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm nhìn Phượng Khuynh Thành, thấy Phượng Khuynh Thành gật đầu, "Nương, vậy chúng con đi chơi!"

"Đi đi!" Ra dấu bảo Thiêm Hương đi theo.

Bên cạnh chỉ dẫn theo Hồng Tự.

"Khuynh Thành, xin mời!" Quân Vũ Nguyệt nói, thân thể lui một bước, mời Phượng Khuynh Thành tiến vào đại sảnh.

Phượng Khuynh Thành gật đầu, cất bước.

Vừa tiến vào đại sảnh, Quân Vũ Nguyệt giới thiệu Đại vương, Chu vương, Trần vương, Cẩm vương, vợ chồng Văn Yên, công chúa Văn Ân, công chúa Văn Tư cho Phượng Khuynh Thành biết.

Phượng Khuynh Thành lần lượt hành lễ.

Mà hài tử nhà Tam đại Thân Vương, có một người tiến lên, "Lục Hoàng Thúc, chúng ta cũng đi chơi cùng hoàng đệ, được không?"

Quân Vũ Nguyệt gật đầu. Diễn đàn L {ê} Q _= úy Đ <> ôn

Hai mươi mấy oa nhi chạy đi sạch sẽ như một làn khói.

Mà Quân Vũ Thường vẫn trầm mặc đột nhiên tiến lên vài bước, xiêm áo bằng gấm đỏ thẫm, rực rỡ trong ngạnh, cười tà mị Sinh Phong với Phượng Khuynh Thành, trong con người nghiêng dài, ẩn dấu hàn ý.

"Phượng Nhi, nhiều ngày không gặp, vẫn tốt?"

Phượng Khuynh Thành cười, khẽ phúc thân với Quân Vũ Thường, "Cầm vương mạnh khỏe!"

Tuy biết rằng, Quân Vũ Thường sẽ không bỏ qua cho nàng, nhưng không nghĩ tới Quân Vũ Thường không biết kiềm chế như vậy.

Quân Vũ Thường cười, cười âm trầm, "Phượng Nhi cô nương cần gì lạnh nhạt với Bôn vương như vậy, dù sao, lấy giao tình của chúng ta."

Quả nhiên.

Lời của Quân Vũ Thường, khiến mấy thân vương cau mày, mấy Công chúa khinh thường.

Công chúa Văn Yến càng thêm kinh ngạc, hai mắt sáng rực nhìn Phượng Khuynh Thành, nhiều lần, cũng thiếu chút nữa không nhận được, nếu như không phải Từ Thế Phong bên cạnh nàng vẫn lôi kéo nàng, nàng đã sớm tiến lên!

"Giao tình?" Phượng Khuynh Thành nghi ngờ trong chớp lát, ngay sau đó nhếch miệng cười, dung nhan tuyệt mỹ, thoáng chớp cả phòng như hoa nở.

Phượng Khuynh Thành vừa định nói chuyện, Quân Vũ Nguyệt đã mở miệng.

"Bôn vương còn phải cảm ơn Vương đệ thành toàn, khiến Bôn vương biết Khuynh Thành, nhưng mà Cầm vương đệ, nghe nói hôm đó Vương đệ ở Túy Tiên lâu túng dục quá độ, mấy ngày nay cửa trong không bước cửa ngoài không ra, ở Cầm Vương phủ nghỉ ngơi dưỡng sức, không biết ‘tình’ có thể đường trở lại!"

Quân Vũ Thường nghe vậy, đỏ mặt lên, cực kỳ tức giận, lại không làm gì được Quân Vũ Nguyệt.

Mấy Thân Vương lúng túng ho khan, không biết phải ứng đối như thế nào.

Mấy Công chúa mặt đỏ tới mang tai, hận không thể đào một động chui vào.

Duy chỉ có Phượng Khuynh Thành ‘hì hì’ cười ra tiếng.

Giống như nghe được lời êm tai, chuyện vô cùng buồn cười, ha ha ha cười vang, vang khắp bên trong đại sảnh rộng lớn rồi lại yên tĩnh, cực kỳ chói tai.

Ít nhất, ở trong tai Quân Vũ Thường, Phượng Khuynh Thành cười, là châm chọc, là cười nhạo.

Càng thêm sự tuyên chiến.

Nhưng mà, nghĩ đến, trong tay mình còn có một lá bài chủ chốt, Quân Vũ Thường liền không giận.

"Không ngờ, những chuyện rối bời của Bôn vương còn có thể khiến Phượng Nhi cô nương cười một tiếng, ngược lại cũng đáng giá!"

Tiếng cười của Phượng Khuynh Thành ngừng lại, trên khóe miệng lại hàm chứa nụ cười quyến rũ.

Quân Vũ Thường, trước sẽ để cho người được nước, cuối cùng cũng có một ngày, người chắc chắn hối hận vì những việc đã làm!

Thấy trên mặt Phượng Khuynh Thành, Quân Vũ Thường mặc dù mang nét cười, nhưng sau lưng đã sớm giương cung bạt kiếm, Quân Vũ Nguyệt cũng không lo lắng phải động thủ, Phượng Khuynh Thành thua thiệt, dù sao, Quân Vũ Thường có thủ đoạn gì, hẳn rõ ràng, Phượng Khuynh Thành có thủ đoạn gì, hẳn cũng biết.

Nhưng mà, nếu là oai môn tà đạo, Phượng Khuynh Thành sợ là càng hơn năm phần.

"Nghĩ đến tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, cùng đi qua đi, một hồi mấy Vương huynh cẩn thận nhìn cho kỹ, nếu coi trọng mỹ nhân nào, cũng không cần do dự, miễn bị người khác cướp tiên cơ!"

Lời nói trêu ghẹo của Quân Vũ Nguyệt, khiến không khí ngọt ngào giữa Phượng Khuynh Thành cùng Quân Vũ Thường phai nhạt đi.

Mấy thân vương cũng đứng lúc ha ha ha cười to.

Cùng nhau đi tới vườn hoa của Nhiếp Chính Vương phủ.

Đội chúng nhân ngồi xuống, Quân Vũ Nguyệt giơ tay lên ý bảo bắt đầu tranh tài.

Đủ loại mỹ nhân tiến lên đài, bên cạnh có người báo tên của các nàng, lai lịch, các cô nương đánh đàn, vẽ tranh, nhảy múa, viết chữ, mỗi người mỗi vẻ.

Có mấy cô nương vận khí tốt, dung mạo được, dáng người đẹp, tự nhiên bị tam đại thân vương nhìn trúng, ngược lại Quân Vũ Thường, Quân Vũ Nguyệt vẫn chưa từng chọn lựa, biểu hiện không hứng thú lắm, thậm chí ngay cả mí mắt Quân Vũ Nguyệt cũng không có nhắc lên hạ xuống, trừ thỉnh thoảng nhìn Phượng Khuynh Thành đang ngồi một chút.

Ngược lại nhìn Phụng Khuyết Thành thì rất thú vị, khỏe miệng từ đầu đến cuối đều mang ý cười.

"Giang Nam —— Vân Thanh Sơn Trang, Lam Nguyệt cô nương!"

Vừa dứt lời, một cô nương cả người mặc xiêm áo màu lam, áo lam thêu hoa đủ sắc màu, vóc người nhỏ nhắn nhu nhược ôm cầm chậm chậm đi tới.

Vừa đi vào, liền nghe được từng tiếng hô kinh ngạc.

"Đẹp như thiên tiên!"

"Khuyết quốc khuyết thành!"

Những đại thần kia không dám ca ngợi Phụng Khuyết Thành có khuôn mặt đẹp, nhưng mà, giờ phút này cô nương đi lên, bọn họ hoàn toàn có thể tận hưởng bình phẩm từ đầu đến chân.

Đầu tiên Lam Nguyệt cô nương nhẹ nhàng cúi đầu chào mọi người, con người đảo qua mọi người, lúc nhìn thấy nơi nào đó thì trong nháy mắt con người liền sáng chói rực rỡ, khỏe miệng cũng cười tươi lên.

Nhưng thấy người nọ không nhìn nàng, trong nháy mắt con người tối sầm lại, trong con người, nước mắt lăn chầm chầm rơi.

Trong nháy mắt lúc Lam Nguyệt xuất hiện, Quân Vũ Thường liền ngồi thẳng người, hai mắt liên tục nhìn chăm chăm Lam Nguyệt.

Trong con người, tình thế bất buộc.

Quân Vũ Nguyệt liếc mắt nhìn Lam Nguyệt, lại nhìn sang một bên, cúi đầu trầm tư một lát.

Lam Nguyệt tuy đẹp, lại thiếu một chút khí thế, lại thiếu một chút kiêu hãnh hào hoa phong nhã.

Dáng vẻ xinh đẹp như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy có lẽ cảm thấy được, nhưng mà nhìn nhiều hơn, rất vô vị tẻ nhạt.

Nghĩ thấu điểm này, Quân Vũ Nguyệt cũng không chú ý đến Lam Nguyệt.

Trên đài. Diễn đàn L {ê} Q _= úy Đ <> ôn ngôn tình

Lam Nguyệt gây nhẹ dây đàn, một khúc Cao Sơn Lữ Thủy, lượn lờ lọt vào tai.

Mọi người nghe như si như say.

Quân Vũ Nguyệt đột nhiên hỏi Phụng Khuyết Thành, "Khuyết Thành, người biết đánh đàn?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Cá lớn nuốt cá bé

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, không buồn không giận, cười nhạt lắc đầu.

Nam nhân mà, đều là như vậy, ăn trong chén, nhìn trong nồi, bên cạnh đã có người khuyết quốc khuyết thành, vẫn nhớ mong đến sắc đẹp tuyệt trần.

Hì vọng cô nương bên cạnh, tình thông mọi thứ cảm kỳ thư họa, thi từ ca phú, vừa có thể trái ôm phải ấp, ngồi hưởng tề nhân chi phúc.

Người dịu dàng hiền thực, hẳn nói người không thú vị, người mạnh mẽ kiên nghị, hẳn nói người hung dữ giống như hổ.

Nhưng hỏi cô nương thế gian, nếu có một người nam nhân, nâng người ở trong lòng bàn tay, miễn người hoảng, miễn người sợ, miễn người không nơi có thể dựa vào, ai nguyện ý kiên cường ngụy trang mình?

Quân Vũ Nguyệt thấy Phụng Khuyết Thành lắc đầu, lại hỏi, "Khuyết Thành cảm thấy Lam Nguyệt cô nương này đánh đàn như thế nào?"

"Cực tốt!"

Có tám phần tinh túy, tám phần câu hồn.

Quả thực là cực tốt!

"Lam Nguyệt cô nương người ở đâu?"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt, cười, vừa cẩn thận quan sát Lam Nguyệt, mới lên tiếng, "Làn da như mỡ đông, tinh khiết hoàn mỹ, mặt như Phù Dung, thanh tân thoát tục (tinh khiết không dính bụi trần), cầm kỹ cao siêu, tuyệt không thể tả!"

Thấy Phượng Khuynh Thành khen Lam Nguyệt như vậy, khoe môi Quân Vũ Nguyệt nhẹ nâng lên, con ngươi híp lại, lại hỏi, "Khuynh Thành cảm thấy, Lam Nguyệt có thể so sánh với người?"

So sánh?

Phượng Khuynh Thành hơi trầm tư, "Có!"

"A, nói thế nào?"

"Bàn về dịu dàng hiền thực, Khuynh Thành không bằng ba phần của Lam Nguyệt cô nương, bàn về ngang ngược can rở, Lam Nguyệt không kịp một phần của Khuynh Thành!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy im lặng, một hồi lâu mới cười ha ha, "Hay cho một câu có thể so sánh, vậy Khuynh Thành cảm thấy, ta thu lấy Lam Nguyệt này được không?"

Trong lòng bỗng nhiên xoắn lại.

Phượng Khuynh Thành nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt, thấy hai mắt hắn đen nhánh, thâm thúy không thấy đáy, cho dù ai cũng nhìn không thấu, đoán không ra suy nghĩ trong lòng hắn.

"Chúc mừng!" Diễn đàn L -= ê Q [úy] Đ ^ ôn

Đơn giản, không chút do dự, nói lời chúc phúc.

Quân Vũ Nguyệt nhìn, lại thấy sắc mặt Phượng Khuynh Thành như thường, không có tức giận, không có ăn chưa uống dấm, chỉ có lạnh nhạt.

Nhưng hắn, rõ ràng cảm thấy, trong nháy mắt hắn mở miệng hỏi chuyện này, nàng và Phượng Khuynh Thành lập tức trở nên lạnh nhạt, nhưng cũng có gì đó không giống với lúc trước.

Phượng Khuynh Thành vẫn cười với hắn, vẫn khách khí như vậy, nhưng trong nháy mắt có gì đó không giống với lúc trước.

Quân Vũ Nguyệt vừa muốn nói chuyện, Quân Vũ Thường ngồi một bên lại mở miệng, "Vương huynh, Lam Nguyệt cô nương này, ta muốn!"

Quân Vũ Nguyệt nhìn về phía Quân Vũ Thường, lại thấy mặt Quân Vũ Thường đỏ lừ lừ, hai mắt rực cháy.

Quân Vũ Nguyệt vừa định cự tuyệt.

"Vương huynh, mới vừa rồi lúc mấy Vương huynh chọn, Vương huynh cũng không cự tuyệt, Vương huynh sẽ không cự tuyệt Vũ Thường, đúng không?"

"Ừm!" Quân Vũ Nguyệt lên tiếng, cũng trong lúc Quân Vũ Thường vui vẻ, lại mở miệng, "Nếu người nhà Lam Nguyệt cô nương cự tuyệt, Vương đệ cũng chớ có tổn sức dây dưa mới phải!"

"Vũ Thường hiểu!"

Quân Vũ Thường nói xong, lại đứng lên, phi thân nhảy một cái, rơi xuống trên đài, đi về phía Lam Nguyệt.

Càng đến gần, Quân Vũ Thường đã cảm thấy, Lam Nguyệt xinh đẹp kinh người.

Mà Lam Nguyệt lại bắt đầu khẽ phát run, tiếng đàn cũng rối loạn, gần như hủy đi một bài nhạc hay.

Quân Vũ Thường đứng ở trước mặt Lam Nguyệt, không có đi về phía trước.

Lam Nguyệt tiếp tục đánh đàn, hai mắt rung rung, khẽ nhìn xuống dưới đài.

Thân thể Phượng Khuynh Thành hơi nghiêng, giơ tay lên nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa tóc của mình, khoe miệng khẽ nhếch lên cười, dần dần, nụ cười mở rộng.

Quyển rũ từ xương

Trong nháy mắt, Lam Nguyệt đã hiểu, nhiệm vụ của nàng khi tới kinh thành là gì.

Mắt khép hờ, đắm chìm trong tiếng đàn.

Nếu ngay từ đầu tiếng đàn chỉ có tám phần câu hồn, như vậy giờ phút này, chính là hết sức.

Càng thêm thông suốt biến hóa một cách thông minh mà phát huy Cao Sơn Lưu Thủy đến mức vô cùng tinh tế.

Thình thoảng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Quân Vũ Thường mặc xiêm áo đỏ thẫm, nhanh chóng cúi đầu, mặt đỏ tới mang tai!

Một khúc cuối cùng.

Lam Nguyệt đứng lên, nhẹ nhàng cúi đầu với mọi người.

Quân Vũ Thường tiến lên vài bước, vươn tay về phía Lam Nguyệt, "Có nguyện đi cùng bản vương?"

"Đi đâu?" Lam Nguyệt hỏi.

"Cầm Vương phủ!"

Lam Nguyệt khẽ phất thân với Quân Vũ Thường, "Cầm vương, không người làm mai quan hệ bất chính với nhau, Lam Nguyệt sẽ là người không biết xấu hổ, còn nữa, sinh lấy làm thê, chạy trốn làm thiếp, thứ cho Lam Nguyệt không thể làm theo!"

Quân Vũ Thường liếc mắt nhìn Lam Nguyệt, a ha ha cười to, vươn tay, ôm eo Lam Nguyệt, bay xuống đài, rơi xuống trước mặt Quân Vũ Nguyệt, "Vương huynh, Vũ Thường quyết định sinh cưới đại tiểu thư Lam Nguyệt của Thanh Vân Sơn Trang làm trắc phi, ý Vương huynh như thế nào?"

Quân Vũ Nguyệt nhìn về phía Lam Nguyệt, thấy Lam Nguyệt thẹn thùng cúi đầu, gật đầu cam chịu.

"A ha ha, các vị đại thần đang ngồi, ba ngày sau, đám cưới Bôn vương, mở tiệc chiêu đãi chúng đại thần, các vị đại thần phải nể mặt đó!"

Cầm Vương gia tự mình mở quý miệng, các đại thần nào dám cự tuyệt, từng người một không ngừng lên tiếng chúc mừng.

Mặt mày Quân Vũ Thường hớn hờ, nhìn về phía Phượng Khuynh Thành, "Phượng cô nương, ba ngày sau, sẽ không vắng mặt chứ?"

"Tất nhiên sẽ không!" Phượng Khuynh Thành đáp.

Nàng không chỉ không tham gia, còn sẽ tặng hậu lễ.

Những màn so tài tiếp theo, có Lam Nguyệt kinh diễm trước đó, phía sau chỉ có thể dùng từ bình thường mà nói, nhưng mà, vẫn có nhiều cô nương bị chọn trúng.

Quân Vũ Nguyệt cũng chỉ vài cửa hôn sự.

Nhưng gần như, đều là cô nương thấp gả đi.

Nhưng mấy cô nương kia, đều xấu hổ, mừng rỡ như điên, hình như.

Chân mày Phượng Khuynh Thành nhíu nhẹ, lại cảm thấy có người không chút kiêng kỵ quan sát nàng, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một nam tử trung niên vóc dáng gầy gò, ngoài bốn mươi, neho mắt lại quan sát nàng.

Phượng Khuynh Thành sững sờ.

Ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Tụ.

Hồng Tụ lập tức cúi người nói bên tai Phượng Khuynh Thành, "Tiểu thư, đó là Thừa Tướng, Phượng Lâm An!"

Họ Phượng? TRuyện được đăng tải duy nhất trên diễn đàn L (ê) Q/., uỷ Đ &* ôn

Chẳng lẽ?

Phượng Khuynh Thành gật đầu một cái, không hỏi nhiều, lại cười một tiếng với nam tử trung niên kia.

Nam tử sững sờ, ngay sau đó cúi đầu, giả bộ uống trà.

Phượng Khuynh Thành nhìn, chỉ cười không nói.

Hậu hoa viên Nhiếp Chính Vương phủ

Quân Ngang mang theo Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ đi dạo xung quanh.

Lúc mới bắt đầu hai oa nhi còn nhìn say sưa ngon lành, nhưng mà mới đi nửa vòng, lại cảm thấy vô vị tẻ nhạt, lại lo lắng Phụng Khuynh Thành bị Quân Vũ Nguyệt khi dễ, càng thêm không yên lòng.

Nhiều lần Quân Ngang đang nói chuyện, cũng không có để ý tới.

Dần dần, bầu không khí trở nên ngột ngạt.

Tiểu thái giám bên cạnh Quân Ngang, lại dần dần, càng không biết phải làm gì để hóa giải bầu không khí.

"Hoàng đệ, thì ra các người ở đây, làm hại vì huynh dễ dàng tìm được!"

Chỉ thấy một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi mặc áo gấm đi ở phía trước, phía sau có khoảng hai mươi nam nam nữ nữ đi theo.

Phụng Mạt Vũ cùng Phụng Mặc Hàm liếc mắt nhìn nhau, không nói gì.

Quân Ngang nhìn thấy người tới, thân thể khẽ run rẩy, không kịp được muốn tránh vào trong góc, Phụng Mạt Vũ là người đầu tiên nhìn thấy, vươn tay kéo Quân Ngang lại, dùng sức lôi kéo, bắt lấy hán kéo đến trước mặt.

Quân Ngang hoảng hốt, sắc mặt càng trắng bệch.

Quân Ngang bắt đầu dĩ, lắp bắp mở miệng, "Tứ Ngọc đường huynh khỏe, các vị đường huynh, đường đệ, đường tỷ, đường muội khỏe!"

"Hoàng đệ vẫn khách khí như vậy, lễ độ!" Quân Tứ Ngọc ha ha nói.

Nhưng cũng gián tiếp chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nói Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm vô lễ.

Hai oa nhi cố tình xoay đầu đi, giả vờ nghe không hiểu.

Ngược lại Quân Ngang mở miệng, "Tứ Ngọc đường huynh, Mặc Hàm đệ đệ, Mạt Vũ muội muội còn nhỏ, không hiểu quy củ lắm!"

Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm nghe vậy kinh ngạc.

Nếu bọn họ đoán không lầm, Quân Ngang chính là Hoàng đệ mà.

Dù tuổi hán nhỏ, nhưng chính là Hoàng đệ, cửu ngũ chí tôn, cần gì phải khách khí với Thế tử gia nhà Thân Vương.

Hán hoàn toàn có thể, tự cao tự mãn, lỗ mũi hướng lên trời, hừ hừ hai tiếng, kêu bọn họ quý xuống thỉnh an.

"Hoàng đệ thật là tốt bụng, hai người không quan trọng cũng muốn che chở, nhưng mà hoàng đệ, không phải đường huynh ta nói người...người còn không bảo vệ bản thân mình được, làm sao có thể bảo vệ người khác?"

"Đường huynh, không...không nên, bọn họ còn nhỏ, thật sự còn nhỏ!" Quân Ngang nói xong, bảo hộ Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ ở sau lưng.

Mặc dù bản thân hán đang sợ phát run.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hãm hại lừa gạt

Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ thấy Quân Ngang nhát gan che chở mình, trong lòng hơi ấm áp, cảm giác không vui trước đó, cũng phai đi không ít.

Quân Tứ Ngọc thấy tiểu hoàng đế Quân Ngang hôm nay chẳng những không sợ mình, còn che chở hai oa nhi này. Nháy nháy mắt với người phía sau, mấy hài tử đi theo Quân Tứ Ngọc tiến lên trước kéo Quân Ngang ra.

Mỗi lần bị kéo, người Quân Ngang run một cái.

Giương mắt, khiếp đảm nhìn về phía Quân Tứ Ngọc, thấy mặt Quân Tứ Ngọc tràn đầy kiêu ngạo, lại thương hại, vô cùng áy náy nhìn về phía Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm.

Là hấn vô dụng, là hấn vô dụng.

Đến bảo vệ hai tiểu đệ đệ, tiểu muội muội cũng không bảo vệ được.

Ngôi vị hoàng đế này, hấn làm rất uất ức, rất uất ức đó!

Nghĩ tới đây, nước mắt Quân Ngang rơi như mưa!

Quân Tử Ngọc thấy Quân Ngang như vậy, phi thường hài lòng, tiến lên vài bước, từ trên cao nhìn xuống nhìn Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ, lại thấy Phụng Mạt Vũ môi hồng răng trắng, trắng trẻo mũm mĩm, là loại con nít đáng yêu như gấu sứ, sinh lòng từ niệm.

"Tên gọi của các người là gì, từ đâu tới đây, đến kinh thành làm cái gì?"

Ánh mắt của Quân Tử Ngọc thật sự đáng ghét, Phụng Mạt Vũ không nói, Phụng Mặc Hàm lại nhỏ giọng nói, yếu ớt, "Ta tên là Phụng Mặc Hàm, đây là tỷ tỷ của ta Phụng Mạt Vũ, chúng ta theo mẫu thân từ Giang Nam tới kinh thành, tìm phụ thân của chúng ta!"

Tìm phụ thân?

Quân Tử Ngọc cẩn thận nghĩ lại, trong nháy mắt các khả năng thoáng qua trong đầu óc, bưng tỉnh hiểu ra nói: "Ta biết rồi, các người nhất định là con hoang không có phụ thân!"

Phụng Mặc Hàm nghe vậy, tức giận, sắc mặt ửng hồng.

"Người nói vậy, nương ta kể, phụ thân ta hấn chỉ không biết sự tồn tại của chúng ta thôi, nếu biết, phụ thân ta nhất định sẽ đón chúng ta về nhà!"

"A a a, ta nói vậy, người cả gan dám nói bản Thế tử nói vậy, nói cho người biết, nương người chính là một món hàng phế phẩm, người cũng thế, tỷ tỷ của người cũng thế."

"Người." Phụng Mặc Hàm giận, tức giận giơ tay lên chỉ Quân Tử Ngọc.

"Ta...ta, ta cái gì?" Quân Tử Ngọc nói xong, giơ tay lên chọt vào ót của Phụng Mặc Hàm.

Phụng Mặc Hàm liền ngã về phía sau, gào to khóc lớn.

Phụng Mạt Vũ nhìn, cũng oa một tiếng khóc.

Quân Tử Ngọc sững sờ nhìn đầu ngón tay của mình. Mới vừa rồi rõ ràng hấn không dùng sức mà? Làm sao lại như vậy?

"Khóc, khóc lóc cái gì, ta vốn không có làm gì các người!" Quân Tử Ngọc then quá hoá giận nói.

Hấn vốn nghĩ đầu tiên sẽ trừng trị một chút, dọa nạt một chút.

Nhưng nào biết, hấn còn chưa có động thủ, bọn chúng lại khóc.

Nhưng mà, một tiếng gào này của Quân Tử Ngọc, khiến Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ khóc dữ hơn.

"Oa, oa." Diễn đàn L *^ ê Q @#\$ úy Đ :." ôn

Quân Tử Ngọc nghe đến tức giận, "Ta cảnh cáo các người đừng khóc nữa, nếu không, ta liền ném các người vào hồ nước!"

Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ vừa nghe, tiếng khóc chợt ngừng.

Lại uất ức nói một câu, "Ta sẽ đi nói cho nương ta biết, người khi dễ ta!"

Quân Tử Ngọc vừa nghe, thoáng dao động.

Hấn dám lộ liễu khi dễ Quân Ngang, là bởi vì Quân Ngang đã sớm bị hấn dọa sợ đến mức không dám nói cho người khác biết, dù hấn là Hoàng đế.

Còn nữa, Quân Ngang cũng biết, trên đời này, không có ai thật lòng thương yêu hấn, càng không có người sẽ dỗi hấn.

Nhưng mà hai oa nhi này không giống vậy.

Bọn họ có mẫu thân yêu thương bọn họ, lại nói, có thể được Nhiếp Chính vương thúc mãi, còn đích thân nghênh đón, thân phận nhất định là bất phàm, nếu làm âm ỉ.

Nhiếp Chính vương thúc phát giận, hấn chịu không nổi.

Suy nghĩ cẩn thận, Quân Tử Ngọc lập tức vội vàng vỗ về dỗ dành, hẳn không dụ dỗ còn ỏn, dụ dỗ một cái liền đại biểu hẳn chốt dạ, Phụng Mặc Hàm Phụng Mạt Vũ khóc hung hơn, đứng lên, la hét muốn đi tìm mẫu thân.

Quân Tử Ngọc luống cuống.

Sao có thể để Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ mang bộ dạng khóc lóc như vậy đi tìm nương của bọn họ, nghĩ tới đồ vô dụng, định đe dọa, "Ta cảnh cáo các ngươi, đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, Quân Tử Ngọc ta đường đường là Thế tử của Trần vương, giết chết người cùng bóp chết một con kiến không khác nhau gì cả!"

Thế tử của Trần vương?

Một Thế tử gia nhỏ nhỏ, cũng dám khi dễ Hoàng đế.

Ngược lại thú vị.

Vậy Phụng Mặc Hàm hẳn sẽ phải nhìn một chút, Thế tử của Trần vương này có bao nhiêu bản lĩnh.

"Hừ, ta mới không sợ đâu, ta sẽ đi nói cho nương ta biết, ngươi khi dễ ta, nhục mạ ta!"

Phụng Mặc Hàm vừa nói, lập tức hùng hục muốn chạy đi, Quân Tử Ngọc liền vội vàng kéo Phụng Mặc Hàm, "Vậy thì, ngươi nói, ngươi muốn thế nào, mới không đi nói cho nương ngươi biết?"

Phụng Mặc Hàm nghe vậy, trong lòng cười lên.

Cuối cùng nói đến chủ đề chính rồi!

Hít mũi một cái, vành mắt ửng đỏ, "Thật sự là ta nói cái gì, ngươi sẽ cho ta cái đó?"

Quân Tử Ngọc cắn răng một cái, "Đúng!"

Phụng Mặc Hàm đột nhiên cũng ngừng khóc, sau đó tay nhỏ bé chỉ, "Ta muốn khối ngọc bội trên người ngươi, còn có ngọc bội trên người bọn họ, trăm cái đầu trên đầu các nàng, bông tai, còn có vòng tay trên tay bọn họ, nói tóm lại một câu, ta muốn tất cả thứ đáng giá trên người các ngươi!"

"Ngươi công phu sư tử ngoạm!" Quân Tử Ngọc tức giận.

Hắn không thể bóp chết Phụng Mặc Hàm.

Phụng Mặc Hàm thấy Quân Tử Ngọc buồn bực, cũng không sợ, chỉ, mở miệng, căng cổ họng kêu, "Ta sẽ đi nói cho nương ta biết, ngươi khi dễ ta. . ."

Nói xong, nhấc chân muốn chạy, Quân Tử Ngọc liền vội vàng kéo lại.

Liền giật ngọc bội bên hông, trang sức bằng ngọc, liên tục nhét vào trong ngực Phụng Mặc Hàm, "Cho ngươi, cho ngươi!"

Phụng Mặc Hàm cảm, trong lòng vui mừng.

Con ngươi lại nhìn về phía những hài tử bên cạnh.

Những hài tử, đều không quá nguyện ý.

Quân Tử Ngọc mở miệng, "Đều lấy xuống cho hắn, đồ chơi lạ ta có rất nhiều, ngày khác, ta đền gấp đôi cho các ngươi!"

Những oa nhi kia vừa nghe gấp đôi, lập tức vui mừng còi phối sức trên người xuống, đưa cho Phụng Mặc Hàm.

"Này, cái gì cũng cho ngươi...ngươi không thể đi nói cho nương ngươi biết!" Quân Tử Ngọc nói xong, Phụng Mặc Hàm liền vội vàng gật đầu, Quân Tử Ngọc thở ra vài ngụm khí, mới dẫn hai mươi mấy hài tử rời đi.

Trong đó, có một hài tử, hai mắt sáng chói, nhìn Phụng Mặc Hàm một cái, ngay sau đó ẩn đi, cùng lúc rời đi.

Lập tức, cũng chỉ còn lại có Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ, cùng Quân Ngang bị dọa sợ đến mức trốn ở trong góc, tiểu thái giám run lấy bầy.

"A, hôm nay thu hoạch thật là phong phú!" Phụng Mặc Hàm nói xong, cầm từng ngọc bội lên, lần lượt đánh giá.

Phụng Mạt Vũ đứng ở một bên, sờ lên nước mắt trên mặt, nghiêng đầu nói, "Cũng không phải là đồ chơi đặc biệt đáng tiền gì, hại ta chảy nhiều nước mắt như vậy, mắt cũng đau!"

Phụng Mặc Hàm lắc đầu một cái, "Ngươi cho rằng ta là vì những thứ đồ rách rưới này?"

Tự nhiên không phải vậy. Diễn đàn L ^ ê Q !@# úy Đ _ = ôn

Trong nháy mắt Quân Ngang đang ngây ngốc đứng ở một bên hiều.

Hai người đệ đệ muội muội này là vì hấn.

Đúng, Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ quả thực là vì Quân Ngang, không vì cái gì khác, bởi vì trong nháy mắt Quân Ngang động thân mà lên, bảo vệ bọn họ.

Bọn họ nguyện ý thức tỉnh Quân Ngang.

Con chó Thế tử gia ý thế hiếp người kia, thật ra thì chính là một con gà, nếu người làm âm ỉ, hấn không có biện pháp nào, chỉ có thể buồn bực chịu thua thiệt.

Nếu vậy, tỷ đệ hai người bọn họ, giết gà bằng dao mổ trâu, liền dọa Quân Tử Ngọc sợ đến phá tài tiêu tai (Lấy tiền của người, thay người chịu nạn)!

"Ta." Quân Ngang sợ hãi mở miệng, nhưng không biết phải nói gì.

Phụng Mặc Hàm nhìn, cảm thấy Quân Ngang quá mềm yếu, tròn mắt. Không để ý tới Quân Ngang.

Ngược lại Phụng Mạt Vũ, bởi vì là nữ hài tử, tâm tương đối mềm một chút, mới lên tiếng, "Thật ra, người chính là Hoàng đế!"

Quân Ngang gật đầu một cái, ngay sau đó mắt khép hờ.

Nhìn một chút, Hoàng đế như vậy, thật đúng là có một không hai.

Phụng Mặc Hàm cực kỳ khinh thường, Phụng Mạt Vũ lại suy nghĩ tương đối nhiều.

Theo huyết mạch mà nói, bọn họ còn là đường huynh muội, nếu như có một đường huynh cường đại làm núi dựa, về sau điều võ dương oai, không phải dễ dàng hơn rất nhiều.

Mới lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Súng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Xúi giục, tỉnh ngộ

"Thế tử của Trần vương, trước kia nhất định thường khi dễ người đứng không?"

Giọng nói của Phụng Mạt Vũ rất trong trẻo, rất mềm mại, cũng rất ấm áp.

Quân Ngang nghe, bỗng nhiên đặc biệt tin tưởng.

Ngảng đầu, nhìn Phụng Mạt Vũ, hốc mắt ửng đỏ, lại cúi xuống.

Trầm mặc một hồi lâu, mới lên tiếng, "Hấn nói, trên đời này, sẽ không ai giúp ta, ngôi vị hoàng đế này, sớm muộn cũng không thuộc về ta, hơn nữa, Hoàng thúc căn bản không quan tâm ta sống hay chết, mẫu hậu cũng không quan ta...ta."

Bắt đầu từ ba tuổi, hấn liền bị đủ loại ám sát, đủ loại đe dọa.

Trên Long Sàng, các loại côn trùng dọa người, trong com canh, đủ loại, ăn vào cả người bị bệnh sỏi, gia vị khiến thượng thổ hạ tả.

Phụ hoàng thương yêu hấn không có ở đây, nãi ma ma (bà vú) cũng không ở đây. Hấn không biết, ai sẽ thương hấn, ai sẽ bảo vệ hấn.

"Bọn họ mặc kệ người...người cũng không quản chính mình sao?" Phụng Mạt Vũ hỏi, tiến lên lôi kéo Quân Ngang, đi vào trong đình.

Tình ý sâu xa nói, "Con người lúc còn sống, trừ mình ra, ai cũng không nhờ vả được, chính người không kiên cường, không dũng cảm, ai sẽ kiên cường thay người, dũng cảm thay người, sống thay người, hơn nữa, người còn nhỏ như thế, người không nghĩ đường lui cho mình, tạo ra đường sống, sớm muộn chết như thế nào cũng không biết!"

Quân Ngang hoảng sợ.

"Ta."

Những lời này, từ xưa tới nay chưa từng có ai nói với hần.

Hôm nay nói ra từ trong miệng một tiểu muội muội, đáng sợ biết bao!

"Hơn nữa, ngươi mới là Hoàng đế, cửu ngũ chí tôn, một Thế tử như hần là cái khi gió gì, đến tư cách liếm đầu ngón chân ngươi cũng không có, ngươi nói hướng đông, đừng nói hần, ngay cả phụ thân hần, tuyệt đối cũng không dám đi hướng tây, ngươi nói con vật đó là ngựa, cho dù là con bò, thì cũng phải là ngựa, cho dù một cái hắt hơi của ngươi, các đại thần cũng phải xem thành mưa xuống, hơn nữa còn phải là con mưa xối xả.

Nhìn nhìn tên nô tài kia đi, thật là cái gì cũng sai, trở mặt nhìn ngươi bị khi dễ, không tiến lên giúp ngươi thì thôi, còn núp ở góc run lấy bầy, chí cực vô dụng. Nếu đổi thành ta, đã sớm mang xuống, đánh mấy trăm đoàn côn, đánh cho cái mông hần nở hoa, ruột thùng bụng nát, ném ra ngoài cho chó ăn.

Nếu xem cuộc sống hiện tại của ngươi, nói dễ nghe, áo cơm vô ưu, nói khó nghe một chút, chính là không bằng heo chó!"

Phượng Mạt Vũ khẳng khái gạt đục khơi trong, bàn luận viễn vông, Quân Ngang thật sự thờ hốc vì kinh ngạc.

Hần chưa bao giờ biết, quyền lợi của hần lại lớn như vậy.

Hơn nữa, Phượng Mạt Vũ nói cuộc sống của hần, thật sự là cảm y ngọc thực, lại không bằng heo chó.

Không có tự do, không có tôn nghiêm, không có ngày mai!

Bên trong tường cao, không thấy được cảnh tượng ngoài tường.

Bỗng nhiên, Quân Ngang nắm chặt tay Phượng Mạt Vũ, nước mắt rơi như mưa, "Mạt Vũ muội muội, ngươi giúp ta!"

Không biết vì sao, hần cảm thấy, Phượng Mạt Vũ có thể giúp được hần.

Phượng Mạt Vũ sững sờ, nghiêng đầu nhìn về phía Phượng Mặc Hàm.

Phượng Mặc Hàm bĩu môi, "Đừng nhìn ta, dù sao ta vẫn lấy ngươi làm chủ!"

Nguy, ngươi đồng ý, ta liền giúp, ngươi không đồng ý, ta liền thấy chết mà không cứu!

Mà Phượng Mặc Hàm cũng cảm thấy, trước đó chỗ tối vốn có âm vệ, nhưng sau khi Phượng Mạt Vũ bàn luận viễn vông, lại không nói tiếng nào mà âm thầm bỏ đi rồi.

Có lẽ, đúng như Mạt Vũ suy đoán, tên Quân Vũ Nguyệt bại hoại này, đã sớm biết sự tồn tại của bọn hần rồi.

Lại không nói ra. Diễn đàn L (ê) Q + _ ú y Đ : Ô' >/ n

Chẳng lẽ, hần nghĩ thả giầy dài, câu cá lớn, lừa nướng bọn họ?

Phượng Mặc Hàm nắm chặt quả đấm, hần tuyệt đối sẽ không để tên Quân Vũ Nguyệt bại hoại này thực hiện được!

Tuyệt không!

Lấy được sự đồng ý của Phượng Mặc Hàm.

"Cũng không phải là không thể giúp ngươi, nhưng mà, trước hết ngươi phải cường đại lên, nếu không, ai cũng không giúp được ngươi, ai cũng không cứu được ngươi!"

Quân Ngang không ngu ngốc, lời nói của Phượng Mạt Vũ, hần hiểu.

Dùng sức gạt đầu một cái.

Trong vườn hoa.

Mùi hoa, mùi rượu, mùi của mỹ nhân.

Người người khoe miệng mỉm cười, cung kính lễ độ.

Nhưng, đáy lòng của từng người đều có tính toán của riêng mình.

Thừa Tướng Phượng Lâm An nhiều lần muốn đứng dậy, tiến lên, đi xem một chút, cô nương ngồi ở bên cạnh Nhiếp Chính vương Quân Vũ Nguyệt, có phải là nữ nhi hần hay không, nhưng chỉ thấy nàng khéo cười tươi đẹp làm sao, con ngươi lạnh lạnh, đối với hần, hình như cũng không quen thuộc, bắt đặc dĩ, đành thôi.

Mấy hài tử nhà Thân Vương, bởi vì đồ vật đáng tiền trên người đều bị Phụng Mạc Hàm vợ vét sạch sẽ, không còn mặt mũi ra ngoài gặp người, cũng không theo lễ nghi, đều phải gả sai vật tới đây báo cho Quân Vũ Nguyệt, gia trưởng của mình, một đám người buồn bực trở về nhà của mình.

Phụng Khuynh Thành đợi Phụng Mạc Hàm, Phụng Mạt Vũ trở lại, liền đứng dậy cáo từ.

Quân Ngang đứng ở bên cạnh Quân Vũ Nguyệt, vô cùng không muốn xa Mạc Hàm, Mạt Vũ, rồi lại không thể nói gì, vành mắt ửng đỏ, đáng thương.

Trên xe ngựa.

Phụng Mạc Hàm, Phụng Mạt Vũ nói qua chuyện đã xảy ra ở Vương phủ.

Phụng Khuynh Thành trầm mặc, một hồi lâu mới lên tiếng, "Mặc dù nương biết các con có lí do làm như thế, nhưng, các con lại gây thù vơ địch bọn người Thế tử của Trần vương, nhất thời hấn suy nghĩ không ra, nhưng mà, qua thời gian, nhất định có thể suy nghĩ ra, đến lúc đó, các con cần phải nghĩ kỹ, đến lúc đó ứng đối như thế nào, dù sao cường long khó áp địa đầu xà!"

Phụng Mạc Hàm, Phụng Mạt Vũ liên tục gật đầu.

"Nương, chúng con làm sai sao?" Phụng Mạt Vũ vui ở trong ngực Phụng Khuynh Thành hỏi.

Phụng Khuynh Thành lắc đầu, "Không có sai, nếu hấn trong lúc nguy nan vứt bỏ các con mà không để ý tới, các con cũng không cần ra tay giúp hấn, người, nên tri ân đồ báo, không thể trái với lương tâm của mình!"

Phụng Mạc Hàm, Phụng Mạt Vũ cười.

"Nương, người thật tốt!"

Phụng Khuynh Thành bắt đầu dĩ cười một tiếng.

Nàng không có tốt, là hai hài tử quá tốt, quá hiểu chuyện, khiến cho nàng không tức giận được.

Trần Vương phủ.

Trần vương tức giận nhìn Quân Tử Ngọc quỳ gối một bên, tay run rẩy, mắng, "Đồ khốn kiếp, những điều ngày thường dạy cho ngươi, dường như ngươi không có học được, bắt nạt kẻ yếu thì ngươi học mười đầu mười, hấn là ai, hấn là Hoàng đế, dù trong tay hấn không có thực quyền, mọi sự không được làm chủ, đó cũng là chính nghi bát kinh (huyết mạch chính công) của Hoàng đế, ngươi là ai, ngươi chỉ là một Thế tử nhỏ nhỏ, một khi chuyện ngươi khi dễ hấn, bị hấn truyền đến tai Nhiếp Chính vương, đừng nói là ngươi, chính là cả Trần Vương phủ, trong nháy mắt tan thành mây khói, cũng khó tránh khỏi!"

Tính khí của Quân Vũ Nguyệt.

Căn bản là lục thân bất nhận (lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận), máu lạnh vô tình.

Những năm qua, hấn bỏ mặc không quan tâm Quân Ngang, nhưng không phải là không bảo vệ.

Thế mà tên tiểu tử đáng chết này, không biết nặng nhẹ, cứng rắn làm rối loạn kế hoạch của hấn.

Quân Tử Ngọc bị hù dọa.

Sắc mặt trắng bệch.

Cầu cứu nhìn sang một bên.

Nam tử trung niên ngồi ở trên ghế, khẽ mở miệng, "Vương gia, hôm nay đã gây ra chuyện rồi, ngài trách Thế tử gia cũng không làm nên chuyện gì, vẫn nên suy nghĩ xem, làm thế nào đền bù!"

Trần vương hít sâu một hơi, khoát tay ý bảo Quân Tử Ngọc đi xuống.

Cùng nam tử trung niên, cẩn thận thương lượng một phen!

Nhiếp Chính Vương phủ.

Thư phòng. Diễn đàn L % ê Q !@# úy Đ * ôn ngôn tình

Quân Vũ Nguyệt nghe Âm Nhất bẩm báo, sắc mặt lạnh lạnh, không nhìn ra là tức, hay là giận.

Một hồi lâu mới lên tiếng, "Nếu Ngang nhi có một nửa cơ trí ngoan kinh (tàn nhẫn và mạnh mẽ) của Mạc Hàm, Mạt Vũ, thì tốt!"

Hấn vẫn cho là, không quan tâm, để mặc như vậy, có lẽ, chính là cách bảo vệ hấn tốt nhất.

Nhưng không nghĩ, những người đó càng ngày càng được voi đòi tiền, ở trên địa bàn Nhiếp Chính Vương phủ, cũng dám làm bậy.

Cũng hi vọng, Quân Ngang có thể vào một ngày không chịu nổi nữa phản kích lại, giết mọi người trở tay không kịp.

Nhưng hần lại quên mất, Quân Ngang vẫn còn là con nít. Hần, Quân Vũ Nguyệt, nếu không làm gì đó, thì thật không xứng với uy thác lúc lâm chung của hoàng huynh đã mất!

"Vương gia."

Ám Nhất khẽ gọi.

Thật ra thì, cũng là hôm nay hần mới biết, bọn người Thế tử của Trần vương to gan lớn mật, lại dám vụng trộm khi dễ Hoàng thượng.

Đúng như Mạt Vũ tiểu thư từng nói, cho dù Hoàng đế còn nhỏ tuổi, không có thực quyền, hần cũng chính là chính nhi bát kinh của Hoàng đế.

Cửu ngũ chí tôn, ai dám miệt thị, vô lễ!

Hoàng quyền, không được phép không tôn trọng!

Hồi lâu, Quân Vũ Nguyệt đứng dậy.

"Vào cung."

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng cung.

Phủ Dương điện.

Tẩm cung của Hoàng đế Quân Ngang.

Quân Ngang cứ lẳng lặng ngồi ở trên đại điện, cũng không nhúc nhích, lẳng lặng, tiểu thái giám vẫn đứng ở một bên, cúi thấp đầu, không dám nói lời nào.

Hôm nay, những lời của Phượng Mạt Vũ, tiểu thái giám nghe rất rõ ràng.

Quá khứ nếu Quân Ngang bị uất ức gì, kích thích, đều biết ra dấu tay ý bảo hần đi xuống, hần cũng có thể đi báo cáo, nhưng mà, hôm nay, Quân Ngang vẫn không có mở miệng bảo hần đi xuống.

Đốt sạch một cây nến, đại điện tối không ít.

"Tiểu Quý Tử, ngươi nói cho ta biết, ngươi là người của ai!"

Âm thanh nhẹ như muỗi kêu, Tiểu Quý Tử lại nghe thấy rõ ràng, hiểu, lòng trống rỗng, chân run rẩy, đầu gối mềm nhũn, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, "Hoàng thượng, nô tài oan uổng, nô tài....."

"Xem ra, Mạt Vũ muội muội nói, ngươi làm gì cũng sai, tội rất đáng giết, chết không có gì đáng tiếc!" Quân Ngang cắt đứt lời nói của Tiểu Quý Tử, nhỏ giọng nói qua.

Giống như làm bầm lầy bầy, lại làm cho trong lòng Tiểu Quý Tử run sợ.

Vừa định cầu xin tha thứ, lại có thái giám vội vã tiến vào đại điện, "Khởi bẩm Hoàng thượng, Nhiếp Chính vương đến!"

Thân thể Quân Ngang cứng đờ.

Sau đó liền thấy Quân Vũ Nguyệt cả người mặc cảm bào màu đen, sải bước đi vào đại điện.

Cả người tỏa ra hơi thở lạnh lùng nghiêm nghị, tiến lại gần khiến Quân Ngang thiếu chút nữa đứng bật dậy, khiếp nhược chờ Quân Vũ Nguyệt ngồi xuống.

Nhưng bỗng nhiên, Quân Ngang nhớ tới lời nói của Phụng Mạt Vũ.

Dù gì, người cũng là Hoàng đế.

Làm Hoàng đế, nên có khí phách của hoàng đế.

Trong nháy mắt thân thể cứng ngắc, để tay ở trên đầu gối, nắm thật chặt thành quả đấm, ngẩng đầu, ưỡn ngực, lẳng lặng nhìn Quân Vũ Nguyệt.

Không có mở miệng.

Quân Vũ Nguyệt nhìn Quân Ngang, mắt nhìn thẳng mắt.

Lần đầu tiên, ở trong con người Quân Ngang, nhìn thấy kiên nghị, dũng cảm.

Mặc dù hấn rất sợ, thân thể cũng đang khẽ phát run.

Nhưng.....

Quân Vũ Nguyệt biết, từ hôm nay trở đi Quân Ngang, sẽ không giống trước!

Một hồi lâu, Quân Vũ Nguyệt khẽ nhếch khóe miệng, giơ tay lên, ôm quyền, khom lưng, "Thần, tham kiến Hoàng thượng!"

Quân Ngang nhìn, lòng căng thẳng, âm ỉ đứng lên.

Không thể tin nhìn Quân Vũ Nguyệt.

Hoàng thúc làm vậy là có ý gì?

Nhiều lần há miệng, cũng không nói được hai chữ bình thân.

"Hoàng thượng có thể như vậy, thần, bội phần vui mừng!"

Những lời này của Quân Vũ Nguyệt, khiến dũng khí của Quân Ngang thật vất vả mới dâng lên, trong nháy mắt lại mất đi.

Vẫn còn nhớ, lúc trước khi phụ hoàng trên giường bệnh, phụ hoàng đau thương buồn bã nói, Ngang nhi, trên đời này, ai cũng sẽ hại người, chỉ có Nguyệt Hoàng thúc của người sẽ không.

Nhưng nếu có một ngày, hấn muốn quân lâm thiên hạ (xưng vương), người ngàn vạn lần ** phải thành toàn!

Nhưng..... Diễn đàn L * ê Q # úy Đ? ôn

"Hoàng thúc!" Quân Ngang khẽ gọi một tiếng, một bước, một bước đi về phía Quân Vũ Nguyệt, đưa tay nhỏ bé, nhẹ đỡ Quân Vũ Nguyệt, đợi Quân Vũ Nguyệt đứng dậy, mới ngửa đầu hỏi Quân Vũ Nguyệt, "Hoàng thúc, Ngang nhi như vậy, Hoàng thúc cảm thấy, thật sự rất tốt sao?"

Quân Vũ Nguyệt nhếch môi, trong con người là khẳng định.

Vươn tay sờ sờ đầu Quân Ngang, "Rất tốt, Hoàng thúc một mực chờ đợi hôm nay, chờ Ngang nhi quyết tâm, Hoàng thúc cho là, cả đời này, cũng không chờ được, nhưng không nghĩ, trời còn thương, để Hoàng thúc chờ được!"

Chuyện các Thế tử khi dễ Quân Ngang, hấn đã biết.

Nhưng vẫn giả vờ không biết.

Chính là nghĩ tới, một ngày, Quân Ngang có thể tự mình phản kích.

Nhưng lại quên mất, hấn chỉ là một hài tử, hài tử tám tuổi mà thôi.

Quân Ngang sững sờ.

Một hồi lâu, mới lấy lại tinh thần, lập tức

nhào tới ôm Quân Vũ Nguyệt, khóc rống lên, khóc cho hết những năm gần đây, cho hết tất cả uất ức.

Mày Quân Vũ Nguyệt khế cau, lại nhẹ đẩy hẳn ra.

Cho đến khi Quân Ngang khóc xong, ngẩng đầu, vành mắt ửng đỏ, nhìn về phía Tiểu Quý Tì quỳ gối một bên, "Hoàng thúc, Tiểu Quý Tì này bán chủ cầu vinh, người nói kéo xuống loạn côn đánh chết được không?"

"Rất tốt!"

Tiểu Quý Tì vừa nghe, bị hù dọa đến sắc mặt của trắng bệch, người run một cái, liền muốn mở miệng nói mình bán mạng vì ai, nhưng Quân Vũ Nguyệt, Quân Ngang căn bản không cho hắn cơ hội mở miệng, trực tiếp cho người kéo xuống.

Đánh cho trầy da nứt thịt, đi đòi nhà ma.

Bên ngoài đại điện, âm thanh phạt trượng không dứt bên tai.

Quân Ngang vừa bắt đầu là sợ, nhưng mà, dần dần, Quân Ngang sẽ không sợ, cho đến khi âm thanh trượng trách dừng lại, "Hoàng thúc, sau này ta vẫn còn có thể gặp Mặt Vũ muội muội, Mặc Hàm đệ đệ sao?"

"Có thể!"

Quân Ngang cười nhẹ.

Vậy thì tốt!

Quân Vũ Nguyệt kinh ngạc, "Người thích bọn họ?"

"Ừm!"

Mặc Hàm, Mạt Vũ là người duy nhất không khi dễ hắn, còn dạy hắn thể sự.

Thực sự, không biết vì sao, không khỏi thích bọn họ, thích chung đụng cùng bọn họ, thích Mạt Vũ nói một đồng đạo lý. Mặc Hàm vênh vác tự đắc hừ hừ.

"Sau nửa tháng, hoa đào trên Hộ Quốc Tự sẽ nở, Hoàng thúc dẫn người đi, Mặc Hàm đệ đệ, Mạt Vũ muội muội của người cũng sẽ đi đến đó!"

Tháng tư đã hết mùa hoa, hoa đào trên núi mới nở rộ.

Hộ Quốc Tự chính là như thế!

Quân Ngang mừng rỡ.

Quân Vũ Nguyệt nhìn, lại thân nhiên mở miệng, "Ngang nhi, Tử Ngọc bọn hắn, người tính toán như thế nào?"

"Hoàng thúc có ý gì?" Quân Ngang hỏi.

"Xao sơn chấn hồ, khiến các Vương gia lộ ra nhược điểm, cho dù tương lai bọn họ làm chuyện gì, thì đã lỡ mất tiên cơ!"

"Vậy nghe theo Hoàng thúc!"

Quân Vũ Nguyệt lắc đầu một cái, ý vị sâu xa nói,
"Ngang nhi, người mới chính là Hoàng đế!"

"Nhưng."

"Ngang nhi, ngày mai mới chính là ngày đầu tiên người
bắt đầu làm hoàng đế, Hoàng thúc hi vọng, là một khởi
đầu tốt, người, hiểu chưa?"

"Hoàng." Quân Ngang chỉ gọi ra một chữ, ngay
sau đó liền hiểu rõ ý tứ của Quân Vũ Nguyệt, cùng với
một chút sự thật hân hoan được nhưng cũng không dám tin.

Nhắm mắt lại, khẽ gật đầu.

Phượng phi

Phượng Khuynh Thành nhẹ nhàng kéo chân lên cho hai
oa nhi, dịu dàng sờ sờ gương mặt phấn nộn của bọn họ,
khoe miệng hàm chứa nụ cười cưng chiều, đứng dậy, thả
rèm che xuống, đi ra khỏi phòng, nhẹ tay đóng cửa.

"Tiểu thư!" Âu Dương Hạo cung kính khẽ gọi.

"Đi thư phòng nào?"

Thư phòng.

Phượng Khuynh Thành dùng giọng thân nhiên phân phó
nói, "Âu Dương, ra lệnh cho Ảnh Vệ âm thầm bảo vệ
Mặc Hàm, Mặc Vũ, khác, cho người đến Trần Vương
phủ, cẩn thận giám thị từng cử động của Trần vương, sự
vô cư tế (không chia lớn nhỏ), ta đều muốn biết!"

Âu Dương Hạo kinh ngạc, "Tiểu thư, xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Phượng Khuynh Thành khẽ thở dài một cái, nói chuyện Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ ở Nhiếp Chính Vương phủ, lấy Thê từ Trần vương Quân Tì Ngọc, Âu Dương Hạo trầm tư một lát.

"Tiểu thư, thuộc hạ sẽ đi ngay làm!"

Phượng Khuynh Thành gật đầu.

Chuyện khác, có lẽ nàng có thể không quan tâm, không thèm để ý, nhưng mà, chuyện liên quan đến an nguy Mặc Hàm Mạt Vũ, nàng tuyệt không cho phép có một chút cạm bẫy.

Để cho bọn chúng rơi vào trong nguy hiểm.

Trần Vương phủ.

Khi Trần vương nhận được thánh chỉ thái giám trong cung đưa tới thì trong lòng lạnh đi.

Thật sự là sợ cái gì, sẽ tới cái gì.

"Mưu sư, người xem..."

Sắc mặt nam tử trung niên nghiêm túc, trầm tư một lát mới lên tiếng, "Kế sách hiện nay, Vương gia cũng chỉ có thể vứt bỏ Thê từ gia thôi!"

"Nhưng."

Tìe Ngọc, là đích xuất trưởng tì (con trai trưởng con vợ cả) của hần.

Làm sao có thể bỏ qua!

"Vương gia, năm xanh con đó, sợ gì không có cùi đốt, ngày khác Vương gia hoàn thành nghiệp lớn, thân phận của Thế tì gia, còn không phải chỉ là một câu nói của Vương gia!"

Trần vương nghe vậy, sáng tỏ thông suốt.

"Mieu Sư nói rất đúng!"

Trên điện Kim Loan. Diễn đàn L {ê} # quý _ = ôn

Hoàng đế Quân Ngang ngồi yên lặng, bên dưới tay phải hần, Nhiếp Chính vương Quân Vũ Nguyệt đang ngồi.

Hôm nay không khí trên điện Kim Loan quý dị, tất cả Thế tì của các thân vương đều ở đây, từ lúc vừa đến điện Kim Loan, tất cả Thế tì của các thân vương liền quỳ xuống, thoáng một cái đã qua ba canh giờ, Nhiếp Chính vương vẫn không mở miệng kêu tất cả Thế tì đứng dậy.

Chúng đại thần cảm như hén, lại không dám mở miệng, tránh cho rước họa vào thân.

Quân Ngang nhìn, tất cả các đại thần, trong lòng đột nhiên hiểu ý nghĩa những lời Mạt Vũ đã nói.

Đù trong tay hắh không có thực quyền, nhưng hắh danh chính ngôn thuận là Hoàng đế, bọn họ cũng không dám coi thường hắh.

Nhưng cố tình giờ phút này hắh mới giác ngộ.

Nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt, "Hoàng thúc, người nói, phải xử trí bọn họ như thế nào?"

Quân Vũ Nguyệt nhếch môi, "Hoàng thượng mới chân chân chính chính là chủ tì của vương triều Đại Hán, tất nhiên do Hoàng thượng định đoạt!"

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3442698#p3442698>

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Những lời nói này của Quân Vũ Nguyệt nhìn thì văn đạm phong kinh, nhưng, bao hàm quá nhiều ý nghĩa.

Là mịa mai chúng đại thân, cũng là đang thể hiện thái độ, hắh, Quân Vũ Nguyệt, cả đời này, cũng chỉ có thể là Nhiếp Chính vương.

Hơn nữa, cho những người có tâm địa bất chính, một hồi chuông cảnh báo lớn.

Trong lòng ba người Trần vương, Đại vương, Chu vương căng thẳng, ngay sau đó nghĩ tới Quân Ngang chỉ là một hài tử, nhiều nhất chỉ phạt đánh mấy hèo là tốt rồi.

Nhưng.....

"Hình Bộ Thượng Thư ở đâu?"

Quân Ngang lướt xuống, một nam tử trang nghiêm chính trực đi ra, "Thần Hình Bộ Thượng Thư, Tiết Thi Lễ khấu bái Ngô Hoàng, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Tuế!"

"Tiết ái khanh bình thân!"

"Tạ Hoàng thượng!"

Đợi sau khi Tiết Thi Lễ bình thân, Quân Ngang mới thân nhiên hỏi, "Tiết ái khanh, người trông coi Hình bộ, nhất định biết luật pháp triều đình ta, trầm hỏi người, coi rõ hoàng quyền, đánh nhục mạ trẫm, phải xử như thế nào?"

Tiếng hít khí nổi lên ở bốn phía.

Chúng đại thân càng sợ hãi hơn.

Xem ra, Hoàng thượng ngủ đông nhiều năm, cuối cùng cũng hồi phục từ trong cơn mê.

Len lén ngẩng đầu nhìn về phía Nhiếp Chính vương ngồi ngay ngắn một bên, quần thần tĩnh ngộ, là Nhiếp Chính vương ra tay, chuẩn bị giúp Hoàng thượng lỏng cánh đầy đủ.

Tiết Thi Lễ sững sờ, ngay sau đó nói, "Theo luật lệ của triều đình, tội khi quân, không chỉ chém cả nhà, diệt cửu tộc!"

Quân Tử Ngọc nghe vậy, bị hù dọa đến hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Mấy Thế tử khác, càng bị hù dọa đến đi tiểu ngay tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy.

"Hoàng thượng, chuyện này không liên quan đến ta, đều là Tử Ngọc đường huynh xui khiến chúng ta làm, tất cả đều là Tử Ngọc đường huynh, chúng ta còn nhỏ tuổi, không dám không nghe theo!"

Một khi có người mở miệng nói chuyện này ra.

Lập tức liền có người phụ họa, "Đúng, Hoàng thượng, đều là Tử Ngọc đường huynh xui khiến chúng ta, hần nói, tương lai thiên hạ này đều là của Trần Vương phủ hần, nếu chúng ta không nghe lệnh, nhất định sẽ cho chúng ta đẹp mắt, chúng ta, chúng ta....."

Tiếng hít khí nặng hơn.

Trần vương tức giận không thôi, hai mắt như lửa, ngận độc, ngậm băng, hận không được bóp chết mấy tiểu tử mở miệng nói bừa này.

Nhưng, không thể.

Lập tức, không để ý xung quanh, hai đầu gối quỳ xuống, khấn cầu, "Hoàng thượng khai ân!"

"Dường không tốt, lỗi của phụ thân, Trần vương thúc, Tử Ngọc đường huynh phạm phải đại họa như thế, người có biết tội của người không?" Quân Ngang lạnh giọng.

Những lời này, nói, dường như rất tự nhiên, nhưng ai biết, đêm qua cả đêm hần không ngủ, những lời này, ở trước mặt Quân Vũ Nguyệt, nói hàng vạn lần, cố gắng đạt được khí thế áp bức người khác như lời Quân Vũ Nguyệt nói.

Đế vương long uy (oai phong như rồng)!

Trần vương nghe tiếng, da đầu tê dại, nằm rạp trên mặt đất, "Thần biết tội, cầu xin Hoàng thượng khai ân!"

"Nếu Trần vương thúc biết tội, thì không nên cầu xin trăm khai ân, mà là cầu xin trăm nghiêm mình xử phạt!" Quân Ngang nói xong, không để ý trong đại điện, trong nháy mắt rất lạnh lùng, nghiêng đầu hỏi Quân Vũ Nguyệt, "Hoàng thúc, người nói, trăm nói đúng không?"

Quân Vũ Nguyệt ‘Ừ’ một tiếng, thân nhiên gật đầu.

Không có lời thừa thãi, liền định Trần vương phạm tội.

Trần vương cắn nát cả hàm răng trắng.

Vốn cho là, Quân Ngang còn tám bé, nhất định dễ bắt nạt dụ dỗ, nhưng không nghĩ tới, lão cáo già Quân Vũ Nguyệt, dường như đã sớm đoán được nhất cử nhất động của hần.

Đã sớm cùng Quân Ngang bày cờ, chờ hần vào cuộc.

Một bước sai, cả ván sai.

"Thần biết tội, cầu xin Hoàng thượng nghiêm trị!"

"Tuyên chỉ!" Quân Ngang hạ lệnh.

Lập tức có thái giám mở thánh chỉ vàng rực ra, tuyên đọc, "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Thế tử của Trần vương ngang ngược quá đáng, coi rẻ hoàng quyền, đánh nhục mạ Thánh thượng, tước bỏ phong hào Thế tử của Trần vương, cách chức làm thứ dân, con cháu trong tộc đều không được vào triều làm quan, Trần vương không biết dạy con, tước bỏ phong hào thân vương, cách chức Trần vương, Chu vương, Đại vương không biết dạy con, nhưng các Thế tử không phạm sai lầm lớn, mang về Vương phủ nghiêm gia quản giáo, cấm túc sáu hồi một năm, khâm thủ!"

Trong lúc nhất thời, cả triều xôn xao.

Thánh chỉ vốn đã sớm chuẩn bị xong, cho dù Trần vương nhận tội hay không, đều nhận kết quả này.

Các đại thần, hoảng sợ cực độ.

Nhất là đại thần dựa vào Trần vương, suy nghĩ bắt đầu lung lay, càng chuẩn bị tìm một

con đường lui cho mình.

"Có chuyện khởi tầu, không chuyện lãì triều!"

Vương triều Hạo Hãn, sóng gió nổi lên.

Phú Dương điện. Diên đàn l _ + ê Q * úy # đôn

Tay chân Quân Ngang lạnh lẽo, thân thể khẽ phát run.

Quân Vũ Nguyệt nhìn Quân Ngang một hồi lâu, mới trầm giọng phân phó, "Cho Hoàng thượng một chén canh nóng!"

Quân Ngang lại đột nhiên tiến lên, kéo tay Quân Vũ Nguyệt, "Hoàng thúc, ta muốn thấy Mặt Vũ muội muội, Mặc Hàm đệ đệ!"

"Hiện tại?"

Quân Ngang nặng nề gật đầu.

Quân Vũ Nguyệt hơi trầm tư, dắt tay Quân Ngang, đi ra ngoài Phú Dương điện, xuất cung.

Bên trong hoàng cung.

Một nữ tì đoan trang hoa lệ mắt lạnh nhìn Quân Vũ Nguyệt dắt Quân Ngang rời đi, híp mắt lại, tràn đầy sát khí, nói nhỏ mấy câu với người bên cạnh, thái giám bên cạnh lập tức lui ra.

Quả đấm của nữ tì từ từ từ nắm chặt, nắm chặt.

Nàng sẽ không bỏ qua cho bọn họ, sẽ không.

Phượng phi.

Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ đang chơi đùa trong vườn hoa, hai người chơi đến mức đầu đầy mồ hôi, tiếng cười vui không dứt bên tai.

Lại thấy Âu Dương Hạo bước nhanh đi vào, Phượng Mặc Hàm khẽ gọi, "Âu Dương thúc thúc!"

Âu Dương Hạo cười, "Đã làm xong mọi chuyện!"

"Có thật không?"

"Đĩ nhiên, nhưng mà, bọn chúng nói, nếu rảnh rồi hãy sang thăm chúng!"

Phượng Mặc Hàm nghiêng đầu nghĩ, "Không, ngày khác ta đi thăm bọn họ!"

Đối với những tên ăn xin kia, Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ nhớ, muốn Âu Dương Hạo đi sắp xếp một chút, sau khi Phượng Khuynh Thành biết. Chỉ nói một câu, người trượng nghĩa đa số có xuất thân bản hàn, kẻ vong ân đa số là người đọc sách, hai oa nhi được ích lợi không nhỏ.

Thư phòng.

Phượng Khuynh Thành đang xem sổ sách quý này, Hồng Tự Thiêm Dương ở một bên thu dọn sắp xếp lại,

lưng trà dâng nước, không phát ra một chút tiếng động.

Đái Vân đi vào thư phòng.

"Tiểu thư, Nhiếp Chính vương đến!"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, chân mày nhíu nhẹ.

Quân Vũ Nguyệt, hẳn đến làm gì?

"Một mình hẳn?"

"Không, còn có một hài tử, nhện."

Vừa nghe còn có một hài tử, Phượng Khuynh Thành biết đại khái hài tử kia là ai, "Đái Vân, đi vườn hoa đưa Mặc Hàm Mạt Vũ tới đại sảnh, thuận tiện để cho người khác đi phòng bếp phân phó một tiếng, làm thêm chút điểm tâm tiểu hài tử thích ăn!"

"Đạ!"

Phượng Khuynh Thành hạ bút lông, đứng dậy đi tới giá đồ bên cạnh rĩa tay, sau đó đi đến đại sảnh.

Bên trong đại sảnh.

Quân Vũ Nguyệt lạnh nhạt uống trà.

Quân Ngang lại nhìn xung quanh, mắt to liên tục chuyển động.

Lúc Phượng Khuynh Thành đến, Mặc Hàm, Mạt

u phải đi lên kéo Quân N
đi đạo.

hức....." Quân Ngang
yệt.

gang mới cười cùng Mạt

Khuyên Thành đi vào đại
r Vũ Nguyệt uống trà.

lát sần, Quân Vũ Nguyễn

"muốn gặp Mặc Hàm, Mạt
có muối hay không?"

*Khuyển Thành cười, mạo
rời cũng đã đến, không phải*

một cái, "Làm sao sẽ, hẳn
ng phí!"

à, hai mươi năm sau, hẳn đã
nh hạnh.

$$\sim \mathcal{N}(\dots, \dots, \dots, \dots, \dots)$$

Quan Vũ Nguyệt thân nhiên nhech mòi, không tra lời.

Phượng Khuynh Thành đứng lên, "Đi thôi, ta dẫn người đi dạo trong vườn hoa, đi xem bọn nhỏ một chút!"

"Tốt!"

Hai người một trái một phải đi tới vườn hoa, một đen một trắng, lại trái tại gái sắc, Khuynh thành tuyệt phối.

Trong vườn hoa, Quân Ngang nói mọi chuyện với Mặc Hàm Mật Vũ, nghe thấy vậy hai oa nhi sững sờ, mặc dù hai oa nhi thông minh lanh lợi, nhưng phần nhiều là lý luận suông, kinh nghiệm thực chiến cực ít.

"Thật sự lợi hại như vậy sao?"

Quân Ngang mắt tự nhiên cười cười.

Dù sao ba oa nhi cũng còn nhỏ tuổi, lại không người gò bó, tính tình Mặc Hàm Mật Vũ hoạt bát, lập tức đùa giỡn náo loạn lên, lúc bắt đầu Quân Ngang có chút không quen, Mặc Hàm, Mật Vũ lại cố ý trêu chọc hấn, dần dần, cũng đi theo ha ha ha, ha ha ha nở nụ cười.

Quân Vũ Nguyệt đứng ở đằng xa nhìn.

Chưa bao giờ biết rằng, thì ra tuổi thơ có thể vui vẻ, vô ưu như vậy.

Phượng Khuynh Thành đứng ở một bên, dùng giọng thân nhiên nói: "Cảm xúc rất thực chứ?"

Quân Vũ Nguyệt gật đầu. "Rất thực!"

Phượng Khuynh Thành cười cười.

Hai người cùng đứng, một hồi lâu, Quân Vũ Nguyệt mới mở miệng, "Tối nay, ta cùng Ngang nhi có thể ở lại Phượng phi không?"

Phượng Khuynh Thành kinh ngạc.

Vậy là có ý gì?

Cự tuyệt đi, nhưng mà Mặc Hàm Mạt Vũ bọn chúng lại chơi vui vẻ như vậy.

Không phản đối, lại cảm thấy không đủ sức lực!

Phượng Mặc Hàm lại bình tĩnh chạy tới, lôi kéo tay Phượng Khuynh Thành, "Nương, buổi tối lưu Ngang ca ca ở nhà chúng ta đi!"

Phượng Khuynh Thành sững sờ, thấy đầu Phượng Mặc Hàm đầy mồ hôi, lấy ra khăn tay, lau mồ hôi cho Phượng Mặc Hàm, thấy cách đó không xa, bộ dạng Quân Ngang khẩn trương mong đợi, gật đầu đồng ý, "Được!"

"Cám ơn nương!"

Sau đó như một làn khói chạy đi cùng Quân Ngang, Mạt Vũ chia sẻ tin tức tốt này.

Phượng Khuynh Thành nghiêng đầu nói với Quân Vũ Nguyệt, "Xem ra, các người còn rất thân giao cách cảm!"

Quân Vũ Nguyệt vốn muốn nói, phụ tử thiên tính.

Nhưng lời đến khóe miệng, lại thân nhiên nhếch môi,
"Bồi ta đánh ván cờ đi!"

"Không sợ ta giết người đến không còn mảnh giáp?"
Phượng Khuynh Thành nhún mày.

"Ai chết vào tay ai, còn chưa biết được!"

Phượng Khuynh Thành cười ha ha, "Là con la hay con
ngựa, kéo ra cười là liết!"

"Xin mời!" Diên đàn L (E) _ + Quý <>? Đôn
ngôn tình

Phượng Khuynh Thành dẫn đường, hai người đi tới cờ
thất.

Hồng Tự lập tức đi phân phó người quét dọn viện, chuẩn
bị gian phòng, lại đi phòng bếp phân phó chuẩn bị thức ăn
buổi tối, một chút xú qua loa cũng không được.

Sau khi vào cờ thất, Phượng Khuynh Thành ý bảo
Thiên Hương ở tại cửa ra vào, không cần đi vào.

Hai người ngồi đối diện.

"Người là khách, người chọn cờ trước!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy ngẩng đầu, khách khí nhìn
Phượng Khuynh Thành một cái, đưa tay bốc một con cờ

trắng lên, vân đạm phong khinh nói, "Nhưng mà đánh cờ, quá không thú vị, không bằng chúng ta đánh cuộc đi!"

"Đánh cuộc gì?"

"Vàng bạc châu báu quá tuột khỏi tay, tởm lợm, người cũng không thiếu, không bằng tiếp tục trò chơi lần trước người trừng phạt lên người bọn người Âm Ngũ, nói thật hay mạo hiểm, nhưng mà, chúng ta không mạo hiểm, nếu ta thua, người hỏi ta một vấn đề, ta thành thật trả lời, người cảm thấy, ta trả lời không đủ thành ý, người có thể tiếp tục tra hỏi, cho đến khi người hài lòng mới thôi!"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy liền hứng thú.

Hơi trầm tư, "Như vậy dường như cũng không đủ kích thích, không bằng, chúng ta thêm chút điều kiện, thúc đẩy lần không khí!"

"A, xin lắng tai nghe!"

"Người thua, không chỉ phải trả lời một vấn đề người thắng đặt ra, còn phải cởi một cái xiêm áo trên người xuống, cho đến khi cởi hết thì thôi!"

Quân Vũ Nguyệt sững sờ, ngay sau đó tâm tình cực tốt, "Kèm theo một cái hôn thì như thế nào?"

"Không tính cái hôn!" Phượng Khuynh Thành cự tuyệt.

Nàng là nữ tử, Quân Vũ Nguyệt thua hay không thua, nàng đều thua thiệt.

*Khẽ căn môi, Phương Khuynh Thành nhanh trí,
"Người thắng, có thể vẽ tranh lên bất kỳ một vị trí nào ở
trên người người thua!"*

"Cốt!"

*Phương Khuynh Thành hết sức tự tin với kỹ nghệ của
mình, hôm nay, nàng không thắng Quân Vũ Nguyệt đến
cái quần lót cũng không còn, thoa màu vẽ khắp trên người
của hắn, moi toàn bộ bí mật của hắn ra, nàng nàng sẽ
mang họ của hắn.*

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3443788#p3443788>

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.